

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

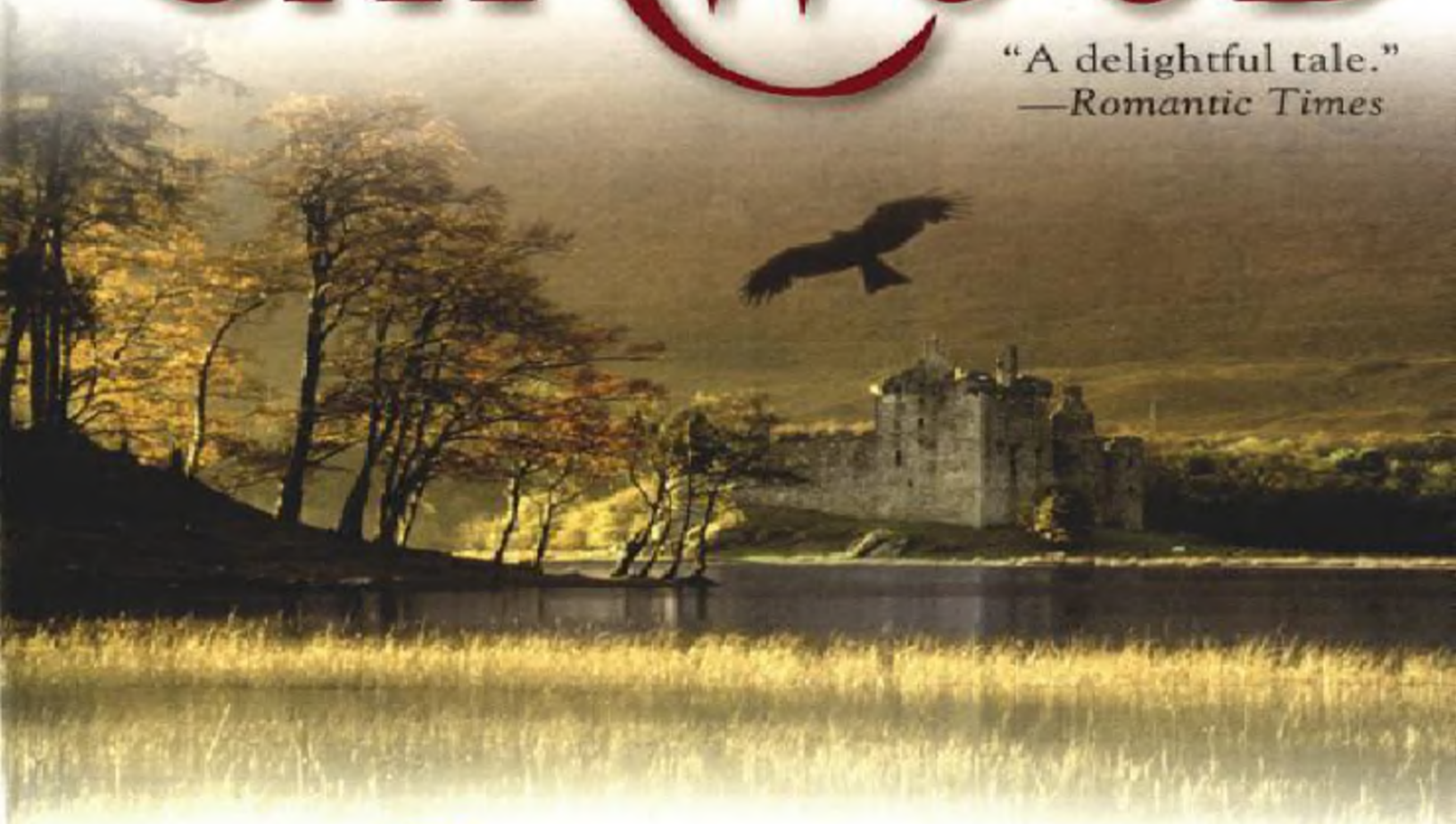
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIE GARWOOD

A Captivating
Novel from the
New York Times
Bestselling
Author of
Ransom

"A delightful tale."
—*Romantic Times*

GENTLE WARRIOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Nazik Savaşçı

Julie Garwood

İçindekiler

[Önsöz Birinci](#)
[Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Dördüncü](#)
[Beşinci Altıncı](#)
[Yedinci](#)
[Sekizinci](#)
[Dokuzuncu](#)
[Onuncu Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Onüçüncü](#)
[BölümOnbirinci](#)
[Oniki](#)

Önsöz

[İçindekiler](#) -
[Sonraki](#)

"Kibar şövalyeler savaşmak için doğmuştur ve savaş, korkusuzca ya da korkakça savaşan herkesi yüceltir."

Jean Froissart, Fransız Tarihçi

1086, İngiltere

Şövalye sessizlik içinde savaşa hazırlandı. Tahta bir tabureye oturdu, uzun kaslı bacaklarını önüne uzattı ve hizmetkârına çelik postallı hortumunu çekmesini söyledi. Sonra ayağa kalktı ve bir başkasının kapitone pamuklu iç gömleğinin üzerine ağır zırhını geçirmesine izin verdi. Son olarak güneşten bronzlaşmış kollarını kaldırdı, böylece William'ın kendisinden geldiği için çok değerli bir hediye olan kılıcı metal bir halka aracılığıyla beline takılabildi.

Düşünceleri ne elbisesi ne de çevresiyle ilgiliydi, yaklaşan savaşla ilgiliydi ve zafer kazanmak için uygulayacağı stratejiyi metodik olarak gözden geçirdi. Gök gürültüsü konsantrasyonunu bozdu. Şövalye kaşlarını çatarak çadırın açılan kapağını kaldırdı ve başını kaldırarak ağır bulut oluşumunu inceledi, gökyüzünü izlerken farkında olmadan yakasındaki siyah saçları taradı.

Arkasında iki hizmetçi görevlerine devam etti. Biri yağlı bezi aldı ve savaşçının kalkanını bir kez daha cilalamaya başladı. İkincisi taburenin üzerine çıktı ve açık yüzlü konik kabı tutarak bekledi. Şövalye. Savaşçı dönüp önünde uzanan miğferi fark edene kadar hizmetkâr birkaç uzun dakika boyunca öylece durdu. Şöyle bir Başını olumsuz bir şekilde sallayarak, hareket özgürlüğü karşılığında olası bir yaralanmayı göze almayı tercih ederek bunu reddetti. Hizmetçi kaşlarını çatı Şövalyenin bu ek korumayı giymeyi reddetmesine rağmen, savaşçının yüzündeki çatık kaşları fark ederek sözlü tartışmaya tercih etti.

Giysisi tamamlanan şövalye döndü ve güçlü atına ulaşır binene kadar hızlı uzun adımlarla yürüdü. Arkasına bile bakmadan kamptan uzaklaştı.

Savaştan önce yalnızlık arayan şövalye, hem kendisinin hem de destiyerinin alçak dallar yüzünden uğradığı sıyrıklara aldırmandan atını sert ve hızlı bir şekilde yakındaki ormana doğru sürdü. Küçük bir tepenin zirvesine ulaştığında, artık homurdanan hayvanını dizginleyerek durdu ve tüm dikkatini aşağıdaki malikâneye verdi.

Odanın içinde yuvalanmış kafirleri düşündükçe içi yeniden öfkeyle doldu. Ama öfkesini bir kenara itti. Malikâne bir kez daha onun olduktan sonra intikamını alacaktı. Ancak o zaman öfkesinin kontrolsüz izin verecekti. Ancak o zaman.

Şövalye dikkatini plana çevirdi, tasarımın sadeliğinden bir kez daha etkilendi, gökyüzüne doğru neredeyse yirmi metre uzanan ve içindeki çok sayıda yapıyı tamamen çevreleyen geniş, düzensiz duvarları fark etti. Nehir duvarların üç tarafını çevreliyordu ve bu durum şövalyeyi oldukça memnun etmişti çünkü sudan girmek neredeyse imkânsızdı. Ana bina esas olarak taştan inşa edilmişti, ancak arada bir

Her iki tarafı da küçük kulübe kümeleriyle çevriliydi ve hepsi de geniş çimenli avluya bakıyordu. Her şey bir kez daha kendisine ait olduğunda, burayı zapt edilemez hale getireceğine yemin etti. Bunun tekrar olmasına izin verilemezdi!

Koyu renkli öfkeli bulutlar yükselen güneşi engellemek için birbirlerine kenetlendi ve gökyüzünde protesto amaçlı gri çizgiler oluştu. Rüzgâr bu ürkütücü manzaraya ses veriyordu. Şiddetli uğultular, savaşçının siyah bineğinin telaşa zıplamasına neden olan alçak ısıklı iniltilerle karıştı, ancak şövalye topuklarını komut olarak kullanarak onu çabucak sakinleştirdi.

Tekrar gökyüzüne baktı, kabarmış bulutların artık tam tepesinde olduğunu gördü ve sanki gecenin bir kez daha çökeceğini düşündü.

"Hava ruh halimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor," diye mırıldandı. Bunun kötü bir alamet olup olmadığını merak etti, çünkü batıl inançlardan tamamen yoksun değildi, yine de bu inançlarla yönetilen ve her savaştan önce ritüel olarak sonucu tahmin etmek için işaretler arayanlarla alay ediyordu.

Şövalye zafer teklifini bir kez daha gözden geçirdi, savaş planlarında olası kusurlar aradı ve hiçbirini bulamadı, ancak yine de hissedemedi içerik. Hayal kırıklığı içinde dizginleri eline aldı ve atı çevirdi, karanlık tamamen çökmeden kampa dönmeye niyetliydi. İşte o anda gökyüzü gümüş bir ışıkla patladı ve onu gördü.

Bir sonraki yükselti üzerinde, hafifçe onun üzerinde duruyordu ve doğrudan ona bakıyor gibiydi. Ama kızın kendisine bakmadığını fark etti; hayır, bakışları onun ötesine, aşağıdaki kaleye yönelmişti.

Benekli bir bineğin üzerinde dimdik oturuyordu ve yanında iki devasa Belli belirsiz köpeğe benzeyen yaratıklardı ama hangi cinsten olduklarını bilmiyordu, çünkü duruşları köpekten çok kurdu andırıyordu. Önündeki resmin tadını sonuna kadar çıkarmış, kadının zayıf boylu, uzun soluk saçlarının serbest olduğunu fark etmişti. omuzlarını ve o mesafeden bile yuvarlak hatlarını seçebiliyordu.

Israrlı rüzgârın şiddetiyle göğüsleri elbisesinin beyaz kumaşına sıkıca .

Zihni gördüklerinden pek bir şey çıkaramadı ama kız gerçekten de tanıdığı herkesten daha güzeldi. Işık geri çekildi ama saniyeler içinde yerini daha güçlü bir başka patlamaya bıraktı ve şövalyenin ilk şaşkınlığı yerini sersemlemiş bir inanmazlığa bıraktı, çünkü şimdi kıza doğru alçaktan uçan şahini görüyordu. Kız tepesinde daireler çizen canavardan korkmamış görünüyordu ve aslında eski bir dostu selamlar gibi elini kaldırmıştı.

Şövalye bir an gözlerini kapattı ve tekrar açtığında kadın gitmişti. Bir sıçrayışla atını harekete geçirdi ve koşmaya başladı. görüşe doğru. At ve binici her ağacın etrafından ustalıkla ve büyük bir hızla döndüler, ancak hedeflerine ulaştıklarında onu hiçbir yerde bulamadılar.

Bir süre sonra şövalye aramaktan vazgeçti. Akıllı gördüklerinin gerçek olduğunu kabul ediyordu ama kalbi onun bir hayal, bir alamet olduğunda ısrar ediyordu.

Kampa doğru dörtlü at sürdüğünde ruh hali büyük ölçüde düzelmişti. Adamlarının ata binmiş ve hazır olduğunu gördü. Onaylarcasına başını sallayarak mızrağını ve armasını taşıyan kalkanını işaret etti.

İki hizmetkâr, ağırlığını paylaşmak için uçurtma şeklindeki kalkanı aralarında tutarak aceleyle uyuyan şövalyeye doğru ilerledi ve yanına vardıklarında sessizce savaşçının kalkanı kaldırmasını beklediler. Şaşkınlıklarına rağmen şövalye duraksadı, ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi ve uzun saniyeler boyunca altındaki kalkana baktı. Bir sonraki hareketi sadece hizmetkârlarını değil, kendisini izleyenleri de daha da şaşırttı; çünkü ve işaret parmağıyla yavaşça kalkanın üzerindeki şahinin dış hatlarını çizdi.

Sonra başını geriye attı ve derin bir kahkaha atarak önce sol eliyle kalkanını, ardından da sağ eliyle mızrağını zahmetsizce kaldırdı. İkisini de havaya kaldırarak savaş çılgılığı attı.

Birinci Bölüm

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Uzun ince ışık parmakları, soluk ve boş bulut kümeleri tarafından engellenmeden, şafağı ortaya çıkarmak için yavaşça karanlığa doğru ayinsel tırmanışlarına başladı. Elizabeth açık kapısının parçalanmış çerçevesine yaslandı ve doğrulup dışarı çıkmadan önce birkaç uzun dakika boyunca güneşin ilerleyişini izledi.

Ağaçların üzerinde geniş daireler çizerek zahmetsizce süzülen iri bir şahin, kulübeden çıkan ince figürü gördü ve hızını artırarak kızın yanındaki çamur sıçramış büyük bir kayaya doğru alçaldı. Çılgılığı ve kahverengi ve gri kanatlarının güçlü çırpınırları gelişini duyurdu.

"İşte buradasın, benim gururlu kızım," diye selamladı Elizabeth. "Bugün erkencisin. Uyku da mı bulamadın?" diye sordu yumuşak bir sesle. Evcil hayvanına şefkatli bir gülümsemeyle baktı ve sonra sağ kolunu yavaşça, ince belinin biraz üzerinde gerilene kadar kaldırdı. "Gel," nazik bir sesle emretti.

Şahin başını bir o yana bir bu yana eğdi, delici bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadı ve boğazının derinliklerinden hırıltılı bir ses çıkarmaya başladı. Gözleri kadife çiçeği rengindeydi ve gözlerinde bir vahşilik olsa da korkmamıştı. Gerçekten de, onun bakışlarını tam bir güvenle karşıladı ve tekrar kendisine gelmesini istedi. Bir saniyenin fısıltısı kadar kısa bir süre içinde şahin onun çıplak koluna kondu ama ne ağırlığından ne de dokunuşundan ürktü. Sivri pençeleri bıçak gibi keskindi ama kız eldiven giymemişti. Kadının pürüzsüz ve lekesiz kolu, şahinin hanımına karşı ne kadar nazik davrandığının kanıtı gibiydi.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye sordu Elizabeth. Evcil hayvanını incelerken mavi gözleri kahkahalarla parlıyordu. "Şişmanladın ve tembelleştin, dostum ve sana özgürlüğünü vermeme rağmen bunu kabul etmeyi reddediyorsun. Ah, benim sadık evcil hayvanım, keşke erkekler de senin kadar sadık olsaydı." Gözlerindeki kahkaha gitmiş, yerini ezici bir hüzn almıştı.

Yaklaşan at ve binicinin sesi Elizabeth'i ürküttü. "Git," diye şahine emretti ve o da hemen gökyüzüne doğru havalandı. İki kurt köpeğini çağırıp çevredeki ormanın güvenliğine doğru koşarken sesini panik kapladı. Kendini en yakın ağacın kalın kabuğuna yasladığında iki köpek de yanındaydı ve onlara kıpırdamamaları için eliyle işaret verdi. Beklerken kalbi deli gibi çarpıyor, hançeri kulübede bıraktığı için sessizce kendine lanet ediyordu.

Yağmacılar, yerinden yurdundan edilmiş, sahipsiz yoksullardan oluşan çeteler kırsalda dolaşıyordu ve duvarların koruması dışında kalan herkes onların şiddeti ve ahlaksızlığı için kolay bir avdı.

"Leydim?" Sadık hizmetkârının sesi Elizabeth'i saran dehşetin içine işledi ve hemen rahatlamasını sağladı. Elizabeth nefesini toparlarken başı öne eğildi. "Leydim? Ben Joseph. Orada mısınız?"

Sesinde yükselen telaş Elizabeth'i saklandığı yerden çıkmaya zorladı. Sessizce ağacın etrafından dolaştı ve Joseph'in arkasına geçerek titreyen eliyle kambur omzuna hafifçe dokundu.

Yaşlı adam irkilerek geri sıçradı ve dönmeye başladı, bu neredeyse hanımını deviriyordu. "Beni oldukça Başla," diye azarladı, ama Elizabeth'in yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görünce gülümsemeye zorladı ve bu sırada birkaç dişinin eksik olduğunu gösterdi. "Kaşlarını çatmış olsan da, o güzel yüzün beni hâlâ alçakgönüllü kılma gücüne sahip."

Elizabeth sırtarak, "Beni her zamanki gibi pohpohluyorsun, Joseph," diye karşılık verdi ve uşağı onun sesindeki boğuk ama müzikal tınıdan bir kez daha büyüldü. Dönüp kulübenin kapısına doğru yürürken onu izledi ve güzelliğinin hâlâ onu gördüğünde irkilme gücüne sahip olmasına biraz şaşırdı, çünkü onu bebekliğinden beri büyümüş olarak görmüştü.

Elizabeth, "Gel, benimle soğuk bir içki paylaş ve bugün seni buraya getiren şeyin ne olduğunu anlat," dedi. O zaman gururlu duruşu bozuldu, gözlerini şaşkınlık kapladı. "Günü unutmadım, değil mi? Bugün bana yemek getirmek için her zamanki günün değil, değil mi? Yoksa zaman kavramını gerçekten kaybettim mi?"

Yusuf kadının sesindeki umutsuzluğu fark etti ve onu kollarına alıp teselli etmek istedi. Bunun imkânsız bir istek fark etti, çünkü kadın onun metresi, kendisi ise mütevazı hizmetkârıydı.

"Ailemden ayrılalı neredeyse bir ay oldu-"

"Bundan söz etmeyin leydim ve üzölmeyin," diye yatıştırdı Yusuf. "Aptal değölsiniz, çünkü daha iki gün buradaydım. Bugün size önemli haberler getirdim ve üzerinde düşünmenizi istediğim bir planım var."

"Yusuf, eğer yine büyükbabama gitmemi önerirsen, bir yolculuğu boşâ harcamış olursun. Cevabım bugün de aynı olacak. Asla! Ailemin katillerinden intikamımı alana kadar evime yakın kalacağım. Buna yemin ettim!"
Konuşurken ona dik dik bakıyordu, inatçılığı çenesinin meydan okuyan eğimiyle belirginleşiyordu ve Yusuf onun gözlerinden gelen ürpertiden kaçmak için botlarına bakmak zorunda kaldığını fark etti.

Elizabeth kollarını kavuşturdu ve bekledi. "Ne diyorsun?" diye sordu. Hizmetçisi hemen cevap vermeyince, Elizabeth bıkkınlıkla içini çekti ve daha yumuşak bir sesle devam etti. " ol, Joseph. Küçük Thomas'ı güvenli bir yere gönderdim. Bu yeterli olmalı."

Adamın cevabı beklediği gibi değildi. Elizabeth onun omuzlarının doğal eğilimlerinden daha da çöktüğünü gördü. Hizmetkâr kel kafasını ovuşturdu ve sesini temizledi. "Kötü olanlar gitti."

"Gitti mi? Gitti de ne demek? Bu nasıl olabilir? Nereye gittiler?" Her soruyla birlikte sesi daha da yükseliyordu ve sadık hizmetkârı pelerininden tutup şiddetle sarstığının farkında değildi.

Yusuf ellerini kaldırdı ve yavaşça kadının elinden kurtardı. "Lütfen leydim, sakın . İçeri girelim," diye önerdi, "size tüm bildiklerimi anlatacağım."

Elizabeth başıyla onayladı ve aceleyle içeri girdi. Konumuna yakışır bir şekilde kendini toparlamaya çalıştı ama zihni bu görev karşısında isyan etti,

Bunun yerine cevaplanmamış soruların ve çelişkili duyguların sayısına odaklanmak.

Tek odalı kulübe seyrek döşenmişti. Elizabeth iki tahta tabureden birinin kenarına oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuş, sırtını dikleştirmişti, Joseph'in ocaktaki ateşi yakmasını bekliyordu. İlkbaharın sonları olmasına rağmen kulübe nemli ve soğuktu.

Joseph'in onun karşısına oturması sonsuzluk gibi geldi. "Buradan son ayrılışımdan kısa bir süre sonraydı leydim. Fırtınanın olduğu gün," diye niteledi, "aşağıdaki dolambaçlı yolda bir toz bulutu halinde yaklaştıklarını ilk gördüğümde malikânenin üzerindeki ikinci tepeye henüz ulaşmıştım. Sadece iki yüz kişi kadar olmalarına rağmen, yine de ölümcül bir savaş gücü gibi görünüyorlardı. Gördüğüm manzara o kadar dehşet vericiydi ki, altımdaki zemin titredi. Liderlerini gördüm, çünkü adamlarının çok önünde gidiyordu ve miğferi olmayan tek kişiydi.

"Kapıları yıkıp içeri girdiklerinde, sürpriz unsurunu umursamadıkları bana açıktı, merakım tüm ihtiyatı bir kenara iterek daha yakına at sürdüm. Daha iyi bir görüş noktası bulduğumda, liderleri kuvvetlerini yarım daire haline getirmişti ve kalkanlardan oluşan bir duvarın arkasında ilerliyorlardı. Görülmeye değer bir manzaraydı ufaklık. Liderlerinin duruşunu izledim, devasa bir figür olduğunu kabul etmeliyim, çünkü iki küçük adamın zorlukla kaldıracabileceğine bahse girdiğim büyük bir kılıç taşıyordu. Kılıcının sayısız kez savruluşunu ve bir o kadar da yere düşüşünü izledim. İşte o zaman fırtına koptu-"

"Lord Geoffrey'den mi gelmişler?" Yalın bir fısıltıydı ama Joseph duydu.

"Evet, onlar Lord Geoffrey'nin adamlarıydı. Onun göndereceğini biliyordun. güçleri."

"Elbette bunun farkındayım Joseph," diye iç geçirdi. "Babam Geoffrey'nin vassalıydı ve lordu kendisine ait olanı geri alacaktı. Yine de ona haber göndermedik. Nasıl bu kadar çabuk gelebildi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Yusuf.

"Belwain!" Bu isim bir çaresizlik çığlığıydı. Elizabeth ayağa fırladı ve adım atmaya başladı.

"Amcan mı?" Joseph sordu. "Neden o-"

"Elbette," diye araya girdi Elizabeth. "İkimiz de ailemin katledilmesinin arkasında amcamın olduğunu biliyoruz. Geoffrey'ye gitti. Tanrım, Geoffrey'nin gözüne girmek için kendi adamlarına ihanet etti. Ne yalanlar söylemiş olmalı."

Joseph başını salladı. "Onun kötü bir adam olduğunu hep biliyordum ama bu kadar aşırıya kaçacağını ben bile düşünmemiştim."

Elizabeth acı dolu bir fısıltıyla, "Davamızı kaybettik, Joseph," diye cevap verdi. "Lord Geoffrey amcamın yalanlarını dinleyecek. Thomas'la ben de Belwain'in ellerine düşecek ve Thomas öldürülecek, çünkü ancak küçük kardeşim öldüğünde Belwain evimin efendisi olabilir. Ancak o zaman."

Joseph, "Belki Lord Geoffrey Belwain'in planını anlar," diye cevap verdi.

"Lord Geoffrey'yle hiç tanışmadım," dedi Elizabeth, "ama sert bir mizacı olduğunu ve zaman zaman çok huysuzlaştığını biliyorum. Hayır, dinleyeceğini sanmıyorum."

", " diye yalvardı Yusuf, "belki-"

"Joseph, eğer sadece kendimi düşünecek olsaydım, Lord Geoffrey'e gider ve sözlerimi dinlemesi için yalvarırdım, çünkü Belwain'in hainliği dinleyecek herkese anlatılmalı. Ama Thomas'ı korumalıyım. Belwain kardeşimin de benim de öldüğümüzü sanıyor."

Elizabeth ocağın önünde bir ileri bir geri yürümeye devam etti. "Kararımı verdim, Joseph. Yarın Londra'ya ve büyükbabamın güvenli evine doğru yola çıkıyoruz."

"Peki ya Belwain?" Yusuf tereddütle sordu. Kadının vereceği cevaptan korkan Yusuf kendini tuttu. Hanımını iyi tanıyordu. Belwain'in yaptığı kötülükten dolayı aklanmasına izin vermezdi.

"Onu öldüreceğim."

Bir kütük cızırdadı ve ardından gelen sessizlikte yüksek bir *patlama* sesi duyuldu

Elizabeth'in ifadesi. Yaşlı hizmetçinin kemiklerine bir ürperti yerleşti. Hanımının onun dediğini yapacağından hiç şüphesi yoktu. Yine de tüm haberleri ve kösele gibi avuçlarını titreyen dizlerine dayayarak görevini bitirmek için acele etti. "Geoffrey'nin adamları Thomas'ı yakaladı."

Elizabeth'in adımları aniden durdu. "Bu nasıl olabilir? Şimdiye kadar büyükbabamla birlikteydi. Onu Roland'la giderken gördün. Kesinlikle yanlıyorsun."

"Hayır leydim. Onu kalede kendi gözlerimle gördüm. Thomas ateşin yanında uyuyordu ama . Net bir görüşüm vardı. Sorduğumda dilsiz olduğunu öğrendim." Yusuf elini kaldırdı.

Hanım sözünü kesmek üzereydi ve aceleyle hikâyeye devam etti. "O nasıl onlarla birlikte olmak için geldi, bilmiyorum. Geoffrey'nin adamları bana hiçbir şey söylemiyor ama kesin olan bir şey var: Çocuğun kim olduğunu henüz anlamadılar ve ona çok iyi . Söylenenlere göre, ölümün kıyısında olan kişi, onun hayatını kurtaran kişinin ta kendisi."

"Yusuf, bilmece gibi konuşuyorsun. Kim ölmek üzere?" Elizabeth hayal kırıklığı içinde, görüşünü engelleyen bir tutam altın sarısı saçını çekti ve hızla omzunun üzerinden geriye attı. Joseph de uzun bir iç çekti ve devam etmeden önce gür sakalını kaşıdı.

"Liderleri savaş sırasında başına bir darbe aldı. Ölmek üzere olduğunu söylüyorlar."

"Malikaneye gitme riskini neden aldın Joseph?"

"Ahır ustası Maynard bana Thomas'ın orada olduğunu haber verdi. Kendim görmem gerekiyordu," diye açıkladı Joseph. "Thomas'ın lideri olduğunu duyduğumda

Geoffrey'nin adamları ölüyordu, ben de sıradaki komutanı aradım.

Düşüncesizce bir plan yaptım ve..." Yusuf devam etmeden önce tekrar boğazını temizledi. "Onlara şifa sanatında usta birini tanıdığımı ve bu şifacıyı efendilerini iyileştirmesi için getireceğimi söyledim.

şifacı güvenle ayrılabilirdi. Lordun kölesi bu konuda çok tartıştı ve şöyle dedi

söz vermemesi gerektiğini söyledim, ama beni ikna edemedi ve sonunda kabul etti."

Elizabeth Yusuf'un planını dikkatle dinledi ve öfkeli sözlerle, "Ya iyileşmezse, Yusuf?" diye sordu. O zaman ne olacak?"

"Seni Thomas'a yaklaştırmak için aklıma gelen tek şey buydu. Belki içeri girince onu kurtarmanın bir yolunu bulabilirsin. Kaşlarını çatma," diye yalvardı hizmetçi. "Annen hastalarla ilgilenirdi ve seni birçok kez ona eşlik ederken gördüm. Eminim onun yöntemlerinden bazılarına sahipsinizdir."

Elizabeth Joseph'in söylediklerini düşündü. Nasıl bir yol gerektiği konusunda endişelenirken midesi düğümleniyor gibiydi. Thomas'ı güvenli bir yere götürmek en önemli meseleydi. Eğer Lord Geoffrey'nin adamları onun onu liderlerine götüreceklerdi. Yasalara göre, Thomas malikâneyi yönetmek için sıradaki kişi olacaktı, ancak reşit olana kadar amcasının gözetimi altında olacaktı. Thomas'ın vasisi olarak Belwain, onun güç sahibi olmasının önündeki tek engelin ortadan kaldırılmasını sağlayacaktı. Yasa yasaydı.

Hayır, gerçekten başka seçenek yoktu. "Bu iyi bir plan Joseph. Tanrı'nın izniyle liderleri iyileşecek. Eğer iyileşmezse, elimizden geleni yapmış olacağız." Elizabeth yavaşça haç işareti yaptı ve Joseph de hemen onu takip etti.

"İnşallah," diye tekrarladı Yusuf dua eder gibi. "İnşallah."

"Sen kırsığımı eyerlerken ben de kendimi yolculuk için hazırlardım, Joseph." Bir gülümseme emri yumuşattı. Yusuf hemen geri çekildi ve kapıyı sıkıca kapattı. Kulübenin etrafını dolaştı ve aceleyle hayvanı hanımı için hazırladı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde Elizabeth'in sade ama zengin dokulu ve tam gözlerinin renginde mavi bir elbise giydiğini gördü.

Hanımının kendisine uzattığı ot demetini aldı ve eyere binmesine yardım etti. Düşüncesizce yaptığı plan hakkında tereddüt ediyordu ve endişesi hanımının gözünden kaçmamıştı. Elizabeth eğildi ve nazikçe

Buruşuk elini okşadı. "Endişelenme, Joseph. Harekete zamanı çoktan geçti. Her şey yoluna girecek."

Yusuf, hanımının sözlerinin doğruluğundan emin olmak istercesine tekrar haç çıkardı. Daha sonra, seyis yardımcısı Kel Herman'dan ödünç aldığı kısırağa bindi ve yol boyunca bir yaramazlık olması ihtimaline karşı hançerini çekip hazır tutarak ormana doğru ilerledi.

Elizabeth ve Joseph bir saatten kısa bir süre içinde, dolambaçlı yolun tepesindeki malikânenin savaştan zarar görmüş kapılarına ulaştılar. İki iri yarı muhafız, Elizabeth'in atının etrafını saran tehditkâr kurt köpeklerinden uzak durarak girişlerine izin vermek için geride durdu. Şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu ama sessizliklerini korudular, sadece birbirlerine kaşlarını kaldırarak sırttılar. grup güvenli bir şekilde geçmişti.

Çift iç bailey'e ulaştığında, attan ilk inen Joseph oldu ve hemen hanımına yardıma koştu. Elini elinin içine koyduğunda onun titrediğini hissetti ve korktuğunu anladı. Kadının gözlerinin içine baktığında gururla doldu, çünkü dış görünüşü sadece sakın ve soğukkanlıydı. "Babanızı gururlandırıyorsunuz leydim," diye fısıldadı onu eyerden kaldırırken. Evet, cesaretini babasından almıştı, Joseph biliyordu ve tek dileği Thomas'ın onu şimdi görebilmesiydi. Gerçekte, olacıklardan korkan Joseph'ti ve nazik hanımı onun sakinleştirici tonıydı.

Malikâneye ilk girdiklerinde iş başındaki adamların sesleri gürültülü ve öfkeliydi, ama şimdi uğursuz bir sessizlik çökmüştü, yoğunluğu tüyler ürperticiydi. Yabancı yüzlerden oluşan bir deniz dikkatle ona bakıyordu. Elizabeth bir an atının yanında durdu, sonra tüm cesaretini topladı ve başını dik tutarak onu izleyen adamların arasına doğru yürümeye başladı.

Yusuf onların ancak iki yüz kişi olduğunu söylememiş miydi? diye merak etti. Yanıldığına karar verdi, çünkü sayıları bunun en az iki katıydı. Ve hepsinin ağzı açıktı! Kaba davranışları Elizabeth'in gözünü korkutmamıştı. Gurur, omuzlarını dikleştirerek ona bir muhteşem bir görünüm. Rüzgâr kapüşonunu yakalayıp başından çekip aldı ve güneşin aydınlattığı buklelerden oluşan ağır kütle özgürlüğünü çabucak kabul ederek omuzlarına dağınık bir şekilde düştü.

Elizabeth sessiz bir vakarla büyük salona doğru yürümeye devam etti, sadece pelerininini çıkarıp havada asılı duran Joseph'e verecek kadar durakladı. Adamın elindeki ilaç paketini sıkıca kavradığını fark etti, çünkü ellerindeki damarlar baskıdan şişmiş gibiydi ve endişesini biraz olsun hafifletmek için ona hızlı bir gülümseme verdi.

Adamların samimi değerlendirmelerinden habersiz olan ve sadık kurt köpekleri tarafından kuşatılan Elizabeth döndü ve salonun en ucundaki büyük ocağa doğru ilerledi. Kükreyen ateşin önünde ellerini ısıtırken herkes sessizdi. Aslında üşümüyordu ama bu zamanı kendini toparlamak için kullandı. seyircileriyle yüzleşmeden önce. Daha fazla gecikemeyince döndü ve kendisine bakan bakışlarla karşılaştı. Köpekler onun iki yanında oturuyordu.

Yavaşça odayı taradı. Ev gitmişti; ölümün Montwright'a girdiğini hatırlatan sancak ve duvar halısı nemli taş duvarlarda parçalanmış halde asılı duruyordu; Elizabeth'in hafızasında yankılanan kahkahalar kalmamıştı, sadece çığlıklar ve azap ruhunu dolduruyordu. Burası artık sadece çıplak bir odaydı; annesini babasının yanında, uzun meşe masada otururken hayal bile edemiyordu... hayır, sadece annesinin boynuna doğru sallanan kılıcı tekrar tekrar görüyordu...

Bir öksürük düşüncelerini durdurdu. Ağır sessizlik bozuldu. Elizabeth bakışlarını yırtılmış ve yanmış sancaktan çevirip izleyicilerine odaklanmak için kendini zorladı. Hazır bir gülümsemeye sahip kızıl saçlı cesur bir asker büyük masadaki yerinden fırladı ve Elizabeth'in tam önünde durarak diğer adamların görüşünü engelledi. Elizabeth onun bir yaver olduğuna karar verdi, çünkü yaver olmak için çok yaşlı, şövalye olmak içinse çok gençti. Onun aptalca sırtışı Elizabeth'i neredeyse gülümsetecekti ama yüz ifadesini nötr tutmaya dikkat etti.

Yaver Elizabeth'in mavi gözlerine baktı ve yüksek bir sesle, "Çok güzelsin. Lordumuza nasıl bakacaksın?"

Kadın onun alayına cevap vermeyince, çünkü gerçekte sorusuna nasıl cevap vereceğinden emin değildi, bir başkasına seslendi, "Güneşten doğan saçları var. Bahse girerim en iyi ipekler gibi hissettiriyordur." O anda elini buklelere dokunmak için kaldırdı ama kadının sesi yumuşak olsa da hareketini bıçak gibi kesti.

"Hayatına değer vermiyor musun?"

Yaver adımlarının ortasında durdu, gülümsemesi kayboldu, çünkü köpeklerden gelen alçak hırlama sesini kaçırmamıştı. Her bir hayvana baktı ve enselerindeki tüylerin diken diken olduğunu ve hançer gibi parlayan dişlerinin saldırmak için açıldığını gördü.

Genç adam Elizabeth'tekrar baktığında yüzü solmuştu ve kaşları öfkeyle çatılmıştı. "Şahin'in koruması altında olduğun için sana zarar veremem," diye fısıldadı. "Benden korkmana gerek yok."

"O zaman benden korkma," diye fısıldadı Elizabeth sadece onun kulaklarına. O zaman gülümsedi ve yaverin öfkesi buharlaştı. Biliyordu ki, her ne kadar Askerler izliyordu ama duyamıyorlardı. Kadın onun gururunu kurtarmıştı ve o da buna minnettardı. Tekrar gülümsedi. Elizabeth köpeklere işaret verdi ve ikisi de onun yanında gevşedi, kuyrukları aceleye çarpıyordu.

"Lideriniz nerede?" diye sordu.

"Beni takip ederseniz, sizi ona götürebilirim," diye önerdi yaver, sesi istekliydi.

Elizabeth başıyla onayladı ve çocuğu takip etti. Joseph merdivenlerin dibinde bekledi ve Elizabeth ona bir kez daha gülümsedi. ot demeti. Sonra aceleyle dolambaçlı merdivenlerden yukarı ıktı. Bu zor bir görevdi ama Elizabeth kendini, kız kardeşleri ve küçük erkek kardeşiyle birlikte merdivenleri koşarak çıktığı geçmiş zamanlara dair tüm anılarını unutmaya zorladı. Ağlamanın zamanı daha sonra gelecekti. Thomas'ın geleceği şimdi ona bağlıydı.

İlk sahanlığın tepesinde daha yaşlı bir şövalye belirdi. Keskin yüz hatlarını bir kaş çatma gölgeledi ve Elizabeth kendini başka bir yüzleşmeye hazırladı. "Sen bir kadınsın! Eğer bu bir oyunsa..."

"Bu bir numara değil," diye verdi Elizabeth. "Liderinize yardım edebilecek ilaçlar konusunda bilgiliyim ve onu kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Onu kurtarmak için elimden geleni yapacağım."

"Neden yardım ediyorsun?" diye sordu.

Elizabeth, "Hiçbir açıklama yapmayacağım," diye cevap verdi. İçinden kızgınlık ve yorgunluk akıyordu ama bu duyguları saklamaya dikkat ediyordu. "Yardı mı mı istiyor musun, istemiyor musun?"

Şövalye bir süre daha ona dik dik bakmaya devam etti. Elizabeth'in onun niyetinden şüphelendiği çok açıktı ama Elizabeth onun korkularını yatıştırmayı reddederek inatla sessiz kaldı.

"Köpekleri burada bırakın ve beni takip edin." Emir kısa kesilmiş ve oldukça bağırılmıştı.

Elizabeth hemen, "Hayır," diye cevap verdi. "Onlar benimle geliyorlar. Biri bana zarar vermeye kalkışmadığı sürece hiçbir yaramazlık yapmayacaklar."

Şaşırtıcı bir şekilde adam bu konuda tartışmadı, ancak adamın uzun parmaklarını kahverengi ve gri benekli saçlarında fark etti.

Onu büyük yatak odalarının bulunduğu kapı üçgenine . Sola döndü, ama sağa döndü ve yanan meşaleyi taş duvara dayadığı kaldırarak dar koridorda hızla ilerledi ve kendi yatak odasının önünde durdu. Kapıyı iki nöbetçi koruyordu ve ikisi de Elizabeth'i gördüklerinde şaşırdılar.

Elizabeth belirgin bir korkuyla şövalyeyi girişe kadar takip etti. Hızla odayı taradı ve açıkçası şaşırdı, çünkü tam olarak bıraktığı gibiydi. Onun odası diğerlerinden daha küçüktü, ama hem dış dünyadan izole olması hem de diğer odalardan farklı olması nedeniyle bütün yatak odaları arasında en sevdiği odaydı.

Diğerleri ve ötesindeki ormana bakan küçük pencereden nefes kesici manzaraya izin verdiği için.

Ocak uzak duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu ve kız kardeşi Margaret'in onun için diktiği kraliyet mavisini minderlere sahip iki ahşap sandalye ile çevriliydi.

Bakışları ocağın üzerinde asılı duran, mavi rengi iki kurt köpeğinin tasarımında soluk sarı örülmüş minderlerle eşleşen pankarta kaydı. Sancağın diğer tek rengi, goblenin üst kısmına yakın bir yerde, evcil atmacasının tasarımının ana hatlarını çizen koyu bordoydu.

Annesiyle birlikte pankart üzerinde çalıştıkları zamanları yüreği sızladı.

Hayır! diye bağırdı zihni. Zamanı değil. Elizabeth başını salladı ve bu hareket onu izleyen şövalyenin gözünden kaçmadı. O da pankartı inceledi ve sonra Elizabeth'e döndü. Elizabeth'in saklamaya çalıştığı geçici azabı fark etmişti. Adamın gözlerinde spekülasyon ve merak belirdi ama Elizabeth ona pek dikkat etmedi. Yatağa bakmak için dönmüştü ve mavi ve sarı örtüler her iki yanda arkadan bağlandığından, yatağı net bir şekilde görebiliyordu. Lider. iriliğine hemen vuruldu, büyükbabasından bile uzun olduğunu düşündü.

Saçları kuzgun rengindeydi ve neredeyse yatağın başındaki örtüye değiyordu, ayakları ise neredeyse diğer ucundan sarkıyordu. Açıklanamayan bir nedenden ötürü, zayıflamış haliyle bile onu korkutuyordu, ve yüz hatlarının sertliğini incelerken donup kaldı. Yakışıklı bir şövalye olduğunu kabul etti, yakışıklı ve... sertti. Savaşçı bir o yana bir bu yana savrulmaya, zayıflamış ama derin bir sesle inlemeye başladı ve onun bu hareketi kadını harekete geçirdi. Elini hızla adamın nemli, bronz alına koydu ve tenini hissederken ıslak saçları nazıkçe yolundan çekti. Süt beyazı eli adamın bronzlaşmış ve yıpranmış teniyle tam bir tezat oluşturuyordu ve dokunuşu adamın hareketini durdurdu.

"Ateşler içinde yanıyor," dedi Elizabeth. "Ne zamandır böyle Bu mu?" Konuşurken bile sağ şakağının üzerindeki şişliği fark etti ve hafifçe etrafını . Savaşçının yoldaşı yatağın ayak ucundaki pozisyonundan onu izliyordu, kaşları çatılmıştı.

"Darbeyi aldığını gördüm. Yere düştü ve o zamandan beri böyle."

Elizabeth konsantrasyon içinde kaşlarını çattı. Bundan sonra ne yapması gerektiğinden emin değildi. "Bu pek mantıklı değil," diye karşı çıktı, "çünkü bir darbe ateşi ." Sonra doğruldu ve sesindeki kararlılıkla, "Onu soymama yardım et," diye emretti.

Elizabeth arkadaşının onun nedenlerini sorgulamasına fırsat vermedi ve hemen savaşçının sırtındaki bağları çözmeye başladı. Şövalye

Kısa bir süre tereddüt sonra, artık uyumakta olan formun alt yarısından şambrelleri çekerek yardım etti.

Elizabeth çok uğraşmasına rağmen, kalın pamuktan yapılmış ve ateşin teriyle sırlıslam olmuş kapitone zırhı devasa omuzların üzerinden çekmeyi başaramadı ve sonunda yenilgiyi kabul etti. İçgüdüsel olarak belinde taşıdığı hançere uzandı ve savaşçının göğsündeki ısıyı sünger gibi çekmek için malzemeyi kesmesi gerektiğini düşündü.

Arkadaşı metalin parıltısını gördü ve onun nedenini anlamayarak bıçağı elinin tersiyle yere vurdu.

Köpekler hırlamaya başladı ama Elizabeth hemen onları susturdu ve şövalyeyle yüzleşmek için döndü. Sesi nazik ve öfkeden yoksundu. "Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmasa da korkmana gerek yok. Ben sadece gömleğini kesecektim."

"Ne gerek var?" diye sordu şövalye hayal kırıklığıyla.

Elizabeth soruyu duymazdan geldi ve hançerini almak için eğildi. Gömleği boynundan ikiye böldü ve elleriyle yırttı. Öfkeli arkadaşına bakmadan, efendisinin terini ve sıcaklığını yıkayabilmesi için kendisine soğuk su getirmesini emretti.

Şövalye emirlerini kapının dışındaki nöbetçilere iletirken, Elizabeth hastasının kollarını ve boynunu tarayarak olası yaralara baktı. Gözlerinin daha aşağılara inmesini istedi ve yanaklarının ısındığını hissetti.

Adamın çıplaklığını gördüğünde kızardığını bilmek onu kendine kızdırmıştı ama aslında daha önce hiç çıplak bir adam görmemişti. Her ne kadar kızlarının ziyaretine gelen soyluların yıkanmasına yardım etmesi bir gelenek olsa da, babası arkadaşlarının iştahına çok fazla güvenmiyordu ve yardım işini kızlarının değil hizmetçilerin yapmasına karar vermişti.

Merak utancını bastırdı ve Elizabeth hızla adamın vücudunun alt yarısına baktı. Adamın, bütün erkeklerin sahip olduğunu duyduğu o vahşi silahı göstermemesine hafifçe şaşırdı ve kulak misafiri olduğu kadın hizmetkârların abartıp abartmadığını ya da bütün erkeklerin bu adam gibi yapılı olup olmadığını merak etti. Belki de kusurluydu.

Elizabeth elindeki işe odaklandı ve göğsüne doğru ilerledi. Temiz çamaşırları çıkardı ve uzun şeritler halinde yırttı. Su geldiğinde savaşçının yüzünü süngerle silmeye başladı.

Ölüm kadar hareketsiz, diye düşündü ve düzensiz nefes alış veriş çok fazla. sığ. Sol gözünün kenarından başlayıp yarım ay şeklinde kıvrılan ve kulağının arkasında bir yerde son bulan kızgın kırmızı bir yara izi taşıyordu ve siyah, hafif kıvrık saçları tarafından iyice gizlenmişti. Islak bezle yara izinin sivri hatlarını nazikçe çizdi ve yara izinin liderin görünüşünü pek de olumsuz etkilemediğini düşündü.

Boynunu ve göğsünü yıkadı, daha fazla yara izi olduğunu fark etti. "Bana uymayacak kadar çok izi var," diye yüksek sesle dile getirdi.

Elizabeth adamın beline ulaştığında sünger çekmeyi bıraktı. Arkadaşına, "Onu çevirmeme yardım et," dedi.

Refakatçinin sabrı , hayal kırıklığı feryadından belliydi: "Tanrı aşkına kadın, onun banyoya değil tedaviye ihtiyacı var."

"Kafasına aldığı darbenin taşıdığı tek şey olduğunu bilirdim," diye cevap verdi Elizabeth aynı yüksek sesle. "Savaş silahını çıkarmak için zaman bile ayırmadın. giysiler."

Arkadaşının cevabı kollarını göğsünde kavuşturmak oldu, yüzünde sert bir bakış vardı ve Elizabeth yardım alamayacağı sonucuna vardı. Ona sert bir bakış attıktan sonra savaşçıya döndü. Yatağın öbür ucuna uzandı ve direnmeyen elini iki eliyle birden kavradı. Tüm gücüyle çekmesine rağmen savaşçı yerinden kımıldamadı. Çabası sırasında bilinçsizce alt dudağını ısırarak çekmeye devam etti ve tuttuğu el eski konumuna geri döndüğünde ilerleme kaydettiğini düşündü. Elizabeth gitti ve sonunda kendini lordun devasa göğsünün üzerinde buldu. Çılgınca ellerini kurtarmaya çalıştı ama şövalye artık onu sıkıca kavramıştı ve uykuda bile işbirliği yapmaya isteksiz görünüyordu.

Vassal, Elizabeth'in kendini kurtarmak için yaptığı cılız girişimi izledi ve bu sırada başını sallayarak, "Çekil önümden kadın," diye bağırdı. Elizabeth'i serbest bıraktı.

tuttu ve kabaca ayağa kaldırdı. Emin bir hareketle, direnmeyen hastasını yüzüstü çevirdi. Vassal, kanla kaplı fanılanın hastanın vücuduna yapıştığını görünce kızgınlığı dehşete dönüştü. savaştının sırtına vurdu ve o da şok içinde geri çekildi.

Elizabeth yarayı gördüğünde çok rahatladı, çünkü bu üstesinden gelebileceği bir şeydi. Yatağın kenarına oturdu ve malzemeyi yavaşça hapsoldüğü yerden çıkardı. Arkadaşı çapraz yaranın boyutunu net bir şekilde görebildiğinde, elini alnına götürdü.

Gözlerinin yaşla dolmasından utanarak, acı dolu bir sesle fısıldadı: "Kontrol etmeyi hiç düşünmedim..."

Elizabeth, "Kendini azarlama," diye karşılık verdi. Ona sempatik bir bakış attı. "Şimdi ateşe neyin sebep olduğunu anlıyorum. Daha fazla suya ihtiyacımız olacak ama bu sefer sıcak olmalı, kaynamaya yakın, lütfen."

Vassal başıyla onayladı ve aceleyle odadan çıktı. Birkaç dakika içinde Elizabeth'in yanındaki yere buharlı bir çaydanlık kondu. Aslında Elizabeth yapması gereken şeyden korkuyordu, annesinin geçmişte sayısız kez yaptığı gibi

Benzer yaraları olanlar. Yol göstermesi için dua ederek temiz bir bez parçasını çaydanlığa daldırdı ve ellerine verdiği rahatsızlıktan dolayı yüzünü buruşturdu. Acıyı görmezden geldi ve bezi fazla sudan arındırdı. Artık hazırды ama yine de tereddüt etti. "Korkarım onu tutmanız gerekecek," diye fısıldadı, "çünkü bu ona oldukça acı verecek... ama yapılması gerekiyor." Mavi gözlerini vassalın endişeli kaşlarıyla buluşturdu ve bekledi.

Yol arkadaşı anlayışla başını salladı ve iki elini liderinin geniş omuzlarına koydu.

Hâlâ tereddüt ediyordu. "Zehri dışarı çekmeliyim yoksa kesinlikle ölecek." Elizabeth, neden olacağı acının gerekli olduğuna vassalını mı yoksa kendisini mi ikna ettiğinden emin değildi.

Yol arkadaşının tek cevabı, "Evet," oldu. Elizabeth dikkatle dinlemiş olsaydı, onun sesindeki nazik anlayışı duyabilirdi ama birazdan vereceği acıdan dolayı çok üzgündü.

Derin bir nefes alarak buharlı bezi açık yaranın üzerine tam olarak yerleştirdi. Liderin tepkisi hızlı ve öfkeliydi. şiddetli bir sarsıntıyla dağlama bezini sırtından kaldırmaya çalıştı ama vassal'ın tutuşu büyüktü ve işkenceden kurtulamadı. Liderin acı dolu çığlığı Elizabeth'in yüreğini parçaladı ve üzüntü içinde gözlerini kapadı.

Yatak odasının kapısı patlayarak açıldı ve iki muhafız hızla içeri girdi, kılıçlarını çekmişlerdi. Korku ve şaşkınlık yüz ifadelerinden okunuyordu. Vassal başını salladı ve onlara silahlarını bırakmalarını söyledi.

"Bu yapılmalı." Elizabeth'in sözleri muhafızları sakinleştirdi ve kapının dışındaki yerlerine çekildiler.

Vasal Elizabeth'e, "Uyanık olsaydı asla bağırmazdı," dedi. "Ne yaptığının farkında değil," diye açıkladı.

"Acısını dindirmenin onu daha az erkek yapacağını mı düşünüyorsun?" Elizabeth yaranın üzerine ikinci bir bez yerleştirirken sordu.

"O korkusuz bir savaşçı," diye yanıtladı vasal.

Elizabeth, "Artık hareketlerini ateş yönetiyor," diye cevap verdi.

başını sallaması Elizabeth'in gülümsemesine neden oldu. Hastasına döndü ve her iki şeridi de yaranın üzerinden kaldırarak sarı ve kırmızı onlarla birlikte kalıntı. Derin açıklıktan sadece parlak kırmızı kan sızana kadar işlemi sayısız kez tekrarladı. İşi bittiğinde elleri yara kadar kızarmış ve kabarmıştı. Acıyı hafifletmek için ellerini birbirine sürttü ve sonra bohçasına uzandı. Vasaldan çok kendi kendine konuşarak, "Yarayı sıcak bir bıçakla kapatmaya gerek olduğunu sanmıyorum, çünkü temiz ve doğru kanıyor ve çok fazla değil" dedi.

Lider baygındı ve Elizabeth bunun için minnettardı çünkü yarayı sarması gereken ilacın yatıştırıcı olmadığını .

Kötü kokulu merhemden bol miktarda sürdükten sonra bandajladı. tüm sırtını. Bu yapıldıktan sonra, refakatçi lideri onun için çevirdi

ve ezilmiş adaçayı, ebegümece ve itüzümü kökleri içeren suyu zorla boğazından aşağı indirdi.

Yapacak başka bir şey yoktu. Elizabeth'in kasları zorlanmaktan ağrıyordu ve ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Rüzgârı engelleyen kürkü kaldırdı ve karanlığın çökmüş olduğunu görünce şaşırdı. Yorgun bir şekilde taşa yaslandı ve serin havanın onu canlandırmasına izin verdi. Sonunda yol arkadaşına döndü ve ilk kez onun ne kadar yorgun ve bitkin göründüğünü fark etti. "Git ve biraz dinlen. Ben liderinize göz kulak olacağım."

"Hayır," diye cevap verdi. "Sadece Şahin iyileştiğinde uyuyabilirim. Daha önce değil." Konuşurken ateşe bir kütük daha koydu.

"Sana hangi isimle ?" Elizabeth sordu. "Roger."

"Roger, liderinize neden Şahin diyorsunuz?"

Vassal ateşin önündeki eğilmiş pozisyonundan ona baktı ve sonra kaba bir şekilde cevap verdi, "Onunla savaşılan herkes ona böyle der. İşler böyle yürüyor."

Elizabeth'e pek bir şey ifade etmeyen bu cevap karşısında Elizabeth onu daha fazla sorgulayarak sınırlendirmek istemedi. Şimdi ihtiyacın özüne inecekti. "Burada konuşamayan bir çocuk olduğu ve Şahin'in onun hayatını kurtardığı söyleniyor. Bu doğru mu?"

"Evet." Vassal'ın yüzünde şüphe yeniden belirmişti ve Elizabeth yumuşak adımlarla yürümesi gerektiğini biliyordu.

"Eğer kişi oysa, ailesini tanıyorum ve ayrılırken onu da yanımda götürmek isterim."

Arkadaşı ona düşünceli düşünceli baktı. Cevap vermemesi çıldırtıcıydı ama Elizabeth kendini sakın kalmaya zorladı. "Sen ne diyorsun Roger?"

"Ne yapabileceğime bakacağım, ancak bu kararı sadece Baron verebilir."

"Ama Baron Geoffrey buraya hiç gelmez ki! Çocuğu alabileceğime dair haberin gelmesi için bir ay geçmesi gerekecek. Elbette çocuğun ailesine kavuşmasını isteyecektir. Onun yerine hareket edemez misiniz? Eminim rahatsız edilmemekten memnun olacaktır, çünkü Montwright diğerlerine kıyasla küçük, önemsiz bir holding." Elizabeth neredeyse babasının bunu sayısız kez söylediğini duyduğunu ekleyecekti. Ve bunun doğru olduğunu biliyordu, çünkü Baron Geoffrey babasını hiç ziyaret etmemişti. Hayır, Lord Thomas, iş yapılması gerektiğinde her zaman Baron'un ana holdingine giderdi.

Arkadaşı onun bu sert çıkışı karşısında şaşırmıştı. "Bir ay mı? Ona sormak için ateşinin düşmesini ve uyanmasını beklemeniz yeterli," dedi. tartıştı. "Ve yanılıyorsun, genç kız. Geoffrey'nin teftişi için çok önemsiz bir holding diye bir şey yoktur. Sadakat yemini eden herkesi korur, en üsttekenden en alttakine kadar."

"Şahin'in bana izin verebileceğini mi söylüyorsunuz? Baron'un geçebilir mi?" Elizabeth umutlu bir sesle sordu. " zaman elbette yapabilir," diye cevap vermek için acele etti, "çünkü onunla ben ilgilendim. O da daha azını yapamaz." Kadın rahatlayarak gülümsedi ve ellerini birbirine kenetledi.

"Az önce kiminle uğraştığını bilmiyor musun?" Roger ağzının kenarlarında bir gülümseme belirerek sordu.

Elizabeth kaşlarını çatarak ona baktı ve bekledi.

"Şahin, Montwright'ın derebeyi Lord Geoffrey'dir." Roger sandalyelerden birine oturdu ve ayaklarını diğerine uzatarak onun tepkisini bekledi.

"O Baron Geoffrey mi?" Ses tonunda şaşkınlık vardı.

"Evet," diye onayladı Roger. Bileklerini çaprazladı ve gülümsedi. "Neden bu kadar şaşırdınız? Şahin'i herkes bilir," dedi kibirle. "Ünü herkesçe bilinir."

"Evet, ama onun yaşlı olduğunu düşünmüştüm... daha yaşlı..." Uyuyan savaşıyı işaret etti ve uzun süre onu inceledi, zihni olayların bu dönüşüyle yarışlıyordu. Babası, efendisinin böyle bir şey yaptığından hiç bahsetmemişti.

Genç. Elizabeth onun yaşlı bir adam olduğunu düşünmüştü. baronlarla tanışmıştı. soğuk taşa yasladı ve Roger'a baktı. Onun cahilliği karşısında eğlenmiş görünüyordu.

"O William'ın altındaki en genç ve en güçlü kişi," diye yanıtladı Roger. Gurur sözlerinin altını çiziyordu.

"Eğer lord iyileşirse, o zaman benim yükümlülüğüm altında olacak, değil mi?" Elizabeth sordu. Bunun doğru olması, Geoffrey'nin onurlu bir adam olması için hızlıca dua etti, çünkü o zaman belki onu dinlerdi. Yapabilirdi onu amcasının kötülüğüne ikna etmeli. Onu ikna etmeli! Eğer iyileşirse...

Kapıya vurulan yüksek bir ses Elizabeth'in düşüncelerini böldü. Roger ona kalmasını işaret etti ve kapıyı açmaya gitti. Fısıltıyla konuştu sonra Elizabeth'e döndü. "Hizmetkârınız sizinle konuşmak istiyor."

Elizabeth onayladı ve Joseph'in beklediği koridorun sonuna kadar bir nöbetçiye takip etti. Yüz ifadesinden üzgün olduğunu anlayabiliyordu. "Joseph, ilgilediğim kişi Baron'un ta kendisi."

"Evet," dedi Yusuf. "İyileşecek mi?" diye devam etmeden önce nöbetçi iyice görevinin başına dönene kadar bekledi.

"Bir şansımız var," dedi Elizabeth. "Şimdi dua etmeliyiz. Thomas'ın tek umudu bu," diye ekledi.

Joseph'in kaşları daha da çatılmıştı ve Elizabeth başını salladı. "Bu iyi bir haber, Joseph. Kadın olsam da olmasam da lordun benim yükümlülüğüm altında olacağını göremiyor musunuz? Beni dinlemek zorunda kalacak..."

"Ama sorumlu olan," dedi yatak odasını işaret ederek, "vasal..."

Elizabeth hizmetçisine, "Adı Roger," diye bilgi verdi.

"Belwain'i çağırmaya gelmiş."

"Nedir bu?" Elizabeth sordu. Sesini alçalttı ve "Neden? Bunu nereden biliyorsun?" dedi.

"Kel Herman emirlere kulak misafiri oldu. Haberciler bir saat önce yola çıktılar. Elizabeth başını sallamaya başlayınca, "Doğru," dedi, "Belwain bir hafta ya da daha uzun bir süre içinde burada olacak."

Elizabeth, "Yüce Tanrım," diye fısıldadı. "Ben Geoffrey'le konuşmadan önce gelmemeli." Hizmetçinin koluna yapıştı, sesinde panik vardı ve aceleyle devam etti, "Thomas'ı saklamalıyız. Ben Geoffrey'den emin olana kadar onu buradan uzaklaştırmalıyız. Belwain hâlâ yaşadığımızı bilmemeli."

"Bu mümkün değil leydim. Belwain duvarların içine girer girmez öğrenecektir. Döndüğünüzü gören çok kişi var. Bilecektir. Ve bu Roger'ın gerçeği öğrenmesi sadece bir zaman meselesi."

"Düşünmeliyim," diye fısıldadı Elizabeth. O sırada elini çekmekte olduğunu fark etti.

hizmetçinin tuniğini giydi ve elini bıraktı. "Herman'la konuş. O sadıktır ve sessizliğini koruyacaktır. Ve o özgür bir adam, Joseph. Siz ikiniz, Thomas'ı alıp saklamalısınız. Birçok yer var. Bunu yapabilir misin?"

Yusuf omuzlarını dikleştirerek, "Evet," diye cevap verdi, "seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bir yer bulacağım."

Elizabeth mütevazı hizmetkârına güvenerek başını salladı. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. "Geoffrey uyanana kadar sadece kısa bir süre için olacak," dedi.

"Peki ya siz? Eğer efendimiz uyanmazsa, eğer uyuyan ruhlar onu tutmaya devam edin ve Belwain buraya gelsin . . ve eğer lord ölürse..."

Elizabeth, Joseph'ten çok kendi kendine, "Gitmek zorundayım," dedi. "Belwain geldiğinde burada olmayacağım. Lord yakında uyanırsa, belki Belwain yalanlarını örmeye fırsat bulamadan onunla konuşabilirim." Ürperdi ve sonra şöyle dedi: "Eğer uyanmaz ve ölürse, Thomas'ı bana getirmelisin. Bir şekilde annemin babasına ulaşacağız. O ne yapacağını bilir."

"Şelaleye geri dönecek misin?" Joseph sesinde korkuyla sordu. Thomas'ı götürme görevi kendisine verildiğine göre artık onunla birlikte ata binemeyecekti ve hanımı için duyduğu endişe çok büyüktü.

"Burada kalmayacağım," diye fısıldadı sert bir sesle. "Belwain bu duvarları ihlal etti. Onun dönüşünü görmek için burada olmayacağım. Kalmayacağım."

"Evet leydim, sakin olun. Siz gitmeden, Belwain gelmeden savaşçı uyanacak ve sizi dinleyecektir," dedi, sesi yaralı bir çocukla konuşuyormuş gibi yatıştırıcıydı.

Hanımının nefes alış verişini sakınlaşene kadar bekledi. Amcasının adı her geçtiğinde onda meydana gelen değişim yaşlı adamı korkutuyordu. Onun katliama tanık olduğunu, ruhunu kemiren ıstırap ve eziyeti anladığını ve kendisi gibi tüm bunların arkasında Belwain'in olduğuna inandığını biliyordu. Yine de bu konuda konuşabilmesini, acısının bir kısmını dışarı vurabilmesini diliyordu... İki üvey kız kardeşi Margaret ve Catherine'den çok farklıydı. Belki de yarı Sakson olduğu içindi.

Efendi Thomas iki küçük kızıyla birlikte Montwright'a geldiğinde sert ve mutsuz bir adamdı. Ama altı ay içinde her şey değişmişti, çünkü sarı saçlı bir Sakson güzeliyle tanışmış ve evlenmişti. Sakson karısı tam bir cadalozdu kuşkusuz, ama Thomas'ın ona karşı bir tavrı vardı ve kısa süre içinde herkes çiftin birbiriyle anlaşmaya başladığını gördü. Bir yıl sonra, küçük Elizabeth doğdu. Thomas, kaderinde çocuk sahibi olmak olmadığına karar verdi ve sevgisini küçük mavi gözlü bebeğe akıttı. Bu ikilinin arasında özel bir bağ vardı ve on yıl sonra küçük Thomas doğduğunda bu bağ hala devam ediyordu.

Elizabeth babasının erkeksi özelliklerini taklit etmese de, onun çekingen tavrını, duygularını maskeleyen şeklini taklit etti. Hem Catherine hem de Margaret duygularını tüm dünyanın görebileceği şekilde yüzlerine yansıtırlardı, ama Elizabeth öyle yapmazdı. Joseph, Elizabeth'in babasını bir arada tutan aileyi bir arada tutardı. Son derece sadıktı ve ailesi onun için en önemli şeydi. Hem barışçı hem de isyankârdı.

Avda babasının yanında ata bindiğinde babasının gururu, dikiş dikmeye çalıştığında annesinin hayal kırıklığı. Evet, mutlu ve memnun bir aile olmuşlardı, ta ki şimdiye kadar...

"Size Herman'ın Belwain'in holdingine üç adam gönderdiğini söylemiş miydiniz? Belki de ihtiyacımız olan kanıtı toplayabilirler, çünkü Belwain'in hizmetçileriyle konuşurlar..."

Elizabeth, "Herman iyi bir adam," diye araya girdi. Sesi artık rahatlamıştı ve hizmetçi rahat bir nefes aldı. "Ama bence Belwain'in Hizmetçiler doğruyu söyleyecek. Ondan korkuyorlar. Joseph, Herman'a çabaları için teşekkür ettiğimi söyle," diye fısıldadı Elizabeth.

"O da sizin ailenizi severdi leydim. Onu serbest bırakan Thomas'tı. Sen henüz bir bebektir ve muhtemelen hatırlamıyordur ama Herman Montwright'lara olan borcunu unutmayacaktır."

"Evet," diye karşılık verdi Elizabeth, "hikâyeyi duydum." Gülümsedi ve ekledi, "Herman'a neden Kel dediğini anlayamazdım, çünkü kafası kalın saçlarla kaplıydı ve babam ona bunun nedenini sorduğumda oldukça utanırdı."

Yusuf onun hâlâ nedenini bilmediğini düşündü ve kızardı. Kadının kendisinden açıklamasını istemeyeceğini umuyordu. Bu aptalca bir erkek şakasıydı ve gerçeği söyleyerek hanımının hassas kulaklarına kesinlikle zarar vermek istemiyordu.

Babasıyla yaşadığı mutlu anı Elizabeth'in moralini düzeltmeye yardımcı oldu. Fısıldadı, "Bunu da atlatacağız, Joseph. Şimdi Baron'un yanına dönmeliyim. Dua et, Joseph. Geoffrey'nin iyileşmesi için dua et. Beni dinlemesi için dua et. Dinle ve inan."

Hizmetçinin kambur omzunu okşadı ve yavaşça yatak odasına doğru ilerledi. Midesi yine çalkalanıyordu ve kusma isteğiyle savaştı. Belwain'in Montwright'a döneceği düşüncesi onu bunaltıyordu. Eğer düşünmesi gereken küçük kardeşi olmasaydı, Elizabeth bu haberi memnuniyetle karşılardı. Tuzağını planlayacak ve Belwain'i hevesli bir kucaklamayla karşılayacaktı, hançeri hazırды.

Zamanını bekleyecekti. İntikam onun olacaktı. Kararlılığı onu dik, adımlarını emin tutuyordu. Bu delice zamanda, bu delice durumda onu aklı başında tutuyordu. İntikam ve küçük kardeşine karşı görevi. Sadece onun kardeşinin hayatı korunmuş ve toprakları güvence altına alınmıştı ve sadece Belwain

Elizabeth ölümcül günahlarının bedelini hayatıyla ödedikten sonra, önünde uzanan ıssızlık kendisini ele geçirmesine izin verebilirdi. Ancak o zaman.

Elizabeth yatak odasının kapısını açtığında, iki hayvanın lordun yatağının iki yanında nöbet tuttuğunu gördü. Elizabeth, savaşçının dikkatle onu izlediğini tahmin etti. Yatağın yanındaki tahta taburede oturmaya devam etti ve bir kez daha Lord'un alnı.

Elizabeth iki gün iki gece daha efendisinin yanında nöbet tutmaya devam etti. Sayısız kez pansumanını değiştirdi, on iki kez Paternoster dedi. Tıpkı annesinin ona öğrettiği gibi, her seferinde iyileşmekte olan yaranın üzerine ilik ve adaçayı serpti.

Yemeklerini odada yiyor ve liderin yanından sadece çok gerekli olduğunda ayrılıyordu. Böyle bir olayda, merdivenlerden inerken büyük salonda Thomas'ı gördü. Thomas başını kaldırıp ona bir bakış attı ve o kısacık saniyede Elizabeth onun kim olduğunu biliyordu. Bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermedi, çünkü gelecekte onun iyileşmesine yardım edecek zamanı olacaktı. Ve belki de küçük Thomas'ın hatırlamaması iyi bir şeydi. O da ailesinin öldürüldüğünü görmüştü ve eğer Tanrı gerçekten de iyi ve merhametli bir Tanrı olsaydı, belki de küçük Thomas yaşananların hiçbirini hatırlamazdı.

Elizabeth dikkatini küçük kardeşinin yanında duran Joseph'e çevirdi. Hizmetçi dikkatle çocuğa baktı ve sonra Elizabeth'e başını salladı. Elizabeth de başını sallayarak onun gerekeni yapacağını onayladı ve yoluna devam etti.

Sadece bir gün daha bekleyebileceğine karar vermişti. Sonra gidecekti. Ve bu gece, askerler uyurken, Thomas Joseph tarafından götürülecekti. Keşke Baron işbirliği yapsa! Bir uyansa ve onu dinlese! Elizabeth bu düşüncelerle hastasının yanına döndü.

Roger köpeklerin kontrolünü ele almış, yemeklerini ve egzersizlerini düzenliyordu; homurdanmalarından anlaşıldığı kadarıyla bu görevden hiç hoşlanmıyordu. Bunun nedeni, Roger ne zaman köpeklere yaklaşırsa köpeklerin garip davranışlar sergilemesiydi.

uyuyan şövalye. "Sanki lorduma zarar verecekmişim gibi davranıyorlar," diye mırıldandı tiksintiyle.

"Onu koruyorlar," dedi Elizabeth gülümseyerek. Hayvanların savaşçıya olan bariz sadakati onu da şaşırtmıştı ve bunu açıklayamıyordu.

İkinci gün boyunca Roger birkaç kez onu lorduyla yalnız bıraktı ve Elizabeth sonunda onun güvenini kazandığını kabul etti.

Elizabeth uyuyan adamın yanına oturup nemli bezi tekrar eline aldığında ve adamın alnını yıkadığında ikinci gecenin ortasıydı.

Savaşçı şimdi derin, görünüşte sorunsuz bir uykuya dalmıştı, nefes alış veriş i artık sığ değildi. Elizabeth onun ilerlemesinden memnundu ama ateşinin hâlâ onu esir tuttuğunu düşünüyordu.

"Sen nasıl bir adamsın ki," diye fısıldadı, "bu kadar çok kişi bu kadar sadık?" Sessizlik rahatlatıcı olduğu için gözlerini kapattı ama tekrar açtığında savaşçının koyu kahverengi gözlerinin dikkatle kendisini izlediğini görünce şok oldu. Elizabeth'in tepkisi içgüdüsel; alnına dokunmak için uzandı. Sol eli onunkini yakaladı ve yavaşça, zahmetsizce onu kendine doğru çekti. Kızın göğüsleri adamın göğüslerine sıkıca bastırıldığında Çıplak göğsünde, dudakları birbirine sadece birkaç santim uzaklıktayken konuştu. "Beni iyi koru, su perisi."

Elizabeth onun sayıklayarak konuştuğundan emin bir şekilde gülümsedi.

Sonsuz saniyeler boyunca birbirlerine bakmaya devam ettiler ve sonra lordun diğer eli kadının boynunun arkasına geçti. Hafif bir baskıyla dudaklarını birleşmeye zorladı. Elizabeth, Lord'un ağzının sıcak ve yumuşak olduğuna ve bu hissin hiç de nahoş olmadığına karar verdi. İffetli öpüşme başlar başlamaz sona erdi ve tekrar birbirlerini incelediler.

Elizabeth bakışlarını başka yöne çekemiyordu, çünkü adamın kadife gibi zengin ve saçları kadar koyu olan gözleri, yoğunluğuyla onu hipnotize ediyor gibiydi.

Elizabeth yakalanmayacağını bilen bir çocuk gibi cesaretlendi ve masum merakına yenik düşerek ellerini dikkatlice

Şövalyenin boynuna sarılıp saçlarına dolandı. Sertliğe karşı yumuşaklık Kasları onu şaşırttı ve yavaşça boynuna masaj yapmaya başladı. Hâlâ birbirlerini izliyorlardı. Elizabeth daha zeki olsaydı, adamın gözlerinin artık ateşten donuklaşmadığını fark ederdi.

Kararını verdi. Bu kez onu kendine çekti ve tatlı, nazik bir okşayışla kendi ağzıyla onun ağzına dokundu. Nasıl ilerleyeceğini gerçekten bilmiyordu, çünkü sevişme sanatında tamamen vasıfsızdı ve onun dudaklarına karşı deney yaparken ilk temkinli adımlarını atan zorlanan bir çocuk gibiydi. Sıcak bir karıncalanma hissi uzuvlarına yayılmaya başladı ve bu yeni duygunun tadını çıkardı.

Merakı tatmin olunca geri çekilmeye çalıştı ama lord artık yoktu. kucağında pasifleşti. Adamın tutuşu sıkılaştı ve adam saldırganlaştı, ağzı aniden sertleşti ve dilini Elizabeth'in ayrılmış ağzının derinliklerine doğru zorlayarak hassas dudaklarını zedeledi. Elizabeth'in vücudu şehvetli saldırısına hızla tepki verdi ve zaman kadar eski bir düellonun başlangıcında diline geçici olarak kendi diliyle dokundu. Bu inanılmaz bir andı. Elizabeth'in sahip olduğunu hiç bilmediği duygular, onu bu yeni doyumsuz arayışta ilerlemeye teşvik ederek tanınmak için savaştı. Adamın saldırısından çok, onun sınır tanımayan tepkisinden korkan Elizabeth, hızla zayıflayan tutuşundan geri çekildi. Vücudunun titremesini kontrol etmek için mücadele etti, şişmiş dudaklarını parmaklarıyla ovuşturdu, onun yüzü dışında her yere baktı, çünkü yanaklarının utançtan kızardığını biliyordu.

Sonunda bakışlarının onun yüzüne dönmesini diledi ve rahatlayarak iç çekti. Savaşçı uykuya dalıyordu. Saniyeler içinde gözleri kapanmıştı.

Yumuşak bir kahkaha atarak fısıldadı, "Ateşten yanıyorsunuz lordum ve bunların hiçbirini hatırlamayacaksınız."

Kızın şaşkınlığı karşısında savaşçı yavaşça gülümsedi.

İkinci Bölüm

Altıncı gün lord uyandı.

Uyuşturucunun neden olduğu uykunun sisi yavaşça dağıldı ve ardından savaşçının zihnini kafa karışıklığı ve anlık yönelim bozukluğu kapladı. Gözlerini parlak güneş ışığına açtı ve nerede olduğunu hatırlamaya çalışırken yan yattığı yerden alana baktı. Hem çok tanıdık hem de çok garip ve yeni görünüyordu. Savaş sahneleri gözlerinin önünden geçerken kaşları çatıldı ve ardından ne olduğunu bilme ihtiyacına engel oldu.

Şövalye hüsrana dolu bir yemin mırıldanarak sırt üstü yuvarlandı. Düşmanın kılıcından gelen ilk darbeye benzemeyen bir acı, kürek kemiklerinden yukarı fırladı ve vücudunda dolaşan titremeleri durdurmak için derin bir nefes aldı. Gözlerindeki kısa süreli acı titreşimi yaralanmanın tek kabulüydü, çünkü acı hayatının değişmez bir parçasıydı. Ona ses vermek zayıflamak demekti. Güç, yenilmez ve mutlak, Lord Geoffrey'nin gücüydü ve zayıflık, nefret edilen antitez, sadece daha düşük adamlara aitti.

"Yaşama tekrar hoş geldiniz lordum." Sadık yardımcısı Roger'ın sert sesi, şövalyenin yüzündeki konsantrasyon çatlağını kaldırdı. Artık bazı cevaplar alabilecekti. Başını salladı ve yardımcısının bitkin görünüşüne dikkat etti. Hastalığı sırasında yoldaşının nöbet tuttuğunun kanıtı ortadaydı. Sadakati lordu memnun etmişti.

"Bugün günlerden ne?" Geoffrey sordu, sesi uykudan pürüzlüydü.

"Sen öldürüleli altı gün oldu," diye cevap verdi Roger.

Lord bu bilgi üzerine kaşlarını çatı ve sorular oluştururken bir kez daha odaya göz gezdirdi. Ocağın üzerinde asılı duran sancağı görünce meraklı bakışlarını durdurdu. Lord Geoffrey uzun ve sessiz bir an boyunca tasarımı inceledi. Birdenbire onun anısı

"görüntü" tüm düşünceleri, tüm hareketleri engelledi. O yaşıyordu, o gerçekte ve bu odada yaşananların sahneleri çok net ve tazeydi. yeni gün gibi.

"Nerede o?"

"Hatırlıyor musun?" Vassal'ın sesinden şaşkınlık okunuyordu.

Geoffrey yumuşak bir sesle, "Evet," diye cevap verdi. "Onu bana getir." Nazik kabullenişin ardından gelen emrin sertliği Roger'ı sarstı.

"O gitti."

Lord Geoffrey'nin öfke dolu feryadı aşağıdaki avludan duyulabiliyordu ve hem korkutucu hem de biraz yüreklendiriciydi. Bir konudan duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça ifade ediyordu ama aynı zamanda iyileşmekte olduğunu da gösteriyordu. Roger, tiradın yakında sona ereceğini ve o zaman kendisine izin verileceğini çok iyi bildiğinden, sözlü darbeleri pratik bir kolaylıkla karşıladı.

her şeyi açıklamak için bir fırsat. Lord Geoffrey çabuk alevlenen sert bir öfkeye sahipti ama adil bir adamdı. Yeterince cesur olmak şartıyla, diye düşündü Roger, öfke yatışana kadar beklemek ve sonra durumu açıklamak gerekirdi.

onun davası.

Sonunda emir geldi. "En başından itibaren, Roger. Anlat bana."

Roger'ın anlatımı hızlı ve kesintisizdi. Sadece anlatımı tamamlandığında nefes almak için durakladı, çünkü lorduna neredeyse beş yaz hizmet etmiş olmasına rağmen, liderinin hala

Şu anda görüldüğü kadar üzgün olduğunda sağlıklı düşünme yeteneğini zayıflatıyordu.

"Lordum, hayatınızı kurtarmak için şeytanla bile pazarlık eder, onun şartlarını seve seve yerine getirirdim." Bu ateşli bir yemin gibi söylenmişti ve Geoffrey arkadaşında pek az kusur bulabilirdi. Onun sadakati mutlaktı. "Yine nerede yaşadığını öğrenmeye çalıştım. Ama sorguladığım herkes onu tanıyorum."

"Doğruyu mu söylüyorlar?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence onu korumaya çalışıyorlar ama nedenini anlamıyorum."

Geoffrey, "Sorduğu çocuk... onu bana getir," diye emretti. Hayal kırıklığını ve telaşını kontrol etmek için kendini zorladı. O gitmişti! Duvarların dışında, korumasız...

Roger aceleyle kapıya gitti ve nöbetçilerden birine emri verdi. Sonra ocağın önündeki sandalyeye döndü ve oturdu. "Çocuk neredeyse kaçıyordu," diye başladı başını sallayarak. "Muhafızlardan biri kızın hizmetkârını delikanlıyla birlikte kaçarken yakaladı. Hizmetçiği sorguladım ama bana hiçbir şey söylemedi. Tüm bunlara bir anlam vermen için seni bekleyeceğimi düşündüm."

Geoffrey, "Çocuk bana bilmem gereken her şeyi anlatacak," dedi. "Hâlâ konuşmuyor lordum. Nasıl-"

"Beni sorgulama," diye araya girdi Geoffrey, sesi sertti. "Emin olmalıyım."

Kısa bir içinde çocuk lordun önünde durdu. Ne korku ne de çekingenlik gösterdi, liderin araştıran bakışlarını geniş bir sırtıyla karşıladı. Geoffrey delikanlının korkusuzluğuyla eğleniyordu, çünkü yetişkin erkeklerin Geoffrey dikkatini onlara çevirdiğinde tir tir titredikleri doğrudu ama bu ufak tefecik çocuk sanki kıkırdama krizine girecekmiş gibi davranıyordu. Köylü kıyafetleri giymişti ve yıkanmaya ihtiyacı vardı.

Çocuk korkmuyordu. Heyecan çok daha iyi bir tanımdı, çünkü hayatını kurtaran adam, Londra'ya giden ıssız yolda koruyucularının yolunu kesen çeteyi yok eden savaşçı nihayet uyanmıştı. Çocuğun hafızası Lord Geoffrey ile başlamıştı ve liderin bu konuda hiçbir bilgisi olmamasına rağmen, delikanlının gözlerindeki masum kabul ve güvenden etkilenmişti.

"Şimdi ölmeyecek misin?" diye sordu çocuk. Hem Roger hem de Geoffrey çocuğun konuşabilmesine şaşırmışlardı ama ikisi de bu konuda bir şey söyleyemeden küçük çocuk devam etti: "Herkes senin bağırdiğini duydu ve gülümsedi."

Çocuğun sesi o kadar rahatlamış ve kendinden o kadar emin geliyordu ki Lord Geoffrey kendini gülümserken buldu.

"Bana adını söyle," diye sert bir sesle emretti.

Çocuk ağzını açtı, kaşlarını çatı ve sonra omuzlarını silketti. "Adımı bilmiyorum" diye cevap verirken sesinde şaşkınlık vardı.

"Nereden , buraya nasıl geldiğini biliyor musun?" Roger soruyu sordu ve çocuk dönüp ona baktı.

"O beni kurtardı," dedi çocuk Geoffrey'i göstererek. "Ben de bu sayede buraya ," diye açıkladı. "Ben bir şövalye olacağım." Çocuğun omuzları gururla dikleşti. Bunu kendi başına çözmüştü.

Lord Geoffrey Roger'la bakıştı ve tekrar çocuğa döndü. "Kime aitsin?" diye sordu, ancak cevabı zaten biliyordu.

"Sana mı?" Çocuk artık kendinden o kadar emin görünmüyordu. Cevap beklerken ellerini birbirine kenetledi.

Bu gergin hareket savaşçının gözünden kaçmamıştı. Bu kadar genç biriyle nadiren olmuştu ama koruma, kollama içgüdüsu onu çekiyordu. "Evet," diye cevap verdi, ses tonundaki sertlikten içten içe irkilerek. "Şimdi beni yalnız bırak.

Daha sonra tekrar konuşuruz."

Çocuk rahatlamış görünüyordu. Lord, çocuğun kapıya doğru koşmasını izledi, kaşlarını çatmak yerine gülümsemesini diledi ve neden böyle hissettiğini merak etti. Ateşin onu bedenlen olduğu kadar ruhen de güçsüz bırakmış olması gerektiğine karar verdi.

"Lordum?" diye sordu çocuk kapı aralığından, sırtı lidere dönüktü, böylece yüz ifadesi gizlenmişti.

"Evet?" diye yanıtladı lord sabırsızca.

"Siz benim babam mısınız?" Sonra döndü ve Geoffrey çocuğun yüzündeki azap ve şaşkınlığı net bir şekilde gördü.

"Hayır."

Verdiği cevap genç adamın gözlerini yaşarttı. Lord Geoffrey, Roger'a açıkça "Şimdi ne olacak?" diyen bir ifadeyle baktı. Roger temizledi

boğazını sıktı ve çocuğa mırıldandı, "O senin baban değil, delikanlı. O senin efendin. Baban onun kölesiydi."

"Babam öldü mü?"

"Evet," diye yanıtladı Geoffrey. "Ve artık benim gözetimimdesin." "Şövalye olmak için eğitim almak mı?" diye sordu çocuk kaşlarını çatarak.

"Evet, şövalye olmak için eğitim almak."

"Siz benim babam değilsiniz ama lordumsunuz," dedi çocuk gayet açık bir şekilde. "Neredeyse aynı şey," diye açıkladı Lord Geoffrey'e tereddütsüz bir bakışla meydan okuyarak. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı savaşçı bıkkınlıkla. "Aynı şey."

Kapı çocuğun arkasından kapanana kadar ne lord ne de Roger tek kelime etti. Kapıda nöbet tutan muhafızlara böbürlendiğini duyabiliyorlardı ve ilk gülümseyen Roger oldu. "Thomas'ın bununla çok uğraştığı kesin," diye kıkırdadı. "Ve aklım beni yanıltmıyorsa, çocuk ortaya çıktığında genç bir adam değildi."

"Nasıl unutmuş olabilirim?" diye sordu lider. "Thomas'ın birkaç çocuğu oldu, hepsi kızdı ve karısı ona bir oğul vermeden önce tamamen büyümüşlerdi. Gururu Londra'ya kadar ulaştı," diye ekledi Geoffrey.

"Peki ya kız?" Roger sordu.

"Onun kız kardeşi. Gerçeği görmek için çocuğun gözlerine bakman yeterli Roger. Bunlar onun kopyaları." Geoffrey bacaklarını sandalyenin kenarından yatağa uzandı ve ayağa kalktı. Bacaklarını güçsüz hissediyordu ama onları yatağın dayadı ve derin bir nefes alarak kendine güç verdi. "Benden saklanıyor Roger ve ben bunun nedenini öğreneceğim."

"Bize tüm ailenin öldürüldüğü söylendi," dedi Roger. "Ve çocuk bir köylü gibi giyinmişti..."

"Belli ki onun korunması için, çünkü o Montwright'ın varisi..."

Roger, "götürmeye çalışan hizmetçi, belki bu bilmecenin cevabını size o söyleyebilir," diye tavsiyede bulundu.

"Evet. Eminim hanımının nerede saklandığını biliyordur," diye onayladı Geoffrey. "Bana neden korktuğunu söyleyecektir."

"Korkuyor musun?" Roger güldü. "Birinden ya da herhangi bir şeyden korktuğundan şüpheliyim. Neden, hepimiz onun emirlerini yerine getirdik. Horace dinleyen herkese altın olanın büyük salona nasıl girdiğini ve orada bulunan herkesi nasıl büyülediğini anlatır. Ben hariç hepsi," diye ekledi Roger.

"Büyülenmedin mi?" diye sordu lider tek kaşını kaldırarak. "Mütevazı," diye itiraf etti Roger mahcup bir sırıtışla. "Büyülenmek için çok yaşlıyım. büyülendim."

Geoffrey kıkırdadı ve pencereden dışarı bakmak için yürüdü. Roger'ı dinlerken gözlerini ormana dikti.

"Onu ilk gördüğümde öfkeyle dolmuştum. Bir kızın sana bakmasını beklemiyordum ve öleceğine inanmıştım. Ama o ne olduğunu biliyordu. onun hakkında. Korkusuzluğu ilgimi çekti. O bir çelişkiydi," diye itiraf etti Roger, "ama bana çocuğu sorduğunda ondaki kırılmanlığı fark ettim. O sırada ikiye ikiye bir araya getiremeyecek kadar yorgundum. Aradaki bağlantıyı şimdi anlıyorum."

"Evinin bir kez daha güvende olduğunu bile bile neden gitti? Burada iyi korunabilecekken dışarıda şansını denemek için..." Geoffrey pencereden döndü ve ekledi, "Onu bulacağım."

"Peki ne zaman?" Roger sordu.

"Onu benim yapacağım," diye cevap verdi savaşçı sert ve kararlı bir sesle. "O benim olacak."

Yemin edildi.

Montwright'ı düzeltmek için gerekli işleri yapmak bir saatten az sürdü. Roger çok becerikliydi ve adamların hepsi

duvarları güçlendirmek için çalışıyordu. Lord Geoffrey giyinmiş siyah giyinmişti, ruh hali böyleydi- ve büyük salonda sabırsızlıkla hizmetçinin huzuruna getirilmesini bekliyordu.

Öfke, hayal kırıklığı ve endişeden çılgına dönüyordu. Kıza zarar gelmeden onu bulmak bir saplantı haline gelmişti. O da bunu kabul ediyor ama açıklayamıyordu. Tek bildiği, Montwright Malikânesi'ni geri almak için yapılan savaştan önce onu ormanda görmesinin gerçekten de bir alamet olduğuydu ve uyandığında kıza bakarken bulduğunda bu alamet gerçeğe dönüşmemiş miydi?

onu? Mantığı batıl inanç kokuyordu, yine de onu kontrol etmekte güçsüzdü ve yirmi yedi yaşında ilk kez kendini duyguları tarafından yönetilirken buldu. Bu tüyler ürpertici bir itiraftı. Duyguların onun hayatında yeri yoktu. Mantığını gölgeliyordu. Güç uğruna savurduğu kılıç kadar soğuk ve keskin olan disiplin ve mantık her hareketini yönetiyordu. Ve kız bulunur bulunmaz yine öyle olacağına söz verdi. Bulundu ve sahiplenildi.

Roger kapı aralığından, "İşte geldi lordum," dedi. Titreyen hizmetkârı lordun önünde yere itti.

Lord Geoffrey ocağın önündeki pozisyonundan döndü ve hizmetkâra sert bir bakış attı. "Adınız nedir?"

"Adım Joseph, lordum. Thomas'ın sadık hizmetkârıyım," diye ekledi. Hizmetkâr diz çöktü ve saygısını göstermek için başını eğdi.

Geoffrey sert bir sesle, "Thomas'a olan sadakatini kanıtlamak için garip bir yöntemin var," dedi. "Onun varisini dışarı çıkarmaya çalışmak hayatına mal olabilir."

"Ona zarar vermek istememiştim lordum," diye fısıldadı Yusuf. "Onu korumaya çalışıyordum."

"Onu benden korumak mı?" Geoffrey'nin feryadı hizmetkârı oldukça sinirlendirmişti.

Başını salladı ve sesini bulmaya çalıştı. "Hayır, lordum! Biz sadece siz iyileşene kadar küçük Thomas'ı güvende tutmayı düşündük."

"Ve onun burada güvende olmadığını mı düşündünüz?" Geoffrey sordu.

"Küçük Thomas'ın amcası Belwain'in çağrıldığını duydum. Hanımım ailesinin öldürülmesinin arkasında Belwain'in olduğuna inanıyor. Amcası geldiğinde Thomas'ın burada olmasını istemedi."

"Ve bu yüzden mi gitti?" Geoffrey düşünceli bir hareketle çenesini ovuşturarak sordu.

"Evet, lordum." Yusuf omuzlarını çökertti ve karşısındaki sert adama bir bakış attı.

"Peki sen bana sadık mısın?" Geoffrey sordu.

Joseph elini kalbinin çılgınca attığı göğsüne koyarak, "Evet, Lordum," diye cevap verdi.

Geoffrey sert bir sesle, "Ayağa kalk ve sadakatini kanıtla," dedi.

Yusuf hemen itaat etti. Başını hafifçe eğerek durdu ve bir sonraki emri bekledi. Emrin gelmesi uzun sürmedi.

"Hanımının nerede saklandığını söyle bana."

"Şelalenin yakınında, buradan yaklaşık bir saatlik mesafede, lordum," diye yanıtladı Yusuf tereddüt etmeden. "Uyandığınızı öğrendiğinde sizinle konuşmak için geri dönecektir," diye tahmin etti.

"Adı ne?" Geoffrey talep etti ama hizmetkârın işbirliği yapacağını bildiği için ses tonu artık o kadar sert değildi.

"Adı Elizabeth ve Thomas'ın en küçük kızı," diye cevap verdi Joseph. Elleri ağrımaya başladı ve onları tuttuğunu ancak o zaman fark etti. Derin, ürpertici bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Saldırı başladığında burada mıydı?"

"Evet lordum," diye cevap verdi Joseph, hatırladıkça ürperiyordu. "Leydi Elizabeth ve küçük kardeşi hariç hepsi öldürüldü. Kaçmalarına yardım edebildim ama ikisi de annelerine tanık olmadan önce değil-"

"Biliyorum," diye araya girdi Geoffrey. "Bana ceset sayısı verildi... ve ölüm şekilleri bana anlatıldı." Geoffrey'nin ağzı sert bir çizgiye yerleşti. Roger'ın kısa süre önce parçalanmış cesetleri tarif edişini hatırladı. "Ve buna tanık olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Hem o hem de çocuk. Küçük çocuk bugüne kadar tek kelime etmedi," diye düzeltti. "Ve olayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor gibi görünüyor."

"Saldırının arkasında kimin olduğunu biliyor musun?" diye sordu hizmetkâra.

"Birkaçı siyah kukuleta taktığı için hiçbirini tanıyamadım ama hanımım Belwain'in sorumlu olduğuna inanıyor. İzninizle lordum, onu size getireceğim."

"Hayır," diye yanıtladı Geoffrey, "onu geri getireceğim."

Roger'ın sesi tartışmayı böldü. "Lordum? Rahip geldi."

Geoffrey başını salladı ve içten içe rahatladı. Ölüler gömülmüş olsalar da kutsanmamışlardı. "Onu rahat ettirmeye bak, Roger. Ben dönene kadar burada kalacak."

"Size şelalenin yolunu gösterebilir miyim lordum?" Joseph'in ürkek sesi Lord Geoffrey'nin dikkatini tekrar ona çevirdi.

"Hayır," diye yanıtladı Geoffrey. "Ben yalnız giderim. Babası sadık bir vasaldı. Bu benim görevim. Sessiz kalarak hanımınıza kötülük ettiniz ama sizi suçlamayacağım, çünkü onun inatçı eğilimini duydum. Ve sen onun hayatını kurtardın. Bunu unutmayacağım! Yine de onun iyiliğinin sorumluluğu artık bana ait. Senin işin bitti."

Joseph omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti. Lord Geoffrey'nin salondan çıkışını izledi ve Elizabeth'in gerçekten de iyi korunacağını düşündü. Joseph'e göre Lord Geoffrey çelik gibi bir adamdı ve onun gücü Elizabeth'e zarar vermeye çalışanlara karşı kalkanı olacaktı. Joseph'in aklını kurcalayan tek bir soru vardı

Leydi Elizabeth'i Lord Geoffrey'den kim koruyacaktı?

Geoffrey şelaleyi bulmak için ormanda ilerlerken ufukta tek bir bulut bile görünmüyordu. Bir saatten fazla at sürdükten sonra Yemyeşil yapraklar arasında yankılanan akan su sesi dikkatini çekti. Hızla atından indi ve dizginleri en yakın ağaç dalına bağladıktan sonra sıklığının içinden ilerlemeye başladı. Çağlayan suyun buğusu öğleden sonra güneşinin sıcaklığıyla karıştı ve botlarını kaplayan bir buhar örtüsü oluşturdu.

Yusuf'un tarifinden kulübenin, toplanma havuzunun hemen ötesindeki bir ağaç kümesinin içinde iyi gizlenmiş olduğunu biliyordu. O yöne doğru ilerliyordu ki bir su sıçraması ve ardından gelen hafif bir öksürük ilerlemesini durdurdu. Geoffrey otomatik olarak kılıcını çekti ve düşmanına karşı avantaj sağlayacak başka bir ses beklerken, dalların arasından yansıyan bir altın parıltısı yakaladığında döndü. Daha iyi görebilmek için hafifçe hareket etti. Önündeki manzara karşısında nefesi boğazında düğümlendi. Onun Adamlarının çok bir şekilde adlandırdığı gibi, altın rengi olan görüntü, tanrıça Afrodite gibi sudan yükseldi. Adam, hipnotize olmuş bir halde kadının havuzun sığ ucuna ilerleyip ayakta durmasını izledi. Bacaklarını iki yana açmış, kollarını tembel ve telaşsız bir hareketle başının üzerine uzatmıştı. Dalların arasından süzülen güneş ışığı tanrıçayı altın rengine boyadı.

Elizabeth yavaş ve zarif bir hareketle saçlarını alnından geriye doğru taradı. İçini çekti, güneşin sıcaklığını omuzlarında hissetmekten ve bacaklarına çarpan berrak suyun zıt soğuğunun tadını çıkarmaktan şimdilik memnundu. Tüm düşünceleri, tüm endişeleri engellemek için kendini zorladı. Kalbinin derinliklerinde, güvendiği hizmetkârının Thomas'ı Belwain'in gözlerinden saklamak için elinden geleni yapacağını biliyordu, ta ki Geoffrey dinlemeye zorlandı. Ama beklemek... dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Belki de ateşi geri dönmüştü ve savaşçı ölmüştü. Belki de Belwain Montwright'a varmış ve cinayetlerle hiçbir ilgisi olmadığına herkesi ikna etmişti. Durmasını istedi. Beklemekten başka yapacak bir şey yok, dedi kendi kendine. Bekle ve dua et. Bir kadının hayattaki kaderi, diye karar verdi Elizabeth umutsuzlukla.

Avuçlarının içine aldığı suyu boynundan aşağı döktü. Geoffrey onun titrediğini görece kadar yakındı.

Su, dolgun göğüslerinin arasından aşağıya, tek eliyle kavrayabileceğinden emin olduğu dar belini geçip daha da aşağıya, sarışın, kıvrıkcık bacaklarının birleştiği yerde bir üçgen oluşturdu. Meme uçları soğuktan sertleşmişti ama tepki olarak titreyen Geoffrey oldu. Kadının her hareketinden masum bir duygusallık yayılıyordu ve Geoffrey duygularını kontrol , içinde kabaran ilkel arzuyu bastırmakta zorlanıyordu.

Havuzdan çıkıp kıyafetlerini toplarken kalçalarının nazıkçe sallanması onu neredeyse ihtiyaçtan çılgına çeviriyordu. Derin bir nefes alarak kontrolü ele geçirdi. O Baron Geoffrey'di, William'ın miras bıraktığı her şeyin efendisiydi! Onu şimdi almayacaktı, yine de yakında tadına delireceğini düşünüyordu. Evet, ona sahip olacaktı. Buna hiç şüphe yoktu. Kız ona ait olacaktı. Bu hayatın basit bir gerçeğiydi. Kanun. Lord ne isterse, onu alırdı.

Geoffrey'nin hatırladığı köpekler aniden sahiplerinin yanında belirmiş, o elbisesini tamamlarken etrafta dolanıyorlardı. Hayvanlar devasa yaratıklardı ama Geoffrey dönüp ormanın içinde kaybolurken ikisinin de onu dürtüklemesinden onu iyi koruyacaklarını anlamıştı.

Kılıcını yerine koyup Elizabeth'i kulübeye kadar takip etmek üzereydi ki aniden gelen bir çığlık sessizliği bozdu. Bu bir kadın çığlığıydı. Geoffrey sese doğru koştu, kılıcı hazırda. Köpeklerin sesini duyabiliyordu. İnsanlardan gelen vahşi hırıltılar, çığlıklar ve bağırışlar... farklı gırtlak seslerine bakılırsa en az üç kişi. Geoffrey kulübenin önündeki açıklığa çöktü ve bir saniyelik zaman diliminde tabloyu inceledi. Üç kişilerdi. İkisi köpeklerle boğuşurken, üçüncüsü direnen kızı yarı kucağında yarı sürükleyerek kulübeye doğru götürüyordu. Böyle bir güzelliği, onun güzelliğini tutan bu pisliğin görüntüsü dönüşümü tamamladı. Malikânenin adil ve asil yöneticisi gitmiş, yerine tek bir eyleme odaklanmış Herkülvari bir savaşçı gelmişti: öldürmek. Ne dinleme, ne adalet, ne de anlayış olacaktı. Düşman onun olana dokunmaya cüret etmişti ve bu gerçeğin farkına varıp varmamalarının hiçbir önemi yoktu. Şehvetlerinin, aptallıklarının bedeli ölüm olacaktı.

Savaşçının öfke dolu feryadı Elizabeth'in saldırganını susturdu. Dehşet yıkandı Elizabeth'i kollarından fırlatıp meydan okumayla yüzleşmek için döndüğünde gözlerinden şehvet akıyordu. Savaşçının yüzündeki öfke ifadesi saldırganın bakışlarını değiştirdi.

Aklını. O soğuk siyah gözlerde okuduğu niyetten kaçmanın bir yolunu aramak için döndü. Tereddütü onun ölüm fermanıydı. Geoffrey'nin kılıcı, savaşçının güçlü kolu tarafından yönlendirilen havayı yararak adamın omzuna saplanana kadar ısıklık çalarak ilerledi, kemik ve kasları koyun postu gibi kolayca keserek kalbine sapladı. Geoffrey bileğini bir kez daha sallayarak öldürme işini tamamladı, kılıcını çıkardı ve arkasındaki iki adamla ilgilenmek için döndü. Omzunun üzerinden, "Hayvanlarınızı ," diye emretti ve tökezleyerek ayağa kalkan Elizabeth sorgusuz sualsiz itaat etti.

Geoffrey her iki adama da sendeleyerek ayağa kalkmaları için zaman tanıdı. ilerlemeden önce silahlarını indirdi. Sonra durdu, bacaklarını iki yana açtı, kılıcı yanında, bekliyordu. İki adam çömeliş savaşçının etrafında dönmeye başladı ve onu öldürmek için yaptıkları cılız girişimler savaşçının yüzüne bir gülümseme getirdi. Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme. Her iki adam da çılgılık atamadan Geoffrey kılıcıyla iki hızlı tokat atarak onları öldürdü.

Sersemlemiş bir halde, lordun nasıl olup da oraya gelip onu savunduğunu anlayamayan Elizabeth, şaşkınlıkla sadece izleyebildi. Geoffrey bitirip dikkatini ona çevirdiğinde, Elizabeth ondan yayılan güç ve ham kuvvet yüzünden dizlerinin büküldüğünü hissetti.

"Bana gel." Sesinin sertliği onu ürkütmüştü. Şimdi onu çeken farklı bir dehşet vardı ve Elizabeth ne olduğunu anlayamıyordu.

Oluyordu. Rahatlaması gerekmez miydi? Bu adam onun hayatını kurtarmış, onun için öldürmüştü. Belki de hatırladığından çok daha iri olduğu içindi ya da belki de bu kadar kolay, bu kadar zahmetsizce... bu kadar duygusuzca öldürdüğü içindi. Kafası çok karıştı, sadece tehlikenin hâlâ orada olduğunu, havaya yapıştığını, ölüm ve ter kokusuna karıştığını biliyordu. Birbirlerine bakarken ikisini de gerginlik sarmıştı.

Elizabeth ondan akan güç karşısında kaskatı ve dimdik durdu.

Güç. Duruşunda, iki yana açılmış kaslı bacaklarında eminliği ve zaferi, kalçalarına dayanmış sıkıca yumruk yaptığı ellerinde, ama en çok da yüzündeydi. Ve bu güç onu kendisine çekiyordu.

Elizabeth onun bakışlarıyla karşılaştı ve yavaşça ona doğru yürüdü. Tam önünde durdu ve bekledi. Ne için, bilmiyordu.

Geoffrey'nin vücudu gevşedi. Elizabeth gerginliğin, şiddetin buharlaştığını görebiliyordu. Derin bir nefes aldı ve gözleri biraz açıldı. Ve korku onu terk etti.

"Ben sadece senin için öldürdüm." Ses tonu kibirli ve meydan okuyucuydu.

Elizabeth, Geoffrey'nin bıçağını temizleyip yerine koymasını izledikten sonra, "Evet, hayatımı kurtardın. Sana borçluyum," diye onayladı, sesi yumuşaktı.

"Evet, öyle."

"Ama aynı zamanda hayatını da kurtardım," diye ekledi Elizabeth, "çünkü yaralarını saran bendim."

"Hatırlıyorum," diye Geoffrey.

"Bu yüzden bana borçlusunuz, değil mi?"

"Ben senin efendimim." Elizabeth neye işaret ediyordu? Geoffrey merak etti. Planı neydi? "*Sen bana aitsin.*"

Elizabeth cevap vermedi, onun devam etmesini bekledi. Uzun bir an geçti ve lord hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. Elizabeth'in kaderi onun ellerinde olduğu için, onu kendinden uzaklaştırması hiçbir işe yaramayacaktı. Gerçekte kız ona aitti. Tek istediği bu muydu? Artık onun efendisi olduğunu kabul etmesi mi?

"Sen bana aitsin," diye tekrarladı.

Elizabeth tam kabul etmek üzereydi ki Geoffrey'nin eli şimşek gibi ensesine kaydı ve parmakları sertçe saçlarına kilitlendi. Geoffrey, "Senin geleceğine karar verecek olan benim," dedi.

Elizabeth hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. Ona borçlu olması gerekiyordu. Ona minnettar olmalıydı ama bunun yerine, onun kendisine karşı olan konumunu kabul etmesini talep ediyordu.

Geoffrey memnun değildi; kız acı içinde bağırana kadar saçlarını büktü. Yine de , göğsü düzleşene kadar onu daha yakına çekti.

Soğuk çelik metal halkalar onunkini kaplıyordu. Elizabeth acıya ve onun gözlerindeki bakışa karşı kapattı, tekrar haykırmamak için ağzını sıkıca kapattı. İçi titriyordu ama onun bu endişesini bilmeyeceğine yemin etti.

Geoffrey Elizabeth'in yüzüne baktı ve onun korkusunu maskeleyemeye çalışmasına gülümsedi. Gözlerinde bir isyan çizgisi vardı. Bunu gözden kaçırmamıştı ve bu onu memnun etmişti. Onun kolay kolay gözünü korkutamayacağına karar vermişti.

Geoffrey'in tahmin ettiğine göre, cesur ve gözü pek bir kadındı. duvarların dışında sadece hayvanlarıyla korunuyordu. Nazik yetiştirilmiş bir hanımefendinin böyle bir şey yapması duyulmamış bir şeydi ama o bunu yapmıştı. İnatçıydı da, Geoffrey biliyordu, belki de doğasında biraz vahşilik vardı. Ruhunu kırmadan vahşiliği evcil. Ve ehlileştirme şimdi başlayacaktı. Ağzı, fethetmeye yönelik bir öpücükle onunkine indi. Ona boyun eğdirecekti! Ağzının ilk dokunuşuyla sarsıldığını hissetti, ama özgürlük çabalarını görmezden geldi, itiraz etmek için ağzını açana kadar saçlarındaki tutuşunu sıkılaştırarak onu zorladı. Ve sonra dili ağzını işgal etti, tadına baktı, yokladı, aldı. Saldırısı nazik değildi, çünkü gerçekte zayıf cinsiyete kur yapma konusunda çok az şey biliyordu; yine de onu bunaltmamak için çaba sarf etti. Onun nazik bir kız olduğunu kendine hatırlattı ve cinsel hünerleriyle onu uyuşturmayı düşünürken, kısa süre sonra kontrolü hızla kaybedenin kendisi olduğunu fark etti. Tadı çok tatlı, çok tazeydi ve sonunda karşılık vermeye başladığında, dili çekingen bir şekilde onunkine dokunduğunda, bir içinden sıcak ateş dalgaları geçti.

Esirinin üzerindeki etkisi de bir o kadar şaşırtıcıydı. Mücadele etti mi? Elizabeth olduğunu düşündü ama öpüşme sona erdiğinde kollarının adamın boynuna dolandığını fark etti. Onları oraya o mu yerleştirmişti? Hayır, diye kendi kendine cevap verdi, bunu kendisi yapmıştı. Yüzü adamın göğsünü kaplayan postala yaslanmıştı. Utanç onun dikkatini çekmeye çalıştı ama Elizabeth buna karşı koydu. Onu kucaklamaya zorlamamış, sadece onun üstün gücü karşısında boyun eğmişti.

Geoffrey'nin elinin sıkılaştığını hissetti ve ancak o zaman kollarının beline dolandığını fark etti. Adam deri ve ter kokuyordu. Elizabeth, onun tarafından tutulmak hoş değildi, diye itiraf etti.

Geoffrey onun alnına doğru, "Öpüşün kanıtlanmadı, Elizabeth," dedi. Daha önce bilmediği derin bir memnuniyet onu sardı; ona karşı hissettiği şey doğrudu, kalbinde doğru olduğunu hissetti. İçine çekti

Kır çiçeklerinin kokusu saçlarını kokladı ve neredeyse yüksek sesle iç çekti, zevki çok büyüktü. Onu bırakması ve sertleşmesi gerektiğini biliyordu, korkutucu bir duruş sergiledi, böylece aralarındaki ilişkiyi en başından beri iyi anlayacaktı, çünkü o onun efendisiydi ve o da onun tebaasıydı, ama ellerini indirecek, gülümsemesini silecek gibi görünmüyordu. Onun üzerinde sahip olduğu gücü bilmesine izin vermemek için kendini korumalıydı. Ona karşı zayıflığını göstermesi büyük olasılıkla çöküşü olurdu. Geçmiş deneyimlerinden biliyordu ki

Eğer erkek izin verirse, adil cins, fiziksel gücü ne olursa olsun herhangi bir erkeği kolayca manipüle edebilirdi. Hiçbir kadın erkeği parmağının ucunda oynatmazdı; hayır, erkek yönlendirirdi ve kadın da onu takip ettiği için minnettar olurdu.

Elizabeth ona bakarken çaldığı öpücüğe atıfta bulunarak, "Sadece merak ediyordum," dedi. "Çok fazla öpüşmedim," diye ekledi Elizabeth onu itip tutuşunu kırarken.

Geoffrey, "Senin saf olduğundan hiç şüphem yok," dedi ve Elizabeth onun sesindeki küstahlığın geri geldiğini fark etti. Gülümsemesi onu gülümsetti ve Elizabeth de bu jeste karşılık verdi. Bu adama karşı dikkatli olması gerektiğine karar verdi. Adamın onu kendine çeken, çağıran bir tarzı vardı. Ama adam onun hoşlanmayacağı kadar güçlü ve eziciydi, diye hatırlattı kendine; kalesinin taş duvarları gibi eğilip bükülmezdi ve böyle bir adamla ilişki kurmanın ona hiçbir yararı olmazdı. Hayır, böyle bir çekimin beslenmesine asla izin veremezdi. Onun gücü tarafından yutulmak, ancak dikkatini başka bir yere çevirdiğinde eski bir kabuk olarak tükürülmek istemiyordu. Ona sırtını döndü ve ne hakkında konuştuklarını hatırlamaya çalıştı. Saf, onun saf olduğunu düşünüyordu, kötü söylemişti. "Nasıl bilebilirsin?" diye sorarken buldu kendini, "saf olduğumu," diye nitelendirdi. Ona döndü ve cevabını bekledi. Her ne kadar adamın kendisini ahlaksız olarak yargılayabileceği endişesini yatıştırmak için böyle bir yorum yaptığını düşünse de, kendini sinirli buldu. Onu bir kamp takipçisi olarak görmediği için rahatlamak yerine, kendini biraz aşağılanmış buldu. Öpücükleri bu kadar eksik miydi?

"Çok açıktı Elizabeth," diye yanıtladı lord. "Yine de zayıf durumdaki bir adamdan faydalanmak bana karakterin hakkında çok şey anlatıyor." Onunla alay ediyordu, gözlerinin içi gülüyordu. Bu onu şaşırtmıştı, çünkü onun çok gülen bir adam olduğunu düşünmemişti. Gülümsemesine karşılık verdi.

Öpücüğün onun ruh halini hafiflettiğini görebiliyordu ve bu andan faydalanmaya çalıştı. "Şimdi iyi hissediyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı Geoffrey.

"Bana adıyla hitap ettiniz lordum. Nasıl öğrendiniz?"

"Bilmecenin bir kısmını çözmek kolaydı," diye yanıtladı Geoffrey. "Yine de daha fazla cevap istiyorum. Malikâneye döndüğümüzde..."

"Ben... eğer sizi memnun edecekse lordum, Montwright'a dönmeden önce sizinle şimdi konuşmak istiyorum."

Geoffrey bu istek karşısında kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. Kulübenin yanındaki çamurlu kayaya doğru yürüdü ve uzun bacaklarını önüne uzatarak kenarına yaslandı. Elizabeth'i izlerken yanlarına yaslanmış köpekleri okşadığının farkında değildi. "Bana neden duvarların içinde kalmadığını anlatarak başla. Neden buraya geri döndün?"

"Belwain gelirken orada kalamazdım, ." Elizabeth sesini sakinleştirdi ve Geoffrey'nin bacaklarının arasına doğru yürüdü. Sabah duasına hazırlanıyormuş gibi ellerini kavuşturdu ve, "Bu uzun bir hikâye lordum. Beni dinleyecek misiniz?"

"Evet," diye yanıtladı Geoffrey. Onun hikâyesini dinlemeye, Montwright'ta neler olup bittiğini anlamaya can atıyordu.

"Annem, babam, kız kardeşlerim, onların kocalarından biri... hepsi öldürüldü," diye fısıldadı. "Ve Belwain, babamın küçük kardeşi... Suçlu olan o. O olmalı cezalandırıldı."

Geoffrey nazik bir ses tonuyla, "En başından itibaren, Elizabeth," diye teşvik etti. "Bana ne gördüğünü, ne duyduğunu anlat."

Elizabeth başını salladı ve derin bir nefes aldı. "görmedim. Olaylar başladığında küçük Thomas ve ben ata biniyorduk. Aile küçük kardeşimin doğum gününü kutlamak için toplanmıştı. Bu bir gelenektir," diye açıkladı.

Geoffrey başını salladı ve sonra kızın ona doğru baktığını, cesaret verici hareketini hiç fark etmemiş gibi görüldüğünü fark etti. Zihninin artık hafızasındaydı ve yüz hatlarına işleyen azaptan kurtulmuştu,

Geoffrey tüyler ürpertici bir hikâyenin anlatılmak üzere olduğunu biliyordu. Onu kollarına almak, sarılmak ve teselli etmek istedi ama dik duruşundan merhametini kabul etmeyeceğini hissetti. Hafızası onu cehennem kâbuslarına götürüyordu ve tek yapabildiği dinlemektir.

"En büyük kız kardeşim Catherine ve kocası Bernard, Granbury yakınlarındaki çiftliğinden buraya kadar geldiler ama karaciğer olan Rupert gelemedi. Yine de Margaret'in gelmesine izin verdi... Ah, Tanrım, ama o kadar hoşgörölü olmasaydı! Margaret hâlâ hayatta olurdu." Elizabeth derin bir nefes aldı, yüz hatlarına bir sakinlik yerleşti. Gerisini bir çırpıda anlattı, duygusuz bir sesle. "Thomas ve ben yan girişten içeri girdik, annemiz bizi görmeden önce üzerimizi değiştirmeye niyetliydik, çünkü çamura bulanmıştık. Büyük salondan iyice gizlenmiş bir merdiven boşluğu var, ikinci sahanlıktaki kapının üzerinde bir goblen asılı. Tepeye yaklaştığımda çığlıklar ve bağırışlar duyabiliyordum. O an bir şeylerin ters gittiğini anladım. Thomas'ın basamaklarda kalmasını sağladım ve kapıyı açtım. Kimse beni görmedi ama bulunduğum yerden her şeyi görebiliyordum. Cesetler vardı, ölü, parçalanmış cesetler, yerlere saçılmıştı. Öldürme işini yapanlar köylü gibi giyinmişlerdi ama kılıçlarını eğitimli askerler gibi kullanıyorlardı. Adamlardan birkaçı yüzlerini gizlemek için siyah kukuletalar takmıştı. Kız kardeşim Margaret'i gördüğümde sorumlu kişiyi bulmaya çalıştım. Adamlardan birini omzundan bıçakladığını ve sonra annemize doğru koştuğunu gördüm.

Yaraladığı adam onu takip etti ve bıçağını sırtına sapladı ve Margaret yere yığıldı. O sırada küçük Thomas'ı yanımda hissettim ve onu manzaradan korumak ve güvenliğini sağlamak için döndüm. Saldırganlardan biri, Sesi o zaman bile bana tanıdık geliyordu.

Çocuğu. 'Çocuğu bulun yoksa başarısız oluruz' diye bağırdı ve küçük Thomas'ı öldürmek istediklerini biliyordum. Onu korumak zorundaydım. O artık varisti... Anneme yardım edemiyordum ama hareket de edemiyordum. Sanki ben

olduğu yerde donup kalmıştı. Onu izlemeye devam ettim. Kıyafetlerini yırtıyorlardı. Annemin kıyafetleri! Ayrıldı ve tırnaklarını onu esir alanlardan birinin yüzünü gördü. Acıyla çığlık attı ve sonra Margaret'i öldüren ... elinde bir baltayla annemin yanına geldi. Baltayı havaya kaldırdı ve bıçak aşağıya, boynuna indi ve kafası, kafası vücudundan ayrıldı!"

Şimdiye kadar o kelimeleri hiç söylememişti. Yere yığılmak ve ölmek istiyordu. Acı o kadar yoğun ki, ailesinin çığlıkları o kadar acı verici, o kadar sağır ediciydi ki, istemeden ellerini kulaklarına götürdü.

Geoffrey tek kelime etmedi. Yavaşça uzanıp kadının ellerini yüzünden çekti ve tuttu.

Onun bu hareketi Elizabeth'in kontrolünü kazanmasına yardımcı oldu. Sonra ona baktı, gerçekten baktı ve gözlerindeki şefkati gördü. "Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Thomas'ı merdivenlerden aşağı indirdim ve Joseph bizi bulup dışarı çıkarana kadar orada kaldık. Bernard'ın evine haber gönderdik. akrabalarına ve Rupert'a."

Geoffrey Elizabeth'i kendine doğru çekti ve güçlü kollarını ona doladı. Yaşadığı dehşeti silmek istiyordu ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. "Adamlardan herhangi birini tanıdın mı?" diye sordu.

"Hayır, ama Margaret'in bıçakladığı adam... sesi bana tanıdık geldi," diye hatırladı Elizabeth birden. "Kıyafetini kan kaplamıştı."

"Peki ya diğer adamlar? Herhangi tanıyor muydun?"

Elizabeth omuzları çökmüş bir halde, "Hayır," diye cevap verdi.

"Uşağınız bana kardeşinizi Londra'ya gönderdiğinizi söyledi. Neden?" sordu bir süre sonra.

"Başka ne yapacağımı bilemedim," dedi Elizabeth. "Yasalar Belwain'e vesayet hakkı veriyordu ve ben de senin yaşlı ve bunak olduğunu düşünüyordum. Ve bu işin arkasında Belwain'in olduğuna dair elimde hiçbir kanıt yoktu. Annemin babası Londra'da yaşıyor.

Kanıtı bulana kadar kardeşimi onunla güvende tutmayı düşündüm... ya da Belwain'i kendim öldürecektim," dedi.

Geoffrey, "Bana Belwain'in sorumlu olduğuna inanmak için nedenlerinizi söyleyin," dedi.

Elizabeth, "Kazanacak tek kişi o," diye söze başladı. "Babamın küçük kardeşiydi ve Montwright'ı arzuluyordu. Babam toprağın bir kısmını ona verdi ama Belwain memnun olmadı. Yine de annem bana Belwain'in küçük Thomas doğana kadar neşeli bir adam olduğunu, sonra babamla ilişkilerinin değiştiğini söyledi. Bunun böyle olup olmadığını bilmiyorum, çünkü çok fazla dikkat edemeyecek kadar küçüktüm. Amcamın babamı son ziyaretinde korkunç bir tartışma yaşadıklarını ve Belwain'in Montwright topraklarına bir daha asla dönmeyeceğini söylediğini biliyorum. Babamı tehdit etti ve sözlerinden korktuğumu hatırlıyorum ama babam etkilenmemiş görünüyordu. Anneme, Belwain'in öfkesinin yatışacağını ve bir gün memnun olacağını söylediğini duydum. tekrar."

Elizabeth ellerini Geoffrey'nin elinden ve, "Hepimiz ölürsek Montwright toprakları Belwain'e kalır, değil mi?" dedi.

"Evet," diye onayladı Geoffrey. "Ama hepiniz ölmediniz," diye hatırlattı ona.

"Aynı yasa Belwain'e küçük Thomas'ın vasiliğini de veriyor, değil mi?"

"Öyle," diye yanıtladı Geoffrey.

"Ve eğer kardeşimi ona teslim edersen, onu öldürecek," diye tahmin etti. "Ve beni de," diye ekledi, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

Geoffrey, "Onun verilmeyeceksin," dedi.

"O zaman bana inanıyorsun?" Elizabeth umutlu bir sesle sordu. "Belwain'i öldürecek misin?"

Geoffrey, "Belwain'in sorumlu olduğunu düşündüğünüze inanıyorum," diye sözünü kesti, "ve en büyük kazanç onda, ama ona meydan okumadan önce kanıtı ihtiyacım var."

"Kanıt! Kanıt falan yok," diye bağırdı Elizabeth. Geoffrey'den uzaklaştı ve ekledi, "Belwain serbest kalmayacak. Yaptıklarının bedelini ödemeli. Onu öldüreceğim."

"Eğer Belwain sorumluysa, onu öldüreceğim," dedi Geoffrey. "Montwright'a vardonu sorgulayacağım."

"Ve sizce günahlarını kabul edecek mi?" Elizabeth umutsuz bir sesle sordu. "Yalan söyleyecek."

"Yalanlar tuzak kurabilir," diye karşılık verdi Geoffrey. "Bu işin arkasında kimin olduğunu bulacağım ve cezayı ben belirleyeceğim. Bu benim sorumluluğum."

"Belwain'in Thomas'ın vasisi olmayacağına dair bana söz verir misin?" Elizabeth sordu.

Geoffrey, "Eğer Belwain suçlamalarınız karşısında masumsa, yasaları çiğneyemem," dedi. "Thomas onun vesayeti altına girecek. *Eğer* masumsa."

Elizabeth başını sallayarak bir adım geri çekildi. "Sen Montwright topraklarının efendisisin ve babam öldüğüne göre küçük Thomas senin tebaan. Onu korumak senin görevin!"

"Bana sorumluluklarımı söyleme," diye bağırdı Geoffrey. Ayağa kalktı ve bilinçsizce ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Onları yeterince iyi tanıyorum. Bu konudaki gerçeği öğrenene kadar kardeşin benimle kalacak." Sesi yumuşayarak ekledi, "Bana güven Elizabeth. Kardeşine zarar gelmesine izin vermeyeceğim. delikanlı."

Elizabeth ona inanmak istedi. hemen suçlayacağına söz vermemiş olsa da, kardeşini şimdilik güvende tutacağını söylemişti. Bu yeterli olmalıydı. En azından Geoffrey onu dinlemiş ve suçlamalarını bir kenara itmemişti. Eğer Belwain'in masum olduğuna karar verirse, o zaman Elizabeth meseleyi kendi ellerine alacaktı.

"Gel, Elizabeth. Saat geç oldu. Bunu malikâneye girdiğimizde konuşuruz."

Elizabeth, "Belwain'i sorgularken orada olmama gerek yok," diye karşı çıktı. "Ve onun şeytani yüzüne bakmak istemiyorum. Hayır," diye devam etti, adamın yüzünde okuduğu öfkeyi görmezden gelerek, "Belwain sorguya çekilene kadar burada kalacağım-"

Kükreme Elizabeth'in cümlesini yarıda kesti. Lord hızlı bir hareketle onu kollarının arasına aldı. Köpekler hırlamaya başladı ama savaşçı dönüp şelaleye doğru ilerlerken onları duymazdan geldi.

Tanrım, ne kadar inatçı bir mal, diye düşündü Geoffrey sinirlenerek. Efendisinden hiç korkmuyor gibi görünüyordu ve bu şövalyeyi hem eğlendiriyor hem de kızdırıyordu. Bu kadar küstahlığa alışık değildi. Yine de, diye düşündü, onun huzurunda sinmesini istemiyordu. Kızın kafasını karıştırdığını itiraf etti, kafasını karıştırmıştı... ve onu memnun etmişti. Yine de onun mizacı, tartışmaya olan eğilimi konusunda bir şeyler yapması gerekecekti. Yerini, payına düşeni öğrenmesi . Onu William'a sunamazdı.

dilini tutmayı öğrendi. William'ın görüşü

Geoffrey'nin hayatı, kralının Geoffrey'nin karısının bir cadaloz olduğunu düşünmesini istemediğini itiraf etti! Karısı! Evet, dedi kendi kendine, onun karısı olacaktı.

Onu yanında tutmanın başka bir yolu olamazdı. Elizabeth'i metres olarak alırsa bu, Elizabeth'in babası olan merhum vasalına büyük bir hakaret olurdu. Thomas sadık ve dürüst bir adamdı; Geoffrey kızını kirletip sonra da bir kenara atarak onun anısını lekeleyemezdi.

Bunu Thomas için yapıyorum, diye düşünürken buldu kendini Geoffrey. Elizabeth'i sevdiğini , çünkü herhangi bir kadını sevebileceğini sanmıyordu. Geçmişteki ihanet kalbini böyle bir savunmasızlığa karşı mühürlemişti. Yine de kader, onu malikânenin tepesinde gördüğü andan itibaren savaştan önce, birlikte olmalarını istemişti. Onu neden yanında istediğini, neden bu kadar kısa sürede onun için bu kadar büyük bir anlam ifade ettiğini anlamıyordu ama eğilimlerini takip edecekti. Belki de tüm bunlar onun batıl inançlarıydı ve kız onun tılsımıydı. Bilmiyordu ve umurunda da değildi.

Ayrıca, zamanı gelmişti, neredeyse yüksek sesle söylüyordu. Oğul doğurma zamanı.

Elizabeth üçüncü kez, "Beni yere bırakın lordum," diye emretti. Adamın yanağındaki yara izinin kıpkırmızı gördü ve

pozisyonunu aşmıştı. "Lütfen," diye düzeltti yumuşak bir sesle. "Atımı ve eşyalarımı toplamam gerekiyor."

"Yarın uşağınız eşyalarınızı getirebilir."

Elizabeth, Lord Geoffrey'nin ne kadar inatçı, boyun eğmez bir adam olduğunu düşündü. Tuhaftı ama artık üzülmediğini fark . Ailesine yapılan yanlışları düzelterek olan derin inancı onu şimdilik memnun ediyordu.

Malikâneye doğru yola çıkana kadar bir daha konuşmadılar. Elizabeth güçlü atının üzerinde lordun önünde oturuyor ve ormanda boyun kıran bir hızla ilerlerken ona yaslanmaktan kendini alamıyordu.

"Benimle ne yapacağını biliyor musun? Beni nereye göndereceksin?" Elizabeth ağabeyinin yanında kalmak istediğini düşünerek sordu.

Geoffrey sert bir sesle, "Evet," diye cevap verdi. Onları güvenli bir yere götürmeye konsantre olmaya çalışıyordu, duyuları tetikteydi ama Elizabeth'in yakınlığı tedirgin ediciydi. Onu kollarına aldığı andan itibaren, savaşçıyı bir esenlik, bir sakinlik duygusu kapladı. Sanki nefes alabiliyormuş gibiydi.

ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu temiz hava oydu. Şövalye kızın itiraz etmemesinden memnun olarak onu daha sıkı tuttu. Kızın başının tepesi tam çenesinin altındaydı ve şövalye yanağını kızın altın rengi saçlarının yumuşaklığına sürmemek için kendini zor tutuyordu.

Elizabeth sonsuza kadar Lord Geoffrey'nin devam etmesini bekledi, ama lord isteksiz görünüyordu.

Elizabeth sonunda, "Babam ben daha bebekken bir evlilik sözleşmesi imzalamıştı," dedi, "ama evleneceğim adam Hugh iki yıl önce öldü. Bir başkasının ayarlanıp ayarlanmadığını bilmiyorum," diye ekledi. Belki Geoffrey ona söyleyebilirdi, çünkü Thomas herhangi bir evlilik için onun iznini almak zorundaydı.

evlilik sözleşmesinin geçerli olması için. Kanun böyleydi.

Geoffrey kesin bir ifadeyle, "Evlilik sözleşmesi olmayacak," dedi.

"Evlenmeyecek miyim?" Elizabeth şaşkınlıkla sordu.

"Evet, evleneceksin," dedi Geoffrey. "Benimle."

Geoffrey onu güvende tutmasaydı, Elizabeth attan düşebilirdi. Onun yüzüne doğrudan bakabilecek hale gelene kadar döndü ve aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçırdı. "Neden?"

Lord cevap vermedi ve Elizabeth çenesinin sert çizgisinden ona daha fazla bir şey söylemeyeceğini tahmin etti.

Arkasına döndü ve dümdüz önüne baktı. Suyun kıvrımını döndüklerinde Montwright göründü ve korku midesini düğümledi. Kendini Geoffrey'nin ellerini tutarken buldu ama bırakamadı. Belwain ve adamları içeride bekliyor olabilirdi.

Elizabeth gözlerini kapadı ve hızlıca dua etti. Hiçbir şey eskisi gibi olamaz, diye hayıflandı. Anne babası ve kız kardeşleri ölmüştü ve şimdi küçük Thomas'ı güvende tutmaktan tek başına sorumluydu. Bu inatçı, savaşta yara almış lord dışında , davasını savunacak kimsesi yoktu. Onları güvende tutacak kadar güçlü, kurnaz olabilecek miydi?

Üçüncü Bölüm

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Düğün bugün olacaktı!

Elizabeth bu acelenin nedenini anlayamıyordu, ama yine de işlemleri durduracak gücü yoktu. Lord kararını vermişti. Ve açıklama talepleri tamamen göz ardı edildi. Sanki Geoffrey zamana karşı bir yarış içindeydi ve akşama kadar evlenmesi gerekiyordu. Bu Elizabeth'e hiç mantıklı gelmiyordu.

Geoffrey onu attan indirdi ve bir yük gibi şatonun içine taşıdı, kıvrımlı merdivenlerden çıktı ve o daha nefesini tutamadan yatak odasına girdi.

"Kardeşimi görmek istiyorum," diye boynuna sarıldı ama savaşçı başını sallayarak reddetti. Tanrım ama çok inatçıydı!

"Düğünden sonra," dedi sonunda onu yatağa bırakırken. "Senin için bir banyo hazırlatacağım," diye ekledi. Ve bununla birlikte gitti.

Lord, Elizabeth'i bulduğundan beri ilk kez onun suskun olduğunu görmekten memnun olmuştu. Lord, Elizabeth'in yüzündeki şaşkınlık ifadesini Bugün evleneceklerini açıklayan bu haber uzun geceler boyunca hatırlanacak ve tadı çıkarılacaktı. İyi, diye düşündü Geoffrey. Onun kafasını karıştırmaya devam edecekti.

Doğrusu, evlilik için ne kadar acele ettiğini anlamıyordu; tek bildiği, yanında o olmadan bir gece daha geçiremeyeceğiydi. Rahip ölülerin kutsanması için geldiğinden, Geoffrey beklemeye gerek görmedi. Bu geleneksel bir düğün olmayacaktı.

malikânenin kilisesinin merdivenlerinde yemin ettiler, çünkü kilise yanmıştı. Tören büyük salonda yapılmak zorundaydı ama yine de geçerli bir evlilik olacaktı. Ve kız hem ismen hem de cismen onun olduğunda, Geoffrey huzura kavuşabilecekti. Ancak o zaman baronluk işine geri dönebilirdi.

Elizabeth lordunun kendisiyle evlenme nedenini anlamaya çalıştı ve sonunda bunu onu korumak ve babasını onurlandırmak için yaptığına karar verdi. "O

Babamı hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor," dedi Elizabeth yüksek sesle, çünkü babası onu koruması için Geoffrey'nin ellerine sadakatini teslim etmişti. Zaman böyle gerektiriyordu. Yine de Thomas'ın görevi kendi evini korumaktı, Geoffrey'ninkini değil.

Elizabeth odanın sınırlarında volta atarken, iki adam büyük bir tahta küvetle odaya girdiğinde ruh hali oldukça çirkinleşti. Küvetin içi neredeyse sıcak suyla dolup taşana kadar tekrar tekrar buharlı su dolu kovalarla geri döndüler. Tüm işlem boyunca kimse tek kelime etmedi, ancak Elizabeth kaşlarını çattı ve iki adam da sırttı.

Şelaleden gelen soğuk su yerine ılık bir banyo onu çağırıyordu. Elizabeth, annesinin ona son doğum gününde verdiği gül kokulu sabun parçalarını hâlâ beyaz keten şeridine sarılı bir şekilde banyosunun dibinde buldu.

göğsünü. Çabucak tuniğini çıkardı ve küvete girdi. Öfkesini saçlarından çıkararak, kafa derisi protesto için yanmaya başlayana kadar kese yaptı. Banyonun rahatlatıcı olacağını ve düşüncelerini düzeltmesine yardımcı olacağını düşünmüştü ama rahatlayamadığını fark etti. Belwain henüz gelmemişti ve Elizabeth kendini Montwright'a giderken başına korkunç bir felaket gelmesi için dua ederken buldu. Hayır, diye karar verdi, bu kötü bir duaydı ve daha da önemlisi, ölümüyle tanışmak için uygunsuz bir yoldu. İntikam aldatılmaz.

Ocakta bir ateş yanıyordu ve Elizabeth yatak örtüsüne sarınarak ateşin önünde diz çöktü ve saçlarını kurutmaya başladı. Düşünecek, uğraşacak çok fazla şey vardı ve Elizabeth bunaltıcı bir yorgunluk hissediyordu.

Lord Geoffrey onu böyle savunmasız bir pozisyonda buldu. Kapıya yaslanıp onu izlerken gözleri şefkat doluydu. Elizabeth kapının açıldığını duydu ama davetsiz misafiri kabul etmedi. Örtüyü göğsüne daha sıkı bastırdı ve saçlarını kurutmaya devam etti. Eğer dönmüş olsaydı, onun bakışlarındaki nezaketi, örtüyle boğuşmasını izlerken yüzünde beliren gülümsemeyi görebilirdi.

Düşündü ki

Çok çekici, çok büyüleyici bir periydi, yumuşak, ipeksi ve pürüzsüzdü. Ateşin ışığı açıkta kalan omuzlarını parlatıyor, ona altın rengi bir görünüm veriyordu ama sert duruşundan kızın üzgün olduğunu anlıyordu. Kadının görünüşü kadar içindeki meydan okuma da onu heyecanlandırmıştı. Kızın öfkesinin tamamen serbest bırakıldığında, daha küçük bir adamı yakabileceğini düşündü.

Elizabeth sessizliğe daha fazla dayanamadı. "Ayakta mı duracaksın? Bütün gece orada mıydın?" diye sordu. Kadın arkasını döndü ve adam onun yüzünün ateşin sıcaklığından kızardığını, gözlerinin masmavi olduğunu gördü.

"Bu evlilik için istekli değil misin?" Sesi yumuşaktı, ifadesi Elizabeth'in kulaklarıyla alay eder gibiydi.

Bir dişi aslan, diye karar verdi Geoffrey, kabaran buklelerden oluşan yelesinden gözlerindeki vahşi, temkinli ifadeye kadar. Onu yakalama, ona dokunma isteğiyle savaştı.

"Öyle ya da böyle bir şey hissetmiyorum," diye yalan söyledi Elizabeth. Sonra ayağa kalktı, adamın huzurunda diz çökmenin ona, kendisinin bir kadın olduğu fikrini vereceğini düşündü.

itaatkâr bir tür. Efendisi olsun ya da olmasın, onun önünde asla sinmezdi.

Geoffrey başını sallayarak onun yorumunu onayladı ve pencereye doğru yürüdü. Rüzgârı engelleyen ağır kürk parçasını kaldırdı ve dışarı baktı. Sanki onu kovmuş gibiydi, diye düşündü Elizabeth, ne yapması gerektiğini merak ederek.

"Benimle evlenmenize gerek yok lordum. Sizin korumanız yeterli," diye Elizabeth. "Ve siz herhangi biriyle evlenebilecek durumdasınız... aşk için bile evlenebilirsiniz."

Adam onun söylediklerinden hiçbir şey duymamış gibi davrandı ve Elizabeth beklemeye devam etti.

"Aptal adamlar aşk için evlenir. Ben aptal değilim." Ona dönmeye zahmet etmemişti ama konuşurken pencereden dışarı bakmaya devam etti. Garipti ama sesi güçlü olmasına rağmen duygudan yoksundu.

Aptalca, diye tekrarladı kendi kendine. Aşkın aptalca olduğunu düşünüyordu. Ona katılmıyor değildi. En az onun kadar gerçekçi olabiliyordu. Ve o haklıydı. Aşk için evlenmek duyulmamış bir şeydi. Pratik değildi. Yine de... zihninin romantik bir köşesinde Geoffrey'nin onu sevmesini ve onun da Geoffrey'yi sevmesini diliyordu. Evet, gerçekten de aptalca. Onu çekici bulması yeterli değil miydi?

Onu fiziksel olarak hoş buluyor muydu? Hayır, diye itiraf etti, kalıcı bir ilişkide fiziksel güzelliğin hiçbir önemi olmamalıydı. Annesi ona bunu öğretmişti. İyi bir eşleşmeyi belirleyen, yüzeyin altında yatan şeydi. Ayrıca, Elizabeth Geoffrey'den biraz korkuyordu ve bu hiç de iyi olmazdı! Korkmaktan nefret ederdi. Onun doğasında kendisinininkinden daha büyük, inatçı bir eğilim sezmişti bile. Hiç şüphesiz Evlilik fırtınalı bir anlaşma olacaktı ve son zamanlarda yaşadığı onca kargaşadan sonra, daha fazlası ihtimali ona ağrıyan bir diş kadar hoş gelmişti.

Elizabeth, Lord Geoffrey'nin kendisi hakkında çok az şey bildiğini, karısı için ne aldığı hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Lord Geoffrey'i gördüğünde ne düşünecekti?

avlanma ve tavşan derisi yüzmede iğne oyası ve ev işlerinden çok daha usta olduğunu öğrenmiş miydi? Babası ne kadar sık onun Sakson

mirasına mı sahipti? Alışılmışın dışındaki davranışlarını teşvik ettiği için annesinin tam Sakson babasını mı suçluyordu? Kızının kocasını kızdırmak için Elizabeth'e önce şahini, sonra da malikâneye yaptığı yıllık ziyaretlerde kurt köpeklerini hediye eden büyükbabasıydı. İki kahraman birbirleriyle kışkırtıcı oyunlar oynadılar. Ve bu oyundan yararlanan Elizabeth oldu. İki adam arasındaki sürtüşme. Büyükbaba torununun Viking atalarına benzediğiyle övünüyordu ve bu iddiasını kanıtlamak için sarı saçlarını, mavi gözlerini ve gururlu yürüyüşünü göstermesi yeterliydi.

Ama Elizabeth'in bağımsızlığının suçlusu büyükbabasıysa, babası da öyleydi. Yıllarca ona bir oğul gibi davranmamış mıydı?

Elizabeth, bir gün karşılaşırlarsa büyükbabasının Geoffrey'le nasıl geçineceğini merak ediyordu. Nazik dev, babasıyla oynadığı düşmanca oyunları Geoffrey'yle de oynar mıydı? Yaratabileceği kaosu düşünmek Elizabeth'i gülümsetti. Geoffrey onun gülümsemesini yakalamak için tam zamanında pencereden döndü. Kaşlarını çatarak bunun nedenini merak etti.

Elizabeth onun bakışlarına karşılık verdi ve bekledi. O zaman onun da yıkanmış olduğunu fark etti, çünkü saçları ıslaktı ve yakasının etrafında hafifçe kıvrılıyordu. O da üzerini değiştirmiş, gece yarısı kadar siyah bir tunik giymişti ve sağ göğsünün üzerinde altın ipliklerle armasının deseni vardı. Kumaş güçlü göğsünü sıkıyordu ve onu her gördüğünde iriliği eskisinden daha büyük görünüyordu. Onun tarafından korkutulmuş hissetmekten hoşlanmıyordu, ama yapamıyordu da. Çünkü sıcak bakışları o kadar şehvetliydi ki, saklamak için çok uğraştığı dehşeti yakında göreceğinden korkuyordu.

"Rahip bekliyor," dedi aniden, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Yani fikrinizi

değiştirmediniz mi?" Elizabeth sordu, sesi hiç de bir fısıltıdan daha fazla.

"Evet, fikrimi değiştirmedim. Evleneceğiz," dedi Geoffrey. "Giyinin. Hazır olduğunuzda muhafızlar size eşlik edecek. Beni bekletme," diye uyardı. Kadının cevabını beklemeden döndü ve odadan çıktı, kapıyı arkasından öyle bir çarptı ki şöminedeki kütükler rüzgârın etkisiyle yerinden oynadı.

Elizabeth kendini onun emrini yerine getirmek için acele ederken buldu. O da Evlilik bitti bitti! Sade beyaz bir elbise giydi ve tek süs olarak beline altın bir zincir doladı. Saçları nemliydi ve düzene sokmak zordu ama sonunda ince bir kurdele şeridiyle başının arkasına bağladı.

Kapıyı açıp muhafızları takip ederek koridorda kaderine doğru ilerlerken elleri titriyordu.

Geoffrey merdivenin dibinde durmuş, elini uzatmıştı. Elizabeth elini onun elinin içine koydu ve onunla birlikte büyük salona doğru yürüdü.

Odadaki tüm erkeklerin diz çökmüş ve başlarını öne eğmiş olduğunu görünce irkildi. Bu kadar çok kişinin böyle saygı gösterdiğini görmek harikaydı.

Rahibin takdisi, düşüncelerini birazdan edeceği yeminlere geri döndürdü. Rahip ondan bedenini ve ruhunu yanında diz çöken adamın himayesine vermesini istiyordu.

Her şey çok hızlı oluyordu. Elizabeth diz çöktüğünü bile hatırlamıyordu. Eli onun eline nasıl girmişti? Yüzük gelmişti? "Sevmek ve onurlandırmak için, değer vermek için..." Rahibin monoton sesi ısrar ediyor, sessizce talep ediyordu. "Onu sevip sevmediğimi bilmiyorum," diye düşündü Elizabeth, "Ben, Elizabeth Catherine Montwright, onu seviyorum," diye tekrarlarlarken bile. Bu vesileyle..." Sesi fısıltıdan farksızdı ama rahip memnun görünüyordu, sadece öne doğru eğilmiş, deri kaplı yüzünde yardımsever bir gülümsemeyle onun cevaplarını dinliyordu.

"Ben, Geoffrey William Berkley..." Birçok unvanını ilan eden sesi, güçlü ve netti. Sonra her şey bitti ve Geoffrey onu ayağa kaldırdı. Ona sert bir öpücük verdi ve sonra onu çevirerek her ikisini de adamlarına sundu. Salon büyük bir tezahüratla dolmadan birkaç saniye önce onun derin iç çekişini duydu.

Gürültü ve bağırışların şiddeti giderek artıyordu. Elizabeth, lordun arkadaşının yanında duran kardeşini gördü. İçgüdüsel olarak ona doğru gitmeye başladı ama kocasının eliyle durduruldu. Kocasını elini Elizabeth'in koluna koyarak, "Bekle," dedi.

Roger'a başıyla işaret etti ve bir yol açıldı. Roger Thomas'ı çiftin önünde durması için çekti. Küçük çocuğun gözleri sadece Geoffrey'deydi. Herkesin görmesi için orada. Kız kardeşine bir bakış bile atmamıştı. "Seni hatırladığını sanmıyorum," dedi kocası. "Ama bu değişecek," diye ekledi Geoffrey onun sıkıntısını fark edince, "çünkü sesi geri geldi ve artık sürekli konuşuyor."

Elizabeth başını sallayıp gülümsedi ve sonra göz hizasına gelecek şekilde kardeşinin önünde diz çöktü. Elizabeth usulca onun adını söylerken Elizabeth onu duymazdan geldi.

"Thomas, ben senin kız kardeşinim," diye ikinci kez ısrar etti. Roger başının arkasını dürttüğünde ufaklık sonunda döndü.

"Ben bir şövalye olacağım," diye övündü. Sonra terbiyesini hatırlayarak diz çöktü ve başını eğdi. "Bugünden sizi koruyacağım leydim." Lordunu memnun edip etmediğini görmek için Geoffrey'ye baktı.

Geoffrey başıyla onayladı ve Elizabeth'in ayağa kalkmasına yardım etti. Ağabeyinin elini tutmak için döndü ama onun çoktan koridorun yarısını geçmiş olduğunu ve Roger'ı takip ettiğini gördü.

Elizabeth tekrar kocasına döndü ve onun kendisini yönlendirmesine izin verdi. masayı ve düğün yemeğini hazırladı. "Thor ve Garth nerede?" diye sordu otururken.

"Kim?" diye sordu kocası.

"Köpeklerim," diye açıkladı Elizabeth. "Onların adı Thor ve Garth. Onlara büyükbabam isim verdi," diye ekledi küçük bir gülümsemeyle. "Küçük Thomas'ın onları hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum."

Geoffrey, "Köpekler aşağıdaki bölmede kilitli," diye cevap verdi. "Kardeşin onlardan korkuyor."

"Ama bu doğru olamaz!" Elizabeth haykırdı. Bir gün içinde sürprizlerle karşılaşma sınırına ulaşmıştı. "Onları yavruyken görmüş."

"Ben yalan söylemem." Geoffrey'nin sesi sessiz ama kararlıydı. Yan masaya yerleşirken Elizabeth inceledi ama ifadesinden hiçbir şey anlayamadı. Sanki duygularını dikkatle saklamak için bir maske takmış gibiydi. ondan gizledi. Yine de onu gücendirmiş olabileceğine karar verdi.

"Sana inanıyorum," diye cevap verdi. "Yalan söylediğinizi ima etmiyordum," diye niteledi, "sadece bir sürprizdi."

Açıklaması kocasını memnun etti ve kocası da güzel beyaz dişlerini gösteren bir gülümsemeyle onu destekledi. Gülümsemesi neredeyse çocuksuydu ama yanağındaki yara izi onun şakacı bir genç olduğu izlenimini ortadan kaldırıyordu.

Bu ve adamın ona bakışı, diye düşündü Elizabeth sinirden . Gözlerinde gelecek şeylerin şehvetli bir vaadi vardı.

"Çocuk ne zaman köpekler etrafta olsa Roger'ın arkasına saklanıyor. Hayvanlar belli ki kardeşini hatırlıyorlar ve sürekli onu oyuna çekmeye çalışıyorlar," dedi. Montwright topraklarının gelecekteki varisi, Roger sese bir saniye daha dayanamayana kadar feryat etti. Eğer dövüş kolu da ciğerleri kadar güçlüyse, kardeşin büyüdüğünde güçlü bir savaşçı olacak."

Şimdi feryat etmek isteyen Elizabeth'ti. Gözleri yaşlarla doldu ve elini yumruk yaparak sıktı, ancak o zaman Geoffrey'nin elini tuttuğunu fark etti. Aşırı duygusal davrandığını düşünmesin diye hemen elini gevşetti. "Eskiden hiçbir şeyden ya da hiç kimseden korkmazdı," dedi Elizabeth. "Babam onun asla sağduyulu olamayacağından endişelenirdi." Açıklamasının altında üzüntü yatıyordu.

Geoffrey onun sıkıntısından etkilenmemiş görünüyordu. "Onu değiştirecek çok şey gördü." Ona içi tatlı kırmızı şarapla dolu bir fincan uzattı ve ekledi Zamanla kardeşin iyileşecektir. Bu işler böyledir."

Peki ben iyileşecek miyim? Elizabeth kendine sordu. Zaman annemin çığlıklarının hatırasını önemsiz hale getirecek mi? Zaman cinayetleri daha az vahşet haline getirecek mi? Ve eğer iyileşmek unutmayı da içeriyorsa, o zaman belki de Yaralar çiğ ve kanlı kalmalı. Elizabeth, Belwain ölene kadar nefreti bir kenara bırakmam, diye düşündü.

"Tebrikler leydim." Yumuşak bir sesle söylenen bu sözler ve tanıdık ses Elizabeth'i şoke etti. Başını kaldırdı ve annesinin yaşlı hizmetçisi Sara'nın bakışlarıyla karşılaştı.

"Sara," diye haykırdı gülümseyerek. "Öldüğünü sanmıştım." Elizabeth gülümseyerek kocasına döndü ve "Lordum, size annemin en sadık hizmetkârı Sara'yı takdim edebilir miyim?" dedi. Sara," dedi ve bakışlarını tekrar beyaz saçlı kadın, "babamın derebeyi, Baron Geoffrey William Berkley."

"Hayır, Elizabeth," diye karşı çıktı kocası onun kulağına, "artık babanın değil, kocanın efendisisin."

Elizabeth hafifçe kızardı ve nazik azarlama karşısında başını salladı. Şimdi hatasını düzelterek. "Kocam Sara..." diye söze başladı. Salona yemek tabakları taşıyan tanıdık görünümlü hizmetkârlar dikkatini dağıttı. "Nerede... nasıl..."

"Sen burada olduğun için hepsi geri döndü," dedi Sara, ellerini katlayarak. ellerini önünde birleştirdi. Elizabeth'e bakıyordu ama Baron'un kaşlarını çatıldığını hissetti ve hemen cümlesini değiştirdi. "Kocanızın evimizi kirletenlerden kurtardığı söylendiğinde geri döndük."

Hizmetçi lorda baktı ve sonra saygıyla gözlerini indirdi.

"İzninizle lordum, leydimin bu akşam yatmaya hazırlanmasına yardımcı olabilirim. Hizmetçi kızı baskın sırasında öldürüldü."

Geoffrey başıyla onayladı. Hizmetçi gülümsedi, Elizabeth'i okşayacakmış elini uzattı ve sonra bunu yapmaktan vazgeçti. Elizabeth bu hareketi fark etti ve hizmetçiyi okşayan o oldu. "Teşekkür ederim Sara ve iyi olduğun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

Hizmetçi görevinin başına döndüğünde Elizabeth kocasına döndü. Gözlerinde yaşlar vardı.

Geoffrey onun soğukkanlılığına hayret etti. Onda kırılğan bir güç vardı. Tanıdığı diğer kadınlara benzemiyordu ama Geoffrey onu

Bu gerçeği en başından beri biliyordu. Ondan sessiz bir asalet yayılıyordu. Geoffrey onun öfkesinin çabuk alevlendiğini biliyordu ama gözyaşlarını çok iyi saklıyordu.

Onun tekrar gülümsediğini görmeyi diledi. "Peki sen de kardeşin kadar yüksek sesle feryat ediyor musun?" diye sordu ona.

Elizabeth onun alay edip etmediğini anlayamadı. "Ben asla feryat etmem," dedi başını sallayarak. O zaman bu övünmenin kulağa çok ilkel geldiğini düşündü.

Kocasını keyifle sıırıttı. "Peki sen kocana hiç gülümsemez misin?" diye sordu kulağına karşı.

Kulak memesine değen tatlı, sıcak nefes nazik bir okşayış gibi geldi ve Elizabeth cevap vermeden önce geri çekilmek zorunda kaldı. "Bunu söylemek için daha çok erken," diye alay etmeye çalıştı, ama sesi kulaklarına boğuk bir fısıltı gibi geliyordu, "Evleneli sadece birkaç dakika oldu, lordum." O zaman bakışlarını onunkilere kaldırdı, gözleri muziplikle parlıyordu ve Geoffrey bu yoğun renk karşısında nutku tutuldu. Kadın konuşmaya devam etti.
daha görkemli, daha arzu edilir hale geldi ve bunun nasıl mümkün olduğunu merak etti.

Sesini bulabildiğinde, "Peki evlenmekten memnun musun?" diye sordu.

"Çok zor bir uyum süreci ," dedi Elizabeth, sesi ciddiye. Kadın adamın bakışlarını karşılamaya devam etti ve ekledi: "Kocam benim tarafımdan pek tanınmaz ve hakkındaki hikâyeler gerçekten de korkunçtur."

Geoffrey şaşırmıştı. Kadının şaka yapıyor olabileceğini düşündü, gözlerindeki ışıltı bunu gösteriyordu ama yüz ifadesi nötr, sesi ise son derece ciddiye. Nasıl cevap vereceğini bilemediğini fark etti. Daha önce hiç kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı. Geoffrey kaşlarını çatarak, "Ben senin kocam," dedi. "Benim hakkımda ne hikâyeler duydun?" diye sordu.

Elizabeth gülmemeye çalışarak, "Sayılamayacak kadar çok," diye cevap verdi.

"Hepsini duyacağım!" Sesi, artan öfkesine ayak uydurarak daha da . Emri verir vermez, keşke vermeseydim diye hayıflandı.

Bu düğün gecesinde gelinini korkutmak istemiyordu ama belli ki korkutmuştu. Elizabeth başını ondan yana çevirmiş, yüzünü onun görüşünden saklamıştı. Şimdi, ne kadar garip olursa olsun, Geoffrey onu yatıştırmaya çalışacaktı. Elbette sorun, bunu nasıl yapacağından pek emin olmamasıydı.

Hayal kırıklığını gidermek için kadehini masaya vurdu ve sonra parmağının ucuyla Elizabeth'in çenesini kendisine doğru çevirdi. Ona sadece gülümsemeye karar verdi ve böylece Elizabeth hâlâ onun gözünde iyi bir yere sahip olduğunu anlayacaktı.

Kadının yüzünde beliren gülümsemeye, kulaklarına ulaşan yumuşak kahkahaya hiç hazırlıklı değildi. "Şaka yapıyordum kocacığım. Lütfen kaşlarınızı çatmayın. Sizi üzmemiştım," dedi Elizabeth gülümsemesini kontrol etmeye çalışarak.

"Korkmuyor musun?" Kendini bu saçma soruyu sorarken buldu ve başını sallamak zorunda kaldı.

"edilmekten hoşlanmıyor musun?" Elizabeth onun sorusuna kendi cevap verdi.

Geoffrey sert görünmeye çalışıp beceremeyerek, "Bu sataşmadan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum," dedi. Kadının gülümsemesi, nemli ve mumlarla kaplı odaya giren güneşin içini ısıtması gibiydi. "Tabii sataşan *ben değilsem*," diye itiraf etti sırtarak.

Elizabeth tekrar güldü ve, "O zaman bu evlilik-" dedi.

"Kadeh kaldıralım!" Emir Roger'dan yüksek ve güçlü bir sesle geldi. Elizabeth başını kaldırdı ve şövalyenin başının üzerinde bir kadeh tuttuğunu gördü. Küçük Thomas bir omzunun üzerinde biraz tehlikeli bir şekilde dengede duruyor, iki eliyle şövalyenin saçlarını tutarken kıkırdıyordu.

Geoffrey sözünün kesilmesinden rahatsız oldu. Karısıyla rahatça şakalaşmak hoşuna gitmişti ve onun ne söyleyeceğini merak ediyordu. Kendini şenliklere geri dönmeye zorladı ama önce Elizabeth'e fısıldadı,

"Daha sonra karıcığım, karakterimle ilgili bu korkunç hikayeleri bana daha sonra anlatacaksın."

Bakışlarını Roger ve kardeşinden ayırmayan Elizabeth yumuşak bir sesle, "Belki, lordum. Belki."

İçini ısıtan şarabın her yudumunda Elizabeth'in üzerine bir hafiflik çöküyordu. Aslında hem içi hem de dışı sıcacıktı. "Bu şarabı nereden buldunuz lordum? Böyle bir kaliteye alışık değiliz," dedi.

"Kutlama yaparken bile mi?" Geoffrey şaşkınlıkla sordu.

"Her fırsatta bira içerdik," diye yanıtladı Elizabeth. "Ve birbirimizin siperlerinden paylaştık," diye ekledi, tahta tabakları kastederek. hizmetçiler masaya yerleştiriyorlardı.

Geoffrey, "Baban varlıklı bir adamdı," dedi.

"Evet, ama tutumlu," dedi Elizabeth. Sonra güldü ve kocasına doğru eğilerek elini rahatça onun elinin üzerine koydu. "Büyükbabam babama cüzdanının darlığı yüzünden çok takılırdı," diye itiraf etti komplocu bir sesle.

"Büyükbabana karşı bir düşkünlüğün var, değil ?" Geoffrey onun bu davranışına gülümseyerek sordu.

"Evet, birbirimize çok benziyoruz," diye onayladı. Şarabından bir yudum daha aldı ve kadehinin kenarından kocasına gülümsedi.

Geoffrey kadehini kaldırarak, "Yeter," dedi. "Düğün gecemizde uyanık olmanı istiyorum."

Olacakları hatırlatması Elizabeth'in sıcaklığını yok etti. Gülümsemesi soldu ve bakışlarını tabağına indirdi. Bildircin turtasının ancak bir kısmını yemişti ve kutlama için hazırlanan kuğu ya da yabanmersini turtalarından hiçbirini yememişti,

Masaya gittikçe daha fazla lezzet konmasını izledi. Pişmiş tavus kuşu, giysileri içinde yeniden giydirildiğinde takdir edici ohlar ve ahlar duyuldu.

deri ve tüyler, onun önüne kondu. Geoffrey, yaverinin verdiği ıslak bezle ellerini yıkadıktan sonra ona hizmet . Bir hizmetçi Elizabeth'e yardım etti.

Rahip ve Geoffrey'nin birkaç adamı da masada  ifte katıldı. K    k Thomas'ın yaşı ve konumu nedeniyle onlarla birlikte oturmasına izin verilmiyordu ama Elizabeth onu her g rd    nde, yanaklarının bir sincabın yemekten şişmiş yanakları gibi şiştiğini fark ediyordu. Terbiyesinin kendi köpekleriyle eşıt olduğunu düşünüyordu, ama yakında Geoffrey'nin sayfalarından biri olacak ve işlerin doğru yolu.

Adamlardan birkaçı popüler ve biraz da müstehcen bir türkünün mısralarını söylemeye başladı. Sonra i kiden yüzü kızarmış kızıl saçlı silahtar derin bir bariton sesle şarkı söylemeye başladı. Salon sessizleşti ve herkes onun şarkısını dinledi.

Türküsü kahraman Roland ve onun sadık kılıcı Joyosa hakkındaydı. cesur adamın antik birlikleri nasıl zafere taşıdığını anlatır. Ayete göre, Roland istilacıların çok önünde at sürüyor, kılıcını bir hokkabaz gibi sayısız kez havaya savururken berrak bir sesle şarkı söylüyordu. İlk  len oydu ve hiç direniş göstermedi. Ve şimdi o bir efsaneydi.

Elizabeth'e göre Roland gerçekten de aptalcaydı. Elizabeth, Roland'ın romantik doğa. Biri efsane olsun ya da olmasın,  l   l d r. Geoffrey'nin bu gözlemine katılıp katılmayacağını merak ediyordu.

"Vakit geldi," diye anons etti Geoffrey şarkı bittiğinde ve alkışlar Roland'ın hafızası yatıştı. Kadının dirseğini tuttu, hizmetkârına başıyla selam verdi ve ayağa kalktı. "Git. Birazdan sana katılacağım."

Elizabeth gitmek istiyordu ama gideceği yer yatak odası değil, dışarıya açılan büyük kapılardı. Çocukça kaçış düşüncelerine neredeyse gülümsüyordu. Neredeyse.

Elbisesinin eteklerini kaldırdı ve Sara'yı takip etti, hizmetçinin taşıdığını meşalenin yakınından ayrılmadı, kıvrımlı merdivenden yukarı çıkarken sadece bir kez durdu. Kocasını bir grup adamın ortasında onu izlerken buldu. Askerlerin konuşmalarından habersiz görünüyordu, dikkatle elindekine bakıyordu.

Gelin. Elizabeth'in kalbi onun şehvetli okşamaları ve karanlık gözlerinin vaatleri karşısında hızla çarptı.

"Hanımefendi?" Sara'nın sesi onu çekti ama Elizabeth bakışlarını kocasının kine kilitleyen gücü kıramadı.

"Evet," diye fısıldadı, sonra da "Geliyorum," dedi ama hizmetçi dirseğini çekiştirene kadar nazik kadına dönmeyi başaramadı.

Sara, Elizabeth'i giysilerinden sıyrıp ocakta yeni bir ateş yakana kadar köy haberlerinden konuşmaya devam etti. Elizabeth'in saçları başının üstündeki kurdeleye dolanmıştı ve birkaç tutam düşüp yüzünün kenarlarını çerçeveliyordu. Gevşek bir tutamı kenara itti ve hizmetçinin kendisi için açtığı bornozun içine girdi.

Sara'nın orada olması ve ona yardım etmesi Elizabeth'i sakinleştirdi. Gün oldukça bunaltıcı geçmişti. Elizabeth kendini hem bitkin hem de gergin hissediyordu.

"Ellerin titriyor," dedi yaşlı kadın. "Sevinçten mi yoksa korkudan mı?"

"İkisi de değil," diye yalan söyledi Elizabeth. "Sadece aşırı yorgunum. Uzun bir gün oldu."

"Hanımefendi mi? Annen sana bir eşin görevlerinden hiç bahsetti mi?" Sara, Elizabeth'in yanaklarının ısınmasına neden olan bir açık sözlülükle sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Sara'nın bakışlarından kaçınarak, "ama kız kardeşlerimin birbirlerine anlattıkları hikâyelere kulak misafiri oldum. Ayrıca, bir kadın hiçbir şey yapmak zorunda değildir, değil mi? O mu?" Sesinde bir panik notası vardı, iç çalkantılarının bir yankısı.

Hizmetçi başıyla onayladı. "Bir erkek heyecanlandığında, eşinin de ona karşılık vermesini ister," dedi çok kesin bir ifadeyle. "Onu kızdıracağınızdan endişeleniyorum-"

Elizabeth omuzlarını dikleştirerek, "Kızıp kızmaması umurumda değil," diye cevap verdi. "Sadece işinin çabucak biteceğini umuyorum."

Hizmetçi, "Bu işi çabuklaştırmanın yolları var," diye ima etti. Yatağın üzerindeki örtüleri katladı ve Elizabeth'e döndü. "Ama bu

Cesaretli olun... ve cesur, leydim."

Elizabeth bu konuşmanın ilgisini çektiğini fark etti. Sara konuştukları hassas konudan dolayı en ufak bir utanç duymuyor, sanki bildircin doldurmanın yeni yollarını tartışıyorlarmış gibi sakin bir yüz ifadesiyle konuşuyordu. Elizabeth, Sara'nın kendi yaşının en az üç katı olduğunu ve belki de bu yüzden bu kadar soğukkanlı davrandığını hatırladı.

"Ne yapmam gerekiyor?" Elizabeth bu geceyi atlatmak için her şeyi yapmaya kararlı bir şekilde sordu.

Sara, Elizabeth'in şaşkın ifadesi karşısında başını sallayarak, "Onu baştan çıkar," dedi. "Seninle yatmak için can atıyor," dedi. "Gözlerindeki bakışı gördüm. Her erkeğin bir yere kadar kontrolü vardır, hanımefendi. Siz-"

Yatak odasının kapısı aniden açıldı ve Geoffrey içeri doldu. Elizabeth şöminenin önünde duruyordu ve ateşten gelen ışığın ince bornozunun altından vücudunun ince şeklini ortaya çıkardığından habersizdi. Başının tepesinden, sabahlığın altından görünen ayak parmaklarının ucuna kadar yavaşça onu süzen kocasının gözlerindeki ifadeyi görünce midesi düğümlendi, ama bakışlarına ve değerlendirmesine ayak uydurdu ve titremesinin bir an önce durması için dua etti.

Sara odadan çıktı ve kocasıyla baş başa kaldı. Bakışları korkutucuydu ve daha fazla dayanamayınca ona sırtını ateşin önünde ellerini ısıtıyormuş gibi yaptı. Zihni Sara'yla yaptığı tartışmaya bir son vermek için koşuşturuyordu. Onu baştan çıkarmak mı? Fahişeyi oynamak mı? Hizmetçinin önerdiği şey bu muydu? Hayır, diye karar verdi, bunu asla yapamazdı. Hem neden baştan çıkarmak işi hızlandırırsın ki?

Muhtemelen saklanıyormuş gibi görüldüğünü fark eden Elizabeth yavaşça kocasına döndü. Yatağın kenarında oturmuş, botlarını çıkarmış ve ona bakıyordu.

Keşke bu ciddi ve niyetli görünmek yerine gülümseyebilseydi, diye düşündü Elizabeth. Adamın onun içini görmeye, duygu ve düşüncelerini öğrenmeye, ruhunu bulmaya çalıştığını hissediyordu. Ve onu yakalamaya. Adam bu görevi yerine getirebilecek gibi görünüyordu ve Elizabeth neredeyse haç işareti yapacaktı ama kendini tam zamanında tuttu.

Geoffrey tek kelime etmeden ayağa kalktı ve giysilerinin geri kalanını çıkarmaya başladı, ellerinin basit tokalarla uğraştığını görünce şaşırdı. Daha iyi bilmeseydi ellerinin titrediğini düşünebilirdi. Karısına bakmaya devam etti, çok iyi sakladığı korkusunun bir ona göstermesini istiyordu. Orada olduğunu, sert duruşunun ardında kilitli kaldığını biliyordu. Yine de göstermediğinde hoşnutsuzluk duymadı. O onun karısıydı, onun malıydı. Ve iyi bir seçim yapmıştı.

Elizabeth onun tekrar tekrar mandalları açmaya çalışmasını izledi. Ona bakmak yerine dikkatini işine vermesini önermek istedi ama alay ettiğini anlayacağını sanmıyordu. Bunun yerine, Yavaşça ona doğru yürüdü, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve üç tokenin kilidini açtı.

Geoffrey onu izledi, onun tatlı ve temiz kokusunu içine çekti.

"Elizabeth bir adım geri çekilerek, Bandajını değiştirmeli ve daha fazla merhem sürmeliyim," dedi.

Geoffrey sesi boğuklaşarak, "Halledildi," diye cevap verdi. Konuşurken giysilerinin geri kalanını da çıkarıyordu. Elizabeth kendine onu daha önce de çıplak gördüğünü hatırlatmaya çalıştı ama o zaman baygındı ve ateşler içindeydi. Şu andaki arzusu onu değiştirmişti. ve bu dönüşüm onu dehşete düşürdü.

"Korkma." Yumuşak bir sesle söylenen bu emir Elizabeth'in kafasını karıştırmıştı. Geoffrey ellerini onun omuzlarına koydu. Onu kendine doğru çekmedi ama tembel tembel gözlerini, burnunu ve özellikle de ağzını incelemekten memnun görünüyordu.

"Korkmuyorum," diye çıktı Elizabeth, sesi net ve güçlüydü. "Seni üzerinde giysilerin olmadan gördüm." Geoffrey'nin şaşkın bakışları karşısında Elizabeth, "Seninle ilgilendiğim zaman, bu gerekliydi-" diye açıkladı.

"Hatırlıyorum," dedi Geoffrey, karısının yüzünün itirafıyla renklenmesine içten içe gülümseyerek. Elleri hafifçe omuzlarına masaj yapmaya başladı, neden olduğunu bildiği gerginlik düğümlerini okşadı. "Ayrıca seni kıyafetlerin olmadan da gördüm," dedi.

Adamın sözleri Elizabeth'i ürkütmüştü ve Elizabeth, adamın ellerinin beline, bornozunu sabitleyen düğüme gittiğinin hayal meyal farkındaydı.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Şelalede," diye yanıtladı Geoffrey. "Sen banyo yapıyordun."

"Ve sen beni izledin?" diye sordu, hem utanmış hem de biraz kızgındı.

"Seninle evlenmeye çoktan karar vermiştim Elizabeth. Bu benim hakkımdı."

Elizabeth onun ellerini itti ve bir adım daha geri çekildi. Dizlerinin arkasında yatağı hissetti ve daha ileri gidemeyeceğini anladı.

"Benimle evlenmeye ne zaman karar verdin?" diye sordu, sesi fısıltı halindeydi, "benimle evlenmeye ne zaman karar verdin?"

Geoffrey ona cevap vermedi ama orada durup bekledi.

Bu anı daha az garip hale getirmiyordu ve olacakların belirsizliği acı veriyordu. Bu işi bitirmeliyim, diye karar verdi Elizabeth. Yavaşça cüppesinin kemerini çözdü. Cesareti tükenmeden önce örtüyü çıkardı ve yere bıraktı. "Peki beni hâlâ istiyor musun?" diye sordu, sesi boğuktu ve baştan çıkarıcı olduğunu umuyordu.

Elizabeth, kocasının yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak Belki de baştan çıkarmak kolay bir işti. Adamın bakışları o kadar sıcaktı ki, kız sıcaklığı hissetti, Bir kucaklama gibi, sarıyordu. Kendisini okşanıyormuş gibi hissediyordu. "Evet, karıcığım, seni istiyorum," diye cevap verdi Geoffrey, sesi hipnotize ediciydi. "Bana gel, Elizabeth. Seni benim yapmama izin ver."

Elizabeth safça, onun kontrolünü kaybetmesi için daha fazlasının gerekmeyeceğine karar verdi. O zaman, aklındaki görüşe göre, büyük olasılıkla onu yatağa atacak ve alacaktı. Acı verici olacağını biliyordu ama çabucak bitecekti.

Önce onun kendisini kucaklamasına, okşamasına ve rahatlatmasına duyduğu karşı konulmaz ihtiyaç Elizabeth'in başının dönmesine neden oldu. İlk adımı attı ve sadece bir nefes

ona dokunmak üzereyken durdu ve ellerini saçlarına götürdü. Kurdeleyi çekti ve buklelerden oluşan sıkı taç hızla çözülerek omuzlarının altına düştü. Kocasının hâlâ kımıldamıyordu. Heyecandan ya da şehvetten çılgına dönmüş gibi de görünmüyordu ve Elizabeth onun tüm kontrolünü kaybetmesine neden olacaksa, ilk düşündüğünden çok daha iyi bir baştan çıkarıcıyı oynaması gerektiğini fark etti.

Parmak uçlarında yükselip ellerini adamın boynuna doladı ve göğüsleri adamın göğsünü kaplayan sıcak saçlara değene kadar ilerledi. Kadının teninin Geoffrey'nin tenine teması şaşırtıcıydı; kadının gözleri tepki olarak büyüdü. Geoffrey onun bu saldırganlığından memnun olmuş gibi gülümsedi.

Onu kucağına aldı ve nazikçe yatağı yatırdı. Kadın ona yer açmak için kımıldayamadan Geoffrey üzerine çullandı, tüm gücü ve kuvveti ensesinden ayak parmaklarına kadar ipeksi pürüzsüzlüğe dokunuyordu. Gövdesi onunkini yutuyor gibiydi. Ağırılığının bir kısmını paylaşmak için dirseklerine dayandı ve karısının onun samimi dokunuşuna verdiği tepkiyi izledi.

Elizabeth duyularına hücum eden isyankâr duygulara karşı gözlerini kapadı. Adamın teni sıcak çelik gibiydi; erkekliği, Geoffrey'nin kokusu onu sarhoş etmişti. Titrediğini hissetti ve cesurca bacaklarını ayırmaya çalıştı, kalbinin derinliklerinde onun gücünün büyük olasılıkla kendisini parçalayacağını biliyordu. Çılgılık atmayacağım, diye tekrarladı kendi kendine, sanki bu tek hareket gelecek olanın acısını azaltmaya yardımcı olabilirmiş gibi gözlerini daha da sıktı. "Ben hazırım," diye fısıldadı düzensiz bir sesle.

Geoffrey onun kendisine yaslandığını hissetti ve gülümsedi. "Ama ," fısıldadı ve kızın gözleri fal taşı gibi açıldığında gülümsemesi daha da genişledi. belirgin bir sıkıntı ve şaşkınlık içindeydi. Gözleri şefkatle doluydu ve altın parçacıkları eğlendiğini gösteriyordu. Hiç komik değil, diye bağırarak geldi içinden Elizabeth'in. Bunun yerine, kulağına yalvarma gibi gelen bir sesle, "Yapma kocacığım," diye fısıldadı. Bacaklarını birbirinden ayırmaya çalıştı ama Geoffrey bacaklarının hareketini kendi bacaklarıyla engelledi. Elizabeth onun gözlerinin içine baktı ve dili orasını okşamaya başladı. Geoffrey'nin samimi dokunuşları varlığının en mahrem, en korunaklı kısmına karşı dili, tıraşsız yüzünün kızın ultra hassas derisine karşı sert okşamaları

iç uylukları Elizabeth'i uçurumun kenarına sürükledi. Elleri onu orada, kendisine karşı tutarken, iniltileriyle bu hassas işkenceyi durdurması için ona yalvardı.

"Tadın çok güzel... çok tatlı," dediğini duydu adamın düzensiz bir fısıltıyla,

Onu yavaş yavaş çıldırtıyordu. "Lütfen Geoffrey," diye inledi ona doğru eğilirken. "Lütfen..." Ne istediğini bilmiyordu, sadece ıstırapın sona ermesini istiyordu.

Geoffrey, "Sakin ol, aşkım," diye fısıldadı ama Elizabeth onun ne dediğini anlamıyordu. Sesi yatıştırıcı, dokunuşu vahşiydi; kalçalarını daha güçlü bir şekilde kaldırdı ve tırnaklarını onun saçlarında gezdirdi.

Çılgınca hareketleri Geoffrey'yi ihtiyaçtan çılgına çevirdi. Vücudu titriyordu ve Elizabeth ham açlığın onu ele geçirdiğini hissedebiliyordu. Onu korkutmak yerine daha da heyecanlandı ve yüzüne doğru çekti.

Geoffrey'nin kontrolü kırıldı. Ağzını kendi ağzıyla kapattı ve aç bir şekilde diliyle onu kavradı. Elizabeth de onun tutkusuna karşılık veriyor, çaresiz bir acelelilikle onu tekrar tekrar öpüyordu. Kendini saldırgan, ihtiyacı olan, ahlaksız biri olarak buldu ve Geoffrey, Elizabeth'in kürek kemiklerine batan tırnakları acı verici bir şekilde ısrarcı oluncaya kadar bir süre daha ona izin vermeye çalıştı.

"Seni başka bir kadını hiç istemediğim kadar istiyorum," dedi ona düzensiz bir fısıltıyla. Bacaklarının arasına diz çöktü, elleriyle kalçalarını tutuyordu. Elizabeth uzanıp ellerini onun boynuna kenetledi ve onu tekrar kendisine doğru çekmeye çalıştı. Adamın eşikte tereddüt ettiğini hissetti ve aynı anda içgüdüsel olarak eğildi. Acı, şehvetli sisi yırtıp geçti ve kadın haykırdı. Geri çekilmeye çalıştı ama Geoffrey onu sıkıca kendine doğru tuttu ve ancak içine derinlemesine girdiğinde durarak ona ona alışmak için zaman.

Hıçkırıklarını tatlı sözlerle yatıştırdı, tekrar tekrar acının biteceğine söz verdi.

"İşimiz bitti mi?" Elizabeth sesi titreyerek sormayı başardı.

Kocası, "Daha yeni başladım," diye cevap verdi. Sesi sanki çok uzun bir mesafe koşmuş gibi geliyordu ve Elizabeth onun iyiliği için kontrolü elinde tuttuğunu biliyordu. Onu düşünmesi, Elizabeth'in onu memnun etmek istemesine neden oluyordu. Yanağına doğru sertçe nefes alıyordu. Elizabeth başını çevirdi ve onun dudaklarını bulup tutkuyla öptü.

Geoffrey onun öpücüğüne karşılık verdi ve avuç içleriyle yüzünü kavradı. Sonra, önce yavaşça hareket etmeye başladı. Ve acı unutuldu.

Bacakları kocasının kalçalarına doğru kayd. Kocasının ona sarılmasını söylediğini duydu ve kollarını boynuna doladı. Ve sonra başka bir şey duymadı. Sadece hissedebiliyordu. Artan zevk kontrolü ele geçirmişti. Kalbinin vahşi atışıyla fırtınanın merkezine doğru koşuyordu ve kocası ona rehberlik ediyor, onu itiyordu.

"Şimdi Elizabeth," diye fısıldadı, "benimle gel." Ve Elizabeth de onunla birlikte oradaydı; bedeniyle ruhunun ayrılışını, patlayışını hissetti. Kocasının güçlü itişiyi içinde şimşekler çakıyor ve alevler içinde patlıyordu. Dehşet vericiydi ve muhteşimdi.

Onun adını seslendi ve kendi adını söylediğini duydu.

Elizabeth'in gerçekliğe dönmesi biraz zaman aldı. Günümüze nazikçe geri dönüşü, kocasının bedeninin kendisini sarmasıyla sıcak ve güvenli bir hale gelmişti. Gözlerini açtığında Geoffrey'nin ona gülümsediğini gördü. "Hiç bilmiyordum..." diye fısıldadı. Az önce paylaştıkları şey karşısında duyduğu şaşkınlık ve hayret duygusunu kelimelere dökmesi imkânsızdı ama Geoffrey onun anlamıştı. Islak bir tutam saç şefkatle şakağından uzaklaştırdı ve onu oradan öptü. Kadın ıslaklığı üzerinde hissetti. yanaklarına baktı ve ağladığını fark etti.

Adam yine gülümsedi -bundan memnun ve kibirli bir gülümseme olduğuna karar verdi Elizabeth- ve kimin kimi ayarttığını merak etti.

Gözlerini kapadı ve gülümsedi. Geoffrey yüksek sesle, memnun bir iç çekişle sırt üstü yuvarlandı ve Elizabeth hemen havanın soğuk parlayan tenini serinlettiğini hissetti. Uyku dikkatini çekiyordu, uyku ve kocasının bedeninin sıcaklığı. Yorganı ikisinin de üzerine çekti ve yuvarlandı.

kollarının arasına aldı, yan dönene ve kollarını ona dolayana kadar onu dürttü.

Tam uykuya dalmak üzereydi ki kocasının sesini duydu. "Sen benimsin." Gerçeğin sessiz bir ifadesiydi bu.

Elizabeth karanlığın içinde, "Evet kocacığım, ben seninim," diye onayladı. "Ve sen de benimsin." Ses tonu onu inkâr etmeye zorluyordu.

Elizabeth sabırsız doğasına sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledi. Geoffrey cevap vermedi. Derin ve düzgün nefes alış verışı ona uykuya daldığını söylüyordu. Adam horlamaya başlayınca Elizabeth'in kızgınlığı öfkeye dönüştü.

Elizabeth vazgeçmeyi reddetti. Onun söz vermesini istemişti ve şimdi de sözünü alacaktı! Onu olabildiğince sert şekilde itti ve kulağına, "Ve sen benimsin, Geoffrey," diye bağırdı.

Geoffrey yine de cevap vermedi ama Elizabeth'i çabucak ve gülümsedi. Elizabeth için bu, iddiasının kabul edildiği anlamına geliyordu. Bu kadarı yeterliydi. Söz verilmişti.

Hoşnut, karı koca uyudular.

Dördüncü Bölüm

[İçindekiler](#) - [Önceki](#)

[Sonraki](#) Elizabeth avluda çalışan med sesleriyle uyandı.

Aşağıda. Hafızası silinmeden önceki o anda, babasının askerlerine talimatlar yağıdıran derin sesini duyduğunu düşündü. Onu hayal etti.

Ellerini arkasına kilitlemiş, antrenman yapan adamların arasında kasıla kasıla dolaşıyordu. Gururu ve neşesi olan küçük Thomas'ın da iki adım gerisinde, elleri arkada kilitli bir şekilde babasının her hareketini taklit ettiğine şüphe yoktu.

Roger'ın feryadı Elizabeth'i sarstı. Gözlerini açtı ve derin bir nefes aldı. Hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını fark etti.

bitmemiş.

Yine de sabah ışığında gelecek o kadar kasvetli, o kadar yasaklayıcı görünmüyordu. Düne kadar Elizabeth'in geleceğe dair hiçbir düşüncesi ya da kaygısı yoktu; tek derdi Belwain ve intikamını planlamaktı. Şimdi her ikisine de sahip olacak gibi görünüyordu: bir gelecek ve adalet.

Elizabeth kocasının uyuduğu yere doğru yuvarlandı. Altındaki çarşaf lar soğukt u ve kocasının bir süredir ortalıkta olmadığını biliyordu.

Yalnızlıktan memnundu. O kadar çok şey o kadar hızlı olmuştu ki Elizabeth'in tepki vermekten başka bir şey yapacak zamanı olmamıştı. Şimdi belki de duygularını çözebilirdi. Gerindi ve kocasının neden olduğu acıyı hissetti. Kocasının! Artık evliydi ve Baron Geoffrey *onun kocasıydı*. Gün ışığında, önceki gecenin derinliklerinde yaşanan olaylar Elizabeth'in yüzünün kızarmasına neden oldu. Bu adam ne büyük bir çelişkiye dönüşüyordu! O kadar nazik bir aşıktı ki, Elizabeth'in isteklerine ve ihtiyaçlarına karşı duyarlıydı.

sahip olduğunun farkındaydı. Elizabeth kocasının güç kalkanının ardında böyle bir hassasiyetin gizlendiğini asla tahmin edemezdi. Şefkatli ve nazik... onun nazik savaşçısı. Evet, bu bir çelişkiydi. Başka hangi Onu sürprizler mi bekliyordu? Merak etti.

Belki de Geoffrey ile evli olmak kolay bir anlaşma olacaktır. Asalet standartlarına göre, bulunduğu konum açısından mükemmel bir eşleşmeydi. Onun aileler memnun olurdu.

Daha da önemlisi, kardeşinin geleceği artık güvence altındaydı. Elizabeth, Geoffrey'nin küçük Thomas'ı gerçekten koruyacağına inanıyordu. "Artık yalnız değiliz küçük kardeşim," diye fısıldadı. Yeni keşfedilmiş ve kırılgan olan umut Elizabeth'in endişesi.

Yorganı tekmeleyerek yataktan çıktı ve diz çöktü, dizleri soğuk taş zemine değmeden önce otomatik olarak haç işareti yaptı. Annesinin ona öğrettiği gibi Latince olarak yüksek sesle okuduğu sabah dualarını aceleyle bitirme alışkanlığıyla Elizabeth ayını birkaç dakika içinde bitirdi. Ailesinin ruhlarının huzura için bir Paternoster daha ekledi ve duayı ettiği aynı yeminle bitirdi

katliamdan beri her sabah. Belwain'in cezalandırıldığını göreceğine ve gerekirse canını vereceğine söz verdi. İntikam için dua ediyor olması, yani Kilise'nin öğrettiklerine tamamen zıt bir eylemde bulunuyor olması Elizabeth'i caydırmadı. Bu durumda büyükbabasının inançlarını takip edecekti. Göze göz olacaktı. En eski kanun geçerli olacaktı.

Ayin tamamlandıktan sonra Elizabeth aceleyle giyindi. Kocasına katıldığında en iyi şekilde görünmek istiyordu. Geçmişte görünüşüne gerekli bir bakıştan fazlasını vermemiş olan Elizabeth kendine biraz şaşırmişti. Uzun yıllar boyunca Hugh'ya söz vermiş olmak karşı cinse karşı süslenme ihtiyacını ortadan kaldırmıştı, çünkü Hugh her zaman Montwright Malikânesi'ni ziyaret ettiğinde kaç tane yeni at satın alındığıyla ve kaç tane bozuk para bulduğuyla daha çok ilgilenmişti. Onun görünüşü hakkında hiç yorum yapmamıştı. Babası Hugh'a tutumlu derdi, ki Hugh da babasının sıkı standartlar oldukça büyük bir iltifattı. Elizabeth müstakbel kocasını tahmin edilebilir biri olarak görmeye başlamıştı. Tahmin edilebilir ve sıkıcı.

Gardırobunda ne yazık ki fazla seçenek yoktu. Uzun zaman önce babası, çok fazla giysinin insanın dış görünüşüne gereğinden fazla dikkat etmesine neden olduğunu ve bu dikkatin kibirden daha fazlasını ima ettiğini söylemişti. Ve kibir bir günahtı.

Elizabeth mavi kenarlıklı bej bir elbisede karar kıldı. Oldukça sıkı oturuyordu. Göğüsleri boyunca uzanıyordu ve yüksek yakalıydı, uzun kolları vardı. Beline mavi bir ip bağladı ve hançerini deri kılıfına sokup kemerin halkasına geçirdi.

Yatağın başındaki örtünün arkasında bej rengi deri ayakkabılarının eşini bulması bir on dakika daha sürdü ve her iki ayakkabıyı da bulup giydikten sonra dikkatini saçlarına verdi. Saçlarını çatırdayana kadar taradı ve sonra bir kurdeleyle ensesinde bağladı.

İşte, işi bitmişti. Yanaklarına daha fazla parlaklık vermek için çimdikledi ve görünüşünü kontrol etmek için küçük aynasını bulabilmeyi dileyerek omuzlarını düzeltti ve kocasını aramaya koyuldu.

Sara'yı büyük salonda buldu ve düzensizliği gördü. Elizabeth, annesinin şerefine şatonun eskisi gibi tertemiz olması gerektiğine karar verdi.

Elizabeth Geoffrey'i aramaktan vazgeçti ve hizmetçileri organize ederek Sara'yı süpürme ve fırçalama işlerini denetlemesi için görevlendirdi.

"Bu sazları atın," dedi, kirlenmiş çalı çırpıyı kastederek. "Ve yenileriyle değiştirmeliyiz. Belki de biraz biberiye serpiştirmeliyiz ki bayatlıktan kurtulalım. Sen ne diyorsun Sara?" Elizabeth sordu Hizmetçi.

"Evet leydim. Dame Winslow da tıpkı anneniz için yaptığı gibi bize taze kır çiçekleri getirecek. Burayı kısa sürede yeni gibi yapacağız."

Elizabeth başıyla onayladı. Bakışları uzak duvarda kendi iradesiyle asılı duran parçalanmış pankarta döndü "Sara, birine söyle de şu pankartı kaldırsın," diye fısıldayarak emretti. "Burada ne yapıldığını hatırlamak için ona bakmama gerek yok. Unutmayacağım."

Hizmetçi düşüncesizce Elizabeth'in elini tuttu ve sıktı. "Ben leydim. Hiçbirimiz unutmayacağız."

"Teşekkür Sara," diye cevap verdi Elizabeth. Pankarta son bir kez sonra odadan çıkmak için döndü.

Hizmetçi, yeni sahibesini izlerken gözlerinde biriken yaşları silmek için kolunun kenarını kullandı. Ah, keşke bu kadar genç birinin üzerindeki ağırlığın ve kalp ağrısının bir kısmını kaldırabilecek gücü olsaydı! "Bu hiç adil değil," diye homurdandı kendi kendine.

", Sara?" Elizabeth kapı aralığından döndü ve gülümsedi. "Seni duymadım."

"Baron'la yakında ayrılacak mısınız diye soruyordum kendime," diye doğaçlama yaptı Sara. Böyle bir soru sormanın olmadığını biliyordu ama cinayetlerden tekrar bahsetmek istemiyordu.

Elizabeth bu soru karşısında şaşırmıştı. Montwright'tan ayrılma ihtimalini aklına bile getirmemişti. Orası onun eviydi. Yine de ayrılmak, hem de yakında, büyük . Geoffrey'nin Montwright'tan daha üstün birçok mülkü vardı.

toprakları ve kendine ait bir alanı vardı. Elizabeth, "Doğrusu bilmiyorum," dedi.

Hizmetçi. "Kocam nerede Sara? Onu gördün mü? Bu konuyu onunla konuşmalıyım."

"Bu sabah onu görmedim," diye yanıtladı Sara. "Belki de avluda ya da aşağıdaki asker koğuşundadır. Hammond'u kontrol etmesi için gönderebilirim," diye ekledi, çünkü Elizabeth malikânede serbestçe dolaşabilse de, bir kadının büyük salonun bir kat altında bulunan askerlerin odasına girmesi kesinlikle yasaktı.

"Onu bulacağım," dedi Elizabeth.

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Elizabeth avluda dolaştı ama kocasının nerede olduğunu sormak için hiçbir adamın sözünü kesmedi. Durdu ve planlarının ne olduğunu merak ederek birkaç şövalyenin büyük bir kum fıçısıyla boğuşmasını izledi. Gerald adındaki kızıl saçlı yaver ona bir açıklama yapmaktan memnuniyet duydu. "Kum fıçıları duvarın tepesini çevreleyen çıkıntı boyunca aralıklarla yerleştirilecek leydim."

"Ne amaçla?" Elizabeth kaşlarını çatarak sordu.

", halihazırda yerinde olanı görüyor musun?" Gerald batıyı işaret ederek sordu. Sesi Elizabeth'in kulağına soruyu haykırır gibiydi.

Elizabeth, "Evet, ," diye cevap verdi.

"Ve şu taşların üzerine nasıl tünediğini görüyor musun?"

Elizabeth başını salladı ve yaverin yüksek sesli coşkusuna içten içe gülümsedi.

"Kumu ısıtacak ateş, taşlardan oluşan çemberin içinde yer alacak." "Ama ne amaçla?" Elizabeth sordu.

"Kumu ısıtmak için," diye tekrarladı Gerald, "kum o kadar sıcak olacak ki neredeyse sıvı güneş haline gelecek."

"Peki ya güneş neredeyse sıvı haldeyken?" Elizabeth sordu.

"Daha sonra metal diskler tarafından duvarın üzerinden itilir ve içeri girmeye çalışan herkese çok zarar verir... eğer başka bir saldırı olursa."

Yaverin yüzündeki ifadeye bakılırsa, kızın fazla hevesli olmaması onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. "Böyle bir şey duymamıştım, böyle bir silah" dedi. "Gerçekten etkili mi?"

"Evet leydim. Kum vücudu feci şekilde yakabilir. Eğer doğru yere düşerse, kör edebilir-"

"Yeter," diye araya girmek için acele etti Elizabeth, çünkü adam onun için korkunç bir tablo çiziyordu ve Elizabeth konuya yeni ısınmaya başladığını hissediyordu. "Beni ikna ettiniz," diye ekledi.

Bey başını salladı ve sırtıttı. Elizabeth ona zaman ayırdığı ve açıklama yaptığı için teşekkür etti ve Elizabeth'in övgüleriyle kabarışının ona evcil şahinini hatırlattığını düşündü.

Kocasını aramaya devam etti ama onu avlunun etrafında yarım daire şeklinde kümelenmiş küçük kulübelerin hiçbirinde bulamadı. Tüm kulübelerin taze kokulu saman ve ek destek sağlayan uzun ince ahşap çubuklarla güçlendirildiğini görmekten memnun oldu. Kulübeler Kalenin gerçek temeli olan bu kulübeler, diğerlerinin standartlarına göre küçük ölçekte inşa edilmiş olsalar da, malikânenin tüm ihtiyaçlarını karşılama konusunda son derece yetenekli ve verimli olan eğitilmiş zanaatkârları barındırıyordu. Derici bir kulübede; fırıncı iki pişirme çukuru ve bir toprak fırını ile bir diğerinde; şahinler ve terbiyecileri çeşitli kafesleri ve tünekleri ile bir ikamet ediyordu. Başka bir kümede marangoz, yanında da mumcu oturuyordu. Sonuncusu ve babasının standartlarına göre en önemlisi, kalenin bir kenarında, tek başına ve ahıra en yakın olan büyük boyutlu bir kümeydi. Burada alet ustası ve onun demir ve çelik malzemeleri bulunuyordu. Şato silahlar orada yapıldı.

Duvarların ötesindeki bailey'de hayvanların kesimi ve balla mayalanmış biranın yapımı izleniyordu. Bir şarap imalathanesi ekleme planları vardı ama bu babasının ölümünden önce gerçekleşmemişti.

Elizabeth zanaatkârlara en son ne zaman ödeme yapıldığını merak etti. Bu artık onun sorumluluğu muydu? Düşündü. Geçmişte babası özgürlere para ve yiyecek olarak ödeme yapmıştı. Koruma, kalacak yer ve kullanılan mum sayısı için ücretlerinden kesinti yapılır ve bunlar Dame Winslow tarafından kaydedilirdi. Mumcunun karısı yazamıyordu ama onun takip yöntemi de bir o kadar etkiliydi. Küçük çakıl taşları kullanıyordu. Her mum dağıtıldığında, Dame Winslow o özgür adamın fincanına bir çakıl taşı koyardı. Maaş günü geldiğinde, fincanlar

Elizabeth'in babasıydı ve miktarları o hesaplayacaktı. Şimdi bu işi kim yapacaktı? diye sordu kendi kendine. Elizabeth kocasına yöneltmesi gereken bir başka soru olduğunu fark etti. Ama Geoffrey hiçbir yerde yoktu.

Elizabeth ahıra girdi ve kısrakını ahırlardan birinde buldu ve hayvanını geri getirdiği için Joseph'e teşekkür etmeyi aklına not etti.

Geoffrey'nin kocaman aygırının gitmiş olduğunu gördü. Geoffrey'nin ormana doğru at sürdüğünü fark ettiğinde içini bir korku düğümü kapladı, çünkü dışarıda tehlike vardı ve sonra tepkisinin saçmalığı onu güldürdü. Haftalardır dışarıda sadece köpekleriyle hayatta kalmamış mıydı? Ve kocası kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede değil miydi?

Geoffrey'nin belki de Montwright'ın aşağısındaki dolambaçlı yolun dibinde yaşayan köylülerin kulübelerine ne kadar zarar verildiğini görmek için dış bailey'i geziyor olabileceği düşüncesi Elizabeth'in o yöne doğru gitmesine neden oldu. Dış kapılara ulaştı ama yolunun iki muhafız tarafından kesildiğini gördü.

Elizabeth, "Lütfen kapıları açın," diye sordu.

"Yapamayız leydim," dedi adamlardan biri.

"Yapamaz mısın?" Elizabeth kaşlarını çattı ve bir askerden diğerine baktı.

"Aldığımız emirler," diye açıkladı ikinci asker. "Şahin'den."

"Kocam hangi emri verdi?" Elizabeth sordu. Ses tonunu hoş ve nötr tuttu.

Muhafızlardan biri tereddütlü bir sesle, "Duvarların içinde kalacaksınız," diye cevap verdi. Hanımının yüzünde beliren kaş çatma ifadesi hoşuna gitmemişi ve

ona baskı yapmayacağını umuyordu. Onu üzmemek istemiyordu ama ne olursa olsun Şahin'in emirlerine itaat edecekti.

"Yani ben..." Elizabeth kendi evinde tutsak olduğu yorumunu yapmaya başladı ve tam zamanında kendini yakaladı. Bu konuyu kocasıyla konuşacaktı. Muhafızlara iyi ya da kötü herhangi bir yorumda bulunması yakışık almazdı. Efendileri için görevlerini yapıyorlardı. "O halde Emirlerinizi yerine getirin," dedi gülümseyerek.

Dönerek geri dönmeye başladı ve neden böyle bir emir verildiğini merak etti. Herkes için mi geçerliydi yoksa sadece kendisi için mi? Kocasının gitmeye çalışacağından mı endişeleniyordu? Ormana dönmek mi? Elizabeth onun bu düşüncesini anlayabiliyordu.

Dün akşama kadar onun farkında değildi. Ama dün gece ona söz vermişti. Ona ait olduğunu kabul etmişti. Onun karısıydı. Verdiği sözün için kutsal bir yeminle aynı şey olduğunu anlamıyor muydu? Elizabeth başını sallayarak anlamadığına karar verdi. Güven. Güven kazanılmalıydı. Ve zamanla onun güvenini, itimadını kazanacağından emindi.

Peki ben ondan ne kadar eminim? Elizabeth kendine sordu. Ona güveniyor muyum? Güvendiğini düşünüyordu, onun dürüst bir adam olduğunu biliyordu. Babasıyla iyi anlaştığını hatırlıyordu. Ve babası onun adil bir adam olduğunu söylemişti. Övgülerinde de paralarında olduğu gibi tutumlu olan biri için büyük bir övgü.

Elizabeth kocası hakkındaki bilgisinin oldukça sınırlı olduğunu itiraf etti. Onun kadınlarla nasıl ilgilendiği, bir eşe nasıl davranacağı hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Gökyüzündeki bir karaltı dikkatini çekti. Elizabeth başını kaldırdı ve şahininin daireler çizdiğini gördü. İzleyicilerini bir an bile düşünmeden kolunu uzattı ve beklemeye başladı. Evcil hayvanının inişini izlemeye o kadar odaklanmıştı ki grubun üzerine çöken sessizliği fark etmedi ya da şaşkın, inanmayan ifadeleri görmedi.

Şahin Elizabeth'in koluna kondu ve yüksek sesle selamlayarak onun bakışlarını karşıladı. Elizabeth evcil hayvanının yakın zamanda yediği yemekten dolayı göğüslerinin dolgun olduğunu fark etti ve avlanma becerisi için övgü dolu sözler fısıldadı.

Şahin gargarasını artırdı ve sonra aniden sıkıntıyla kanatlarını çırpmaya başladı. "Onu ben de duyuyorum," diye fısıldadı Elizabeth, çünkü yaklaşan at ve binicinin sesi gittikçe yaklaşıyordu. Sesi şahini yatıştırdı ve kanat çırpması durdu. Elizabeth başını kaldırdı ve kocasının atının üzerinde oturmuş onu izlediğini gördü. Köpekleri aygırın yanında durmuş, koştuktan nefesleri daralmıştı. Köpekler etrafta olduğunda şahinin ne kadar gerginleştiğini bilen Elizabeth, hayvanına merhamet etti ve "Git," diye emretti. Şahin hemen yumuşak tüneğini terk etti ve havalandı.

Elizabeth elbisesinin eteklerini kaldırdı ve kocasına doğru ilerledi, ondan kendisine birkaç dakika ayırmasını istemeye niyetliydi. Kocasının sert çizgisine odaklandı.

Ağzını açıp sevişmesini hatırladı ve ne düşündüğünü merak etti. Askerlerin kendisine baktığını hissedebiliyordu ve şaşkın ifadelerinden evcil şahiniyle bir gösteri yaptığını anladı. Bu kadar dikkat çektiği için utanıldığını hissetti. Gözlerini kocasının yüz hatlarından ayırmadan yavaş ve vakur adımlarla yürümeye devam etti.

Tezahürat onu hazırlıksız yakaladı. İrkilerek, kargaşanın ne görmek için döndü. Hâlâ ona bakıyorlardı. Ve bağııyorlardı. Hepsi çıldırmış mıydı? Cevap almak için kocasına baktı ama kocasının yüzü onu izlerken bir maskeye dönüşmüştü.

Ona bir açıklama yapan Roger oldu. Arkasından yaklaştı ve elini omzuna koydu, kocasının kaşlarını çatıldığını gördü ve hemen . "Hawk'ı onurlandırıyorlar... kocanızı," dedi, "ve Hawk'ın metresini neşelendiriyorlar. Siz buna layıksınız leydim."

"Ama farkında değiller. Şahin benim evcil hayvanım," dedi gökyüzüne bakarak. "Onu ben yetiştirdim-"

"Önemli değil," diye araya girdi Roger gülümseyerek. "Şahinin özgürlüğü var ve yine de geri dönüyor. Çünkü sen buna layıksın."

Çünkü hepsi aptal, batıl inançlı adamlar, diye düşündü Elizabeth. Peki ben neye layıkım? Baron Geoffrey'nin karısı olmaya, diye düşündü. Göz ucuyla kocasının atından inip kendisine doğru gelmeye başladığını gördü. O da

Elizabeth sonunda onu kabul edeceğini düşünerek sinirlendi. Bu duygusunu bastırdı ve Roger'a dönerek kocasına gülümsedi. Aklında hatırı sayılır bir şey olmalıydı ve kardeşi ve kendisiyle ilgili konularla onu daha fazla sıkması gerekiyordu. Sinirlenmeye yer yoktu. Ayrıca Elizabeth bunun çocukça bir tepki olduğunu kabul etti. Ve o artık bir çocuk değil, bir kadın, bir eştı.

İlk konuşan o oldu. "Günaydın lordum." Konuşurken küçük bir reverans yaptı ve sonra öne doğru ilerledi, annesinin her selamlaştığında yaptığı gibi eğilip yanağına iffetli bir öpücük kondurmak üzereydi Elizabeth'in babası, ama kaşlarını çatması niyetini boşa çıkardı. Sanki onun amacını okumuş ve temas kurmak istememiş gibiydi.

Elizabeth bu ince reddediş yüzünden yanaklarının ısındığını hissetti. Ayrıca kendini garip hissetti. Utanarak bakışlarını onunkilerden ayırdı ve köpekleri fark etti.

İçgüdüsel olarak bir eliyle yan sıvazladı; bu, köpeklerini yanına çekmek için kullandığı sessiz bir komuttu. Köpekler onu görmezden geldi ve kocasının yanında gezinmeye devam ederek dikkatini çekmek için onu dürttüler. Bağlılıklarını değiştirmeleri bardağı taşıran son damla oldu. Çılgılık atacak gibi hissediyordu. Peki kocası bu konuda ne düşünürdü? diye sordu kendi kendine. Şövalyelerinin önünde böyle bir olay çıkarmak... neden, bunu asla unutmayacağından şüpheliydi. Kendisi böyle bir olaya asla sebep olmazdı; çok fazla gurur ve haysiyete sahipti.

Yine de eğlenceli bir fanteziydi ve aşağılanması hafifletmeye yardımcı oldu.

Geoffrey Roger'la konuşuyordu. Elizabeth mümkün olduğunca sabırla onun emirlerini bitirmesini ve dikkatini kendisine vermesini bekledi. Kocası konuştuğça Roger'ın kaşlarını daha sert çatıldığını fark etti. Ruh halindeki değişikliğe ne sebep olmuştu? Kocasını duyabilmek için tekrar öne doğru ilerledi.

Kocanın konuşması.

"Onunla kaç kişi yolculuk ediyor?" Roger kocasına sordu.

Geoffrey, "Riles'a göre elliden fazla değil," diye cevap verdi.

İkisi de çok niyetli görünüyordu ve sonra Geoffrey bakışlarını ona çevirdi ve o anda kadın anladı. Farkına vardığında bile, gök gürültüsü sesleri Uzaklardan, zorlukla atların toynaklarından çıkan gök gürültüsü kulaklarına geliyordu. Belwain geliyordu!

Yüzündeki tüm renk soldu. İçgüdüsel olarak eli beline, hançerinin bulunduğu kılıfa gitti. Silahı çekip çıkardı, o kadar sıkı tutuyordu ki sapı sanki elinin bir parçasıymış gibi hissediyordu. Gözlerindeki vahşilik düşüncelerini yansıtıyordu. Thomas'ı bulmalıyım. Onu saklamalıyım. Nerede o?

Geoffrey karısındaki dönüşümü yüreği burkularak izledi. Onu kollarına alıp teselli etmek, bakışlarındaki vahşiliği yatıştırmak ve yarasını iyileştirmek istiyordu. Ama yapamadı. Ve gün bitmeden daha fazla eziyet çekecekti.

Elizabeth döndü, gideceği yeri bilmiyordu, tek düşüncesi kardeşini bulmaktı. Bulmak ve korumak. Elindeki hançeri ve kocasının orada olduğunu bile unutmuş gibiydi.

Geoffrey ellerini kadının omuzlarına koydu ve onu nazıkçe sarstı. Yumuşak bir sesle, "Bunu yapma," dedi.

Elizabeth geri adım attı ve tutuşu kırdı. Kocasının etrafından dolaşmaya çalıştı ama kocası hareket ederek yolunu kesti.

"Thomas'ı bulmalıyım," diye açıkladı sert bir sesle. "Beni durdurmayın."

Geoffrey, "Yatak odamıza git ve bekle," diye emretti. Elizabeth başını sallamaya başladı ama Geoffrey onun reddini görmezden geldi. "Kardeşini sana göndereceğim."

"Şimdi mi? Onu bana şimdi mi göndereceksin? Belwain onu görmeden önce mi?" diye sordu. Sesindeki çaresizlik Geoffrey'nin üzerine sıvı güneş gibi, fiçılardan gelen kum gibi vuruyor, onu keder ve dehşetle kavuruyordu.

Geoffrey bakışlarını karısından ayırmadan, "Roger," dedi, "çocuk tabakçının kulübesinde. Onu Elizabeth'in odasına götür."

"Emredersiniz lordum," diye yanıtladı Roger. Döndü ve hızlı adımlarla kulübeye doğru ilerledi.

Elizabeth, Geoffrey'nin elini elinin üzerinde hissedene kadar Roger'ın ardından baktı. Yere bakarak, kocasının elini tutup onu kaldırmasını neredeyse üçüncü bir kişi gibi izledi.

Parmaklarını teker teker hançerden kurtardı. Ancak hançeri geçirdiğinde tepki verdi. "Hançerimi almalıyım..."

"İhtiyacınız olmayacak. Odamızda kalacaksınız." Emri sertti. Onu kendine çekti, bir koluyla güvende tuttu ve diğer çenesini kaldırdı. "Bu konuda senden söz alacağım, Elizabeth."

"Ve sen de benim sözüme inanacak mısın?" Elizabeth sordu. Titriyordu ve kocasının bunu hissedebileceğini biliyordu.

Geoffrey onun gözlerinin içine bakarak, "Senden şüphe etmem için hiçbir neden yok," diye karşılık verdi.

Elizabeth, "Verip veremeyeceğimi bilmiyorum," diye cevap verdi. "Önce bana Belwain'le ne yapacağınızı söylemelisiniz."

Geoffrey onun tereddütlerini anlayabildiği için bu emre kızmadı. "Yaptıklarımı sana açıklamama gerek yok, kocacığım. Bunu unutma." Ses tonunu yumuşattı ve ekledi, "Bana güven."

"Peki ya yapmazsam?" Elizabeth sordu.

"O zaman muhafızlar gönderip seni odamıza kilitleyeceğim," diye cevap verdi Geoffrey. "Ben amcanla konuşup onun tarafını dinleyene kadar..."

"Onun hiçbir tarafı yok, sadece yalan söylüyor,"

dedi Elizabeth. "Yeter! Söz vermeni istiyorum."

"Evet, kocacığım. Sana söz veriyorum. Sen Belwain ile konuşana kadar bekleyeceğim." Kadın kocasının ellerinde rahatladı ama bakışları meydan okumaya devam ediyordu. "Ama beni iyi dinle kocacığım. Bu konuda sana güveneceğim. Ve eğer sen Belwain'le anlaşmazsan, o zaman ben anlaşırım."

"Elizabeth!" Geoffrey sesini yükseltti ve durumunu anlaması için onu sarsmak istedi. "Beni tehdit etme. Amcan adil bir şekilde yargılanacak. Ben William'ın kanunlarına uyarım. Hüküm vermeden önce bir meselenin tüm taraflarını dinlemek. Ve *sen* de benim kararıma uyacaksın."

Elizabeth ona cevap veremedi. Kalbinin derinliklerinde biliyordu ki Amcası için tamamen suçlu olmaktan başka bir kararı kabul edemiyordu. Yine de bu itirafı dile getirmedi çünkü Geoffrey'nin onun lehine karar vereceğine inanıyordu. Geoffrey ona inanıyordu, şelalede konuştuklarında ve Geoffrey ona olanları anlattığında bunu söylemişti.

Elizabeth konuşmayı bitirmeyi umarak, "Şimdi odama gideceğim," dedi.

Geoffrey ona baskı yapmamaya karar verdi. Yaklaşan askerler birkaç dakika içinde kapılarda olacaktı. Yine de tartışmayı bu kadar sert bir şekilde bitirmek istemiyordu. "Seni ve kardeşini koruyacağıma söz verdim. Bunu unutma."

"Peki kocacığım," dedi Elizabeth. İfadesini nötr tuttu ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. En üst basamağa ulaştığında kocasına döndü, onun kendisini izlediğini fark etti ve başını salladı. "Size güveniyorum lordum." Kendi kendine, "Beni hayal kırıklığına uğratma," diye ekledi.

Beşinci Bölüm

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Elizabeth güvenli bir şekilde kaleye girer girmez Geoffrey dikkatini bekleyen adamlara çevirdi. Bir şövalyeye, "Harold, surlardaki sayıyı iki katına çıkar," dedi. Bir diğerine, "Bugün sadece Belwain'in girişine izin verilecek," diye duyurdu. Roger onun bakışlarını yakaladı ve Yaşlı şövalyenin küçük Thomas'ı kolunun altında bir tahıl çuvalı gibi kale kapılarına doğru taşımalarını izlerken emirler yağdırdı. Arkasına dönmeden "Geldiğinde Belwain'i bana gönder. Ben içeride bekliyorum olacağım."

Geoffrey büyük salona doğru ilerlerken sadık yaveri Gerald tarafından durduruldu. Ağır kapıların koluna ulaşana kadar onu görmezden geldi. Roger, çocuğu kız kardeşine teslim etme görevini tamamlamıştı,

Kapıyı açmak için efendisinin önüne atılmış olan hevesli yaverle neredeyse çarpışıyordu.

Geoffrey yavere, "Adamlarla birlikte dışarıda kal," dedi.

"Ben sizin yanınızda kalırım lordum," diye itiraz etti yaver, çilli yüzünde endişeli bir ifade .

"Ne amaçla?" Geoffrey sordu.

"Sırtınızı koruyacağım," dedi yaver. "Bu *benim* görevim," dedi Roger delikanlıya neredeyse havlayarak.

Azarlama yaver üzerinde istenen etkiyi yarattı. Efendisinin gözleri önünde oldukça küçülmüş gibiydi. "Siz ikiniz sırtımın korunması gerektiğine mi inanıyorsunuz?" Geoffrey sordu.

Roger daha ağzını açamadan yaver, "Söylenenlere bakılırsa, lordum," diye cevap verdi.

Geoffrey, "O halde Roger görevi yerine getirecek," diye açıkladı. "Bugün duvarlarımı koruyacaksın," diye ekledi. "Senin görevin izlemek ve dinlemek. Ve öğrenmek."

Yeni metresinin amcasıyla yapılan görüşmeye katılamamanın yarattığı hayal kırıklığı silahtarın yüzüne yansımıştı ama Geoffrey'nin yatıştırarak hali yoktu. Aklında çok fazla şey vardı. "Emirlerimi sorgusuz sualsiz yerine getir, Gerald. Eğer bir şövalye olacaksanız ikinci bir şansınız yok. Anlaşıldı mı?"

Yaver bir elini kalbinin üzerine koydu ve başını eğdi. "Emredersiniz lordum. Emirlerinize uyacağım." Başını kaldırdı, liderinin başını salladığını gördü ve hızla gitmek için döndü.

Yan yana büyük salona doğru yürürlerken Roger Geoffrey'e, "Dilini tutmayı öğrenmesi gerekiyor," dedi.

"Evet, ve duygularını örtmek için. Ama o daha çok genç, hatırladığım kadarıyla sadece on beş yaşında. Onu düzgün bir şekilde şekillendirmek için hâlâ zaman var." Geoffrey ona gülümsedi.

Roger ve ardından ekledi, "Savaş alanında oldukça yetenekli, her zaman istediğim silahı bana vermek için orada, görünüşe göre kendisine zarar vermekten korkmuyor."

"Ama bu onun görevi," diye itiraz etti Roger.

"Doğru, ama bunu iyi yapıyor, değil mi?" diye sordu arkadaşına.

"Evet, yapıyor ve sadık biri," diye itiraf etti Roger.

Geoffrey, "Belki de onu senin yanına veririm, Roger," diye karar verdi. "Ona çok şey öğretebilirsin."

"Sizden daha fazla değil lordum," dedi Roger. Bankın üzerine oturdu ve dirseklerini ahşap masaya dayadı. Keten örtü kaldırılmıştı ve tahtadaki çizikler görülebiliyordu. "Ayrıca, delikanlı hevesiyle beni uçurumun kenarına sürükler. Sabrımı boşa harcamak için çok yaşlıyım. gitti."

Geoffrey kıkırdadı. "Benden o kadar da büyük değilsin Roger. Bana böyle önemsiz bahaneler uydurma."

"Eğer emrederseniz, çocuğun eğitimiyle ben ilgilenirim," diye kabul etti Roger.

"Bunu emretmeyeceğim, dostum. Seçim senin. Bunu düşün ve bana daha sonra bildir."

"Sizce cinayetlerden Belwain mi sorumlu?" Roger konuyu değiştirerek sordu.

Geoffrey'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. Masanın kenarına yaslandı ve düşünceli bir hareketle çenesini ovuşturdu. Bir dakika sonra, "Bilmiyorum," dedi. "Karım onun suçlu olduğuna inanıyor."

"hizmetkârlar da öyle," diye ekledi Roger. "Hepsi iki kardeşin tartışmasını ve Belwain'in nasıl yüksek sesle tehditler."

"Bu bir adamı mahkûm etmek için yeterli değil," diye Geoffrey. "Aptal insanlar öfkeyle sonradan pişman olacakları pek çok şey söylerler ve öfkeli bir dil

suçlu olduğu anlamına gelmez. Karar vermeden önce söyleyeceklerini dinleyeceğim."

"Bana öyle geliyor ki kardeşinin ölümünden kazançlı çıkacak tek kişi o."

Geoffrey kısık bir sesle, "Tek değil," diye karşı çıktı. "Bir tane daha var."

Kaşlarını çatması Roger'ın daha fazla soru sormasını engelledi. Bekleyip ne olacağını görmekle yetinmek zorunda . Lordunun bu bilmecenin özüne ineceğinden ve sorumlu kişiyi bulacağından hiç şüphesi yoktu. Geoffrey'nin yanında

Bu kadar uzun süre hizmet eden Roger, efendisinin nasıl düşündüğünü, nasıl mantık yürüttüğünü anlamaya başlamıştı. Şahin dikkatli bir adamdı. eğilimleri vardı ve acele kararlar vermezdi. Adaletle inanır ve kararlarını nadiren kulaktan dolma bilgilere dayandırırđı. Roger'ın gururla kabul ettiğı gibi, efendisi adil ve makul bir yöneticiydi.

Lordunun muhakemesi yeni karısından etkilenecek ya da onu etkileyecek miydi? Roger düşündü. Geoffrey kesinlikle ondan etkilenmişti, Roger biliyordu, gerçi Geoffrey onun yanındayken oldukça kayıtsız davranmaya çalışıyordu. Ama Roger da ondan etkilenmişti. Hayır, karısının ailesi olsun ya da olmasın, Roger lordunun geçmişte hep yaptığı gibi davranacağından emindi. Haklı bir sebep olmadan öldürmeyecekti.

Kalenin kapısı açıldı ve iki adam da döndü. Girişte iki muhafız belirdi, aralarında bir yabancı vardı. Belwain gelmişti.

Geoffrey muhafızlara işaret etti ve muhafızlar hızla oradan ayrıldılar. Belwain, küçük boylu, tavus kuşu yeşili ve sarı renkte zarif bir kıyafet giymişti ama geniş çevresi, salonun girişinde duraksadı. "Ben Belwain Montwright," diye açıkladı sonunda genizden gelen bir mırıltıyla. Burnunu dantelli bir bezle sildi. beyaz bir mendille cevap bekledi.

Geoffrey cevap vermeden önce tam bir dakika boyunca karşısındaki adama baktı. "Ben sizin baronunuzum," dedi sert bir sesle. "Girebilirsiniz."

Lord tekrar ahşap masaya yaslandı ve karısının bakışlarını izledi. Amca aceleyle odaya girdi. Adam yürürken sanki

iki ayak bileğine bağlanmış hayali bir ip tarafından engelleniyordu. Geoffrey, Belwain'in sesini de hareketleri kadar rahatsız edici buldu. Sesi tizdi ve tırmalayıcıydı.

Geoffrey, Thomas Montwright'a hiç benzemiyor, diye düşündü. Thomas'ı uzun boylu, canlı bir adam olarak hatırlıyordu. Şimdi önünde diz çökmüş küçük kardeş ise erkek kıyafetleri giymiş yaşlı bir kadına benziyordu.

"Size sadakatimi sunuyorum lordum," dedi Belwain, bir eli kalbinin üzerindeydi.

"Bana söz vermeyin, çünkü aklınızdan öğrenmeden sözünüzü kabul etmeyeceğim. Ayağa kalk!" Sertçe emredilen sözler uygun etkiyi yarattı. Geoffrey, Belwain'in gözünün korktuğuna karar verdi. Dehşetle parlayan gözleri Geoffrey'ye bunu söylüyordu.

Belwain karşısında durduğunda Geoffrey, "Burada olanlar için birçok kişi seni suçluyor. Şimdi bana bu konuda ne bildiğini anlatacaksın."

Amca cevap vermeden önce yutkunarak birkaç nefes aldı. "Saldırı hakkında hiçbir şey bilmiyordum lordum. Bunu ancak olaydan sonra duydum. Tanrı şahidim olsun ki, benim bu olayla hiçbir ilgim yok. Hiçbir ilgim yok. Thomas benim kardeşimdi. Onu *severdim*!"

"Kardeşinin yasını tutmak için tuhaf bir yöntemin var," dedi Geoffrey. Belwain'in şaşkın ifadesi üzerine Geoffrey devam etti: "Siyah giymek uygundur ama sen giymiyorsun."

"Ölen kardeşimi onurlandırmak için sahip olduklarımın en iyisini giydim," diye yanıtladı Belwain. "Renkli tunikleri severdi," diye ekledi Belwain, konuşurken bir kolunun kolunu okşayarak.

İğrenme Geoffrey'nin boğazında yanan bir safra gibi kabardı. Karşısında duran adam bir zayıftan başka bir şey değildi. Lord yüz ifadesini nötr tuttu ama bunu yapmakta zorlandı. Daha fazla kontrol sağlamak için döndü ve ocağa doğru yürüdü.

Belwain'e dönerek, "Kardeşini son gördüğünde bir tartışma mı oldu?" dedi. Geoffrey'nin sesi artık neredeyse eski bir dostunu selamlıyormuş gibi hoştu.

Belwain hemen cevap vermedi. Gözleri, köşeye sıkışmış bir fare gibi, lordundan masada oturan şövalyeye ve sonra tekrar Geoffrey'ye kaydı. Seçeneklerini değerlendiriyor gibiydi. "Bu doğru lordum," diye cevap verdi. "Ve kardeşime ağır sözler söylemenin yükünü sonuna kadar taşıyacağım. En son öfkeyle ayrıldık, bundan ben suçluyum."

"Tartışma ne hakkındaydı?" Geoffrey hiç etkilenmeden sordu Belwain'in gözyaşı dolu itirafı. Merhamet Geoffrey'nin aklındaki son şeydi.

Belwain lordu izledi, ateşli konuşmasından görüldüğünü gördü ve daha az dramatik bir sesle devam etti. "Kardeşim ekim için bana ek arazi sözü verdi. Ancak her yıl, her zaman önemsiz bir nedenle toprağı teslim etme tarihini ileri atardı. Ağabeyim iyi bir adamdı ama cömert değildi. Ve onu son gördüğümde, araziye alacağımdan emindim. Emindim! Sebeplerini tüketmişti," diye ekledi Belwain, "ama yine havucu önüme attı ve son anda geri çekti."

Belwain'in yüzü konuşurken lekeli bir kırmızıya dönüştü ve sesi kayboldu. bazı sızlanmalar. "Sınırıma ulaşmıştım ve onun oyunlarından bıkmıştım," dedi. "Ona bunu söyledim ve birbirimize bağırmaya başladık. O zaman beni tehdit etti lordum. Evet, tehdit etti! Tek kardeşini tehdit etti. Ayrılmak zorunda kaldım. Thomas'ın korkunç bir öfkesi ve pek çok düşmanı vardı, biliyorsunuz," diye ekledi. "Birçok düşmanı."

"Ve siz de 'birçok düşmanından' birinin onu ve ailesini öldürdüğüne mi inanıyorsunuz?"

"Evet, biliyorum." Belwain şiddetle başını salladı. "Tekrar söylüyorum, benim işle hiçbir ilgim yok. Ve hiçbir yerde olmadığımı kanıtım var. Onları içeri götürmeme izin verirseniz size anlatacak var."

"Kardeşiniz ve ailesi katledilirken yanlarında olduğunuzu söyleyecek arkadaşlarınız olduğundan hiç şüphem yok. Hiç şüphem yok."

Geoffrey söyledi. Sesi yumuşaktı ama gözleri ürperticiydi.

"Evet," dedi Belwain, daha dik durarak. "Suçlu değilim ve suçlu olmadığımı kanıtlayabilirim."

Geoffrey, "Suçlu olduğunuzu söylemedim," diye verdi.

Sesini nötr tutmaya çalıştı, çünkü Belwain'in içinde neler hissettiğini bilmesini istemiyordu. Belwain'in yanlış bir güvenlik duygusuna kapılacağını ve belki de daha kolay tuzağa düşeceğini umuyordu. "Bu konuyu daha yeni araştırmaya başladım, anlıyorsunuzdur."

"Evet, lordum. Ama sonunda özgür bir adam olacağıma eminim. Belki de Montwright topraklarının yeni lordu, ha?" Belwain kendini tam zamanında durdurdu.

Neredeyse sevinçten ellerini ovuşturacaktı. Beklediğinden daha kolay olmuştu. Belwain aceleyle, derebeyi görünüşte oldukça korkutucu olsa da, mantığının çok basit olduğuna karar verdi.

Geoffrey, "Thomas'ın oğlu Montwright'ın varisi," diye cevap verdi.

"Evet, bu çok doğru lordum," diye kendini düzeltmek için acele etti Belwain. "Ama tek amca olarak, bu korkunç eylemden masum olduğu kanıtlandığında, ben... yani, çocuğu benim vesayetim altına vereceğinizi varsaydım. Bu bir hukuk," diye altını çizerek ekledi.

"Çocuğun kız kardeşi sana güvenmiyor, Belwain. Senin suçlu olduğuna inanıyor." Geoffrey, Belwain'in bu sözlerle verdiği tepkiyi izledi ve içinde bir öfkenin kaynamaya başladığını hissetti. Belwain alay ediyordu.

"O hiçbir şey bilmiyor! Ben başa geçince de huy değiştirecek," diye alay etti. "İnsanın sahip olduğu özgürlük çok fazla." Gerçek bir ve Geoffrey'nin kontrolü ele geçirmesi için geçen o anda neredeyse hayatını kaybediyordu.

O aptal bir adam, diye düşündü Geoffrey. Aptal ve zayıf. Tehlikeli bir kombinasyon.

"Karımdan bahsediyorsun, Belwain."

İfadesi istediği etkiyi yarattı. Belwain bütün rengini kaybetti ve neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. "Karınız! Affınıza sığınıyorum lordum. Bunu kastetmemiştim, yani-"

"Yeter!" Geoffrey havladı. "Adamlarınızın yanına dönün ve ben sizi tekrar çağırana kadar bekleyin."

"Burada kalmayacak mıyım?" Belwain sordu, sesine sızlanma geri gelmişti.

"Bırak beni," diye bağırdı Geoffrey. "Ve hâlâ hayatına sahip için memnun ol, Belwain. Bu konudaki suçluluğunu göz ardı etmedim."

Belwain itiraz etmek için ağzını açtı, daha iyi düşündü ve kapattı. Döndü ve aceleyle odadan çıktı.

"Tanrım! Thomas'ın kardeşi olabilir mi?" Roger kapılar kapandığında böyle dedi. Tiksintiyle ürpermekten başka bir şey yapamadı.

Geoffrey, "Korkuyor ama aynı zamanda da yüzsüz," diye cevap

verdi. "Sen ne düşünüyorsun Hawk? O mu yaptı? Bunu o mu yaptı,

planladı mı?" "Sen ne düşünüyorsun Roger?" Geoffrey sordu.

"Suçlu," Roger. "Neye

dayanarak?"

Roger bir süre sonra, "Tiksintiye dayanıyor," diye itiraf etti. "Başka bir şey değil. Onun suçlu olmasını isterdim."

Bu yeterli değil."

"O zaman onun suçlu olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi lordum?"

"Ben öyle bir şey demedim. Bunu söylemek için çok erken. Belwain aptal bir adam. Kardeşiyle tartışması hakkında yalan söylemeyi düşündü ama vazgeçti. Gözlerindeki kararsızlığı okuyabiliyordum. Ve o zayıf biri, Roger. Bence böyle cesur bir şeyi planlamak için çok zayıf. Bir lider değil, bir takipçi gibi görünüyor."

"Evet, bu şekilde düşünmemiştim," diye itiraf etti Roger.

"Tamamen masum olduğunu düşünmüyorum ama planlamayı o yapmadı. Bundan eminim. Hayır," dedi Geoffrey başını sallayarak, "bu işin arkasında başka biri var."

"Şimdi ne yapacaksın?"

Geoffrey, "Suçluyu ortaya çıkarın," dedi. "Ve Belwain'i araç olarak kullanacağım."

"Anlamıyorum."

"Planım üzerinde düşünmeliyim," dedi Geoffrey. "Belki de Belwain'e güvenirim. Ona sahte vaatlerde bulunurum. Çocuğun onun himayesine verileceğini söylerim. O zaman göreceğiz."

"Gerekçeniz nedir lordum?"

"Bunu kim planladıysa *benim* topraklarımı istedi. Montwright'a saldırdılar ve dolayısıyla bana da saldırdılar. Suçlunun sadece Montwright'ın peşinde olduğu varsayımıyla hareket ediyorsunuz. Düşüncelerimi tek bir yönle sınırlamıyorum Roger. Tüm olasılıklara bakmalıyım."

Roger, "Bazen en basit sonuç aynı zamanda en doğru olanıdır," diye yanıtladı.

"Şunu bil Roger. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. İnanması en kolay olana inanırsan sadece kendini kandırırsın."

"İyi bir ders, lordum," dedi Roger.

"Hayatta erken öğrendiğim bir şey, Roger," diye itiraf etti Geoffrey. "Gel," dedi aniden, "bugün yapacak çok iş var. Dışarıda masayı kurun, ben de özgürlükler arasındaki anlaşmazlıkları hallederim ve onlara yaptıkları iş için ödeme yapayım."

Roger aceleyle ayağa kalkarak, "Ben hallederim," dedi. Aceleyle bankı devirdi ama düzeltmeye zahmet etmedi. Efendisi çoktan kapının eşiğine gelmişti,

bekliyor. "Roger, çocuk Thomas'tekrar sana emanet ediyorum. Yukarı çıkıp karımla konuşacağım ve çocuğu sana göndereceğim. Burada bekle."

Roger, lordunun karısına ne diyeceğini sessizce merak ederek başını salladı. Leydi Elizabeth'in amcası için hemen ölüm beklediğini biliyordu. Kocasının adaleti bekleme kararına nasıl tepki verecekti? Roger, Şahin'in sıradan bir kadından çok şey istediğini düşündü.

Ama Barones'le olan ilişkisine bakılırsa, Barones sıradan bir kadından çok daha fazlasıydı.

"Lordum?" Roger aniden sordu.

Geoffrey merdivenlerden döndü, tek kaşını kaldırarak sordu. "Leydi

Elizabeth ne olacak? Bugün ona göz kulak olmamı ister misiniz?" "Hayır,

bu benim görevim," diye yanıtladı Geoffrey. "Bir kadın için ne kadar

yakışksız olsa da

Kadın benim yanımda kalacaksa, bu iş bugün bitecek. Belwain ve adamlarının etrafta olduğu her dakika onun nerede bileceğim."

Roger başını sallayarak, "Onu Belwain'den koruyacaksın," dedi.

"Ve Belwain de ondan," dedi Geoffrey, biraz da gülümseyerek. "Onu öldürmeye çalışacaktı, biliyorsun. Ve aklımda bu işi yapabileceğine dair bir düşünce var."

Roger tekrar başını salladı ve gülümsememeye çalıştı.

Elizabeth'in kendini kontrol etmesi biraz zaman aldı. Kıvranan küçük çocuğu tutup kendisine yaslamakla, ona neden böyle bir durumda olduğunu açıklamaya çalışmak arasında gidip geldi.

Küçük Thomas hiçbir şey hatırlamıyordu. İkisinin geçmişte sayısız kez oynadıkları dama oyununun nasıl oynandığını bile. Elizabeth bunun iyi bir şey olduğuna karar verdi, çünkü zihni oyun oynamak için fazla meşguldü.

Geoffrey odalarının kapısını açtığında Elizabeth'i pencerenin yanında durmuş, kardeşinin elini tutarken buldu. Küçük çocuk şaşkın görünüyordu.

"Roger'a git, delikanlı. Merdivenlerin dibinde seni bekliyor." Geoffrey'nin emri Thomas'ın yüzündeki ifadeyi hafifletti. Elinden kurtuldu. Elizabeth'i tuttu ve kapıya doğru koştu. Onu durduran Geoffrey'nin eliydi. "Beni dinle Thomas. Roger'ın yanından ayrılmayacaksın. Beni anlıyor musun?" Sesi sertti.

Çocuk emrin ciddiyetini hissetti. "Onun yanından ayrılmayacağım," dedi kaşlarını çatarak.

Geoffrey başıyla onayladı ve çocuk aceleyle kapıdan çıktı. Geoffrey düşüncelerini toparlayıp karısına ne kadarını söyleyeceğini düşünürken yavaşça kapıyı kapattı. Elizabeth'le ilgilenmek için döndü ve onu kendisinden birkaç santim uzakta bulunca şaşırdı. Yüzü ve duruşu rahat görünüyordu ama gözleri gerçeği anlatıyordu. Orada azap vardı, azap ve acı.

Rahatlatmaya alışık olmayan Geoffrey ellerini beceriksizce onun omuzlarına koydu. Yumuşak bir sesle, "Söyleyeceklerimi dinleyeceğine dair senden söz alacağım, Elizabeth. Dinle ve kararına uy."

Elizabeth kaşlarını çattı. Adam imkânsızı istiyordu. "Size söz veremem lordum. Veremem! Benden bunu istemeyin." Sesindeki ıstırabı kontrol etmeye çalıştı ama bunu imkânsız buldu.

"beni dinleyecek misin?" Geoffrey sordu.

"Belwain'i masum buldunuz." Geoffrey, Elizabeth'in omuzlarının ellerinin altında çöktüğünü hissedebiliyordu.

Geoffrey, "Ben öyle bir şey söylemedim," diye

cevap verdi. "O zaman senin gözünde suçlu

mu?"

Geoffrey sinirlenerek, "Ben öyle bir şey demedim," diye tersledi.

"Ama-"

"Kesin şunu! Senden beni dinlemeni istedim," dedi Geoffrey tekrar. "Ve işim bitene kadar sözümü kesmeni istemiyorum. Bana bu kadarını verir misin, karıcığım?"

Elizabeth kocasının kendisine sinirlendiğini ve sabrını korumakta zorlandığını anlayabiliyordu. Ayrıca kocasının tavırları da onu şaşırtmıştı. "Sözünüzü kesmeyeceğim." Söz vermişti ve sözünü tutacaktı.

Geoffrey ses tonunu yumuşatarak, "Başlangıç olarak," dedi, "size hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Bunu anlıyor musun?"

Elizabeth devam etmesini dileyerek başını salladı. "Sen benim karımsın. Sana hiçbir şey söylememe gerek yok. Gelecekte de büyük olasılıkla . Ne düşündüğümü, ne yaptığımı bilmek sana düşmez. Sen de bunu anlıyor musun?"

Aslında Elizabeth bilmiyordu. Babası tüm sevinçlerini ve endişelerini annesiyle paylaşmıştı. Ve olması gereken de buydu. Kocasını bunu neden anlamıyordu? Onun ailesi kendininkinden çok mu farklıydı? diye merak etti. Bu konuda onu daha sonra sorgulamak için aklına bir not aldı. Şimdilik aynı fikirdeydi. Tekrar başını salladı ve ellerini kavuşturdu.

Geoffrey kadının omuzlarını bıraktı ve ondan uzaklaştı. İki sandalyeye doğru yürüdü, kılıcını düzeltti ve oturdu. Ayaklarını yatağın kenarına dayayarak karısına baktı.

"Amcan babana hiç benzemiyor," diye söze başladı. "Onların gerçekten kardeş olduklarına inanmakta güçlük çekiyorum." Sonra durdu ve Elizabeth'e baktı.

"Bu çözüm çok basit," dedi, şaşkın karısından çok kendi kendine. Elizabeth sözünü kesmek, ona ne demek istediğini sormak istedi ama sessizliğini korudu.

"Katliamın arkasındaki kişinin Belwain olduğunu sanmıyorum." İşte söylenmişti. Geoffrey karısının tepkisini izledi.

Elizabeth onun bakışlarına karşılık verdi ve bekledi. Adamın kendisini bir şekilde test ettiğini hissetti ama nedenini anlayamadı. Yaşadığı ıstırapı bilmiyor muydu?
geçtin mi?

Kızın soğukkanlılığı savaşçıyı memnun etti. "Bana şunun cevabını ver Elizabeth. Amcanın zeki biri olduğunu düşünüyor ? Bana onun karakteri hakkında bildiklerini anlat."

Elizabeth vereceği cevabın kocası için önemli olacağını hissetmişti ama nedenini bilmiyordu. "Onun benmerkezci olduğuna ve sadece zevkleriyle ilgilendiğine inanıyorum."

"Nedenleriniz?" Geoffrey sordu.

"Ne zaman ziyarete , kız kardeşlerimle, erkek kardeşimle ya da benimle hiç vakit geçirmedi. Aile onu ilgilendirmiyordu. Babam eve gelir gelmez, Belwain kendi istekleri ve ihtiyaçları ile başlardı. Her zaman daha fazlasını isterdi ama asla vermezdi." Elizabeth ona doğru yürüdü.

yatağa uzandı ve devam etmeden önce oturdu. "Belwain'in içinde sevgi yoktu, bu yüzden onun cinayetleri işleyebilecek kapasiteden daha fazlasına sahip olduğunu düşünüyorum. Sadakat konusunda da tamamen eksikti. Size bunun bir örneğini veremem ama bunu kalbimde hissediyorum. Ve benim için sadakatsizlikten daha kötü bir şey yoktur. Zekâ konusuna gelince, hayır, Belwain'in aklını fazla kullandığını düşünmüyorum. Aksi takdirde babamla nasıl başa çıkacağını uzun zaman önce öğrenmiş olurdu. İstedini elde etmek için farklı bir yaklaşım kullanırdı."

"O zayıf biri. Sence de öyle değil mi?" Geoffrey sordu.

"Evet, o zayıf biri," diye onayladı Elizabeth. "Ama kötülükle dolu."

Geoffrey, "Sana ne katılıyorum ne de katılmıyorum," dedi. "Davranışları beni memnun etmiyor," diye itiraf etti.

"Annem babama Belwain'in kralın şikâyetinden muzdarip olduğunu söylemiş," diye fısıldadı. "Onu duydum."

"Kralın şikâyeti mi?" Geoffrey bu deyimini hiç duymamıştı.

Elizabeth'in yanakları renklendi ama kocasının sorusuna cevap verdi.

"Erkekleri kadınlara tercih etmek..."

Geoffrey sanki vücudunda bir şimşek çakmış gibi davrandı. Tek bir hamlede sandalyeden kalktı. "William senin Küfrünü duysa dilini yutar," diye bağırdı.

"O zaman doğru değil mi?" Elizabeth kocasının öfkesinden habersiz bir şekilde sordu.

"Hayır, bu doğru değil," diye bağırdı Geoffrey. "Bu sözleri bir daha asla söyleme, karıcığım. Bu ihanetle eşdeğerdir."

Elizabeth, "Evet, kocacığım," diye onayladı. "Bunun doğru olmamasına sevindim."

"William evli," diye tersledi Geoffrey. "Ve bunu tartışmak uygun değil-"

"Ama evli olabilirsin, değil mi, ve yine de başka erkeklerle birlikte olmayı tercih edebilirsin?"

"Kes şunu diyorum!" Tanrım, ama çok sinir bozucuydu! Böyle bir konudan sanki ailevi önemsiz şeyleri tartışıyormuş gibi bahsetmesi onu hem çileden çıkarıyor hem de eğlendiriyordu. Öğrenmesi gereken çok şey vardı.

"Evet, lordum." Elizabeth'in sesi pişmanlık dolu geliyordu ama Geoffrey onun gerçekten ne kadar samimi olduğunu merak ediyordu. "Özür dilerim kocacığım. Seni konumuzdan uzaklaştırdım."

"Uhmhhh," diye homurdandı Geoffrey boğazının derinliklerinde. Tekrar yerine oturdu ve düşüncelerinden arınmak için başını salladı.

"Sana şu ana kadar vardığım sonucu söyleyeyim, karıcığım. Amcan zayıf bir adam. Zayıf ve aptal."

"Size soru sorabilir miyim, kocacığım?" Elizabeth yumuşak bir ses

tonuyla sordu. Geoffrey, "Sorabilirsin," dedi.

"Onu sen mi öldüreceksin yoksa ben mi?" Kadının yumuşak bir sesle sorduğu soru Geoffrey'yi sarstı.

"Şimdilik ikisi de olmayacak. Belwain'e ihtiyacımız var, Elizabeth. Şimdi ben işimi bitirene kadar başka soru sormayacaksın," diye ekledi aceleyle.

Elizabeth kaşlarını çatarak başını salladı.

"Planın arkasındaki kişinin o olduğunu düşünmüyorum, ancak bir şekilde katıldığını hissediyorum. O bir takipçi ve böyle bir başarıyı planlayamayacak kadar aptal."

Elizabeth kocasının doğruyu söylediğini biliyordu. Bu onun için yapması zor bir itiraftı. Yine de en başından beri tüm dikkatini Belwain'den nefret ediyordu ve bu işte yalnız olmadığına dair içini kemiren bir belirsizlik vardı. Suçlu, evet! Ama işin içinde başkaları da var mıydı? Bu, şimdiye kadar düşünmeyi reddettiği bir olasılıktı.

"Belwain yem olacak, karıcığım. Bizi saklanan kişiye götüreceğine inanıyorum. Bir planım var," diye ekledi, "ve de bana işbirliği yapacağına dair söz vereceksin."

"Ama başka kim kazançlı çıkacak, kocacığım?" Elizabeth sessizliğini bir an daha koruyamayarak sordu.

"Bir başkası daha var," dedi Geoffrey. "Yine de onun adını henüz sana söylemeyeceğim. Yanılıyor olabilirim. Bu konuda bana güvenmek zorundasın Elizabeth."

Elizabeth cevap vermedi ama kocasına bakmaya ve beklemeye devam

etti. "Şimdi sizden çok zor bir şey istiyorum," dedi. "Bunun için Cesaret."

"Peki neymiş o?" Elizabeth sordu.

Geoffrey, "Neler olduğunu gördünüz ve maske takmayanların neye benzediğini hatırlıyorsunuz," dedi. "Bu gece Belwain birliklerinin içeri girmesine izin verilecek."

Elizabeth'in gözleri büyüdü ama Geoffrey etti. "Endişelenme, biz onun askerlerinden sayıca çok daha fazlayız. Hiçbir tehlike olmayacak. Akşam yemeğinde olacaksın ve onun adamlarından herhangi birinin saldırı."

"Belwain bizimle oturacak mı?" Elizabeth sordu.

Geoffrey, "Bizimle oturacak," diye onayladı. "Benim gözümde masum olduğunu düşünmesini istiyorum, Elizabeth. Kendini güvende hissederse kayacaktır."

Elizabeth, "Çok şey istiyorsun," diye fısıldadı. "Bilmiyorum-"

"Belwain'in ölümüyle yetinip, onun kadar suçlu bir başkasının daha olduğu yaşayabilir misiniz?" Geoffrey tartıştı.

Elizabeth'in cevap vermesi uzun sürdü. "Hayır, memnun olamam. Gerçeğin tamamını bilmek isterdim."

"İstediğimi yapabilir misin?"

"Evet," diye cevap verdi Elizabeth, içinden gerçekten yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Gerçekten de bilmiyordu. "Ama onların girişine izin vermek yerine surların dışındaki kamplarına gidemez miyiz?"

"Hayır," diye açıkladı Geoffrey. "Burası senin için daha güvenli."

Elizabeth omuzlarını dikleştirdi ve ayağa kalktı. "Yapılacak çok şey var. bu geceden önce. Aşçıya talimat vereceğim," dedi. Elleri titriyordu. Düşünecek o kadar çok şey vardı ki. Elizabeth kafa karışıklığından bunalmış hissediyordu.

"Buraya gel, Elizabeth," diye emretti Geoffrey, sesi nazikti.

Elizabeth başıyla onayladı ve yavaşça kocasının yanına doğru yürüdü. Elizabeth daha gözünü kırpamadan Geoffrey onu kucağına çekti ve dudaklarından öptü. Nefesi ılık ve nane tadındaydı. Geoffrey öpüşmeyi bitirdiğinde Elizabeth cevap vermeye başladı. "Dün gece seni incitmedim ya?" sordu sakın bir sesle ve sorusunun yarattığı kızarıklık karşısında gülümsedi.

Elizabeth bakışlarını onun çenesine çevirerek, "Çok fazla değil," diye cevap verdi. Onun kıkırdadığını hissetti ve gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı. Gözlerinde Şimdi orada bir şefkat vardı. "Sizi incitmedim değil mi lordum?" diye sordu masumca.

Geoffrey, kızın sorusunun şaşkınlığı geçince, " değil," diye cevap verdi. Onun kendisiyle alay etmesinden hoşlandığını fark etti, gözlerindeki ışıltıyı görmek hoşuna gidiyordu. Tanrım, ama eğer onun ailesiyle ilgili eziyetine son verebilirse

mümkün olan en kısa sürede . Onun yüz ifadesinde sadece nee görmek, kahkahalarını duymak istiyordu.

Onu kucağından kaldırdı ve kalktı. "Sevmek için uygun bir zaman değil, karıcığım. Gün ışıyor," diye açıkladı.

"Sadece gece boyunca sevgi gösterebilir miyiz?" Elizabeth sordu. Sorusunu yine bir şaka olarak sormuştu ama kocası başını sallayarak onaylıyordu.

"Ciddi misin?" diye sordu Elizabeth, gülmek üzereydi.

"Tabii ki ciddiym! Benimle alay etme, Elizabeth," dedi Geoffrey sert bir sesle. "Adamlarımın önünde sevgi göstermek yakışık almaz. Bunu ğrenirsen iyi edersin," diye uyardı. "Haddini bil kadın!" Adamın ses tonu Elizabeth'e kızgın gibi gelmemişti ama bir büyüğün kğne saray adabını öğretmesini hatırlatıyordu. Onun bu tavrı karşısında kendini öfkeli hissetti.

"Peki benim yerim neresi kocacığım?" Elizabeth öfkesinin ortaya çıkmasına izin verdi. Cevap beklerken ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Geoffrey kapıya doğru yürüdü ve karısına dönmeden önce kapıyı açtı. "Sana sordum, benim yerim neresi kocacığım? Nerede duruyorum?"

Geoffrey, karısının sesindeki bariz öfke karşısında kafasının karıştığını fark etti. Tıpkı eyerinin altına bir apak takıldığında aygırının yaptığı gibi davranıyordu.

"Nerede duruyorsunuz?" diye tekrarladı kaşlarını çatarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Evet, nerede duracağım?" Elizabeth neredeyse bağıracaktı. "Yanında mı yoksa arkada mı duracağım, kocacığım? Buna cevap ver."

"Neden, arkamda tabii ki. Bu işler böyledir." Geoffrey karısının yüz ifadesinden verdiği cevabın onu memnun etmediğini anladı. Karısı cevap veremeden kapıyı çarptı ve başını salladı. Evet, bu yeni karısının öğrenmesi gereken çok şey vardı. Gerçekten de çok!

Elizabeth kapı kapanır kapanmaz, "Yanılıyorsun kocacığım," diye düşündü. Arkanda dolaşmayacağıma yemin etti. Annem gibi, ben de

bu evlilikte senin yanında olacak. Bu yeni kocasının öğrenmesi gereken çok şey vardı. Gerçekten çok!

Altıncı Bölüm

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Tüm malikâneden sorumlu icra memuru Guyton ve lordun topraklarının işlenmesinden sorumlu ilk kiracı Angus saldırı sırasında öldürülmüştü. Ve kayıp olan, kendisinden haber alınamayan başkaları da vardı. biliyordu. Yeni atamalar yapılmalıydı, hem de çünkü Elizabeth ortamdaki kaos ve karmaşayı hissedebiliyordu.

Her ne kadar olan biten her şeyden kocası sorumlu olsa da, Elizabeth elinden geldiğince yardım etmenin kendi sorumluluğu olduğunu da biliyordu. Annesi babasıyla birlikte, onun yanında hüküm sürmüştü ve sık sık bunun babasının kaderi olduğunu söylerdi. liderlik yükünü hafifletmek için. Elizabeth daha azını yapamazdı.

Yapacağı ilk şey kocasına verdiği sözdü. Aradı ve buldu

Sara'yı görevlendirdi ve akşam yemeği için yapılacak düzenlemelerden onu sorumlu tuttu. Emirlerinin yerine konusunda Sara'ya güvenebileceğinden emindi ve hizmetçi her talimatı metresine tekrarladığında Elizabeth her şeyin planlandığı gibi gideceğinden emindi.

"Yemekler Belwain'in standartlarına göre yetersiz olacak Sara. Yeterli miktarda yaban domuzu omzu, sülün böreği ve güvercin turtası olacak ama kızarmış tavus kuşu ya da kuğu gibi lezzetler ya da kümes hayvanları olmayacak. "Tatlı için gereğinden fazla şekerleme olduğundan emin olun ve hizmetkârlara karanfil ve zencefil eklemelerini söyleyin."

"Bol miktarda biraya ihtiyacımız olacak leydim, çünkü tatlılar ve baharatlar adamları açlıktan susuz bırakacak."

"Planımız bu Sara. Hizmetkârlara söyle, hiçbir fincan doldurulmadan bırakılmayacak. Yeterince bira zihinlerini karıştıracak ve dillerini gevşetecektir."

Sara şiddetle başını salladı. "Planınızı anlıyorum hanımefendi ve size çok rahatladığımı söyleyebilirim. İlk başta o adamın babanızın masasına oturmasına nasıl izin verildiğini anlayamamıştım. Neden, bunun size saygısızlık olduğunu düşündüm? cesaretlendirdi," diye fısıltıyla ekledi.

"Bunun bir nedeni var." Elizabeth kendini yaşlı kadını teselli ederken buldu. "Bana inanmaya devam etmelisin Sara. Sebeplerimden şüphe etme. Güven beni." Tanıdık sözler, diye düşündü Elizabeth. İstemesi kolay ama vermesi oldukça zor.

Elizabeth kadının kolunu okşadı ve odadan çıktı. Gideceği yer avluydu, kocası burada mahkeme düzenliyordu. Babası için çalışan ama toprak üzerinde kendilerine ait bazı hakları olan köylüler ve genellikle hiçbir mülk üzerinde hakları olmayan ama lorda sadakatle hizmet eden çobanlar, Geoffrey'nin kendilerini dinleyeceği konusunda bilgilendirilmişlerdi. anlaşmazlıklar ve karar önerileri. Elizabeth kocasını gözlemlemek, nasıl sorguladığını görmek ve kararlarına nasıl ulaştığını anlamak için sabırsızlanıyordu.

Elizabeth merdivenlerden inmeye başladığında Geoffrey'nin sırtı Elizabeth'e dönüktü. Basamakların biraz önüne uzun ahşap bir masa yerleştirilmişti ve kocası babasının kullandığı yüksek arkalıklı sandalyeye oturmuştu. Roger, Geoffrey'nin arkasında durmuş, elini neredeyse dalgın bir şekilde yanındaki kılıcının kabzasına dayamıştı. Hepsi erkek olan bir kalabalık toplanmıştı ve masanın önünde iki tarafa ayrılmışlardı, ortada da boş bir alan vardı. Elizabeth'in deri işçilerinden biri olduğunu anladığı yalnız bir adam ortada durmuş, başını öne eğmişti.

Bey Elizabeth'e bir işaret yaptı ve yanındaki tabureyi gösterdi. Elizabeth delikanlının durduğu yere doğru yürüdü. "Buraya oturacaksın," diye Elizabeth'e bilgi verdi yaver.

"Kocamın emirleri mi?" Elizabeth konuşmayı bölmek için fısıltıyla sordu.

Bey başını salladı, hanımının anlamasından memnun olmuştu.

Elizabeth dönüp kocasının başının arkasına baktı ve onu omzunun üzerinden kendisine bakmaya teşvik etti. Yani ben de mi arkada oturuyorum, kocacığım? Arkanda durmak, arkada oturmak, bu senin düşünce tarzın mı? diye sordu kendi kendine. Bence değil, Baron Geoffrey. Öğrenmeniz gereken çok şey var kocacığım ve dersler şimdi başlayacak.

Elizabeth sırttan yaverden çok kendi kendine gülümsedi ve sonra tahta tabureyi kaldırdı. Hanımefendisi tabureyi masaya taşıırken yaver ağzını açıp bakmaktan başka bir şey yapamadı. Elizabeth, Roger'ın onu izlediğini fark etti ve yüz ifadesini görmek için başını kaldırdı. Yapmak üzere olduğu şeyin kabul edilemez olduğunu anlamasını umarak başını hafifçe salladı, ama Elizabeth sadece gülümsemesini artırarak başını salladı. yeterince iyi anladı. Roger'ın ifadesi kaşlarını çatmaktan yumuşak, neredeyse sıkılmış bir ifadeye dönüştü, mükemmelleştirmek yıllar almış olmalıydı, ama yeni Hanımefendi hiç de aptal değildi. Onun gözlerindeki kahkahayı görebiliyordu.

Ama Geoffrey'nin olay çıkarmayacağını umuyordu! Adamın karısını dövmeye meyilli olup olmadığını bile bilmiyordu. Geoffrey'nin çok öfkeli olduğunu duymuştu ama bunu henüz görmemişti.

Artık ikinci kez düşünmek için çok geçti. Sakinleştirici bir nefes aldı ve tabureyi kocasının yanına yerleştirdi. Elbisesini düzelterek oturdu ve ellerini ağırbaşlı bir şekilde kucağında birleştirdi. Kocasının yüz ifadesini bir an için görmeyi her şeyden çok istemesine rağmen bunu yapmadı. Tam bir konsantrasyonla bakışlarını ileriye dikti ve bekledi.

Karısı yanında belirdiğinde Geoffrey bir cümlenin ortasındaydı. Göz ucuyla onun yanındaki yerini alışını izlerken düşüncelerini unutmuştu. Kadının cüreti onu geçici bir suskunluğa sürükledi.

Elizabeth onun öfkesinin sıcak bir rüzgâr gibi üzerine estiğini hissetti ve kendini patlamaya hazırladı. Onu tamamen yanlış mı değerlendirmişti? diye sordu kendi kendine. Adamlarının önünde asla olay çıkarmayacağını düşünmüştü. Boş ver, dedi kendi kendine, olacak olan durdurulamaz. Ama eğer bağırıp çağırırsa ve ben dışarı atılıp tekrar içeri girersem, beni arkasında tutmak için zincirlerle bağlamak zorunda kalana kadar tekrar tekrar onun yanına döneceğim.

Geoffrey yanında oturan karısını tanımayı reddetti. Bir kargaşaya neden olmak, izleyenlere karısının kendisinden korkmadığı, itaatsiz olduğu izlenimini vermek istemiyordu. Daha sonra, diye düşündü kaşlarını çatarak, daha sonra onun cezalandırılmasını sağlayacaktı.

Elizabeth yakın tehlike tehdidinin geçtiğini hissetti. Rüzgâr tenindeki tüyleri diken diken etti. Tuhaf, diye düşündü, ama ne kadar gerginleştiğini fark etmemişti. Neredeyse korkacaktı! Neredeyse, diye kendine hatırlattı.

Gülümsememek için kendini zor tuttu ama Elizabeth elinden geleni yaptı. Yeni bir kocayı eğitmek o da zor değildi, hiç de zor değildi.

Öğrenmen gereken çok şey var, Elizabeth, diye düşündü Geoffrey kızgınlıkla. Yeni karısı onun kurallarını, düşünce tarzını anladıktan sonra bunun zor bir iş olmayacağına karar verdi. Hiç de zor değil.

Geoffrey boğazını temizledi ve sözünün kesildiği sırada ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. "Nerede kalmıştım?" diye mırıldandı omzunun üzerinden Roger'a. Vassal eğildi ve onun dudaklarına birkaç kelime söyledi. ama Geoffrey başını sallayınca durdu.

"Size yöneltilen suçlama gerçekten de çok ağır. Efendinizin ormanında avlanmanın yasak olduğunu anladınız mı?"

"Kuralları anladım Baron," diye cevap verdi deri işçisi. "Uzun yıllardır Thomas Montwright'ın sadık bir azadlısıyım."

Kalabalıktaki birkaç adam başlarıyla onayladı. Elizabeth kocasının önünde duran adamı tanıyordu ve ona karşı hangi suçlamanın yöneltildiğini merak ediyordu. Adının Mendel olduğunu ve nazik bir yapısı olduğunu hatırlıyordu. Mendel'in büyük ya da küçük herhangi bir suçtan suçlu olduğunu düşünemiyordu. Elizabeth kocasına adama karşı kimin hangi suçlamaları yönelttiğini sorma isteğiyle savaştı ama beklemeye karar verdi. Kalabalığın önünde boğazlanmak ona çekici gelmiyordu.

"Suçlama lordun ormanında avlanmak," diye tekrarladı Geoffrey, "ve anladığım kadarıyla Lord Thomas, ruhu şad olsun, avlanmaya izin verdi.

Bazı hayvanların avlanması, geyik dışında herkes için yasaktı. Yine de ölü leşi sürüklerken görüldünüz."

"Bunu inkâr etmiyorum," diye cevap verdi Mendel. "Hayvanı öldürdüm ama bunun iyi bir nedeni vardı."

Elizabeth neredeyse başıyla onu cesaretlendirecekti ama tam zamanında kendini tuttu. Davanın tarafsız bir tanığı olarak kalmak son derece zordu ve kocasının taşıdığı yükün farkına ancak o zaman varmıştı. Adalet ağır bir yükü.

Geoffrey, "Nedenini söyle," diye emretti.

Mendel, "Geyik yaralı ve acı içindeydi," diye cevap verdi. "Ön sağ bacağı kırılmıştı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama yanına geldiğimde çektiği acıyı görebiliyordum. Acıyı dindirmek için temiz bir av yaptım ve askerleriniz tarafından durdurulduğumda karkası getiriyordum. Bildiğim kadarıyla gerçek bu," dedi Mendel.

"Burada bu adamın iyi niyetine tanıklık edebilecek biri var mı?"

"Emredersiniz lordum," diye seslendi bir ses. Kalabalık dağıldı ve seyyis Maynard ortaya doğru yürüdü.

Geoffrey, "Davanızı anlatın," dedi.

"Mendel'i uzun yıllardır tanırım lordum ve onu her zaman dürüst ve doğru sözlü ."

"Roger? gibi hayvanı kontrol ettin mi?" Geoffrey sordu. "Evet, Baron.

Kemik kırılmıştı," dedi.

"Söyle bana Mendel. Neden ormandaydın? Bir ihtimal tavşan avlamak için mi?" diye sordu, ses tonu yumuşaktı.

"Hayır, lordum. Bu bölgede iki domuz bulundurma ayrıcalığı için bir buçuk peni ödedim ve sadece onları kontrol ediyordum."

"Uhmhhh," diye Geoffrey. Kalabalık ayaklarını sürüyerek yürürken o uzun bir dakika boyunca önündeki adama baktı.

"Seni masum buluyorum Mendel."

Kalabalık memnun olmuştu. Kalabalıktan bir tezahürat yükseldi ve Elizabeth memnuniyetle gülümsedi.

Elizabeth sonraki iki saat boyunca kocasının yanında oturmaktan ve birbiri ardına lordlarının huzuruna çıkıp şikâyetlerini dile getirenleri dinlemekten hoşnuttu.

Mahkeme bittiğinde Elizabeth kocasının zihninin nasıl çalıştığını daha iyi anlamıştı. Soruları her zaman açık ve netti; yine de iki adam birbirine zıt hikâyeler anlattığında Geoffrey gerçeği bulmakta gecikmezdi. Onu yargıç olarak görmek, ailesinin ölümünden sorumlu olan *herkesi* bulup cezalandırabileceğinden daha emin hissetmesini sağladı.

Kalabalık dağılmaya başladı ve Elizabeth, kocası dikkatini ona yöneltmeden önce iznini istemenin akıllıca olacağını düşündü. Yerinin neresi olduğu konusunda verdiği bu ilk dersle onu fazla zorlamak .

Ne yazık ki yeterince hızlı değildi. Kocasının eli üç trebünün ağırlığı gibi kolunun üzerinde duruyordu. "Belwain ve adamları buralarda olduğu için bugün senin cesur davranışlarına izin verdim." Kolunu sıktı ve ekledi, "Bir istisna yaptım karıcığım. Anlıyor musun?"

"Sizi duyuyorum lordum, ancak neden bu kadar hoşnutsuz olduğunuzu bilmiyorum. Annem her zaman babamın yanında otururdu. Bu işler böyledir," dedi ona masum bir şekilde bakarak.

"Bu işler böyle *yürümez*," diye cevap verdi kocası. Sesinin tonu yükselmişti ve yanağındaki yara izi bronzlaşmış tenine karşı daha keskin bir beyazlık kazanmıştı, Elizabeth'in çabucak öğrendiği gibi bu onun gerçekten kızgın olduğunu gösteriyordu. Koluna daha fazla baskı uyguladı ve sakın ifadesini kaybetmesini istedi.

"Öyle değil mi?" Elizabeth toplayabildiği kadar masum bir şaşkınlıkla sordu. Elini nazikçe onun elinin üzerine koydu. "Takip etmem gereken tek örnek ailem, lordum."

Geoffrey onun kolundaki tutuşu bıraktı ve elini çekti. "Herkesin içinde bu şekilde dokunmak uygun *değil*, karıcığım." Kadın aynı fikirde olmayınca içini çekti, yüzündeki ifadeden aynı fikirde olmadığını anladı. Bu açıklama karşısında oldukça şaşırmış görünüyordu. "Tartışmanın sırası değil, Elizabeth," diye yüksek sesle karar verdi.

"Bu gece size görevlerinizi ve yerinizi öğretmek için zaman ayıracağım."

"Dersi dört gözle bekliyorum," diye cevap verdi Elizabeth, sesindeki kızgınlığı belli etmemeye çalışarak. Ve bu gece size ders vereceğim, lordum, diye düşündü.

Geoffrey karısını düşündü, onun öfkesini gördü ve buna şaşırdı. Ona karşı ne kadar sabırlı davrandığının farkında değil miydi? Onun bilmediğini tahmin etti ve büyük bir hayal kırıklığı hissetti. Kadın çok şey yaşamıştı ve adam duygularının dayanma sınırına kadar zorlandığını biliyordu. Bu nedenle sabırlı olmaya devam edecekti.

Bu fikirleri nereden edinmişti? Elizabeth kendine sordu. Toplum içinde dokunmamak mı? Geceleri mahremiyetleri dışında sevgi göstermemek. Yatak odası mı? Saçma, diye kendi kendine alay etti. Kocanın karısını bir öpücükle selamlamasında ya da kadının kocasına iffetli bir öpücük kondurmasında yanlış bir şey yoktu.

Gün içinde ilk karşılaştıklarında kocasının yanağı. Onu kim yetiştirmişti? Belki de bir kurt sürüsü? Anne ve babasının öldüğünü biliyordu, Roger ona bunu söylemişti, ama kocası küçük bir çocukken birbirlerine nasıl davranıyorlardı? Birbirlerine hiç sevgi göstermediler mi? Belki de aralarında aşk olmadığına karar verdi. Ama Geoffrey ile benim aramda da henüz aşk yok. Aşk için çok erkendi, değil mi? Ve dokunmak, birbirlerine saygı göstermek, gerçek ve kalıcı bir aşkın gelişmesi için gerekli bir başlangıç değil miydi? Oh, ne karışıklık! Elizabeth'in kafası, kocasının sürekli ima ettiği kurallar yüzünden dönüyormuş gibi hissediyordu. Düşüncelerimde bu kadar yanlış olan ben miyim? diye sordu kendi kendine. Kahkaha atmayı, sırları paylaşmayı, ara sıra eşine özel olduğunu göstermek için sarılmayı istemek yanlış mı? Bunlar için bir özlem

yalnızlık ve hüznü getirdi. Elizabeth kocasına başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve yavaşça içeri doğru yürüyerek oradan ayrıldı. koridora çıktı. Sara hemen onun yolunu kesti ve Elizabeth kocası ve onun davranışlarıyla ilgili kafa karıştırıcı düşüncelerini neyse ki bir kenara bıraktı. Yapılması gereken bir iş vardı.

Bir saat sonra Elizabeth kendini gevşek bir paçavra gibi hissediyordu. Ona öyle geliyordu ki, Elizabeth kelimeleri kendisi söylemeden hiçbir emir yerine getirilemezdi, bazen hizmetkârlar onun ne demek istediğini anlayana kadar tekrar tekrar istiyordu. Hizmetkârların çoğu onun istediği görevler konusunda eğitimsizdi ve Elizabeth sabrını korudu. Ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

"Eğer Gerty bir fincan daha kırarsa içkiler için yeterince paramız olmayacak, Sara," diye mırıldandı Elizabeth üçüncü bir çarpma sesi duyunca.

Sara cevap vermiş olabilirdi ama Elizabeth dışarıdan gelen feryat sesinden onu duyamadı. Sesi tanıdı ve küçük Thomas'ın bir şeye çok üzüldüğünü anladı. Tam sorunun ne olduğunu anlamak üzereyken kapılar açıldı ve küçük çocuk uçarak büyük odaya girdi. Roger hemen peşindeydi, kurt köpeklerini yakalamaya çalışıyordu, kurt köpekleri de çocuğun kürek kemiklerini dürtmekle ve onu ilerletmekle meşguldü.

"Senin oyun oynadığını düşünüyorlar Thomas." Elizabeth onun çığlıklarını duyabilmek için bağırarak zorunda kaldığını fark etti. İki hayvandan daha iri olan Thor'u ensesindeki tüylerden yakaladı, bu sırada Roger'ın diğerine hamle yapıp ıskalamasını ve gürültülü bir takırtıyla yere düşmesini izledi. Kardeşi dizlerinin arkasından tutup eteklerine yapıştığında neredeyse kendisi de düşüyordu. "Bağırmayı kes," diye bağırdı Elizabeth, "yoksa sana bağırarak bir şey veririm."

"Buna amin derim," diye mırıldandı Roger, ayağa kalkmaya çabalayarak. Bu zor bir görevdi, çünkü çok sevecen bir köpek olan Garth ön patileriyle Roger'ın yüzündeki çatık kaşları yalarken ona daha iyi avantaj sağlamak için şövalyenin göğsünü yaladı.

"Burada neler oluyor?" Elizabeth ve Roger başlarını kaldırıp baktıklarında Geoffrey'nin kapının girişinde durduğunu gördüler. Küçük Thomas bile kapıdan dışarı bakıyordu.

arkasında

Elizabeth lorda bakmak için arkasını döndü. Elizabeth, bacaklarını iki yana açmış ve ellerini kalçalarına dayamış olan kocasının oldukça sinirli görüldüğüne karar verdi. Ama sonra, kendisi de öyle oldu. Arka planda bir gürültü daha yankılandı ve Elizabeth tepki olarak dişlerini gıcırdatacakmış gibi hissetti.

Geoffrey, "Buraya gel Thomas," diye emretti. Sesi sertti ve Elizabeth hemen küçük kardeşini ondan korumak istedi. kocasının öfkesi. Geoffrey'nin delikanlıya zarar vereceğini düşünmüyordu ama sert sözlerinin hassas kardeşini son derece üzeceğinden endişe ediyordu.

Geoffrey emin bir hareketle köpeği şövalyenin üzerinden çekti. "Otur," dedi hayvana ve şükürler olsun ki köpek itaat etmeye karar verdi. Geoffrey kollarını göğsünde kavuşturarak kardeşine, "Bekliyorum oğlum," dedi.

Böyle küçük bir çocuğa hitap ederken ses tonunu biraz daha nazik kullanamaz mıydı? Elizabeth kendi kendine sordu. Kocasına kaşlarını çatı ve onun hoşnutsuzluğunu görüp emirlerini yumuşatacağını umdu.

Küçük Thomas iki köpeğin de sustuğunu gördü ve kız kardeşinin tuttuğu köpeğin etrafında geniş bir daire çizerek Geoffrey'e koştu.

"Duvarlardan duyduğum, bir bebek gibi böğüren sen miydin?" diye sordu çocuğa.

Bir bebeğe yaptığı gönderme istediği etkiyi yarattı. Küçük Thomas ağlamayı bıraktı ve gözyaşlarını tünığinin koluyla sildi. "Onları sevmiyorum," diye kekeledi. "Kollarımı ısıırıp koparmak istiyorlar."

Elizabeth daha fazla sessiz kalamadı. "Bu saçmalık Thomas," tersledi. "Kuyruklarının nasıl sallandığını görüyor musun? Bunu sadece mutlu olduklarında yaparlar."

"Köpekleri bir süre daha zincire bağlı tutacağım Thomas," dedi Geoffrey. "Ama şu andan itibaren onlara yiyecek götürmek ve yeterince su içmelerini sağlamak senin görevin olacak. Ve eğer bu görevi yerine getirmediğini duyarsam, cezalandırılacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Yapacağım lordum," diye yanıtladı Thomas. "Ve korkmayacağım. Köpekler bağlıysa beni ısıramazlar."

Geoffrey iç geçirdi ve başını salladı. "Hayır, seni ısıramazlar ve sen onların yiyeceklerini hallettikten sonra sana güvenmeye başlayacaklar."

"Hanımefendi?" Sara arkadan seslendi. "Yeni bira fıçısı döküldü. Bu bir kazaydı."

Elizabeth, Sara'nın başka bir kazayı bahane etmesine karşı gözlerini kapadı. "Temizlenmesini sağla Sara," diye cevap verdi.

"Köpekleri zincirleyeceğim," diye araya girdi Roger. "Delikanlı, sen benimle gel."

Birinin kapılara yaklaştığına dair gelen çağrı şövalyenin hareketini durdurdu. Geoffrey'e baktı ve sonra Thomas'ı yakalayıp omzunun üzerinden yukarıya doğru savurdu.

"Misafirimiz var," diye duyurdu Geoffrey. Konuşurken karısına bakıyordu. "Büyükbaban."

Sakin bir şekilde verdiği haber Elizabeth'in üzerindeki yorgunluğu ve hayal kırıklığını kaldırdı. Sevinci kabardı ve kocasına sarıldı. "Gerçekten burada mı?" diye sordu nefes nefese, bilinçsiz bir hareketle saçlarını düzelterek.

Geoffrey karısının heyecanını belli belirsiz bir gülümsemeyle izledi. Verdiği haberle mutlu olmasından memnundu ve karısının gülümsemesinin çok hoşuna gittiğine karar verdi. Yakında, diye düşündü kendi kendine, iyi talihinin farkına varacak ve bana böyle gülümseyecek. Gülümseyip gülümsememesi pek de önemli değildi. Yine de, bu daha kolay bir anlaşma sağlayacaktı. Bunun neden böyle olduğunu, neden onu mutlu görmekten kendine sormadı, çünkü bunun önemsiz olduğunu düşünüyordu. Mutlu olsun ya da olmasın, kız ona . İşler böyle yürüyordu. "Memnun musun?" diye sorarken buldu kendini Elizabeth.

Elizabeth ellerini kavuşturarak, "Evet lordum, çok memnun oldum," diye cevap verdi. Büyükbabasını selamlamak için aceleyle onun yanından geçmeye başladı ama Geoffrey'nin eli onu durdurdu.

"Onu birlikte karşılayacağız," diye duyurdu.

Elizabeth bunun doğru yol olduğunu anladı ve başıyla onayladı. Geoffrey onun kolunu bıraktı ve avluya çıkan merdivenlerin başına kadar yanında yürüdü.

Kocasının emriyle kapılar açıldı ve Elizabeth'in daha önce görmediği beyaz bir ata binmiş olan büyükbabası dörtnala avluya girdi. Her zaman olduğu gibi gri bir tunik ve hortum giymişti, vahşi bir hayvanın derisinden yapılmış kürkü omuzlarına ve ayaklarına bir pelerin gibi örtülmüştü. Bir başka kürk bandı beyaz-sarı saçlarının çoğunu örtüyor, mavi gözlerinden birinin üzerine bir yama gibi eğiliyordu. Onun bu radikal büyükbabası gururlu ve uzun boylu duruyordu.

Geoffrey önünde attan inen figür karşısında şaşırdıysa da duygularını iyi gizledi. Elizabeth yüzünde bir gülümsemeyle ona baktı.

Büyükbabası son derece uzun boylu bir adamdı ve yürüyüşü de en az yapısı kadar muazzamdı. Her zamanki gibi cesurca atının arkasına vurarak onu uçurdu ve sonra Elizabeth'e doğru yürümeye başladı.

"Sözünüz bana ulaşır ulaşmaz geldim," diye başladı büyükbabası güçlü sesiyle. "Buradaki baron siz misiniz?" diye sordu.

"Öyleyim," diye onayladı Geoffrey.

Dev, torununun yanında duran adamı incelerken başını salladı. Değerlendirmesini bitirdiğinde tekrar başını salladı ve dikkatini Elizabeth'e çevirdi. "Senin için hiç selam yok Dede?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Onu yakından izliyordu, gözlerindeki yorgunluğu ve endişe çizgilerini görüyordu.

Elizabeth'in daha fazla ısrar etmeye ihtiyaçı yoktu. Onay için kocasına da dönmedi. Merdivenlerden koşarak indi ve kendini büyükbabasının açık kollarına atarak ellerini boynunun arkasında kenetledi. "Tanrı'ya şükürler olsun ki Gel," diye fısıldadı kulağına, adam onu havaya kaldırırken.

"Sonra konuşuruz çocuğum," fısıldadı büyükbabası. Daha yüksek bir sesle, "İyi misin küçük Viking?" dedi, ona taktığı ismi kullanarak.

"Ben artık küçük bir Viking değilim büyükbaba, bir Barones'im. Beni yere bırak da seni kocamla tanıştırayım," dedi. Geoffrey'e baktı, kaşlarının çatıldığını gördü ve onun iyiliği ve gururu için ekledi, "Kocam, davranışlarım uygunsuz hale geldiğinde çok sabırlı bir adamdır."

Karısını tutan adamın büyükbabası olduğunu bilmesine rağmen, de ona bir başkasının dokunmasından rahatsız oldu.

Büyükbaba Elizabeth'i tekrar yere yatırdı, ona coşkuyla bir kez daha sarıldı ve sonra Geoffrey'ye döndü.

Savaşçıya bakarak, "Torunum, bu evlilik zorla mı oldu?" diye sordu. Sesinde bir tehdit iması vardı ama Geoffrey sakinliğini korudu. O da karısına döndü ve onun cevabını bekledi. Onun sözleri hareketini belirleyecekti.

"Hayır, Büyükbaba, zorla olmadı." Konuşurken kocasına bakıyordu, yüz ifadesi ciddiydi. "Çok memnunum."

Geoffrey'nin omuzları Elizabeth'in düşüncesine göre biraz gevşemiş gibiydi ama hâlâ gülümsemiyordu. Ama o zaman da nadiren gülümserdi, diye hatırlattı Elizabeth kendi kendine. Onun yüz ifadesine biraz olsun neşeli bir hava katmak, yağmur fırtınası sırasında güneşi parlamaya zorlamak kadar zordu. Bu onun gücünü aşıyordu.

Büyükbabasının sesi merakını yarıda kesti. "O zaman bu acele niye, soruyorum. Seni evlenirken görmek isterdim," dedi.

"O kadar çok kaos vardı ki kocam yeminleri aceleye getirmenin en iyisi olduğunu düşündü. Burada yaşananlardan sonra kutlama yapmak da doğru olmazdı, Büyükbaba."

"Beklemek için bir neden daha," diye karşı çıktı büyükbabası. Bakışlarını hâlâ uzun boylu savaşçıdan ayırmamıştı ve Elizabeth onun ses tonundaki dostluğun kaybolduğunu fark etti. Elizabeth onu izlerken, onun düşmanca davrandığını fark etti.

kollarını göğsünde kavuşturdu ve kocasına bakmaya devam etti. Onun oyunu, amacı neydi? diye sordu kendi kendine, endişelenmeye başlamıştı.

Geoffrey, "Bu *benim* kararımdı," diye cevap verdi. Ses tonu onunkine uyuyordu Elizabeth, ikisinin şu anda düşman rakiplere benzediğini düşündü. "Bunu sorgulamaya cüret etme."

Geoffrey nedenini anlamasa da sınındığını çok iyi biliyordu. Sebep ne olursa olsun, bu yeni meydan okuyucuya kimin yetkili olduğunu göstermenin zamanı gelmişti.

"Önümde diz çökmüyorsun," dedi Geoffrey. "Burada baron olduğumu bildiğin halde bana söz vermedin." Eli kılıcının kabzasına yerleşti, gerekirse savaşımaya hazır olduğuna dair sessiz bir mesajdı bu.

"Ben dışlanmış biriyim," diye büyükbabası. "Benim yeminimi onurlu mu buluyorsunuz? Bağlayıcı mı?"

Geoffrey başını salladı. "Yapardım."

Bir sonraki hamlesini düşünürken kaşları çatık büyükbabasının yüzünü terk etti. "Tüm gerçekleri biliyor musunuz lordum? Ben Sakson'um, tam kanlıyım ve bir zamanlar soyluydum. Hâlâ sadakatimi mi istiyorsunuz? Koruyacak toprağım yok."

"Ya sadakatine ya da hayatına sahip olurum. Karar senin."

Elizabeth iki adam arasında neler olup bittiğini anlayamıyordu. Kocas ve büyükbabası arasında geçen zihinsel savaşı izlerken içini korku kapladı. Hayatını mı? Ya sadakatini ya da

Hayat mı? Hayır, diye bağırarak istedi, bunu sorma. O kendi halinde bir adam, ailesinden başka kimseye sadık değil. Aile! Evet, ikisinin oynadığı bu korkutucu oyunun anahtarının bu olduğunu fark etti. Geoffrey bu sözü sorarak kabul edilmeyi mi talep ediyordu? Eğer öyleyse, neden?

Geoffrey karısının sıkıntısına tanık oldu ve müdahale etmeyeceğini umdu. Büyükbabasının güvenine ve sadakatine sahip olması şarttı ve nedenlerini karısına söylememiş olsa da ondan sessizliğini korumasını bekliyordu.

"Kocanın yanına git." Bu sessiz talimat Geoffrey tarafından duyuldu.

Elizabeth bu ikisi arasında ikiye bölünmüş hissediyordu. Hem büyükbabasını kocasına, hem de kocasını büyükbabasına açıklamak için zaman istiyordu ama zaman yoktu. Büyükbabasının kucağını bıraktı ve kocasının yanında, basamakta durmak için yürüdü.

İki dev birbirlerini düşünürken etrafı sessizlik kapladı. Elizabeth için çok zor bir andı. Büyükbabası kocasının iradesine boyun eğmeyi reddederse ne yapacağını bilmiyordu, kocasının savaşıma tehdidini gerçekten yerine getirip getirmeyeceğini bilmiyordu...

Oyun sona erdi. Büyükbabası büyük bir rahatlıkla şapkasını çıkardı ve kocasının önünde diz çöktü. Sağ elini kalbinin üzerine koydu ve net ve güçlü bir sesle şöyle dedi: "Ben, Elslow Kent Hampton, sana sadakatimi sunuyorum ve bugün sana ihanet etmeyeceğime yemin ediyorum."

Elizabeth için duygusal bir andı. Büyükbabasını hiç bu kadar kararlı görmemişti. Sözü onun bağıydı ve vermek zorunda olduğu her şeydi. Bu onun onuruydu, ruhuydu. Acaba kocası büyükbabasının bu özelliğini sezmiş miydi? Hayır, hissedemezdi, çünkü onu çok az tanıyordu, diye hatırlattı kendine. Büyükbabasının da kendisi gibi şiddetle sadık olduğu hakkında hiçbir fikri olamazdı.

Geoffrey, "Ayağa kalk," dedi. Sesindeki tüm sertlik gitmişti ve Elizabeth bundan memnun olduğunu anlayabiliyordu. Kocası merdivenlerden indi ve elini yeni akrabasının omzuna koydu. "Seninle konuşmak istediğim çok şey var, hem de gece olmadan önce, artık sadakatini kazandığıma göre."

Geoffrey ne omzuna yediği güçlü yumruğa ne de kulaklarını çınlatan derin hazırlıklı değildi. "Zamanımı alacaksınız lordum, çünkü verebileceğim tek şey zaman. Benim de aklımda çok şey var... Size sormak istediğim çok şey var."

Geoffrey, "olsun," diye karşılık verdi.

"için savaşır mıydın?" diye sordu büyükbaba kıkırdarak. Geoffrey

gülümseyerek, "Evet ve kazanırdım da," diye cevap verdi.

"Kendinden çok emin olma. Bu yaşlı kemiklerde hâlâ güç var. Yaşın verdiği bilgeliğin avantajına sahip olacağımı düşünüyorum." Geoffrey'nin tepkisi karşısında gözleri parladı.

Lord gülmeye başladı. "Hiç şansın yok," diye cevap verdi. "Genç kemiklerin gücüne sahibim, yaşlı adam ve seni hızlı bir darbeyle yere sererdim."

"Ha! Artık bundan asla emin olamayacağız, değil mi?" diye alay etti büyükbabası. Sanki çocukluk arkadaşymışlar gibi kolunu Geoffrey'e doladı ve kocası cevap veremeden konuyu değiştirdi. "Yeni karında nasıl bir hazineye sahip olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Ve sonra, Geoffrey'den önce

"Soğuk bir içeceğe susamış durumdayım Baron. Evliliğinizin şerefine benimle kadeh kaldırın."

İki adam merdivenlerden çıkıp kapıların ardında kaybolurken Geoffrey kıkırdıyordu. Büyükbabası alçak sesle şeyler söylüyordu ve sonra kocasının derin kahkahası kulaklarına ulaştı. Gerçekten de gülüyordu! Elizabeth gökyüzüne baktı ve güneşin parladığını gördü. İnanılmaz, diye düşündü. Görünürde tek bir yağmur bulutu bile yoktu!

Yemek saati yaklaşmıştı ama Geoffrey hâlâ Elizabeth'in büyükbabasıyla derin bir sohbeta dalmıştı. Uzun masada karşılıklı oturuyorlardı ve önlerinde bira bardakları vardı. Elizabeth iki kez konuşmalarına katılmaya çalıştı ama her ikisinde de konuşma kesildi ve her iki adam da sadece ona baktı. Onun orada bulunmasını istemediklerini açıkça belli ediyorlardı.

Konuşmanın Belwain ve Geoffrey'nin ima ettiği "öteki" ile ilgili olduğunu biliyordu ve hareket tarzlarını planladıklarına karar verdi. Tanrım, Bu maskaralığın sonunu görebilmem, Belwain'e bakıp bıçağımı kalbine saplamamam için bana güç ver.

Elizabeth giderek daha huzursuz oluyordu. Yalnızlık aradı ve yürüyüşe çıktı; mezarları ziyaret etmeyi kendine yediremese de o yöne doğru ilerledi. Güneş batıyor, ufka turuncu bir yayıyordu. Uzakta, tepenin üzerinde, ailesinin gömülü olduğu alanı işaretleyen, yeni dönmüş toprağı mesheden tahta haçları görebiliyordu.

"Torunum?" Büyükbabasının sesi araya girdi dönüp onun kendisine doğru ilerleyişini izledi.

"Tam da şu anda yanımda olmanı diliyordum," dedi gülümseyerek. "Büyükbaba, burada olduğun için çok mutluyum." İki onun elini tuttu ve sıkıca kavradı.

"Mezarlara mı gidiyordun?" diye sordu büyükbabası.

"Hayır," diye itiraf etti Elizabeth. "Henüz veda edemem."

"Peki annen, baban ve kız kardeşlerin için ağladın mı?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

"Hayır. Belki de iş bittiğinde, Belwain cezalandırıldığında-"

"Bekleme," dedi büyükbabası, "onlar için şimdi ağla, içinde çok fazla şişelenmeden önce. O zaman içini parçalayacak ve seni acılı bir kadın yapacak. Annen bunu istemezdi."

Elizabeth onun tavsiyesini düşündü ve başını salladı. "Eğer seni memnun edecekse deneyeceğim, büyükbaba."

"Beni her zaman memnun ediyorsun, torunum. Bunu bilmiyor musun?"

Elizabeth gülümsedi. Adamın söyledikleri doğrudu. Ona sevgisini hiçbir kısıtlama ve kural olmadan vermişti. Ve en önemlisi, onu olduğu gibi kabul etmişti.

"Artık yeni bir hayatın var Elizabeth. Geoffrey'den gerçekten memnun musun?" diye sordu.

Elizabeth, "Bunu bilmek için çok erken," diye cevap verdi. Adamın elini bıraktı ve

ikisi yan yana yürümeye başladılar. "Eş rolünde annemi örnek almaya çalışıyorum ama bunu çok zor bir görev olarak görüyorum. Geoffrey babama hiç benzemiyor. O çok sert... çelik gibi. Ve duygularını öyle gizliyor ki ne düşündüğünden asla tam olarak emin olamıyorum. Benden memnun olduğunu sanmıyorum ama bunu söylemek için de çok erken."

"Onun hoşnutsuz olduğunu düşündüren ne?" diye sordu büyükbabası. "Daha bir günlük evlisiniz," dedi gülümsememeye çalışarak.

"Neredeyse iki, Büyükbaba, ama haklısın, böyle bir yargıya varmak için çok erken. Yine de onun kuralları var..." Elizabeth düşüncelerini toparlayarak durakladı. Kocasını büyükbabasıyla tartışmak sadakatsizlik miydi? diye düşündü.

"Kurallar mı?" diye sordu büyükbabası, onu bir karar vermesi için dürterek.

"Evet," diye yanıtladı Elizabeth. "Nasıl davranmam, ne yapmam gerektiğine dair kurallar. Sanırım beni karısı olmaya hazır bulmuyor ve aslında haklı da. Bu sadece oynadığım bir rol ve bu maskeyi daha ne kadar takabileceğimi bilmiyorum. aldatma."

"Anlamıyorum," dedi büyükbabası.

"Geoffrey'le tanıştığımдан beri bir kez bile öfkemi göstermedim ve büyük bir alçakgönüllülikle hareket etmeye çalıştım." Büyükbabasının gülmek üzere olduğunu gördü ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Son iki gündür nazik ve itaatkâr bir eş oldum."

"Çok olmalısın," dedi büyükbabası kıkırdayarak. Sesi ciddileşti ama gözlerindeki pırıltı kaybolmadı ve ekledi: "Sorununuzu anlıyorum. Uysal olmak istiyorsun ama bunu karakterinde bulmuyorsun."

"Aynen öyle." Elizabeth büyükbabasının onu anlamasından memnun olmuştu. "Gerçekten de çok zor. Düşüncelerimi içimde tutmak."

"Burada efendi olmak mı istiyorsun?" diye alay etti,

"Hayır, tabii ki !" Elizabeth onun sorusu karşısında şaşırmişti. "Lütfen benimle alay etmeyin. Ben çok ciddiylim."

"O zaman ne istiyorsun?"

Elizabeth yürümeyi bıraktı ve büyükbabasına döndü. "İyi bir eş olmak, kocamla birlikte hüküm sürmek, onun yanında durmak."

"Peki bunun gerekleŖeceęini düşnmyor musun?" diye sordu büyükbabası.

Elizabeth vurgulamak için baŖını sallayarak, "Hayır, bilmiyorum," diye cevap verdi. "Korkarım beni duvarların içine hapsedecek, kendi yorumum olmadan. İğne yapmakta ya da ev iŖlerinde yeteneksiz olduğumu anlayınca da kuŖkusuz umutsuzluğa kapılacaktır. Ama keŖke annemle daha çok vakit geirseydim. Geoffrey için avlanmamın hiçbir anlamı olmayacak. Adamlarının en iyileriyle savaŖıp bir o kadar da öldürür. Daha da kötüsü, beni maskesiz gördüğünde, korkarım ki-"

"Sence seninle neden evlendi?"

Elizabeth, "Babam ve onun, ihtiyaçı olduğu anda kendisine yardım etmemesi yüzünden," diye cevap verdi. Bu o kadar açık bir sonuçtu ki, büyükbabasının bunu neden fark etmediğini anlayamıyordu.

"Sizce böyle bir durum olduğunda her seferinde evlenir mi?"

"Tabii ki hayır, ama ilk kez ağrılıyor-"

"Elizabeth, dŖncelerin ve vardığın sonuçlarla kafanı karıŖtırıyorsun. Burada olanlarda kocanızın hiçbir suçu yok. Bu duvarların içindeki güvenlik babanın sorumluluğundaydı. Ona bir tuzak kuruldu ve Geoffrey'nin olanları engellemesinin hiçbir yolu yoktu." Büyükbabasının sesi biraz sinirli ıkmıŖtı ve Elizabeth'in sinirleri bozulmuŖtu.

"O zaman neden benimle evlendi sanıyorsun?" diye sordu.

"Geoffrey'nin yapmak istemediği hiçbir Ŗeyi yaptığını sanmıyorum. Bence seni bir eŖ olarak *istedi*."

"nk ben onun sorumluluğundaydım," diye ekledi Elizabeth. "Bunun onun görevi olduğunu dŖnyordu." Elizabeth içini çekti ve ekledi, "Nedeni onur, o onurlu bir adam."

"Sizi henüz tam olarak tanımadığını kabul ediyorum, ancak 'maskenizi' çıkardığınızda ve kendiniz olduğunuzda çok memnun olacağına inanıyorum. Taklit etmeye alıŖmayın

Annen. Zamanla iyi bir eş olmanın gereklerini öğreneceksin, tıpkı Geoffrey'nin iyi bir koca olmayı öğreneceği gibi."

"Ondan hoşlanıyor musun, Büyükbaba?" Elizabeth sordu. Elizabeth onun fikirlerine değer verdiği için cevabı önemliydi. Zeki bir karakter yargıcıydı ve kolay kolay kandırılmazdı. Vereceği cevabın Geoffrey'nin hoşuna gideceğini umuyor, kocasına hayran olmasını istediğini itiraf ediyordu. Nedenini açıklayamıyordu.

"Evet, ondan hoşlanıyorum. Dürüst bir adama benziyor. Öğrenebildiğim kadarıyla kendi boyundaki diğer baronlardan çok daha genç. Ve kralın kendisi tarafından çok seviliyor."

Elizabeth sanki iltifatları kendisi alıyormuş gibi gururla kabardı. Başını salladı ve, "Roger kralın hayatını kurtardığını ima etti," dedi.

"Buna inanırım," diye kabul etti büyükbabası. "Pek çok iyi özelliği var gibi görünüyor torunum."

Elizabeth övgülere karşı, "Ama hataları da var," dedi. Büyükbabasının aşırı derecede etkilenmesini, kocasını bir kaideye oturtmasını istemiyordu. Ne de olsa o sadece bir erkekti. Ve kaideler yıkılabilirdi. "Çok inatçıdır."

"Peki sen değil misin?"

"Hayır! Ben çok hoş bir insanım."

" zaman baronunun kurallarına uyum sağlamakta sorun yaşamayacaksın, öyle mi?" diye alay etti büyükbabası.

Elizabeth sözlerinin çarpıtılmasına gülerek, "Ben öyle bir şey demedim," diye cevap . "Belki de kuralları tamamen görmezden gelirsem daha kolay olur. Buna ne dersiniz?"

"O kadar kolay yönlendirilemez, Elizabeth," diye uyardı büyükbabası. "Ama inanıyorum ki savaşta neşe olacak."

"Torununu gördün mü?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Evet, onu bana getirdiler," diye yanıtladı büyükbabası. "Beni tanımadı ve tanımadığında bir kadın gibi ağlamak istedim."

Elizabeth büyükbabasının ağladığını hayal edemedi ve başını salladı. "Sen de kederini içinde taşıyorsun, büyükbaba. Bunca yıldır seni ağlarken gördüğüm tek an, babamı yendiğin ve yanaklarından yaşlar süzölmesine neden olacak kadar çok güldüğün zamandı."

"Hepsini özleyeceğim," dedi sakın bir ses tonuyla.

"Babamı bile mi?" Elizabeth sordu.

"Özellikle de babanı. Kelimelerle olan savaşımızı, birbirimize yaptığımız özleyeceğim. O değerli bir rakip ve kızım için iyi bir kocaydı. O mutluydu."

"Evet, mutluydular." Elizabeth gölgesindeki hüznü hissederek başını salladı.

"Küçük Thomas'ın onları hatırlamaması içimi acıtıyor. Gerçekten ağır."

"Ama büyükbaba, olanları gördü. Ve bu onun için çok fazlaydı," diye cevap verdi Elizabeth. "Geoffrey zamanla, zihni onu dehşetten korumayı bıraktığında hatırlayacağını söylüyor."

"Bunu yapanları bulacağız," diye mırıldandı büyükbabası. "Hepsi ölecek."

"Geoffrey sana düşüncelerini söyledi mi? Sanırım Belwain sorumlu ama amcamı sadece bir takipçi olarak görüyor. Eşit kazanca sahip olacak başka birini ima ediyor."

"Evet, konuştuk ve düşüncelerini paylaştı. Tüm olasılıkları göz ardı etmememiz gerektiğine inanıyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun, Büyükbaba?"

"Ben yaşlı bir adamım ve bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var,"

büyükbabası. Elizabeth, "Yaşını sadece uygun olduğunda hatırlıyorsun," diye cevap verdi.

"Ve sen beni iyi tanıyorsun," diye büyükbabası. "Bana şunu söyle. Hereward the Wake hakkındaki hikâyeleri hatırlıyor musun?"

"Sadece İngiltere'nin kontrolü için savaş , en uzun süre savaşan Hereward oldu."

"Güçlü bir Sakson soylusuydu ve işgalci Normanlara karşı en uzun süre direnen kişiydi. Ely çevresindeki fens yakınlarında savaştı."

Elizabeth, "Onu öven türküler duydum," diye fısıldadı, "ama kralımızın bunları duysa hoşuna gideceğini sanmıyorum. Şarkılar onun düşmanını yüceltiyor. Bu konuyu neden açıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Hereward the Wake'in Montwright'la ne ilgisi var? Bir bağlantı mı var?"

"Belki de," dedi büyükbabası. "Hereward öleli çok oldu ama hâlâ onun sadık takipçileri var. Ve son zamanlarda aralarına William'ın iktidardan uzaklaştırılmasını ve eski yöntemlere geri dönülmesini isteyenler de katıldı. Geoffrey bu adam grubunu biliyor ve Montwright'ın kargaşa yaratmak için saldırıya uğradığını düşünüyor olmalı."

Elizabeth büyükbabasının söylediklerini düşünürken gözleri büyüdü. Bir süre sonra, "Bu isyancılar grubunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Onlara katılmam istendi," diye itiraf etti büyükbabası. Elizabeth'i yakından izledi ve tepkisini değerlendirdi.

Dehşete kapılmıştı. "Bu ihanet," diye fısıldadı. "Oh, ama sen-"

Büyükbabası gülümsedi ve şöyle dedi: "Hayır, yapmam. Bu onurlu bir davranış değil, çünkü William'ı zaten kabul etmiştim."

"Geoffrey'e senin-"

"Hayır, liderlerinden birinin bana yaklaştığından bahsetmedim çocuğum. Ama ona onların bir tehdit olduğunu ve dikkatli olmasını söyledim. Kendimi bu mücadelenin ortasında kalmış hissediyorum Elizabeth. Liderlerden bazıları artık yaşlı adamlar, yerlerinden edilmişler ve vazgeçmek zorunda kaldıkları her şey için nefretle dolular. Onlara sadakat duymuyorum ama isimlerini vermeye de meyilli değilim."

Elizabeth büyükbabasının elini tekrar tuttu ve sıktı.

"Bu asiler neden ısrar ediyor, büyükbaba? William uzun yıllardır kralımız. Onu kabul edemezler mi?"

"Yıllar boyunca birçok ayaklanma oldu, bunların birçoğu ilk iki William'ın hüküm sürdüğü yıllar, ancak yakında gelecek olan ölçekte korktuğum bir şey yok. Motivasyonun açgözlülük olduğunu düşünüyorum. Bu adamlar herkes için değil, sadece kendileri için daha iyi bir yaşam tarzı istiyorlar. Dinleyen herkese düşüncesizce ve aptalca vaatlerde bulunuyorlar, hatta William tahttan indirildiğinde Danegeld'in ortadan kaldırılacağı sözünü veriyorlar."

"Ama William'dan önce de vergi alınmıyor muydu?" Elizabeth sordu. "Belki başka bir adla anılıyordu, ama-"

"Bunun bir önemi yok çocuğum. Önemli olan şu ki, bu asilerin hepsi aptal ama ölümcül bir amaçları var."

"Senin için korkuyorum büyükbaba. Bu gruba katılmamanın bir cezası olacak mı?" Elizabeth kendini ellerini ovuştururken buldu ve kendini durdurdu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Belki de tek kızımın ve ailesinin çoğunun ben reddettikten birkaç gün sonra öldürülmesi tesadüf değildir. Bilmiyorum," dedi büyükbabası, "ama Tanrı şahidim olsun ki gerçeği bulacağım."

Hem Elizabeth hem de büyükbabası arkasındaki patikadan gelen ayak seslerini duyabiliyorlardı. Hep birlikte döndüler ve Roger'ın yaklaşmakta olduğunu gördüler.

"Roger geliyor," dedi Elizabeth. "Kocamın vasalıyla konuştun mu? O genellikle kocamın yanında olur."

"Onunla tanıştım," diye cevap verdi büyükbabası. Roger önlerinde durana kadar başka bir şey söylemedi.

Roger, Elizabeth'e hitaben, "Baron sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Elizabeth başıyla onayladı ve patikadan aşağı inmeye başladı. Büyükbabası onu takip etmedi ve Elizabeth dönüp onu bekledi. "Büyükbaba?"

"Sen git, Elizabeth. Önce mezarları ziyaret edeceğim. Kızıma veda istiyorum."

Elizabeth başını salladı, birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Roger'a yanına gelmesini işaret etti ve onunla birlikte salona doğru yürüdü.

"Kocamın kralın hayatını kurtardığı doğru mu?" diye sordu. Roger,

"Evet ve o sırada daha çocuktuk," dedi.

Elizabeth, "Anlatın lütfen," diye sordu.

"Geoffrey'nin William'a götürdüğü şarapta zehir vardı," dedi. "Geoffrey bunu biliyordu çünkü soylulardan biri tarafından yapıldığını görmüştü. William'ın evine yaklaşırken ayağı takıldı ve şarap yere döküldü. William bu sakarlığa sinirlenmiş ve delikanlıyı cezalandırmak üzereyken köpeklerden biri yerdeki şarabı yalamaya başlamış. Birkaç saniye içinde köpek kriz geçirdi ve öldü. William için bunun sebebinin şarap olduğu çok açıktı. Geoffrey hariç herkesin salonu terk etmesini sağladı ve ardından çocuğu sorguladı. Komplo ortaya çıkarıldı ve suçlular cezalandırıldı."

"Neden gördüklerini bağırarak söylemedi?" Elizabeth sordu.

"William'ın sarayında sadece kısa bir süre bulunmuştu ama sorulmadıkça konuşmaması gerektiğini biliyordu. Bu onun itaatsizlik etmeyeceği bir kuraldı."

Elizabeth kendi kendine gülümseyerek, "Evet, kocam kurallara çok önem veriyor gibi görünüyor," dedi.

Roger, lordunun sözünü ödünç alarak, "İşler böyle yürür," diye açıkladı. "Kurallar olmasaydı kaos olurdu."

"Ama her zaman katı olmak," diye başladı Elizabeth, "en tahmin edilebilir şey gibi görünüyor. Sürprizler bazen günlük zorluklardan güzel bir değişikliktir. Sizce de öyle değil mi?"

Roger hanımına baktı ve başını salladı. "Sürprizler insanın hazırlıklı olmadığı anlamına gelir. Geoffrey her zaman hazırlıklıdır."

"Bu yüzden hiçbir şey onu şaşırtamaz mı?" Elizabeth sordu. "Hiçbir şey."

"Kocamın sesini çok tahmin edilebilir kılıyorsun, Roger."

"Bu ona yaptığım bir iltifat."

Elizabeth kocasını öngörülebilir ve katı biri olarak tanımlamanın bir iltifat olduğunu düşünmüyordu. Katılık spontanlığa çok az yer bırakıyordu. Hayır, bu bir iltifat değildi, diye karar verdi. Aslında kulağa oldukça kasvetli geliyordu.

"Peki herkes onun kurallarına uyuyor mu Roger?" diye sorarken buldu kendini.

Roger onun sorusu karşısında şaşırmış görünüyordu. "Elbette," dedi. "O başka türlüünü istemezdi. Biz de öyle! O bizim efendimiz, liderimiz."

"Kaşlarını öyle çatma Roger. Kocamın ya da senin sadakatinin itibarını zedelemiyordum. Sadece kocam hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek istiyorum."

Kadının açıklaması şövalyeyi yatıştırdı ve şövalye kaşlarını çattı.

Konuyu değiştirmeye karar ve "Roger, kardeşimi koruduğun için sana teşekkür etmek istiyorum. Bunu kocam emrettiği için yaptığını biliyorum ama çok zor olmalı ve ben-"

Roger öksürdü ve Elizabeth bunun utançtan olduğunu tahmin etti. "Ben görevimi yapıyorum," diye mırıldandı, "ve çocuğu korumak için canımı bile veririm."

Elizabeth gülümsedi ve onun söylediklerinin doğru olduğunu anladı. "Ondan sen sorumlu olduğun için endişelerim azaldı," diye itiraf etti. "Bu gece-"

"İyi korunacaktır," diye araya girdi Roger. "Onunla ilgili hiçbir korkunuz olmasın."

"Sen yanımdayken hiç korkum yok. Teşekkür , Roger."

Sadece efendisi ne emrettiyse onu yaptığını söyleyecekti ama bunun yalan olduğunu anladı. Kendisine emir verilse de de çocuğu koruyacaktı. İhtiyacı olduğu anda yeni hanımı ona yardım etmemiş miydi? Efendisi ölüm döşegindeyken ve ne yapacağına dair hiçbir fikri yokken? Ve şimdi onun korkusunu azaltmak için bir fırsatı vardı. Reddedemezdi, reddetmek de istemiyordu. Onun sadakatini kazanmıştı.

Başını sallayarak bu sözleri duyduğunu belirtti. Elizabeth, iltifatların onu garip hissettirdiğine karar verdi. Bu nedenle gülümsemedi ya da onun rahatsızlığıyla ilgili bir şaka yapmadı ama konuyu bir kez daha değiştirdi. "Annemle babamın odasını farelerin istila etmesinden korkuyorum." İçini çekti ve devam etti, "Büyükbabam için hazırlanmalı ve eminim onların arkadaşlığından hiç hoşlanmıyordur." Roger'dan alabildiği tek cevap tanıdık bir homurtu olunca gevezeliği kesildi, bu da onun sıradan ev işleriyle ilgilenmediğini gösteriyordu, diye tahmin etti.

Kapıya ulaştılar ve Roger ona kocasının beklediği salona kadar eşlik etti. Odada Geoffrey'nin birkaç adamı vardı ve hepsinin yüzünde ciddi ifadeler vardı. Havada bir gerginlik vardı ve Elizabeth konuşmanın ciddi konularla ilgili olduğunu biliyordu.

Daha sonra bu davranışını sinirlerine, Belwain'le karşılaşacağı için içinde biriken gerginliğe bağlayacaktı ama itiraf etmeliydi ki bu gerçeğin sadece yarısıydı. Orada öyle güçlü, öyle sert duruyordu ki. Ve o eller, demir gibi tuttuğu o kadife eller

Sanki büyük bir öfkeyle kendini bırakmak üzereymiş gibi yumruklarını kalçalarına dayamıştı. Girişte durup onun dikkatini çekmeyi beklerken, bu yeni kocasının ne yapacağı tahmin edilebilir, diye düşündü. Gerçekten de tahmin edilebilir. Ve bu,

Daha sonra kendi kendine bunun sebebin diğer yarısı olduğunu söyledi. Herkesin tepkilerinden ve evet, davranışlarından da o kadar emindi ki. *Çok* emindi!

Beklemekten bıkmıştı. Şövalyelerden birinin söylediklerini dinlerken göz ucuyla onu gördüğünü biliyordu. O da dinlemeye çalıştı,

Ama mesafe çok uzaktı ve şövalyenin sesi çok kısıktı.

Geoffrey vasalına başıyla selam verdiğinde Elizabeth bunu onu kovduğu şeklinde algıladı ve koridoru geçmeye başladı. Dönüp onu izledi, her zamanki gibi yüz ifadesi iyice gizlenmişti. Onun gözlerindeki kararlılığı okuyabilir miydi? Öyle olmadığını umdu ve aniden hızını artırarak neredeyse koşmaya başladı. Kadın

kendini onun kollarına attı. Geoffrey'nin tepkisi içgüdüsel; onu sabitlemek için ellerini beline koydu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Kız bunu gördü ve son derece memnun oldu. Ben o kadar tahmin edilebilir *değilim*, diye bağırarak istedi, o kadar kolay şekillendirilemezsin kocacığım.

Daha işi bitmemişti. Lord tepkisini gizleyemeden ve onu kendisinden uzaklaştıramadan, ellerini boynunun arkasında kavuşturdu ve yanağına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında uzandı. "Size iyi akşamlar lordum," fısıldadı. Onun nefes aldığını hissettiğinde bıraktı ama gülümsemeye devam etti. Bir adım geri çekilerek, umduğu gibi bir tavır takınmaya çalıştı.

Daha önce uysallık sanatı konusunda hiçbir pratiği olmamasına rağmen boyun eğen ve itaatkâr duruş sergiledi ve "Benimle konuşmak mı istediniz?" dedi.

Sesindeki tını, gözlerindeki ışıltı... Geoffrey sanki güneş duvarlardan içeri girmiş gibi hissetti, kızın odaya getirdiği neşeye hayret etti. Etrafına baktı ve askerlerin onu izleyip gülümsediğini gördü.

Elbette buna izin veremezdi, vermemeliydi, onun içindeki bu bağımsız çizgiye, toplum içinde onunla birlikte davranması için verdiği en açık emre itaatsizlik etme ihtiyacına

mutlak edep. Neden, ona açıkça meydan okuyordu! Evet, doğrusu buydu, diye karar verdi. Onu kızdırmak istiyordu ama ne amaçla? Oyunu neydi?

Tavırlarından onun tepkisini beklediği anlaşılıyordu. Beklediğini vermek için onu daha sonra gerçekleştireceği imalı tehditlerle azarlamak üzereydi. Gözlerindeki alaycı meydan okuma onu durdurdu. Beklediği şeyin bu olduğunu fark etti.

Yüz ifadesi tekrar maskeye dönmüştü ve bu yüzden Elizabeth bundan sonra olacıklara hiç hazırlıklı değildi. Geoffrey tek kelime etmeden ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu kendine doğru çekti. Elizabeth'in tepkisi onu memnun etti ve birkaç saniye önce niyetini belli eden bir gülümsemeyle onu destekledi.

Ağız yerleşti. Başından kadar nazık bir öpücük değildi bu. Ağız onunkinin üzerine açılmış, bir yanıt bekliyordu. Bunalmış hissetti ve Oldukça utanmıştı, ellerinin kalçalarını en mahrem şekilde tuttuğunu hissetti. Geri çekilmeye çalıştı ama başaramadı. Adam çok güçlüydü.

Bu ne cüret? diye sordu, dilini kendi itmeye çalışırken, onu bu şekilde hırpalamaya nasıl cüret eder?

Öfkesi bir süre cevap vermesini engelledi ama sonra o da dağıldı ve hatırlamanın sıcaklığı, dün geceki tutku onu doldurdu. Niyetine rağmen kendini karşılık verirken buldu. Ve bu, seyircilerin önünde böylesine tutkuyla öpülmekten daha aşağılayıcıydı.

Geoffrey onun direncinin azaldığını fark etti ve gevşetti. Karnını doyurmaya devam etti ama istediğinden daha fazla etkilendiğini fark edince durdu. Onun tadının sarhoş edici olduğuna karar verdi.

Dudaklarını bıraktıktan sonra onu alnından bir kez öptü ve yüzündeki şaşkın ifadeye yüksek sesle kıkırdadı.

"Kendini unutuyorsun," fısıldadı öfkeli bir sesle, hâlâ kalçalarında duran ellerini iterek.

Geoffrey sırtarak, "Kendimi asla unutmam," diye cevap verdi. "Kucaklaşmanızla size bir insan gibi davranılmasını istediğinizi gösterdiniz-"

En fazla bu kadar uzağa gidebildi. Elizabeth'in ayağı öfke dolu bir solukla onunkinin üzerine indi. "Fahişe mi?" diye araya girdi. "Fahişe mi diyecektiniz? Çok yanılıyorsunuz Baron. Ben şefkat istiyorum ve siz bana bir "

Adam gülümsemeye devam edince kızın öfkesi patladı. "Peki, lordum ve efendim! Ben bu dersi aldım. Gelecekte sevgi gösterisinde bulunmayacağım. Hiç! Size istediğiniz gibi soğuk bir kayıtsızlık göstereceğim."

Elizabeth bunun harika bir çıkış cümlesi olduğunu düşündü ama kocasının aynı fikirde olmadığını fark etti. Onu bırakmıyordu.

"Öfkenizi duydum hanımefendi," dedi. Sesi nazik ve yatıştırıcıydı, sözlerinin neden olacağını düşündüğü öfkenin tam tersiydi. "Belki daha sonra bu hanımefendiliğe yakışmayan böğürmelerinizi tartışacak zaman bulabiliriz. Böyle yumuşak huylu bir kocayla evli olduğun için şanslısın."

Onun sözlerini ağız açık dinlemekten başka bir şey yapamıyor, mizacıyla ilgili saçma analizine tek bir karşılık vermeyi bile düşünemiyordu.

Ve sonra gitti, odadan çıktı ve geriye sadece derin kahkahasının yankısı kaldı.

Elizabeth çaresizlikle başını salladı. Öngörülebilirlik buraya kadarmış, diye düşündü. Evet, diye tekrarladı. Gerçekten de tahmin edilebilir!

Yedinci Bölüm

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Elizabeth, anne babasının odasındaki serserileri ve dağınıklığı temizleme görevini tamamladıktan sonra kendi yatak odasına gitti. Üzerine çöp kutusundan daha fazla toz çökmüştü. Yıkandı ve soluk yeşil bir elbise giydi; elbisenin üstündeki tunik bir ton daha koyuydu ve gümüşle süslenmişti. tepesini çevreleyen iplikler. Sara, başının üzerinde bir taç şeklinde düzeltmesine yardım etti ve sürekli dökülen buklelerle bile oldukça hoş görüldüğünü söyledi.

Elizabeth, Sara odadan çıkana kadar bekledi ve ikinci bıçağı bir kurdeleye bağlayarak elbisesinin altından kalçasının etrafına sabitledi. Daha sonra overtunic'i, yani bliaut'u ile birlikte gelen gümüş zinciri beline doladı, kalçalarının hemen üzerinden aşağıya doğru sarkıttı ve diğer hançeri oraya yerleştirdi. Bunu eti kesmek için kullanacaktı, çünkü kullanılan tek alet buydu ve herkes kendi hançerini taşıyordu ve kimse bunu taşımamasını olağandışı bulmazdı. Ama bunu Belwain'i öldürmek için de kullanabilirim, diye düşündü, eğer ihtiyaç olursa.

Küçük Thomas ve Geoffrey'nin baş yaveri Gerald, kadın kapıyı açtığında salonda bekliyorlardı. Arkalarında, hepsi de kılıçlarını çekmiş üç asker duruyordu. "İzninizle, ziyaretçiler gidene kadar bekleyeceğiz," diye duyurdu yaver. "Ben kardeşinize eşlik edeceğim ve onlar da," dedi başını eğerek muhafızları işaret ederek, "kapıyı gözleyecekler."

Elizabeth bir adım geri çekildi ve ikisinin izin verdi. Kardeşinin başını okşadı ve Gerald'a, "Şöminenin yanındaki sandıkta bir satranç oyunu ve dama da var," dedi.

"Her iki oyunda da oldukça iyiyimdir," diye övündü

yaver. "Nasıl oynanacağını bilmiyorum," diye cevap

verdi kardeşi.

"Elbette biliyorsun Thomas," diye cevap verdi Elizabeth. "Sadece unuttun. Zamanla hatırlayacaksın."

Kapıyı arkasından kapattı ve yavaşça sahanlığa doğru yürüdü. Aşağıdan gelen seslerden Belwain ve adamlarının geldiğini anladı. En üst basamakta tereddüt etti, cesaretinin onu terk etmeye çalıştığını hissetti ve amcasını öldürmeye çalışmadan geceyi geçirip geçiremeyeceğini gerçekten bilmediğini itiraf etti.

Yanındaki hançere dokundu, sanki canlıymış gibi okşadı ve fısıldadı, "Zamanımız gelecek."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu büyükbabası arkasından.

Elizabeth döndü ve gülümsemeye çalıştı. Onu gördüğü için rahatlamıştı, bu akşamı atlatmasına yardım edeceğini biliyordu. "Hançerim," dedi. "I silahımı teselli et. Benim deli olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

", " diye yanıtladı başını sallayarak. "Peki hançerinin bir adı var mı?"

"Beni kızdırıyorsun," dedi Elizabeth. Gülümsemesi artık büyükbabası için daha doğaldı.

"Dalga geçmiyorum," diye büyükbabası. "En yaygın olanı kılıcına ya da hançerine isim vermektir."

"Sadece kralların kılıçlarına isim verdiğini sanırdım."

"Onlar da, çocuğum. Güçlü kralın hikayelerini hatırlıyor musun? Charlemagne?" Kadının başını sallaması üzerine, "Joyosa adlı kılıcına olan aşkını anlatan şarkılar var. Gerçekten."

"Roland'ın belindeki kılıcın adı Durindana'ydı ve hakkında şarkılar vardı," diye gönüllü oldu.

"Demek hançerinle konuşacak kadar aptal değilsin, Elizabeth," dedi büyükbabası. "Bahse girerim kocan da kendi kocasıyla konuşuyordur," diye ekledi.

Elizabeth bundan şüphe duysa da, "Silahından büyük zevk aldığını biliyorum ama onunla konuştuğunu sanmıyorum," dedi. Kendini onların bu saçma konuşmalarına gülerken buldu. "Şövalyelerin batıl inançlarla dolu olduğunu düşünüyorum. Silahlarına isim vermek için-"

"Bu öldürme ya da öldürülme işi çok ciddidir. Şövalye silahları olmadan güçsüz olduğunu bilir. Bu yüzden teçhizatını onurlandırır. Stoklarındaki her parçanın bir önemi vardır."

"Benimle alay ediyorsun," dedi Elizabeth. "Sana inanmıyorum."

"Senin eğitimin eksik torunum," diye cevap verdi büyükbabası. Kızın elini tuttu ve merdivenlerden inmeye başladı. "Şövalyenin mızrağını al," dedi. "Bu çok kullanışlı bir silah, değil mi?"

"Evet."

"Mızrağın düzlüğü şövalyenin düşünce doğruluğu simgeler ve demir başı da gücü çağırır."

"Yani eğri bir mızrak asla işe yaramaz," dedi Elizabeth, onun bu saçma sözüne gülümseyerek.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı büyükbabası, "ve bu çok etkisiz olurdu."

"Peki ya diğer 'stok'?"

"Miğfer alçakgönüllülüğü, mahmuzlar ise çalışkanlığı gösterir."

"Kocam her zaman kaskını takmıyor, bu yüzden mütevazı değil mi?" sordu alaycı bir tonda.

"Sana bir şey öğretmeye çalıştığım da bana yem atma." Büyükbabasının sesi kahkahalarla doluydu.

Merdivenlerin dibine varmışlar ve büyük salona girmeye başlamışlardı. Torununun kolundaki baskıyı artırdığını hissetti ve stresini anladı. Yine de sesi aynı hafif tonda devam etti: "Şimdi, kalkan bir şövalye için neredeyse kılıcı kadar önemlidir, ama tabii ki yanında gömülü değildir."

"Peki kalkan şövalyeye neyi hatırlatıyor?"

"Onu kullanarak bedenini kurtardığını ve bu nedenle efendisini korumak için bedenini kullanmayı hatırladığını. Kocanızın durumunda, efendisi Kral William'dır."

"Peki ya benim için yaptığın yay ve oklar? Onlar neyi temsil ediyor?"

"Askerlerin küçük yay kullanmadıklarını biliyorsun," diye azarladı büyükbabası onu. "Onlar bir şövalyenin kullanımına uygundur."

"Babam yeni silahımın-" "Etkisiz mi?"

"Aslında o buna aptalca, işe yaramaz dedi."

"Yeter! Beni yaralıyorsun, çünkü okları ben oydum ve bunu sen de biliyorsun!" Sonra güldü ve fısıltıyla ekledi, "Sana neden böyle tuhaf bir hediye verdiğimi sanıyorsun?"

Elizabeth gülümseyerek, "Babamı kızdırmak için elbette," diye cevap verdi. Büyükbabasının ışıltılı gözlerine bakıyordu ve odanın ortasında, Geoffrey'nin adamlarıyla çevrili bir şekilde durduklarını fark etmemiştir bile. Belwain'in askerleri.

"İtiraf ediyorum," diye cevap verdi kıkırdayarak.

"İşte bu yüzden bana köpekleri hediye ettin. Onlara ilk bakmaya başladığımda çok küçüklerdi ama biliyordun, değil mi? Ne kadar büyük olacaklarını biliyordun."

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi büyükbabası hemen. "Yine de bu bilgiyi babanla paylaşmadım."

"Sana meydan okumamasına şaşırdım." Geoffrey'nin sözleri büyükbabasının dikkatini ona çevirdi. Yüzünde bir selamlama gülümsemesiyle Elizabeth'in yanında durdu.

"Hepsi oynadığımız bir oyundu," diye açıkladı büyükbabası. O aldı Elizabeth'in kolunda duran elini alıp Geoffrey'ninkinin üzerine koydu. "Thomas ziyaretlerimi dört gözle beklemekle kalmıyor, aynı zamanda talep ediyordu." Elizabeth şaşkınlığını belli edince büyükbabası başını salladı. "Bu doğru. Beni çağırıyordu. Aklına esince ortaya çıktığımı mı sanıyordun?"

Başını salladı ve devam etti, "Thomas bana, karısına babalık görevimi ihmal ettiğime dair haber gönderirdi. Daha sonra Montwright'a giderdim ve oraya vardığımda o da herkes gibi şaşırmış gibi davranırdı."

Büyükbabası ona göz kırptı ve Geoffrey'e döndü. "Onu merdivenlerden indirdim lordum. Hançerini çıkarma görevini sen."

Geoffrey başını salladı ve Elizabeth'i yanına çekti. "Bu akşam beni selamlamak istemiyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"İstemiyorum," diye cevap verdi Elizabeth. "Ve hançerimi yanımdan ayırmayacağım."

"Sadece ben izin veririm," dedi kocası yumuşak bir ses tonuyla. "Saçlarının başının üstünde böyle bükülmesinden hoşlanmıyorum. Birlikte olduğumuzda aşağıya doğru topla."

Elizabeth'in eli otomatik olarak saçına gitti. Sonra onun amacını anladı. "Siz de büyükbabam kadar kötüsünüz lordum. Daha ciddi konular konuşulması gerekirken saçma sapan şeylerle kafamı karıştırıyorsunuz. Saçlarımın bu halini gerçekten beğenmiyor musunuz?" diye sormaktan kendini alamadı ve aptallığı yüzünden neredeyse alt dudağını ısıracaktı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Geoffrey. "Ve giysileriniz de beni pek memnun etmiyor," diye ekledi. Karısının protesto için sırtını kamburlaştırdığını gördü ve gülümsemek için elinden geleni yaptı. "Yarın yeni zincirler ve yeni giysiler almaya bakacağız."

"Senin için biaux moda."

"Benimle ilgili hoşuna giden bir şey var mı?" Elizabeth sordu. Elini onun kolundan çekerek kızgınlığını belli etti.

"Belki de," diye yanıtladı Geoffrey. "Bunu düşünmem ve size daha sonra bildirmem gerekecek."

Stratejisi işe yarıyordu. Karısını başka şeyler düşünmeye zorluyor ve Belwain'le yüz yüze geldiğinde öfkesini biriktirecek zamanı olmayacağını umuyordu. Şu anda küçük bir ateş gibiydi ve o ve büyükbabası ona doğru su parçaları atmaya devam ettiği sürece, yoğunluğu artamaz, kontrolden çıkmış bir duygu cehennemine dönüşemezdi.

Elizabeth odaya baktı ve Geoffrey'nin adamlarının yeni askerlere dostça davrandığını gördü. Herkesin elinde bira fincanları vardı ve şimdiden özgür bir atmosfer hüküm sürüyordu.

"Nerede o?" Soruyu sorarken sesinde herhangi bir tonlama yoktu.

"Dışarıda," diye bilgilendirdi kocası onu. "Ne gibi onarımlar ve değişiklikler yapıldığına bakıyor."

Elizabeth düz bir sesle, "Belki de onu karşılamak için dışarı çıkmam en iyisi olur," diye önerdi.

"," diye Geoffrey. Kadının sorgulayan karşısında, "Ben Ona zarar vermeyeceğinize dair söz verdim ve sözünüzü tutacağınızı biliyorum."

"O zaman neden-"

"Benimle masaya gel," diyerek konuyu kapattı. "Bu akşam yanımdan ayrılmayacaksın."

Elizabeth başıyla onayladı ve bir kez daha Geoffrey'nin kolunu tuttu. Uzun masaya doğru ilerleyip oturduklarında kalabalık dağıldı. Geoffrey karısına doğru eğildi ve fısıldadı, "Kendine bir bak, karıcığım. Sen Adamlardan birini tanıyor musun?"

"Henüz değil," diye cevap verdi, yüzünü kocasınınkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde çevirerek. Ona bu kadar yakın otururken kendini çok güvende hissediyordu ve bu ona odaya bakma, her yeni geleni inceleme cesareti verdi. "Pek çoğu kukuleta takıyordu," diye hatırlattı kocasına fısıltıyla.

Geoffrey onun elini tutup kolunu rahatça beline doladığında, Belwain'in salona girdiğini anladı. Onu hissetti Kocasının eli hançerinin kabzasında duruyordu.

Elizabeth omuzlarını dikleştirdi ve kocasının elini yavaşça belinden çekti. "Bu konuda sana güvendiğim gibi sen de bana güvenecek misin?" diye sordu.

Geoffrey karısına baktı ve başını salladı.

Sonra ondan uzaklaştı ve amcasının kendisine doğru yürümesini izledi. Roger onun yanındaydı ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

Bakışları kış karanlığı kadar soğuktu, amcasını incelerken gözlerini kırpmıyordu. Şişkin karnının ortasındaki kahverengi leke dışında parlak kırmızılar içinde bir horoz gibi giyinmişti ve Elizabeth onun da bir horoz gibi kasıla kasıla yürüdüğünü düşündü.

Belwain ona baktı ve bakışlarını sinir bozucu buldu. Adımlarında duraksadı ve kocasına bakmak için döndü.

Masaya ulaştığında, "İyi akşamlar Baron," dedi. Bu görevden korkmasına rağmen yeğenine dönüp onu onaylamak zorundaydı. "İyi görünüyorsun yeğenim."

Elizabeth ona cevap vermedi, sadece bakmaya devam etti. Belwain boğazını temizledi ve çiftin karşısına oturdu. "Kaybın için kalbim acıyor Elizabeth. Ben de büyük bir üzüntü hissediyorum," diye ekledi aceleyle.

Önüne bir kadeh bira kondu ve acelesi ve gerginliği yüzünden kadehi neredeyse devirecekti. İçindekileri iki büyük yudumda yuttu ve yüzünü kolunun kenarıyla silerken geçirmesini gizlemeye çalıştı.

"Çocuk nerede?" diye sordu sonra.

"Onu görmeyeceksin." Elizabeth'in sesi sertti.

"Yatma vakti geçti," dedi Geoffrey, ses tonu neredeyse hoştu.

Elizabeth karşısında sakince oturan adamı izlerken, "Bunu yapamam," diye karar verdi. Bu aşağılık yaratıkla aynı yemeği paylaşamam. Dönüp kocasına baktı, anlamasını diledi ve sonra ayağa kalkmaya başladı.

Geoffrey buna izin vermedi. Elini kızın omzuna koydu ve onu tuttu, ancak çifti yakından izleyen Belwain'e bu, lordun garip bir sevgi gösterisi gibi görünüyordu. Belwain'in gözleri birinden diğerine gidip geliyor, zihni düşüncelerle dolup taşıyordu. Tanrı'ya şükür ki Elizabeth'le ilgili gerçek hislerimi kocasına söylemedim, diye düşündü ürpererek. Nedense Baron o kaltağın gözüne girmeyi başardı ve onun hakkında ne düşündüğümü öğrenirse muhtemelen çok öfkelenirdi.

Belwain Elizabeth'e baktı ve gülümsedi. Diğerleriyle birlikte ölmemesi ne yazık, diye düşündü. Böylesine söz dinlemez, açık sözlü bir çocuk, onun iyiliğini kazanma çabalarından hiç etkilenmezdi. Onun dış görünüşüne bakabiliyor ve nefretini anlayabiliyor gibiydi. Ondandır hoşlanmıyordu, evet, hoşlanıyordu.

Ondan nefret ediyorum... hepsinden, diye düşündü. Hepsi ait olması gereken şeyi elinden almaya çalışıyordu. Ve ben burada yetkili olduğumda, o da Baron'la birlikte gitmiş olacak. Bunun da utanç verici olduğuna karar verdi. O da isterdi ki

Onu şu anda yaptığı gibi perişan etme şansı. Sonunda onunla ödeşecekti. Yüzündeki o soğuk küçümseme ifadesini, derisini ve her şeyini silecek, sonra da onu arkadaşlarından biriyle evlendirecekti. Kadınlara karşı sadistçe davranışları ona cehenneme kadar gideceği bir ders verecekti. Onun Fantezisi karşısında gülümsemesi arttı ve neredeyse yüksek sesle kıkırdıyordu. Kendini tam zamanında yakaladı ve öksürdü.

"Haklı talebimi dikkate aldınız mı?" Belwain Geoffrey'e "haklı" kelimesini vurguladığından emin olarak sordu.

Ne ricası? Elizabeth kendi kendine sordu. Kocasına döndü ve onun cevabını bekledi.

Geoffrey, "Bu akşam kanunları ve isteğinizi tartışmanın zamanı değil," diye cevap verdi. Hizmetkârlarına işaret etti ve Belwain'in boş fincanını gösterdi.

Belwain bu konuda baskı yapmaması gerektiğini biliyordu. Başıyla onayladı. Bekleyebilirdi. Ve kazanacaktı, bundan hiç şüphesi yoktu, diye düşündü. Kanun onun tarafındaydı.

Tekrar Elizabeth'e baktı ve bakışlarını hızla geri çekmek zorunda kaldı. Biliyor, diye düşündü, ama hiçbir şey yapamaz! Gözleri yarıklara dönüştü ve omuzları bastırılmış kahkahalarla titremeye başladı. Düşünceleriyle sertleştiğini hissetti ve elini bacaklarının arasına kaydırды.

masa örtülerini. Yapabileceği hiçbir şey yok, diye tekrarladı kendini okşarken, hiçbir şey. Kanıtın yok sürtük, diye bağırды zihni neşeyle.

Ah, ona söyleyebilseydi! Evet, derdi, tüm planlamaya ve daha fazlasına yardım ettim! Kalenizin tasarımını ve kusurlarını yapan bendim ve tek pişmanlığım hepsi öldürüldüğünde burada olamamış olmam. Yine de anlatılanları duymak bana büyük bir zevk verdi... öyle bir zevk ki, üç erkek arkadaşının da birbiri ardına orgazm olması gerekti. Hayatının en güzel günü olduğuna karar verdi.

Baron'a şöyle bir baktı ve gülümsemesi kayboldu. Onu ele geçirmiş, fahişe! Benim hakkımda yalan yanlış hikâyelerle onun başını döndürdü, bu yüzden bana böyle tiksintiyle bakıyor.

Ama önemli değil, diye kendini teselli etti. Kanun kanundur, Baron. Sizin de yapabileceğiniz bir şey yok; siz çok onurlusunuz, diye düşündü ve neredeyse yüksek sesle homurdandı. Meydan okumadan ya da inkâr etmeden önce kanıtınız olmalı.

Elizabeth amcasına bir saniye daha bakamayacağını anladı. Bakışlarını yere indirdi ve yemek bitene kadar tek kelime etmedi. Yemeğe dokunmayı reddetti. Masada Belwain'in oturması yemeği lekelemişti. Midesi kaldırmıyordu ama Belwain'in sanki bu dünyadaki son yemeğiymiş gibi yediğini fark etti. Belki de öyle olur, diye düşündü, azabını hafifletmek için. Belki Geoffrey fikrini değiştirir, Belwain'in cinayetlerin arkasındaki tek kişi. Kendini kandırdığını, cinayetlere karışan tek kişinin Belwain olmadığını biliyordu. Kocasının mantığı mantıklıydı. Belwain aptaldı, çok aptaldı... ama Tanrı'nın gerçeği, beklemek dayanılmaz hale geliyordu.

Yemek bitip masa toplandığında Belwain ayağa kalktı ve odanın içinde kasıla kasıla dolaşmaya başladı. Elizabeth onun her içkide daha da kibirlendiğini ve aptal gibi giyindiğini gördü.

Onun görüntüsüne karşı gözlerini kapattı ve kulaklarını da kapatmanın mümkün olmasını diledi. Çok fazla içkinin gürültüsü sağır edici olmaya başlamıştı.

Ve sonra onu duydu. Kahkahayı. Daha çok bir çığlık gibiydi, alışılmadık bir sestir ama daha önce, katliam günü de duymuştu. Tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı ve sesi çıkararı bulmaya çalıştı.

Görüşünü engelleyen çok fazla kişi vardı. Onu bulacaktı, , kendi kendine söyledi. Kocasını sarsarak ayağa kalktı ama gözleri kocasında değildi. Odayı aramaya devam etti, izliyor ve bekliyordu.

Ses tekrar duyuldu ve onu buldu. Adam kemerin yanında durmuş, bir grup adamla birlikte gülüyordu. Kadın onun yüzünü ezberledi ve tekrar yerine . Dışarıdan sakın görünen kadın kocasına döndü ve "Kapının yanında. Oradaydı."

Karısı ayağa fırladığında Geoffrey dönmüştü. Yüzündeki solgunluğu, duruşundaki gerginliği gördü. Kılıcını çekip onu korumak için önünde durmak istedi ama . Eğer kanıt bulurlarsa yapamazdı. Bu yüzden oturmaya devam etti, Belwain ya da diğerlerinden herhangi biri karısının garip davranışını fark edecek olursa yüz ifadesini neredeyse sıkılmış gibi tuttu.

Kadın saldırganlardan birini fark ettiğinde görsel olarak rahatladı. Emin olup olmadığını sormadı, çünkü emin olduğunu biliyordu. "Sana amcanın aptal bir adam olduğunu söylememiş miydim?" diye sordu.

Elizabeth cevap veremedi. Gözlerini askerden ayırmıyordu. "Aptalın teki, o çok sevdiklerini yuvaya geri getirir," diye mırıldandı.

Elizabeth kocasına dönerek, "Maske takıyordu," dedi. "Ama gülüşü tiz ve sıradışıydı... ve ben onu hatırladım. Şimdi ne yapacaksınız?"

"Bunu halledeceğim," diye cevap verdi Geoffrey. Ses tonu acımasızdı ama sözleri ona hiçbir şey anlatmıyordu.

Elizabeth, "Bana cevap vermiyorsun," diye karşılık verdi. Gözyaşlarının görüşünü bulandırdığını fark etti ve tahammül sınırına ulaştığını anladı. Gözyaşlarının yanaklarına değmesini engellemek için elinin tersiyle gözlerinin kenarlarını silmek zorunda kaldı.

Geoffrey eliyle onun yanağını okşadı ve gözyaşlarından birini yakaladı. "Seni ağlarken görmesine izin verme. Bu ona zevk verir ve gülümser. O zaman onu öldürmek zorunda kalacağım ve diğerini bulma planlarımız sona erecek."

Elizabeth onun şefkatli sözlerinden ve nazik dokunuşundan etkilenmişti. Onun gözlerinin derinliklerine baktı, oradaki şefkati okudu ve anda, genellikle sert dış görünüşünün ardında çok iyi gizlenmiş olan içindeki adamı gördü.

"Bunu benim için yapar mısın?" diyecekti ama , çünkü yapacağını biliyordu. Onun yerine fısıldadı, "Kendinizi unutuyorsunuz lordum. I

"Sana hiç ağlamadığımı söylemiştim."

O zaman ona gülümsemesini armağan etti ve Geoffrey bunun o güne kadar aldığı armağanların en güzeli olduğunu hissetti. Ona dokunmamak için kendini zor tuttu. Son zamanlarda kendini ona dokunurken, onu okşarken, hatta seyircilerin önünde onu öperken bulduğunu fark etti. Daha iyisini biliyordu ama kız yanındayken umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Kendime dikkat etmezsem peşinde bir köpek yavrusu gibi dolaşmama neden olacak ve adamlarım artık beni takip etmeyecek. Düşüncelerinden kurtulmak için boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Sen de kendini unutuyorsun karıcığım. Sana bana gvenmeni söylemiştim."

Elizabeth itiraz edercesine, "Sana güveniyorum," dedi, "ve kararlarına saygı duyuyorum. Eğer , Belwain şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu."

Geoffrey gülümsemek zorunda kaldı. Kadının yetenekleriyle ilgili düşünceleri onu memnun etmişti. Ayağa kalktı ve onun dirseğinden tuttu.

"Sen gösterdin

Bu gece hatırı sayılır bir cesaret gösterdin Elizabeth, gerçi daha azını beklemiyordum, anlarsın ya. Yine de memnun olduğumu söyleyebilirim."

"Demek benim hakkımda seni memnun edecek bir şey buldun?" Elizabeth onun hafiflemiş ruh halini onaylayarak, "Demek bende seni memnun eden bir şey buldun," dedi.

Geoffrey onun söylediklerinin doğru olduğunu kabul edince, "O halde, madem bu kadar memnunsun, bana ne yapmak üzere olduğunu söylersin-" dedi.

"Sana yakında anlatacağım," diye araya girdi Geoffrey. "nce gerekli hazırlıkları yapmalıyım. Sanırım artık çekilme vaktiniz geldi. şarkılar iğleşiyor ve senin varlığın erkeklerin ruh halini bozuyor."

"Ruh hallerini yumuşatıyor! Bunu umursadığımı mı sanıyorsun-"

Geoffrey alçak bir sesle, "Bira dillerini gevşetmiş," diye araya girdi. "Ve sen gittikten sonra, konuşmaları daha zgr, daha az korunaklı olacak."

Adamın haklı olduğunu kabul etti. "Burada işin bitene kadar bekleyeceğim," dedi. "Ne kadar geç olursa olsun, seni bekleyeceğim. Ve sonra bana planlarını anlatacak mısın?"

"Göreceğiz," diye durakladı Geoffrey. Yatak odalarına kadar onun yanında yürüdü. Kapıya vardıklarında kadın onu öpmeye çalışmadı ve Geoffrey hayal kırıklığına uğradı. Onun uygunsuz davranışlarına alışmıştı ve bu onu şaşırtıyordu. Ama bunu anlamak için zamanı yoktu. Yapacak çok işi vardı ve gece bitmeden.

Elizabeth küçük Thomas'ı yatağının ortasında bir topun içinde kıvrılmış ve mışıl mışıl uyurken buldu.

Gerald adındaki silahtar Elizabeth'e, "Kâbuslarında sesleniyor," dedi.

"Bu akşamki yardımın için teşekkür ederim, Gerald," dedi Elizabeth. "Kardeşime göz kulak olduğunu bildiğim için endişelenmedim."

Beyefendi onun övgüsüyle kızardı. Çocuğu kendi evine götürmeyi teklif etti. Ancak Elizabeth ona büyükbabasının ya da Roger'ın çocuğu odasına götüreceğini söyledi.

Yalnız kaldığında ellerinin titrediğini fark etti. Ayakkabılarını çıkardı ve saçlarını açmak için yatağa oturdu. Büyükbabası kaybolmuştu acaba? Yemek sırasında Geoffrey'e yokluğunun bir nedeni olup olmadığını sormak istemişti ama buna fırsat bulamamıştı. Elizabeth onun gitmesinin iyi bir şey olduğuna ve büyük ihtimalle kendi fikri olduğuna karar verdi. Geoffrey'nin amcasının yanında öfkesini tutabileceğini düşünemiyordu.

Kardeşinin uykusu giderek ağırlaşıyordu. Elizabeth onun yanına uzandı ve her ağladığında sıvazladı. Sesi onu yatıştırıyor gibiydi ve nefes alış verışı daha düzenli hale geldi. Birkaç dakika içinde Elizabeth de derin bir uykuya daldı.

Geoffrey sabahın erken saatlerine kadar odalarına dönmedi. Karısını tamamen giyinik bir halde yorganın üstünde, erkek kardeşi yanına sokulmuş halde uyurken buldu. Karısının yalınayak olduğunu gördü ve gülümsedi. Ayakkabıları olmadan daha savunmasız görünüyordu, diye düşündü adam. küçük çocuğu kapıya kadar taşıdı ve Roger orada durup bekledi. "Onu büyükbabasına götür ve onunla birlikte uyumasına izin ver," diye emretti yumuşak bir ses tonuyla.

Kapıyı kapattı ve karısına döndü. Uykusunda çok huzurlu, çok masum görünüyordu. Soyunmakta zorlandı, bunun yerine ona bakmayı tercih etti ve sakarlığı yüzünden kılıcını düşürdü. Şangırdarak Geoffrey'nin ölülerini uyandıracak kadar yüksek olduğunu düşündüğü bir ses çıkararak taş zemine çarptı. Karısının bu sarsıcı sese verdiği tek tepki yüzüstü yuvarlanmak oldu.

Soyunmayı bitirdi ve Elizabeth'i soymaya başladı. Elbisesinin arkasındaki küçük toka onun beceriksiz parmaklarına meydan okuyordu ama Elizabeth soyunana kadar ısrar etti.

açtırdı. Geoffrey işine ara verip Elizabeth'in yumuşak, kusursuz tenine dokundu ve dokunduğu her yerde, özellikle de omurgasının alt kısmında tüylerin diken diken olduğunu fark etti. Elizabeth titremeye başladı ve Geoffrey işini bitirmek için acele etti. İç çamaşırlarını Elizabeth'in vücudundan çıkardı ve sonra bir kez daha duraklamak zorunda kaldı. Kalçasına sabitlenmiş bıçağı gördüğünde sırtı ve aldığı önlem karşısında başını salladı. O büyük yerleştirir

Kendini savunma yeteneğine güveniyor, diye düşündü ve bıçağın kolayca elinden alınıp kendisine karşı kullanılabileceği ihtimalini hiç düşünüp düşünmediğini merak etti. Muhtemelen düşünmemiştir, diye karar verdi. Kadının kendini bu kadar yetenekli görmesi onu memnun etmişti ama bu durum işini daha da zorlaştırıyordu. Kadınlar doğaları gereği savaş gördüklerinde bayılmaya ve minnettarlıkla koruyucularına sarılmaya eğilimli değiller miydi? Zayıf oldukları ve güçlerini şövalyelerinde buldukları bir gerçek değil miydi? Kararını verdi,

Yolun bir yerinde, Elizabeth doğasıyla ilgili bu en önemli bilgiyi öğrenememişti. Kimse ona talimat vermemiş, zayıf olduğunu ve sürekli yönlendirilmeye ihtiyacı olduğunu söylememişti. Garipti ama bu unutulmuş ders lordu memnun etmişti. Onun kendisine ihtiyacı olduğunu bilmesi yeterliydi... o bilmese bile!

Büyükbabasıyla konuştuktan sonra Geoffrey, karısının kendisi hakkındaki radikal görüşünü nereden edindiği konusunda net bir fikre sahip olmuştu. Evet, Elslow hem giyimi hem de tavırlarıyla tam bir karakterdi, ama sadakat ve diğer kurtarıcı niteliklerle de doluydu. Bir erkeği dış görünüşüne göre yargılamadığım iyi olmuş, diye düşündü Geoffrey, kendini överek ve bunu bilerek.

Geoffrey üçüncü kez esnedi. Karısı uyuduğu için şükreliyordu ve onu uyandırmak istemiyordu. Büyük olasılıkla o zaman sorularının yanıtlanmasını isteyecekti ve Geoffrey ona gereken uzun açıklamaları yapamayacak kadar yorgundu.

Normal şartlar altında bu tür konuları karısıyla tartışmazdı ama bu durumda bu onun hakkıydı, ailesi avlunun güney ucuna gömülmüştü.

Elizabeth yine titredi. Geoffrey onu kaldırarak örtüyü geri çekti ve yaygının altına yerleştirdi. Ona dokunduğunda zihnini ve bedenini dolduran dürtülere karşı kendini disipline etmesi gerektiğini fark etti. Uykuya ihtiyacı var, dedi kendi kendine, parmaklarını onun kalçasında gezdirirken bile. Kabullenmiş bir iç çekişle, düşen kılıcına döndü. Kılıcı alıp yatağın diğer tarafına yerleştirdi ve sonra karısının yanına gitti.

Sırtındaki yaranın iyileştiği yer kaşınıyordu ve yerleşmeden önce birkaç kez ileri geri gerindi. Karısını yanına çekmek üzereydi ki Ama Elizabeth de aynı fikirdeydi ve daha hızlı davrandı. Dönüp ona sokuldu ve bacağını adamın kalçalarının üzerine, onun kaçamayacağı ya da kendini koruyamayacağı kadar hızlı bir şekilde attı. Hedefi çok isabetli olduğu için sonuç yüksek sesli bir inleme oldu.

Elizabeth kıkırdamasını durdurmaya çalıştı ama bunu imkânsız buldu.

"Uyanık mısın, karıcığım?" Adamın sesindeki şaşkınlık onu daha da güldürdü.

"Nasıl olmayabilirim?" diye sordu ona.

"Ne kadar süreyle?" diye sordu, yüzüne bakabilmek için onu sırt üstü iterek.

"Kapıyı açtığınız andan itibaren lordum," diye itiraf etti Elizabeth. Elizabeth sırtıttı ve tekrar onun kollarına yuvarlanmaya çalıştı ama Geoffrey gözlerinde bıkkınlık ifadesiyle onu elleriyle yatağa sabitledi.

"Ve yine de beni soyman gerekirken seni soymama izin mi verdin?" sordu sesi hırçınlaşarak.

"Bu da başka bir kural mı, kocacığım?" Elizabeth alay etti.

"Öyle," diye açıkladı Geoffrey. "Ve sen onu kırdın." Gözleri, ağır çekimde göğüslerine sürtünen göğsü gibi alay ediyordu.

"Peki ya ceza, kocacığım?" Elizabeth fısıldadı. alaycı bir tonla devam etti. Onun yakınlığı her ısıtıyordu ve kendisini öpmesini istediğini fark etti.

Geoffrey onun bakışlarındaki arzuyu okudu ve gülümsedi. Boğuk bir sesle, "Cezaya senin karar izin vereceğim, karıcığım," dedi.

Elizabeth sahte bir iç çekişle, "Sizi öpmek zorundayım, lordum," dedi.

"Ve bu bir ceza mı?" Geoffrey kaşlarını kaldırarak sordu. Sesi sertti, gözleri altın parçacıklarıyla doluydu.

Elizabeth cevap vermedi, sadece belindeki ateşi tutkuya dönüştüren bir bakışla kocasına bakmaya devam etti. Yavaşla, dedi kendi kendine, onun iyiliği için sakın ol. Titreyen bir nefes aldı ve sırt üstü yuvarlandı, "O zaman bana bir öpücük ver, Elizabeth. Ama önce bana Geoffrey demelisin."

"Neden?" Elizabeth sordu. Bir dirseğinin üzerine yaslandı ve kocasını düşündü.

"Senden gelen sesi seviyorum ve bunu yeterince söylemiyorsun."

Elizabeth onun kulağına, "Nasıl , Geoffrey," diye fısıldadı. Geri çekildi, onun gülümsediğini gördü ve memnun oldu. "Ve şimdi seni öpeceğim," dedi ona. "İznin var mı Geoffrey?" diye alay etti.

Geoffrey, "Sende, Elizabeth," diye cevap verdi.

Elizabeth bekleyerek, "Öyleyse buraya gelin lordum," dedi.

Geoffrey hareket etmedi. Elizabeth parmaklarını onun göğsüne vurmaya başladı ama bu da pek bir tepki vermedi.

"Çok yorgunum," diye açıkladı Geoffrey. "Buraya gelmeniz gerekecek."

"Bana dönmek için çok mu yorgunsun?" diye sordu, sinirli görünmeye çalışarak.

"Evet, gerçek bu," dedi Geoffrey. "Ayrıca, sen bana geleceksin. Her zaman, Elizabeth." Geoffrey'nin sesi giderek şiddetlendi ve Elizabeth onun kendisine ne anlatmaya çalıştığını .

Elizabeth yatakta doğruldu ve saçlarını omuzlarının üzerine attı. Geoffrey ona dokunmak için uzanmamak için kendini zor tuttu. Onun saldırgan olmasını istiyordu ama bunun nedenini açıklayamıyordu. ondan almak. Ellerini başının arkasına koydu ve ona gülümsedi.

Ona dokunma beklentisi onu heyecanlandırmıştı. Yine de aşırı hevesli görünmemek en iyisiydi, diye kendini uyardı, çünkü onun üzerindeki etkisini bilirse, ona karşı kullanabileceği başka bir silahı olurdu. Hayır, bunun asla işe yaramayacağı sonucuna . Önce, duygularını göstermeden önce, onun da kendisini istemesini sağlayacaktı. Belki de, diye düşündü yeni bulduğu güvenle, daha da fazlasını.

Ellerini göğsünün iki yanına koydu ve yavaşça ağzına doğru eğildi. Ama ona dokunmasına bir nefes kala, yönünü değiştirdi ve onu çenesinden öptü. Bir öpücğe ihtiyacı vardı.

Tıraş olmuş ve yeni çıkan bıyıkları dudaklarını gıdıklamıştı. Kendi kendine gülümsedi ve onu göğsünden tekrar öptü, göğüslerini okşamasına izin verdi. eller yapamazdı. Geoffrey tek kelime etmedi ama nefes alış veriş hızlandı ve Elizabeth kocasının ondan etkilenmediğini anladı. Ağzı daha aşağıya, göğsündeki kalın tüylerin altında saklı olan meme uçlarına gitti ve dili her birinin etrafında kocasının irkilmesine neden olan bir dolaştı. Ama yine de sessizliğini korudu ve Elizabeth alçak sesle, gırtlaktan bir kahkaha attı. Kendisini hem bir baştan çıkarıcı hem de bir su perisi gibi hissediyordu, ona karşılık veren adam üzerinde mutlak bir güce sahipti. Bu heyecan verici bir duyuydu.

Geoffrey'nin elleri yüzünün yanlarına dokundu ve onu nazikçe yukarı çekti. "Hâlâ öpücüğümü bekliyorum," dedi sesi derin ve kadife gibiydi.

"Burası mı?" diye sordu masumiyetle, dudaklarını işaret ederek. "Ya da burası?" diye önerdi, burnunun ucuna dokunarak. "Ya da belki," diye fısıldadı elini onun belinin altına kaydırarak, "burası mı?"

Geoffrey'bakışları Elizabeth'e daha fazla pasif kalamayacağını söylüyordu. Adamın kontrolünü elinin tersiyle itiyordu. Onun oyununu biliyordu ve bu sınır tanımaz gösterisi karşısında hayrete düşmüştü; akli devam etmesine, ne kadar ileri gidebileceğini görmesine izin verebilirdi ama bedeni ihtiyacını talep ediyor, her geçen saniye daha da acı verici bir şekilde ısrarcı oluyordu. "Şimdi beni öpeceksin," diye emretti, yumuşatmak için omuzlarını okşayarak Sesinde sertlik vardı.

"Nasıl , Geoffrey," diye fısıldadı Elizabeth. Adamın boyuna uzanıp kendi eliyle ağzına dokunduğunda artık gülümsemiyordu. Öpücük her ikisi için de oyunu sona erdirdi. Kadının ağzı adamın dili için açıldı, elleri adamı sabit tutmak için yüzünü kavradı. Ve sonra tutkunun alevlendi ve Elizabeth de kontrolünü kaybetti. Ona doyamıyor gibi görünüyordu, onu tutsak etmek için başının arkasındaki saçları çekiştiriyordu.

Geoffrey onu sırt üstü yatırdı ve öpmeye devam ederken vücuduyla sardı. Biranın tatlandığı kızın tadı onu daha fazlası için susattı. Elleri aceleyle sertçe okşadı ve dokundu ve eli uyluklarının arasına kayarak oradaki ıslaklığı hissettiğinde, onun tutkusunun kendininkiyle eşleştiğini anladı.

Daha fazla bekleyemezdi. Elizabeth de bekleyemezdi. Bacaklarını ayırdı ve onu içine almak için sabırsızlanarak ona doğru eğildi. Geoffrey o kadar ağır nefes alıyordu ki konuşamıyor, Elizabeth'in kendisini ne kadar memnun ettiğini söyleyecek sözcükleri bulamıyor, sadece ihtiyacı yüzünden inleyebiliyordu. Derinlemesine itti, kontrol için titriyordu ve onun haykırışını duydu. Tırnakları adaminkileri sıyrırıyordu. onu uzaklaştırmaya çalışırken omuzları.

"yaktın Geoffrey," diye hıçkırarak adamın kulağına eğildi ve ona karşı mücadele devam etti.

Onu duydu ve hemen tüm hareketlerini durdurdu. Dirseklerinin üzerinde doğrulup onun gözlerinin içine baktı ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını gördü. "Şışt," diye teselli etti, "uzun sürmeyecek, Elizabeth. Acı geçecek." Onu öpmek için eğildi ama Elizabeth yüzünü çevirdi.

"Çok ağrım var," diye fısıldadı, "durmalısın." Şimdi ağlıyordu, hem acıdan hem de çelişkili ihtiyaçtan. "Ama ben de durmanı istemiyorum Geoffrey."

Duramıyordu, ona duramayacağını söylemek istiyordu ve onun bunu anlamayacağını biliyordu. Erkeklerle karşı anlayamayacak kadar masumdu. İç çekerek, onunla birlikte kendi tarafına yuvarlandı, sabrını korumaya, onu kalçalarından sıkıca tutarak içinde kalmaya ve bu sırada onu yatıştıracığını umduğu sözler fısıldamaya devam etti.

Geoffrey onun bacağını yukarı çekti ve kalçasına . "Şimdi daha iyi ," dedi ve hıçkırıklar durduğunda haklı olduğunu anladı. Sonra onu öptü, eritmek ve tutkusunu yeniden alevlendirmek için uzun, yoğun bir öpücüktü ve bir süre sonra Elizabeth karşılık vermeye başladı. Elleri göğsüne bastırmayı bıraktı ve tekrar okşamaya başladı. Yenilenen tutkusuyla birlikte acısı da gitmiş ya da fark edilmemişti.

"Daha iyi mi?" diye sordu, onun içinde daha fazla kalamayacağını düşünüyordu.

Elizabeth cevap olarak inledi ve kalçaları ona karşı hareket etmeye başladı. Geoffrey'nin ihtiyacı olan tek teşvik buydu. Ağız Elizabeth'in ağzını kapadı ve onu yakaladı.

Elleri kalçalarını daha da yaklaştırmaya inliyordu. Yavaşça hareket etmek istedi ama yapamadı, tekrar tekrar, daha derine ve daha derine itti. Kadının tekrar haykırdığını duydu ve daha fazla acı çekmesine neden olduğunu düşündü ama yine de patlama onu tırmandığı dağın zirvesinden sallayana kadar duramadı. Altında titrediğini hissetti ve ancak o zaman onu sırt üstü yuvarladığını ve bacaklarının tepkisinin gücüyle onu sıkıldığını fark .

Nefes alış verişi sakinleştiğinde ve onun altında rahatladığını hissettiğinde Geoffrey, "İyi misin?" diye sordu.

Kız onun omzuna doğru başını salladı ve Geoffrey rahatladı. Yan dönerek onu yanına çekti ve gözlerinin içine baktı. Gözleri hâlâ tutkuyla parlıyordu ve Geoffrey'nin onun tatmin olmadığını düşünmesine neden oldu. "Seni tatmin edemedim mi?" diye sordu, sesinde endişe vardı.

Elizabeth kendini onun tarafına doğru ayarladı ve başını omzuna koydu. "I

Çok memnunum Geoffrey," diye fısıldadı. Sesi merak ve uykulu bir zevkle doluydu. Beni memnun edemediği için endişeleniyor, diye fark etti ve içini bir memnuniyet ısıltısının ısıttığını hissetti. Yakında, diye düşündü, bana ne kadar değer vermeye başladığının farkına varacak. Ve bir gün, diye düşündü, bir gün o sözleri söyleyecek.

"Peki seni tatmin edebildim mi?" diye sordu. hissetmişti. Onun adını haykırdığını duymuş ve kendi patlamasından sadece saniyeler önce gücünün parçalara ayrıldığını hissetmişti. Evet, onun adını çağırdığını da hatırlıyordu.

Geoffrey cevap verene kadar Elizabeth derin bir uykuya dalmıştı. Kendi kendine kıkırdadı ve gözlerini kapadı. Memnuniyet buradaydı, bu odadaydı. Elizabeth ne zaman yanında olsa oradaydı. Bunu tartışmadan kabul etti ve yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Sekizinci Bölüm

[İçindekiler](#) - [Önceki](#)

[Sonraki](#)

Elizabeth ertesi sabah gözlerini zihninde uçuşan binlerce soruyla açtı. Geoffrey hâlâ mışıl mışıl uyuyordu ve bir koluyla onu kendine doğru çekiyordu.

Onun bir süre daha uyumasına izin vermeye karar verdi ve yataktan çıkarken onu rahatsız etmemek için büyük özen gösterdi. Giysiler yere saçılmıştı ve Elizabeth bornozuna sarındıktan sonra sessizce ortalığı temizlemeye koyuldu. Ona horladığını söylemesi gerekecek, diye düşündü kendi kendine gülümseyerek.

Bunu duymaktan hoşlanmayacağını biliyordu ve bu onu daha da memnun etti. Ah, ama kocasını kızdırmayı seviyordu! Omuz silkerek, büyükbabasının karakterini fazlasıyla taşıdığını düşündü. Ve bu oyunun ustasıydı. Geoffrey çok kolay bir kurbandı, çok ciddi bir mizacı vardı ve günün büyük bölümünde kaşlarını çatmaya meyilliydi. Suçluluk duymadan itiraf etti, Geoffrey'nin kişiliği onu kışkırtmaya çalışmayı çok cazip kılıyordu.

Elizabeth pencereye doğru yürüdü ve kürk parçasını kaldırdı. Dışarı baktığında, eğer havanın sıcaklığı ve güneşin parlaklığı bir gösterge ise, gerçekten de büyük bir gün olduğunu gördü. Yaz kadar sıcak hissediyordu. Yüzünde hafif bir esinti vardı.

Büyük, diye düşündü tekrar, bugün bazı cevaplar bulacaktı. Bakışlarını ormanın kenarına, amcası ve adamlarının kamp kurduğu yere çevirdi. Bugün adalet yerini bulacak, diye düşündü etrafı tararken. Bir şey yanılttı ama zihni bunun ne olduğunu kavrayamıyordu. Başını salladı ve düşüncelerini temizledi. Adamlar gitmişti! Hayır, bu olamaz, diye kendisiyle tartıştı. Kürkü duvardan söktü ve daha iyi için eğildi. Gerçekler değişmemişti. Belwain ve adamları gitmişti, gece kaçmışlardı.

Öfkelenerek kocasına döndü. Tanrım, ama o çok öfkelenecek, diye tahmin etti. Belwain kampı terk ettiğinde neden uyarı sesi duyulmamıştı? Neden kocasına haber verilmemişti? "Geoffrey! Gitmişler!" diye bağırarak haber verdi. "Hepsi gitmiş."

Kocasının tepkisi onu memnun etmedi. Tek gözünü açtı, kaşlarını çatı ve yan yatarak ondan uzaklaştı.

Anlamıyor, diye düşündü Elizabeth. Koşarak yanına gitti ve yatağın üzerine diz onu omzundan dürttü ve tekrarlardı, "Gittiler, Geoffrey. Uyan ve kafanı topla. Hemen kalkmalısın. Bir şeyler yapmalısın."

Geoffrey kızgın bir canavar gibi ses çıkararak inledi ve sırt üstü yuvarlandı. "Böğürmeyi kes," diye bağırdı.

"Dinlemiyorsun. Belwain gitti, kaçtı," dedi Elizabeth tekrar ve hâlâ sesini alçaltmadı. "Giyinmelisin. Peşinden gitmeliyiz. Biz-"

"Gittiğini biliyorum," dedi Geoffrey. Kadının şaşkın bakışları karşısında içini çekti ve yataktan kalktı. "Onu evine geri gönderdim."

Duyduklarına inanamıyordu. Belwain'in gitmesine izin mi vermişti? "Ya dün akşam sana işaret ettiğim asker?" diye sordu kısık bir sesle. "Onun da gitmesine izin mi verdin?"

Geoffrey esneyerek, "Evet," diye cevap verdi. Sandığa doğru yürüdü ve bir gece önce oraya yerleştirilmiş leğenden yüzüne soğuk su sıçratmak için eğildi.

Elizabeth onu izledi. Geoffrey'nin iyi bir nedeni olması gerektiğini düşünerek sakın kalmaya çalıştı. İçinde bir öfke birikiyordu ama kontrolünü kaybetmedi.

"Bana buna neden izin verdiğini söyleyecek misin?" diye sordu sonunda. Hâlâ yatakta diz çökmüştü ama şimdi başını gizlenemez bir çaresizlikle öne eğmiş, altın sarısı saçlarının uzun telleri Geoffrey'nin bakışlarından işkencesini gizliyordu.

Geoffrey kadının sesindeki öfke tehdidini duydu ve sabahın erken saatlerinde hiç bu kadar keyifli olmamışken kendini bağırarak cevap verirken buldu. "Her zaman beni sorguluyorsun, kadın! Senin için önemini biliyorum ve bu nedenle sana hangi planların uygulandığını söyleyeceğim." Yatağa geri döndü ve eliyle kadının çenesini kaldırdı. "Ama sakınleşip önce benim uyanmama izin verecek misin? Bunu anlıyor musun, karıcığım?"

Elizabeth bu soğuk ve sert konuşmayı dinledi ve sadece başını sallayabildi. Ona cevap veremeyecek kadar öfkeliydi. Nazik savaşçı yine öfkeli bir canavara dönüştü, diye düşündü. olsun, diye karar verdi, eğer cevapları ve konuşması aynı olursa, onunla kelimesi kelimesine, haykırışı haykırışına boy ölçüşeceğim.

Açıklamalar beni yatıştırmıyor. Kolayca talep ettiği körü körüne itaat ve güven yeterince oldu. Evet, bana güvenmemi emrediyor ama bunu yapmam için bana hiçbir neden vermiyor. Artık yeter! Artık onun iradesine boyun eğmeyeceğim. "Sana güvenimi verdim kocacığım ve bunun bir hata olup olmadığını *şimdi* anlayabilirim." Sesi onunki kadar sert ve soğuktu.

Geoffrey onun çıkışını görmezden geldi ve giyinmeye devam etti. Onu duyduğunu biliyordu, duymaması için ölü olması gerekirdi ama yüzü ona dönüktü ve talebine verdiği tepkiyi göremiyordu. Pekâlâ, onun tepkisini ve dikkatini çekecekti. Yataktan kalktı ve kapının önüne giderek kapıyı kapattı ve kollarını önünde kavuşturarak öylece durdu. Bırak meydan okumamı görsün, bırak isyanımı tatsın. Yapacağım cevaplarımı aldım!

Kılıcını güvenli bir şekilde yanına sabitledikten sonra Geoffrey karısına yürüdü ve tüm dikkatini ona verdi. Yüz ifadesinden hiçbir şey saklamıyordu, çünkü sözlerinin onu ne kadar öfkeliendirdiğini bilmesini istiyordu. aldığı şahin gibi davranan Geoffrey'nin kolları hızla uzandı ve kız daha ne olduğunu anlamadan onu omuzlarından yakaladı. Kelimenin tam anlamıyla onu ayaklarından çekip aldı, böylece gözleri onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Asla," dedi sert bir fısıltıyla ve kızın iliklerine kadar ürperdi, "asla talep ediyorum." Adam onu kez salladı ve Elizabeth ellerinin teninde titrediğini hissetti. Patlamaya hazır görünüyordu, diye düşündü Elizabeth, Geoffrey'nin koyu renk gözlerindeki altın parçacıklarının şimdi buz parçacıklarını andırdığını fark ederek; yine de ihtiyatlı davranmayı reddetti. Protesto etmek, ne niyetle olduğunu bilmenin onun hakkı olduğunu söylemek için ağzını açtı ama Geoffrey onu tekrar sarstı. "Özür dilemedikçe bana tek kelime etme."

Elizabeth hemen kapattı. Ona haklı olarak vermesi gereken bir özür dışında *hiçbir* özür olmayacağına karar verdi.

"Öyle olsun," diye mırıldandı Geoffrey. Kadının yüzündeki ifadeden ve gözlerini karartan kızgınlıktan özür dilemeyeceğini biliyordu. Hiçbir kadına öfkeyle el kaldırmamıştı ama Tanrı şahidim olsun, bu küstah kadın düşünce daha az iğrençti. Kendi düşüncelerinden iğrenerek başını tekrar salladı. "Bir katır kadar inatçısın," diye mırıldandı. Onu tekrar yere, kapının yolunun dışına koydu. Son bir kez baktı ve gitti.

"Öyle olsun," diye mırıldandı merdivenlerden inerken. İnatçı kadın! Ama onu hiç olmadığı kadar çileden çıkarabiliyordu. İnatçılığının, itaatsizliğinin bedelini ödeyeceğine dair yemin etti. Onunla bir daha konuşmadan önce gün boyunca bekletecekti. Akşam olduğunda, onun özür dileyeceğini tahmin ediyordu.

Büyük kapıdan hızla çıktı ve atını çağırdı. Ormanda zorlu bir gezinti zihnini temizleyecek ve öfkesinden kurtulmasını sağlayacaktı. Ya bu olacaktı ya da yatak odasına dönüp karısını boğazlayacaktı. Bu saçma düşünceye gülümsedi, ona asla zarar veremeyeceğini biliyordu ve hayal kırıklığının bir kısmının güneş ışınlarıyla buharlaştığını hissetti. Ah, karıcığım, diye düşündü ahıra doğru adımlarını yavaşlatırken, alçakgönüllülük hakkında öğrenmen gereken çok şey var.

Kapı kapanır kapanmaz Elizabeth bornozunu çıkarmaya başladı. Latince bir şeyler mırıldandı ve küfretti.

giyindiği sırada. Koyu mavi bir tunik ruh uyuyordu, kesimi ve tasarımı da düşünceleri kadar kasvetliydi. O kadar öfkeliydi ki ne yapacağını bilmekte zorlanıyordu. Açık havaya çıkması, güneşi yüzünde hissetmesi, rüzgârın saçlarını havalandırması, sadece kırsağına sert ve hızlı bir şekilde binerken bulabildiği özgürlüğü hissetmesi gerekiyordu. Egzersiz onu sakinleştirecek, muhakeme yeteneğini geri getirecekti.

Ahıra doğru yola çıkmadan önce saçlarını taramaktan başka bir şey yapmadı, sadece küçük yayını ve oklarını toplayacak kadar durakladı. Yayını omzunun üzerinden geçirdi, okları da büyükbabasının kendisi için yaptığı keseye yerleştirdi. Deri keseyi ince, düğümlü bir ipe bağladıktan sonra başının üzerinden geçirip bir kolunun altına aldı.

Elizabeth geldiğinde Geoffrey ahırdan yeni çıkıyordu. O yapmadı Yine de onu aramaya gelmiş olmasından son derece memnundu. Şimdiden benden özür dilemek için beni arıyor, diye düşündü memnuniyetle.

Kocasını tek kelime etmeden yanından geçip gitti ve bu Elizabeth için gayet uygundu. Kırsağının eyerlenmesini emrederken ona yan gözle bile bakmadı.

Elizabeth seyise atını eyerlemesini emretmeden önce Geoffrey gitmişti. Seyis yanlışlıkla lordun izin verdiğini sandı ve Elizabeth'in emrini yerine getirmek için acele etti. Efendinin dışarıda karısını beklediğine şüphe yoktu.

Elizabeth dar açıklıktan geçerken duvar kapıları itilerek kapatılıyordu.

Dolambaçlı yolda hızla ilerlerken, fazla uzağa gitmeyeceğini düşündü, Öfkesi ve hayal kırıklığı içinde bile böyle bir riske girmenin ne kadar aptalca olacağını biliyordu. Hayır, sadece bölgede yarım bir daire çizecek, haydutların asla girmeye cesaret edemeyeceği, koruma amaçlı duvarların görüş alanı içinde kalacaktı.

Geoffrey atını sürerken durakladı, at ve binicinin yaklaşma sesini duydu ve geri döndü. Karısının dolambaçlı yolda boyun kıran bir hızla görünce neredeyse eysiz kalacaktı. Onu görmezden geldiğini hatırlamadan önce bir öfke ııııı attı ve kendi davranışına tekrar başını sallamak zorunda kaldığını fark etti. Aygırını kışkırttı ve sadece bir atın geçebileceğı genişlikteki dar patikaya varmadan önce onu durdurmayı umarak karısının peşinden gitti.

Elizabeth Geoffrey'nin yaklaştığını gördü ve kendini yeni bir çatışmaya hazırladı. Nefes nefese kalarak kısırağını durdurdu ve beklemeye başladı.

"Bana yine meydan okuyorsun, karıcığım," diye bağırdı Geoffrey

duyabileceğı bir mesafedeyken. Elizabeth, "Hayır," diye bağırdı. "Sen asla-"

"Sessizlik!" Göz ardı edemeyeceğı bir kükreşti bu. Başıyla onayladı, kendini birdenbire oldukça korkmuş buldu. Haydutlar şimdi kocasına tercih görünüyordu, diye düşündü biraz umutsuzca. Onu dövecek miydi? Merak etti. Yanına vardığında kocasının gözlerindeki bakış, onun yapabileceğini düşünüyordu. Yine de onun yapacağını sanmıyordu. Bu yeterince yaygın bir durumdu. Kocaların karılarını itaat etmeleri için dövmelele adetten sayılırdı ama Geoffrey sıradan bir koca değildi.

"Bana vurmayacaksın." Kadının sakın ifadesi Geoffrey'nin gururuna bir tokat gibi inmişti. Elbette vurmuyacaktı, neredeyse bağıracaktı. Derin bir nefes aldı ve kızın elinde tuttuğı dizginleri kavradı.

"Yapmazdım," diye alçak sesle itiraf etti. "Ben mantıklı bir adamım Elizabeth ve mantıklı adamlar karılarını dövmezler. *isteyebilirler* ama yapmazlar."

Az önce söylediklerini sindirmesini bekledi ve sonra devam etti, "Şimdi bu *makul* adama neden refakatsiz at sürdüğünü söyle. Bana yetişmeyi mi düşünüyordun?"

Gülümsemeye cesaret edemedi. Garipti ama bunu yapmak istedi ve öfkesinin geçtiğini fark etti. Adamın sürdürmeye çalıştığı kontrolü gördü ve şuna karar verdi uysallık gerekiyordu. Sorun, tabii ki, o emin değildi

Nasıl uysallık göstereceğini biliyordu. "Size doğruyu söylersem cevabım muhtemelen sizi kızdıracak," dedi gözlerini yere indirerek.

Geoffrey, "İmkânsız," diye karşı çıktı. "Daha fazla öfkelenemem. Ve bana her zaman doğruyu söylemelisin, Elizabeth."

Elizabeth içini çekerek, "Pekâlâ," dedi. "Seni yakalamaya çalışmıyordum, Geoffrey. Sadece ata binmeye, endişelerimden ve yüklerimden bir süreliğine kurtulmaya ihtiyacım vardı," diye itiraf etti dürüstçe ve açık bir bakışla. "Sana bağırmaktan hoşlanmıyorum... ya da senin bana bağırmandan. Bu yeni bir at için çok üzücü. evlilik."

Konuşmasının yoğunluğu onu şaşırttı ve öfkesinin tüm kalıntılarını bir kenara itti.

"Sert sözler düşündüğümüzde sessizliğimizi korumaya çalışmamız önemlidir. Bunu annemden öğrendim, Geoffrey. Aksi takdirde bu evlilik çok tatsız olur. Sonradan pişman olacağınız şeyler söylersiniz ama o zaman da *çok* geç olur. Acı çoktan çekilmiş olur." Ardından küçük bir gülümsemeyle onu onurlandırdı ve ekledi, "Elbette sözlerin *beni* incitemez, çünkü ben, yani biz annem ve babam gibi derin bir sevgiyi paylaşmıyoruz. Ama böyle bir şey olacaksa, yani... Ah, açıklamalarım ortalığı karıştırıyorum." Böyle şeyler söylediği için utanarak saçlarını omuzlarının arkasında toplamakla meşguldü. Ona böyle şeyler söylemek için henüz çok erkendi.

"sevmemizi mi diliyorsun?" Adam sorusuyla eğleniyor gibiydi ve Elizabeth onun gözlerinin kibirle parladığını düşündü.

" demek istemedim," diye kekeledi Elizabeth. "Sadece iyi geçinmek istiyorum, hizmetçin olarak değil Geoffrey. Ben senin karınım ve seninle yanınızda... arka planda bir yerlerde gezinmiyor. Evlilik hakkındaki fikirlerinizin çok sıra dışı olduğunu düşünüyorum."

"Bu benim senin görüşlerin hakkındaki fikrim, karıcığım. En sıra dışı olan sizin fikirleriniz," diyerek savunmasını yaptı. "Ve bunun nedeni çok Başa çıkılması o kadar zor ki sabrım tükeniyor. Evime yerleştiğinizde bu durumun değişeceğini düşünüyor musunuz?"

Elizabeth omuz silkerek cevap verdi. "GörünüŖe göre sorunu olan sizsiniz lordum, çünkü az önce sabrınızı korumakta zorlandığınızı itiraf ettiniz." Mantığı ve yüzündeki ifade karşısında gülümsedi. "Bu sorunun üstesinden gelmenize yardımcı olmaktan mutluluk duyarım," diye ekledi, "eğer izin verirseniz."

Geoffrey, "Sorunu olan *ben* değilim," diye karşılık verdi. ve "Beni yine bağırtmaya çalışıyorsun, değil mi? Amacın ne senin?"

Elizabeth hemen cevap vermedi. Omuzlarını kaldırdı ve bakışlarını ondan başka yöne çevirdi.

Çenesini ovuşturarak, "Aslanı ısırırsan tarafından yutulma riskini göze almış olursun," dedi.

"Ve siz de aslan mısınız, lordum?" Elizabeth başka bir tuzak kurmayı düşünerek sordu.

"Öyleyim," diye onayladı Geoffrey, onun gözlerindeki ışıltıyı görüyor ve nedenini merak ediyordu.

"O zaman bu beni senin diŖi aslanın yapar, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Bunu düşünmemiştim ama evet, bu seni benim diŖi aslanım yapar," dedi kıkırdayarak.

"İlginç," dedi Elizabeth kocasına. "DiŖi aslanın avlanan ve kocasına yiyecek getiren kiŖi olduğunu biliyor muydun?"

"Sadece o izin verdiği için," dedi Geoffrey inançla. "Peki bu bir gün için izin verecek misin?" diye sordu.

Geoffrey kaşlarını çatı. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Benimle ormana gelmen için. Senin için avlanıp yemeğini hazırlayacağım sonra görevlerimize döneceğiz." Belki de, diye düşündü, Belwain'le ilgili planlarını bana yalnız kaldığımızda ve dikkatin dağılmadığında anlattırın.

Geoffrey başını geriye atıp güldü ve bineğinin telaşla sıçramasına neden oldu. "Bu kadar yetenekli olduğunu mu sanıyorsun?"

Elizabeth başını salladı ve o da daha çok güldü.

Yapılması gereken çok iş, verilmesi gereken emirler vardı, Geoffrey sorumluluklarını karısının sunduğu zevke karşı tartıyordu. Ah, ama bu geçip gitmesine izin verilemeyecek kadar iyi bir fırsattı, diye karar verdi Geoffrey. Aşırı kendini beğenmişlik, Elizabeth'e bir kadın olarak sınırlarını gösterme şansı.

"Yolu göster, dişi aslan," dedi dizginleri ona geri atarak. "Aslanın acıkmış."

Elizabeth sevinçle güldü, kendini yeni bir oyun oynamak üzere olan bir çocuk gibi hissediyordu. Oyun sona erdiğinde tüm sorunlar devam edecekti ama bu rahatlama hoş karşılanmıştı. Bu bir gün için, diye karar verdi Elizabeth, yükünden kurtulacaktı. Ve bu kibirli kocaya bu süreçte bir iki şey gösterecekti.

Atını mahmuzlayarak harekete geçirdi, beklenti onu ele geçirmişti. Geoffrey onun hemen arkasında kalarak hızı onun ayarlamasına izin verdi, o ormana doğru atını sürerken altın sarısı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Onun kahkahasını yakaladı ve kendini de gülerken buldu. Kızın coşkusu dikkat çekiciydi, diye düşündü kendi kendine, sahip olduğunu bilmediği bir ruh hafifliği hissediyordu.

Elizabeth sonunda yarıştan yoruldu ve atını durdurdu. Kocasını yanına ulaşamadan atından indi. Kocasının elinden tutup onu sağlam görünümlü bir ağaca götürdü ve yiyeceklerini hazırlarken ona oturup dinlenmesini emretti.

Buna izin veremezdi ve öyle de söyledi. "Avlanmanıza karışmayacağım ama yanınızda kalmalıyım. Bu yolu bu," diye ekledi onun itiraz etmek üzere olduğunu görünce.

"O zaman sesinizi çıkarmayın, yoksa akşam yemeğiniz olmaz," diye uyardı.

Geoffrey onun bir ok alıp cılız yayın teline yerleştirmesini izledi ve kendini tutamadı. Tekrar gülmeye başladı. "Sen

O... oyuncağı oyunumuzu yakalamak için kullanmayı düşünüyor musun?" diye sordu. ", " diye tersledi Elizabeth.

"O zaman kesinlikle aç kalacağım," diye tahmin etti Geoffrey, ama umursamadığını da itiraf etti.

Elizabeth onun görmezden geldi. Atlardan kısa bir mesafe uzaklaştı ve sonra yanındaki ağaç kadar hareketsiz durup beklemeye başladı. Ok hazırды... Keşke tavşan işbirliği yapsaydı!

Geoffrey karısını izlerken çok yoğun olduğunu düşündü. Onun kısa bir mesafe arkasında durmuş, ormanın sesini dinliyordu, eli kılıcının üzerinde duruyordu. Bu numarayı ne zaman bırakacaktı? diye sordu kendi kendine. Hazırlıksız olduğunu ve onun yardımına ihtiyacı olduğunu kabul edecek miydi? Biraz daha uzun süreceğini tahmin ediyordu, çünkü çok inatçıydı. İçini çekti ve ağırlığını değiştirerek onu beklemeye hazırlandı. Elizabeth dönüp ona ters ters bakınca gürültüsünü kesti.

Adamın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi fark etmemişti ama keşke fark . Kendini beğenmiş, kendinden ve yeteneğinden o kadar emin ki. Kına yakabilmek için başarısız olmamı bekliyor, diye düşündü. Gülüşünü ve iğnelemelerini hazırlıyor.

Bütün gün ve gece orada durması gerekse bile, yemin etti. Başarısızlığa izin verilemezdi, eğer gururundan bir şey kaybetmek istemiyorsa.

Zafer için ettiği dualar sonunda kabul olmuştu. Şişman ama çevik bir tavşan küçük açıklıkta hızla ilerledi; Elizabeth nişan alıp oku havada ısıklık çalarak gönderdi ve Geoffrey gözünü kırpsa bile avı kaçıracaktı. Tavşan yere yığıldı, Elizabeth'in okuyla toprağa çakıldı.

Ne söyleyeceğini düşünmeden önce ağzı açıldı. Doğrusu, biraz da utangaç bir şaşkınlıkla itiraf etti ki, nutku tutulmuştu.

Ah, omzunun üzerinden geriye bakıp kocasının tepkisini görmeyi ne kadar da çok istiyordu! Elbette yapmadı, çünkü doğruluğu konusunda son derece umursamaz davranmak istiyordu ve ona bakarsa, kocasının bunu anlayacağını biliyordu.

Gözlerinde zafer sevinci vardı. Kesesinden bir ok daha çıkardı ve gülümsemesini minimumda tutarak oku yayın gergin teline yerleştirdi.

Elizabeth kolları ađrımaya bařlayana kadar bekledi ve sonra stratejisini deđiřtirdi. Oyunu harekete geçirmeyi umarak yavařça yođunluđun içine dođru bařladı. Hedefi iře yaradı ve Elizabeth bir tavřan daha dūřürdü.

İki tavşanı da topladıktan sonra kocasına döndü ve gülümsedi. "Tavşanlar oyuncak kullandığımı bilmedikleri için çok şanslıyım lordum. Sizce de öyle değil mi?"

Geoffrey gülererek, "Onlar çok aptal hayvanlar, karıcığım, ama de söylemeliyim ki, aferin sana," dedi.

Elizabeth resmi bir selam verdi ve, "İltifatın için teşekkür ederim, Geoffrey. Sanırım bu senin ilk iltifatın. Nazik sözleriniz için size minnettarım." Elizabeth'in gözleri neşeyle parlıyordu. Sırf bu yüzden başını arkaya atıp kahkahalarla gülecekmiş gibi hissediyordu.

"Öpücüğünü tercih ederim," dedi Geoffrey ve ancak o zaman ona dokunmayı ne kadar çok istediğini fark etti.

Elizabeth neredeyse ona gündüz olduğunu ve öpüşmenin sadece yatak odalarının mahremiyeti için olduğunu söylediğini unutup unutmadığını soracaktı. Adam kurallarından birini çiğniyordu ve bu gerçek onu memnun etti. "O zaman kocacığım," diye cevap verdi. Tavşanları bıraktı ve kışkırtıcı olduğunu umduğu bir şekilde kalçalarını sallayarak ona doğru yürüdü. Ellerini adamın omuzlarına koyarak görevine odaklandı ve başını adamın kine doğru çekmeden önce dilinin ucuyla alt dudağını ıslattı. Dudakları, ikisini de tatminsiz bırakan uzun, arayış dolu bir öpüşmede buluştu. Ve böylece tekrar öpüştüler. Geoffrey birdenbire talepkâr bir tavır takındı, kollarını kıza doladı ve onu göğsüne doğru çekti. Kadının Geoffrey'nin bu zorlayıcılığına verdiği tepki sınır tanımayan bir coşkuydu; kollarıyla Geoffrey'ye sarılırken, dili de bu duyusal tatmin savaşında Geoffrey'ninkiyle dolanıp duruyordu. Onu çevirdi ve bir ağacın kabuğuna yasladı, dudaklarındaki tutuşunu hiç bozmadı. Göğüslerini okşayarak

malzeme iştahını yatıştırmadığı gibi, kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde onunkilere sürterek yaptığı hareket de onu rahatlatmadı.

Boğazından alçak sesle hırladı ve Elizabeth inleyerek cevap verdi. Onun saten tenine dokunma ihtiyacı tüm düşünceleri bir kenara itti. Eteğinin kenarını iki eliyle beline kadar kaldırdı ve sonra Elizabeth'in pürüzsüzlüğünü okşadı, ellerinin altında titrediğini hissettiğinde inanamayacağı kadar zevk aldı. Bir kolunu başının üstündeki ağaç kabuğuna yasladı ve kasıklarında giderek artan sızıyı dindirmeye çalıştı. Ağzını serbest bıraktı ve başını onun yüzünün yan tarafına yaslayarak kulağına doğru nefes aldı. "Bu çok aptalca, karıcığım. Durmalıyız. Güvenli değıl Burada." Hayal kırıklığı ve ihtiyaçla sertleşen sesi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Elizabeth onun yanağını öptü, dili yara izinin çizgisini okşadı. "Güvende," diye fısıldadı. "Seninleyken her zaman güvendeyim." Sonra onun ağzını yakaladı ve ağılıkla öptü. "Lütfen Geoffrey," diye inledi adam ondan uzaklaşmaya çalıştığında.

Geoffrey sert bir sesle, "Acını dindirmenin başka yolları da var," diye fısıldadı. Kadının ağzını tatmin vaat eden yıkıcı bir öpücükle yakaladı ve elini iç çamaşının altından geçirdi. Bacaklarının arasındaki nemli yumuşaklığa dokunup okşamaya başladığında, kadın coşkuyla haykırdı. Parmakları aşağıdaki hareketi taklit ederken Geoffrey'nin dili yavaşça Elizabeth'in ağzına girip çıkmaya başladı. Ve sonra Elizabeth'in kalçaları Geoffrey'nin eline karşı daha güçlü bir şekilde kamburlaşmaya başladı; başını Geoffrey'nin omzuna gömdü, vücudunda dolaşan ihtiyaç ve arzuya karşı titriyordu. Serbest kalma öyle bir hızla geldi ve Elizabeth'i öyle bir güçle sarstı ki Geoffrey'nin üzerine yığıldı.

Geoffrey, Elizabeth'i bu kadar yakınında tutmanın ve ona istediğı zevki vermenin tatlı işkencesine dayanabileceğini düşündü, ama bunun yeterli olmadığını anladı. Nefes alış verişi yavaşlayıncaya ve titremesi duruncaya kadar onu sıkıca kendine doğru çekti ve sonra ondan . Tek kelime etmeden kıyafetlerini çıkarmaya başladı ve bakışlarıyla onu da aynı şeyi yapmaya teşvik etti.

daha hızlıydı, önünde utangaç olsa da gururla duruyordu, elbiseleri ayaklarının altındaydı.

Geoffrey ona bakmakta acele etmedi, tutkusu sıcak ve umut doluydu. Elizabeth'in göğüsleri ihtiyaçtan ağırlaşmıştı, meme uçları dikleşmiş ve onun dokunuşunu bekliyordu.

Adamın kontrolü onu hayrete düşürmüştü. Adamın tuniğini yere bırakıp kendisine dönmesini izledi ve vücudunun güzelliği karşısında adeta şaşkına döndü. Büyükbabasının ona Viking tanrısı gibi görünüyordu, diye düşündü, çünkü kesinlikle onun kadar muhteşem bir yapıya sahipti. Ve o bana ait, diye düşündü merakla, tıpkı benim ona ait olduğum gibi.

Geoffrey'nin eli ona doğru uzandı ve Elizabeth hemen onun kucağına atıldı. Geoffrey onu kendine doğru çekmekten memnun görünüyordu, tatlı kokusunu içine çekerken ellerini sırtında gezdirip zevkle iç geçirdi.

Tuniğinin yanına diz çöktü ve yanına çekti, yanına uzanmadan önce sırt üstü yatırdı. Parmağının ucunu bir göğsünün üzerinde gezdirirken hareketleri yavaş ve neredeyse tembeldi. diğerini.

Elizabeth onun başını aşağı çekti ve kontrolünü kaybetmesini isteyerek dudaklarından tutkuyla öptü. Geoffrey, "Tanrı aşkına Elizabeth, sana olan ihtiyacım yüzünden kanımı kaynatıyorsun," diye fısıldadı.

Elizabeth kızarak, "Benim için de öyle Geoffrey," diye itiraf etti. "Korkarım beni ahlaksız buluyorsun," diye ekledi. Bacaklarını ayırdı ve onu üstüne çekmeye çalıştı, ama Geoffrey kendini tuttu.

"Henüz değil," diye fısıldadı ağzı göğüslerine doğru ilerlerken. Dili önce birini sonra diğerini okşamaya başladı, her zaman meme uçlarına yakındı ama asla dokunmuyordu. Şefkatli işkencesiyle onu çıldırtıyordu ve kendini onu durdurmak için saçlarını çekerken buldu. Yumuşak kahkahasını duydu ve sonra ağzı ona istediğini, sessizce yalvardığı şeyi verdi, diliyle meme ucuna dokundu ve sonra ağzına aldı.

Elizabeth zevkle içini çekti, egzotik duygunun vücutunda dalgalanmasına izin verdi, hoşnuttu.

Uzuvları mutluluktan uyuşmuş gibiydi. Geoffrey eğilip gözlerinin içine baktı, onu memnun ettiğini biliyordu ve doymadan önce, onu tanıştırdığı bu yeni cinsel dünyayı ona daha fazla göstermeye kararlıydı.

Onun tadına bakma ihtiyacı onu harekete . Ağzı göbeğinin etrafında bir daire çizerek hafif, tüylü öpücükler bıraktı ve sonra yavaşça aşağı doğru indi. Sarı buklelerin oluşturduğu üçgenin gizlediği sıcaklığı, neden olduğu ıslaklığı buldu ve ağzıyla, araştıran diliyle onunla sevişmeye başladı.

Elizabeth ilk dokunuş karşısında şok oldu, kadın ve erkeğin birbirlerine bu şekilde taptıklarını bilmiyordu ve itiraz etmeye başladı. Kelimeler boğazında düğümlendi, zevk dalgalarıyla yıkanıp gitti. kocası neden oldu. Omuzlarına yapıştı, içinde biriktiğini hissettiği gerginlikle savaşıırken ona gerildi. "Geoffrey!" Bu bir talepti ve kadının soluğuyla yumuşatılmıştı.

Kocasını ne istediğini, serbest kalması için neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ama tuttu, tamamen kontrolden çıktığından emin olana kadar onu zirvenin eşiğinde tuttu. Gırtlaktan gelen inlemeleri ve kalçaları ona zamanın geldiğini söylüyordu. Başını kaldırdı ve parmaklarını kadife sığının içine bir kez sokarken onun tutkuyla parlayan gözlerine baktı. Elizabeth'in tüm vücudu ihtişamla yükseldi. Doruk noktasının gücüyle sarsıldı ve sonra kendini bir renk denizinde yüzerken hissetti, hepsi patlıyor, birbirine karışıyor ve sonunda soluyordu.

Gözlerini açtığında kocasının kibirli bir memnuniyetle gülümsediğini gördü.

"Beni berbat mı buluyorsun?" diye fısıldadı utançla.

Geoffrey, "Bence çok güzelsin," diye cevap verdi. Sesi titriyordu ve Elizabeth onun uyguladığı kontrol için minnettarlık duydu.

Ve şimdi sıranın onda olduğuna karar verdi. Ne yapacağından emin değildi ama doğrudan onun karanlık bakışlarına bakmaya devam ederek, "Peki kadın kocasına aynı şekilde dokunur mu?" diye sordu.

Geoffrey alçak bir hırıltıyla, "Evet," diye cevap verdi.

"Bunun gibi mi?" Elizabeth onun elini tutarak sordu. Yavaşça dokundu Parmaklarından birini dilinin ucuyla tuttu sonra tamamını ağzına sokup emmeye başladı.

Geoffrey'nin kontrolü kırıldı. Zevk hırıltısı onun tek uyarısıydı. Vücuduyla sarmadan ve içine girmeden önce. Vücudunu ve ruhunu yağmalamaya devam ederken ağzı onun inlemelerini yakaladı, daha da zorladı.

Elizabeth bacaklarını onun güçlü kalçalarına doladı ve bir kez daha tatmin olma yolculuğunda onunla birlikte ilerledi. Artık savaşçı olan oydu, zaferine odaklanmıştı ama Elizabeth de onun yanındaydı ve nihai fethini paylaşıyordu.

"Benim nazik savaşçım," diye fısıldadı fırtına sona erdiğinde ve güneşin yeniden parlamasına izin verildiğinde.

Geoffrey onu duydu ve gülümsedi. Memnun bir iç çekişle yan tarafına döndü ve, "Yanılıyorsun karıcığım. Belki de sen *benim* nazik savaşçımsın, hançerin yanında ve bir diğeri eteğinin altında saklı; evet, yapabilseydin bir savaşçı olurdun, ama kendine bir imkansız bir görev, çünkü nezaketinizi asla bırakamayacaksınız."

Konuşmasından sonra onun şakağını öptü, sözlerinin onu etkilediğini gördü, çünkü gözleri yaşlarla dolmuştu ve çok memnun olduğunu hissetti. İçindekileri ona anlatmayı gittikçe daha kolay buluyordu ve itiraflarında hiçbir aptallık hissetmediğini itiraf etti.

"Bu aslan acıkıyor," diye bağırdı sahte bir hiddetle, kalçasına sağlam bir tokat atarak.

Elizabeth kalçasını ovuşturarak, "Bu aslan her zaman aç," diye güldü. Onunla birlikte ayağa kalktı ve giyinirken ona sadece iki kez sarılmak zorunda kaldı.

"Ellerini benden uzak tutmak senin için çok zor," dedi Geoffrey sesinde aşırı bir kendini beğenmişlikle. "Bu kadar öfkeliymiş gibi davranma," diye ekledi.

Kız ona ters ters bakmaya çalışınca kıkırdadı. "Sanırım bu yapışkan yapına alışmam gerekecek," diye ekledi sahte bir iç çekişle.

"Peki bu çok mu kötü, kocacığım?" diye sordu Elizabeth. Tavşanları topladı ve ateş yakmak için bir yer ararken kocasından uzaklaştı.

"Hayır, sadece yabancı, hepsi bu," diye yanıtladı Geoffrey. "Sen ateş için dal toplarken ben de avın derisini yüzeceğim," diye duyurdu.

Elizabeth başını salladı ve tavşanları ona fırlattı.

"Neden bu kadar yabancı?" diye sordu. Eteğinin kenarından bir sepet yaptı ve konuşurken içini dal parçalarıyla doldurmaya başladı.

"Ne?" Geoffrey sordu. Yere çömelmişti, küçük bir av bıçak elindeydi ve ona bakmak için başını kaldırdı. Onun hâlâ yalınayak olduğunu görünce gülümsedi ve büyüleyici bir orman perisine benzediğini düşündü.

"Bu sevgi gösterisi, Geoffrey... Annenle baban arasında hiç yok muydu?"

Geoffrey kızın sorusu karşısında şaşırdı ama kızın ayak bileklerinin baştan çıkarıcı kıvrımını fark edince düşüncelerinden sıyrıldı. "Kendini incitmeden ayakkabılarını giy."

"Soruma cevap verdikten sonra," dedi şuh bir sesle. Adamın bacaklarına bakmaya devam ettiğini gördü ve gülümsedi. "Çıplak ayakla dolaşmayı severim."

Geoffrey, "Onları çok fazla hatırlayamadan öldüler," diye cevap verdi. "Şimdi ayakkabılarını giy, yoksa senin yerine ben giyerim."

Elizabeth elbisesinin eteklerini düşürdü ve dallar Geoffrey'nin yanına düştü. Ağacın dibinde bir ayakkabı gördü ama diğerini bulamadı. "O zaman seni kim kaldırırken gördü?" diye sordu diz çöküp dikenli bir çalının altına girerken. Koyu renk botunun ucu görünüyordu ve ona ulaşabilecek kadar yaklaşabilmek için kendini yere bırakmak zorunda kaldı. Pek asil bir pozisyon değildi ama gerekliydi. Geoffrey de tüm sahneyi izliyordu.

"Giysilerini çıkarırken aşırı gayretliydin," dedi kıkırdayarak. "Her zaman böyle acelecisin," diye azarladı. Gözlerindeki ışıltı sesine uyuyordu ve Elizabeth kendini ona katılırken buldu.

"Hiçbir şey için beklemekten nefret ederim," diye yanıtladı tüm dürüstlüğüyle. Yere oturdu ve ayaklarını içine sokmadan önce botlarını türlü sürprizden arındırdı. "Ve özellikle konunun sürekli değiştirilmesinden nefret ediyorum. Şimdi cevap verin lütfen."

"Neye cevap vereyim?" Geoffrey sordu. "Seni kim büyüttü?" Sesindeki kızgınlığı .

"Kralın kendisi," diye yanıtladı Geoffrey. "Hançerini bana at," diye emretti, "benimki bu iş için çok büyük." Hâlâ küçük açıklığın ortasında çömelmiş, az önce çıkardığı oklara bakıyordu nasıl inceleyerek oyundan çıktı. "Bunları deden mi tasarladı?" diye sordu kızın kendisini izlediğini görünce.

Elizabeth ayağa kalktı ve eteğindeki kiri temizlemeye başladı. "Ben yaptım "Büyükbabam bana yolunu gösterdiğinde," diye övündü. Çok etkililer, değil mi?"

"Bir şövalyenin taşıyamayacağı kadar cılız olsalar da öyleler," dedi Geoffrey.

Elizabeth Geoffrey'e hançerini verdi ve sonra yanına diz çöktü. Dalları dairesel bir yığın halinde dizmeye başladı ve sonra sordu, "Kaç yaşında Krala gittiğinde neredeydin? Onun hizmetçisi mi oldun?"

"Birçoğundan biri," diye yanıtladı Geoffrey. "Altı ya da yedi yaşındaydım."

"Altı! Ama bu çok küçük. Bir sayfa olmak için en az sekiz yaşında olmalısın, öyle değil mi?" Topuklarının üzerine oturdu ve kaşlarını çattı.

"Evet, genellikle böyle ," diye onayladı Geoffrey, "ama bazıları yedi yaşında evlerini terk eder. Benim durumumda, kraldan başka kimse yoktu ve o da babamın yakın arkadaşıydı."

"Bana aileden bahset. göründüklerini hatırlıyor musun?" sordu. Geoffrey sert bir sesle, "Hayır, hatırlamıyorum," diye cevap verdi. Sorusu onu sinirlendirmiş gibiydi ve Elizabeth onun nedenini merak etti.

"Şimdi gevezeliği bırak ve yemeğime bak," diye emretti.

Et pişip yenene kadar başka bir şey söylemediler. Geoffrey av etinin çoğunu yerken Elizabeth kızarmış bacaklardan birini kemirmekle yetindi.

Geoffrey eyerinden küçük bir koyun derisi çıkardı ve Elizabeth'e içmesini teklif etti. Su dolu olduğunu düşünen Elizabeth büyük bir yudum aldı. yutkundu ve hemen boğuldu. Geoffrey onu omuzlarından yakaladı ve omuzlarına vurmaya başladı ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, temiz havasızlıktan ölmek mi, yoksa ölene kadar dövülmek mi?

"Her zaman acelecisin," diye tersledi Geoffrey, kadın öksürmeyi bırakıp onu duyabildiğinde. "Bu kadar uzun süre dayanmış olman inanılmaz." Başını salladı ve sonra onu da sallamaya karar verdi.

Elizabeth kendini savunurken, "Su olduğunu sanmıştım," dedi. "Ve susamıştım. Ve muhtemelen yardımınla omuzlarımı mosmor yaptın."

Geoffrey onun alaycılığına aldırmadan, "Yüzün hâlâ kıpkırmızı," dedi. Kürek kemiklerinin arasına zar zor dokunmuştu ama sonra karısının abartmaya eğilimli olduğunu fark etmişti. Bu, tahammül etmesi gereken bir hataydı. "Gel ve otur," diyerek onu kollarının arasına aldı.

Onu havaya kaldırdı ve sonra yere bırakacakmış gibi yaptı, ama karısı bu oyundan hiç hoşlanmadı, sadece ona ters ters baktı ve daha sıkı tutundu.

Oturdu ve ağaca yaslanarak onu kollarının arasına aldı. Elizabeth iç çekerek başını onun omzuna yasladı. Uzun dakikalar boyunca sessizliklerini korumaktan memnun oldular, her biri kendi düşüncelerini düşünüyordu.

Şimdi benim için şu konuyu gündeme getirmenin tam zamanı.

Belwain, diye düşündü Elizabeth. Keyfi yerindeydi ve belki de bana planlarını anlatmaya daha açık olacaktı.

"Kardeşin Kral'a gidecek ve onun hizmetçisi olacak. Zamanına henüz karar vermedim. Belki sonbaharda." Onun bu sözleri Elizabeth'i sarstı ve düşünmeden konuştu: "Bunu yapamazsın! O hala bir bebek. Ve duyduğuma göre Kral hakkında korkunç taşlar. Buna izin vermeyeceğim." Bu aceleci sözleri söyler söylemez kocasının hoşnut olmadığını anladı. Onun altında gerildiğini hissetti. Kolları onun etrafında sıkılaştı.

Elizabeth ona cevap vermeden önce, "Biliyorum, izin veremem ya da İzin vermiyorum ama böyle zalimce bir şey yapabileceğinize inanamıyorum. Eminim şaka yapıyorsunuzdur?" Sesi yumuşak ve umarım samimiydi. Başını kaldırıp ona baktı ve kaşlarının çatılmasına neden olan kırıksıklık boyunca bir parmağını gezdirdi. "Artık onun vasisi olarak bu sorumluluğu hissediyorum ve o benden çok daha genç olduğu için-"

"Elizabeth," dedi Geoffrey içini çekerek, "artık kocan olduğuma göre çocuğun vasisiyim ve gelecekte de onun efendisiyim. Şimdi ne Kralla ilgili bu saçmalık nedir? Kardeşin onun sarayına katılacağı için gurur duymalısın. Ona nasıl bir onur bahsettiğimi bilmiyor musun?" Kadının elini alnından çekip göğsüne bastırdı. Kadının dokunuşunun duyuları üzerinde rahatsız edici bir etkisi vardı ve tartışmacı karısıyla uğraşırken zihninin açık olması gerekiyordu. Elizabeth başını sallarken, zihni onun durumunu anlamasını sağlayacak bir yol arıyordu.

"William hakkında ne gibi hikâyeler duydun?" diye sordu hafif bir ilgiyle. Onu kendine doğru çekti ve kollarındaki tüyleri okşamaya başladı.

Elizabeth, "Korkunç bir öfkesi var ve affedici bir yapısı yok," dedi. "Küçük kardeşimin bu kadar zor koşullarda kalmasını istemiyorum. Zaten çok şey yaşadı."

"Çok sinirli olduğumu söyleyenler var,

Elizabeth, ama yine de korkmuş görünmüyorsun." Bu söz üzerine kıkırdadı, Elizabeth'in kendisinden korktuğunu hiç belli etmemesinden gizliden gizliye memnun olmuştu.

Elizabeth, "Ama onlar seni benim gibi tanımıyorlar," diye kekeledi, "ve sen mantıklı . Bunu kendin söyledin. Ama Kral William-"

"Evet?" Kız cümlesini bitirmeyince Geoffrey cesaretlendi. "Kral William ne?"

"Alencon kasabasını hiç duymadın mı?" Elizabeth fısıldadı. Gözlerini kapadı ve onun cevabını bekledi.

"Ah, Alencon. Ama bu çok uzun zaman önceydi, William'ın genç ve aceleci olduğu ve hakkını almaya kararlı olduğu zamanlardı," diye açıkladı Geoffrey.

"Öyleyse bu doğru mu? Bir aptal ona piç dediğinde gerçekten çılgına döndü ve gerçekten altmış adamın ayaklarını ve ellerini mi kesti? Bu gerçekten doğru mu?"

"Hayır, bu doğru değil," diye düzeltti Geoffrey ve Elizabeth bir rahatlama dalgası hissetti. "Sadece otuz iki kişilerdi, altmış değil."

"Ne! Gerçekten böyle korkunç bir şey mi yaptı?" Kadın öylesine dehşete düşmüştü ki, hikâyenin gerçekten doğru olduğunu bilmek kadar, kocasının bunu onaylama biçimindeki umursamazlıktan da neredeyse kucağından düşecekti. Sanki erkeklerden değil de tavuklardan ya da tavşanlardan bahsediyorlarmış gibi davranıyordu.

Geoffrey omuz silkerek, "Uzun zaman önceydi," diye cevap verdi. "Artık sınırlarına daha iyi hakim oluyor."

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı Elizabeth. "Ve sen de küçük Thomas'ı onun bakımına mı göndereceksin?"

"Kendinizi üzmeyin. Çocuk büyüyene kadar bekleyeceğiz ve sonra ne yapılacağına ben karar vereceğim. Şimdi kaç yaşında?"

"Dört." Elizabeth, küçük kardeşi kısa boylu olduğu için ona inanabileceğini düşünerek yalanı kaçırdı.

Geoffrey, "Daha çok yedi gibi," dedi. "Bana yalan söyleme.

Asla." Elizabeth, "Yalan söylemedim, sadece abarttım," diye cevap verdi.

Ona yaslandı, başının üst kısmı çenesinin hemen altındaydı ve aklına ani bir düşünce geldi. "Bizimle yaşayabilir. Ona öğretebileceğin çok şey var,

Geoffrey," dedi, onun egosunu okşayarak mantığını anlamasını sağlamayı umarak. "Senin sayfan olması onun için bir onur olur, çünkü sen bir-"

"Yeter," diye inledi Geoffrey. "Övgülerinin bir amacı var, karıcığım. Ne demek istediğini anlamayacak kadar basit görüşlü değilim. Kararımı vermek için bekleyeceğime söz verdim. Bu şimdilik seni tatmin etmek zorunda."

Elizabeth ağırbaşlı bir sesle, "Nasıl ," diye cevap verdi. Adam onun yüzünü göremiyordu, bu yüzden zafer gülümsemesini kaçırdı. Onunla anlaşmanın ne kadar kolay olduğu sonucuna vardı. O gerçekten de mantıklı bir adam. "Belki şimdi benimle Belwain hakkında konuşmak istersin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Geoffrey iç çekerek, "Keyifli sabahımızı mahvetmek istemem," dedi.

"Ama bana ne planladığını söyleyeceğine söz vermiştin ve ben de sana güvenmiştim. Amcamı öldürmeye çalışmadım. Sözümü tuttum," diye hatırlattı Elizabeth kocasına.

"Yine de bu kadar uysal ve sevecen olman... , sana söyleyeceğim ve sen de kızacaksın. Bilmek senin hakkın-"

"Oyalanıyorsun Geoffrey," dedi Elizabeth. Adamın kollarında döndü ve ellerini yüzünün iki yanına koydu. "Sevecen olmaya devam edeceğim, çünkü sana karşı başka türlü davranmam. Ve sana her zaman güveneceğim," diye fısıldadı. , başını sallayarak kabul etti, kocasına güveniyordu. O dürüst bir adamdı.

Geoffrey onun gözlerindeki güveni okudu ve boğazından hırıltılı bir ses çıkardı. Kadının ellerini çekti ve bu hareketinin aralarında oluşan sıcaklığı durduracağını umdu. "Harekete geçebileceğim üç olasılık vardı," dedi.

"İlki tabii ki en basit ve belki de sizin onaylayacağınız olanıydı: Belwain'i öldürebilir ve bu işi bitirebilirdim. Ama," dedi onun sözünü kesmek üzere olduğunu görünce daha yüksek bir sesle, "o zaman

tek başına hareket edip etmediğini bilmiyoruz. İkimiz de bu kadar iyi tasarlanmış bir saldırıyı planlayacak zekaya sahip olmadığı konusunda hemfikiriz ve bu nedenle en az bir kişinin daha sorumlu olduğunu biliyoruz. Bu nedenle ilk olasılığı eledim."

"Neden Belwain'i sana bilmek istediklerini söylemesi için zorlamadın?" Elizabeth sordu.

"Bir suçu itiraf etmenin ölümünüz anlamına geleceğini bilseydiniz, sessizliğinizi korumaz mıydınız?" Geoffrey sordu. Kadının cevabını beklemeden sabırlı bir sesle devam etti: "Benim ünümü biliyor. Hayır, işkence görse bile kendi rolünü asla kabul etmezdi."

"Peki ya ikinci olasılık?" Elizabeth kaşlarını çatarak sordu.

"Meseleyi William'ın önüne koymak, Belwain'e mahkemede doğruyu söylemesi için meydan okumak."

Geoffrey daha açıklama yapamadan Elizabeth başını sallamaya başlamıştı bile. Elleriyle onu durdurdu ve, "İki dolayı bu olasılığı seçmedim. Birincisi, küçük sorunlarımı taşımak istemiyorum. Vasallarımın ilgilenmek benim görevim. William'ın bugünlerde aklında çok şey var," dedi, "krallığında ve evinde barışı korumaya çalışıyor. Onun için melankolik bir zaman," diye ekledi. "Ve ikincisi," diye devam etti, "Belwain ve arkadaşlarının, tanıklarının Kral'ı, ailenizin öldürülmesiyle bir ilgisi olmadığına ikna edin. O zaman çocuk onun himayesine girmek zorunda kalır. Bu, almak istemediğim bir risk."

Elizabeth, "Ama kral seni dinler," diye karşı çıktı. "Yine de sorunu onun önüne koymama kararınızı takdir ediyorum," diye eklemek için acele etti, onu kızdırmış olabilirdi. Adam son derece bilgilendirici konuşuyordu ve kadın onun düşünce akışını durdurmak istemedi. "Belwain ölümü hak ediyor ama kralın huzurunda değil. eller," diye eklemekten edemedi.

"Elizabeth," dedi Geoffrey yorgun bir iç çekişle. "Tek bir amacın var ve neden bilmiyorsun. Bugünlerde birini öldürmek kralın tarzı değil."

Elizabeth kaşlarını çatarak, "Anlamıyorum, kabul ediyorum," diye cevap verdi. "Biri korkunç bir suçtan suçlu bulunduğunda onu öldürmezse ne yapar? Onlar mı?" diye basit bir mantıkla sordu.

"Bu tür sert eylemlere inanmıyor ve Earl Waltheof'tan bu yana hiç kimseyi öldürmedi."

"O zaman ne iş yapıyor?" Elizabeth sordu. "Sırtlarını sıvazlayıp daha fazla zarar vermeleri için onları yollarına mı gönderiyor?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Geoffrey. "Benim düşünceme göre yöntemleri ölüm kadar acımasız. Uzuvlarını kesmek ya da gözlerini oymak âdettendir. Bazen bu ceza suçluyu öldürür, bazen de öldürmez, ama yine de ölmek istediklerini sanıyorum." Elizabeth titredi. Konuşmayı tekrar bilmek istediği şeye yönlendirdi. "Peki ya üçüncü seçenek?"

"Beklemek için. Şu an için hiçbir şey yapmamaya karar verdim." Tepkisini bekleyerek kadının ellerini tuttu.

Elizabeth kaşlarını çattı ama başka bir tepki vermedi. Herhalde açıklamasına devam edecektir, diye düşündü. Geoffrey patlamayı bekledi, patlama gelmeyince şaşırıp ve biraz da rahatladı. Onunla tartışmaya hiç niyeti yoktu. Ona gülümsedi ve alnına bir öpücük kondurdu. "Görüyorum ki sabretmeyi öğreniyorsun, karıcığım. Bu beni memnun ediyor," diye övdü. "Şimdi sana planımın geri kalanını anlatacağım."

Elizabeth kasvetli ifadesini korudu ama başını salladı ve yoğun bakışlarıyla onu anlatmaya devam etmeye teşvik etti. Onu anlamak ve onunla aynı fikirde olmak, hem huzur bulmak hem de intikam almak istiyordu; cezanın yükünü onun ellerine bırakmanın o kadar da zor olmadığını fark etti.

"Dün gece işaret ettiğiniz asker mi?" diye bir soruyla başladı ve kız cevap vermeden devam etti. "Onun da ayrılmasına izin verildi. Adamlarımdan biri, benim için kırk günlük çalışmasını tamamladı ve Belwain'in grubuna katıldı. Bana olan görevinin sona erdiğini ve fazladan paraya ihtiyacı olduğunu bildirdi. İzleyecek, dinleyecek ve bulduklarını bana rapor edecek."

"Neden askeri sana gerçeği söylemesi için zorlamadın?" Elizabeth sordu.

"Ona işkence etmemi mi öneriyorsun, tatlı karıcığım?" diye sordu gülümseyerek.

"Bana gülümseme, Geoffrey. Normalde bu kadar intikamcı bir insan değilimdir. Ama siz orada değildiniz, onları ve yaptıklarını görmediniz. Adama işkence etmeni kastetmiyorum, sadece sana anlatmasını sağla-"

"Haklısınız. Bu gülümseten bir mesele değil." tekrar kollarının arasına aldı ve sıktı. Bu, şimdiye kadar en çok yaklaştığı şeydi. üzgündü ve onunla yetinmek zorunda olduğuna karar verdi. Ona daha fazlasını veremezdi.

"Özrünüzü kabul ediyorum," dedi Elizabeth. Yüz ifadesi hâlâ ciddiye. Geoffrey ona aslında özür dilemediğini söylemeye başladı ama vazgeçti. Elizabeth onun sözlerini kesinlikle çarpıtabiliyordu, diye düşündü Geoffrey biraz da hayranlıkla.

Doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu ve Geoffrey gözlerindeki masumiyeti okudu kabul etti. Bana sorgusuz sualsiz ve tartışmasız sadakatini gösterdi. Ve Tanrı yardımcım olsun, onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu kadar kısa bir süre içinde varlığıyla dünyamı alt üst etti ve bir kadar da yan çevirdi; tıpkı onu karısı olarak kabul etmiş olduğu gibi, kendisine emanet ettiği sorumluluğu da kabul edecekti. Duygularının nedenlerini düşünmeyi reddetti, bunu yaparsa uzun zaman önce öldüğünü düşündüğü hisleri ve duyguları itiraf etmek zorunda kalacağını biliyordu.

"Peki Belwain için planınız nedir?" diye sordu.

Geoffrey, "Ben anlattım," dedi. "Bekleyeceğim."

Elizabeth kızgınlıkla, "Geoffrey, nedenini anlamaya çalışıyorum," dedi. "Ama beni tatmin edecek bir açıklama yapmanı sağlamak dış çekmeye çalışmakla aynı şey, yemin ederim."

Geoffrey ona yeterince şey anlattığını düşünüyordu. Belwain'e kalırsa, onu şimdilik kendi haline bırakmak onun planıydı. Geoffrey'nin, Belwain'in

diğerine tuzak kuruyordu ve tuzak kapatıldığında Belwain suç ortağı olarak adlandırılacaktı. Bunu ona söylemek için çok erkendi. Beklemesi .

Geoffrey, "Biraz daha sabret," diye yatıştırmaya çalıştı. "Kanıt-"

"Ne yapacak?" Elizabeth onun kollarından kurtulmaya çalışarak, "Ne?" dedi. "Bahar çiçekleri gibi önünde mi açacak?" Ayağa kalktı ve ona sırtını döndü. "Sen aramadığın sürece böyle bir kanıtın bulunması yıllar alabilir. Bütün umudunu tek bir adama bağladın, Belwain'in adamlarıyla birlikte gönderdiğin bu askere. Ve bu yeterli değil. Bir söz verdim, evet," diye bağırdı, "ailemin almak için bir yemin ettim ve bunu yerine getireceğim."

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diye emretti Geoffrey. Bir hamlede ayağa kalktı ve onu omuzlarından yakaladı. "Söz vermeni istiyorum. Bu işi bana bırak." Yine bağıırıyordu, bir sabah içinde ikinci kez çileden çıkmıştı. Bir erkeğin tahammül edebileceğinden çok daha fazlası olduğuna karar verdi. Bu konuda haddini bilecekti.

"Vermeyeceğim." Kadının meydan okuması, adamın öfke kıvılcımlarının atılmış kuru bir odun parçası gibiydi ve olası tek sonuç bir patlamaydı.

"Yapacaksın," diye bağırdı, "ve bu gerçeği anlayana kadar yiyecek ya da su görmeyeceksin." Kızın duruşu, meydan okuyuşuyla ona bakışı ve Küçük ellerini sıkıca yumruk yapıp kalçalarına dayaması onu hem şaşırtmış de öfkelenmişti. Başının tepesi adamın omuzlarına ancak ulaşıyordu ama yine de onu kendi düşünce tarzına çekebileceğini düşünüyordu.

Onu kabaca kollarının arasına aldı ve kısırağının üstüne fırlattı.

Elizabeth kendini toparlamaya çalıştı ve bunu başardığında gözlerini dikip önüne baktı. "O zaman yakında dul kalacaksınız lordum," diye bağırdı. Sesi inançla titriyordu. "Bir şey vermeden önce açlıktan öleceğim. tutamayacağım bir söz. Sözüm namusumdur."

"Benimkinin öyle olmadığını ima etme cüretini mi gösteriyorsun?" Geoffrey, kısırağının korkudan zıplamasına neden olan bir başka kükremeye talepte bulundu.

Bana bağıırıp çağırmaıa devam ederse yakında sesi kısıılacak, diye düşünöü ve sonra bunun o kadar da korkunç olmadığına karar verdi. Kefaret olarak sesini kaybetmek ona iyi gelecek ve cınlayan kulaklarına biraz sessizlik kazandıracaktı.

"Böyle aptalca sözler için bir adama meydan

okuyabilirim." "O zaman bana meydan oku," diye

tersledi Elizabeth.

"Yeter! Benimle konuşma," dedi. "Ve bana karşı sesini yükseltme bir daha *asla*!"

Şunu yapma, bunu yapma... hep emrediyor ve ben bundan gerçekten bıktım. Anlayışı yok, duygularıma sempati duymuyor. Hayır, diye düşünöü çaresizlikle, çektiğim eziyeti göremiyor, yoksa beklememi talep etmezdi.

Geoffrey onun atının arkasına vurdu ve ardından onu takip etti. Elizabeth malikâneye giderken arkasına hiç bakmadı. Yapabileceğim bir şey , diye düşünöü, bir plan düşünmeye çalışıyordu Bir şey... başvurabileceğim biri...

Dokuzuncu Bölüm

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Herkes müdahale etmeye çalıştı. Hizmetçiler bile, diye düşünöü Geoffrey bıkkınlıkla. Emirlerini hiçe saydıkları için kızması gerekirdi ama kızmadığını fark etti.

İki acımasız hafta geçmişti ve Geoffrey ateşkes ilan etmeye hazırdı -evet, utanmadan itiraf etti, yenilgiyi kabul etmeye bile. Sadece karısının küçük bir gülümsemesini görmek için bile bunu kabul edebilirdi.

Büyük salona girerken her düşüncesinin onu ilgilendirdiğini fark etti. Etrafı temizlemekle meşgul birkaç hizmetçi vardı ve

Sadık şövalyeler oturmuş, masadaki fincanlardan içiyorlardı. Yürüdü ve yargıç rolünü üstlendiğinde kullandığı, ocağın yanına yerleştirilmiş sandalyeye ve bekledi. olup bitenlere şartlanmıştı ve herkes odayı terk edene kadar hiçbir şey ifade etmeden orada oturdu.

O anda hatırladıkları görevler. Evet, şövalyelerim bile beni terk ediyor, diye düşündü Geoffrey. Ama gülümsüyordu; ortadan kaybolmalarının nedenini biliyordu. Ondan korkuyorlardı. Bu doğrudu ve bu onu fazla rahatsız etmiyordu. Zaman zaman öfkeye kapıldığı bilinen bir gerçektir... ama dayanma sınırına kadar zorlanan hangi insan bunu yapmazdı ki? diye sordu kendi kendine.

Önemli değil, dedi kendi kendine. Yalnız olmaya alışkındı. Bu onun yoluydu... savaşta sertleşmiş savaşçıların arasında büyümüş bir çocuk olarak ve şimdi kendi hükümdarı olarak - tabii ki William'ın efendisi olması dışında.

Yine de yalnız değildi, şimdi bile, sessiz salonun boşluğunda. Kadın hep onunla birlikteydi. Beni rahatsız ediyor, diye mırıldandı Geoffrey tiksintiyle.

Onu içine hapseden bu tutumu anlayamıyordu. Küçük bir çocukken yiyecek ya da su ihtiyacına karşı kendini sertleştirmeyi öğrenmişti; bir soğuk kış gecelerine göğüs germiştir, hepsi kısa süreliydi ama beden disiplini öğrenmesine yetecek kadar uzun sürmüştü. Ama Elizabeth'e karşı kendini nasıl disipline edecekti? Bunu başarmak için ne tür bir egzersize başvurabilirdi?

Elini alnına dayadı ve gözlerini kapattı. Ormandaki tartışmalarından bu yana neredeyse hiç konuşmamış olmalarına rağmen karısıyla kavga etmekten bıkmıştı. Geceleri, bedenleri birbirlerine yaklaştığı zamanlar hariç. birlikte, ancak o zaman konuştular. Tartışmalarından sonraki o ilk geceyi hem kibirli bir gururla hem de biraz utançla hatırlıyordu. Onu zorlamamıştı, onu asla zorlayamayacağını biliyordu ama yine de ona karşı nazik de değildi.

Sonunda yatağına girdiğinde onu görmek onu ateşlemişti. Belki de bir bardak birayı fazla kaçırmıştı ama kafası hâlâ berraktı. Kadın onu sarhoş sanmıştı ve o da aksini söylememişti.

Odanın ortasında duruyordu ama adamın gözlerindeki niyeti okuduğunda, bir adım daha atamayana kadar yavaşça geri çekilmeye başladı.

"Beni bir panter gibi takip ediyorsun," diye fısıldamıştı, "ve hiç hoşuma gitmiyor."

"Şimdi bir panterle karşılaştırıyorum, oysa daha bu sabah senin aslan," diye söylendi Geoffrey elbiselerini vücudundan çıkarmaya başlarken. "Hayvanlara karşı bir saplantın var, karıcığım," dedi. Bakışları kadının ağzından hiç ayrılmadı, çünkü Tanrı şahidiydi ki, dudaklarını büzüşünden büyülenmiş, dokunuşlarının büyüsunü hatırlamıştı.

Elizabeth dilinin ucuyla alt dudağını ıslattı. Gergindi ve adamın keskin bakışlarına karşı bir kalkan gibi cüppesini sıkıca tutuyordu.

"Bana dokunmanı istemiyorum," dedi, güçlü görünmeye çalışarak ve sefil bir şekilde başarısız olduğunu bilerek. Vücudundaki her gözenek onun dokunuşunu beklemekten karıncalanmaya başlamıştı ama bunu bilmesine imkân yoktu, değil mi? "Ben-"

"Ne istediğin umurumda değil," diye mırıldandı Geoffrey. Kadından birkaç santim ötede duruyordu, tamamen çıplaktı, ellerini kalçalarına dayamıştı, "Kıyafetlerini çıkar karıcığım, yoksa onları vücudundan yırtıp atarım. Seni istiyorum."

Elizabeth onu reddetmeyi düşündü ama gözlerindeki niyetli bakıştan bunun boşuna olacağını biliyordu. Cüppesini çıkarmaya başlarken kendi kendine, onun karısı olduğunu hatırlattı. Bu onun göreviydi. Görev, evet, diye düşündü, ama bu işten pek zevk almayacağına dair ona söz verdi.

Cüppesini yere bıraktı ve elleri kalçalarında, başı meydan okurcasına geriye eğik, onun duruşuyla aynı hizaya geldi. "Sen kibirli, mantıksız bir zalimsin ama benim kocamsın ve seni reddetmeyeceğim. Uyarıyorum Geoffrey, bu gece evlilik eyleminden çok az zevk alacaksın, çünkü dokunuşuna karşılık vermeyi kesinlikle reddediyorum. Anlaşıldı mı?" diye sordu. Gergin konuşması ve Geoffrey'nin sert ifadesi yüzünden göğüsleri kabarmıştı.

Başını arkaya atıp gözleri dolana kadar gülerek onu şaşırttı. Kesinlikle sarhoştı, diye düşündü tiksintiyle. Eğer umursamayacak kadar sarhoşsa ona nasıl bir ders verebilirdi ki? "Sanırım haklısın, karıcığım. Gerçekten de çok az zevk alacaksın. Sana dokunduğumda, ikimizin de tepkilerini tanımlamak için kullanacağım son kelime 'küçük' olur." Ona bir şey söylemedi. sözlerine tepki vermek için zaman bulamadı, ama onu kendine doğru çekti, nefesinin kesildiğini hissetti

samimi bir temas kurdu ve tekrar güldü. "Yani bu akşam bana cevap vermeyecek misin?" diye sordu sesinde bir meydan okumayla.

Kocas boynundan aşağı ıslak öpücükler bırakırken Elizabeth titrek bir sesle, ", " diye fısıldadı. Ayakta kalabilmek için adamın güçlü kollarına tutunmak zorunda kaldığını fark etti. Kocasının dili, dudaklarını okşayarak Boynunun dibindeki hassas bölge, şimdiden boğazından inlemeleri zorluyordu. Adamın elleri sırtından aşağıya doğru kayarak poposuna masaj yapmaya başlayana kadar onun kucağında oldukça katı bir şekilde durmaya devam edebildi. Ona karşı tereyağı gibi erimeye başladığında, onu sert arzusuna karşı kabaca çekti ve yumuşaklığını vücuduna karşı yoğurdu.

"Seni almam için bana yalvaracaksın," diye fısıldadı, öpücüğü için başını yukarı kaldırdı. Ağz onun itirazlarını susturdu, dili onunkini istila etti ve aradı.

Elizabeth içgüdüsel olarak onun dilini emmeye ve çekmeye başladı ve onun inlediğini duyduğunda memnun oldu.

Onu kollarının arasında yukarı kaldırdı ve yatağa taşıdı, burada onu yüzüstü yatmaya zorladı ve üzerine ıktı. Adam kendini kaldırıp onu sırtından aşağıya doğru öpmeye başlamadan önce boğulacağını düşündü. Omurganın dibine ulaştığında, Elizabeth İki eliyle örtüyü kavırıyor ve ihtiyacını inliyordu. Geoffrey bir elini bacaklarının arasına soktu ve ateşten binayı okşamaya başladı Elizabeth'in içinde.

"Beni istediğini söyle," diye talep etti. Parmakları acımasızdı ve Elizabeth neden olduğu tatlı eziyeti durdurmak için ona her şeyi söyleyebilirdi.

"Evet, Geoffrey," diye soludu parmakları onun sıcaklığını istila ettiğinde, "Seni istiyorum." İnledi. Yuvarlanmaya, onu kollarının ve vücudunun içine almaya çalıştı ama Geoffrey onun hareketlerini engelledi. Bacaklarının arasına diz çöktü ve kalçalarını kaldırdı.

"Tekrar söyle," dedi, sesi sertti.

"Seni istiyorum," diye bağırdı Elizabeth. "Lütfen Geoffrey," diye yalvardı, gerçekten de ona yalvardığını umursamadan.

Geoffrey tatmin olmuş bir şekilde homurdandı ve hızla içine girerek onu tamamen doldurdu. Elizabeth zevkten hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, gözleri kendinden geçerek kapandı. Geoffrey durup onu çevirdiğinde ve kollarının arasına aldığı anda doruğa ulaşıyordu. Kollarında yatağa düşmeden önce onu derinden, açlıkla öptü. Sırt üstü uzandı ve onu üzerine çekti. Elizabeth onun ağzına yapıştı ve bir kez daha içine girdiğinde ona karşı inledi. Arkasına yaslandı, önce yavaşça hareket etti ve sonra zihninin ve duyularının patlaması onun adını haykırmasına neden olana kadar hızını artırdı. Onun çağrısına cevap verdi, ruhuna nüfuz eden bir güçle ona doğru eğildi. Onu kendine doğru sıkıca tuttu.

Serbest kalmanın titremeleri ikisini de sararken ellerini kalçalarına koydu. Bakışları birbirlerini bulup kilitlendi ve Geoffrey'nin yüz ifadesinde zafer, Elizabeth'inkinde boyun eğme yoktu; hayır, her ikisinde de sadece ortak bir şaşkınlık vardı.

Elizabeth yavaşça gözlerini kapadı ve onun göğsüne yaslandı, nefes alıp verişiyse yükselip alçaldı ve aklını toplamaya çalıştı. Kendisi için zor bir görevdi bu. Her şey artmaya devam ediyordu. Duyuları hâlâ ince ayarlıydı ama yine de uyarılarla dolup taşıyordu. Sevişmelerinin misk gibi kokusu vücuduna sinmiş, kabullenmişlikle iç çekmekten başka bir şey yapmasını zorlaştırıyordu. Parlayan vücutlarına altın bir ışıltı saçan mum bile erotik bir olay gibi görünüyordu.

Lütfen Geoffrey, kına yakma ya da bana gülme, diye sessizce yalvardı. Adamın göğsündeki tüyleri okşadığını fark etti ve durdu. "Her seferinde bir benziyor," diye fısıldadı onun tenine karşı ve sonra düşüncelerini kendine saklamış olmayı diledi. Nefes alış verişiyse yavaşlamıştı ve yakında uykuya dalma ihtimali vardı. Belki de ona meydan okumasını ve bariz zaferini hatırlatmayacaktı.

"Hayır aşkım, her seferinde daha iyi oluyor," dedi boğuk bir sesle. Eli yavaşça onun kalçasını okşamaya başladı. "Bana bak Elizabeth," diye emretti, "seni incitirsem anlarım."

Elizabeth başını ellerinin üzerine koydu ve onun gözlerinin içine baktı. Öne doğru eğilip onu bir kez öpme isteğiyle savaştı. Yumuşak bir sesle, "Beni incitmedin," dedi.

Elleri saçlarını yüzünden uzaklaştırdıktan sonra yanaklarının kenarlarını öylesine dayanılmaz bir şefkatle kavradı ki Elizabeth'in gözleri yaşlarla doldu. Öne doğru eğildi ve onun ayırık dudaklarına sıcak, nazik bir öpücük kondurdu. "Sahip olduğumuz şey... aramızdaki bu şey, onu diğerine zarar vermek için bir silah olarak kullanmak küfür olur. Asla benim olanı geri tutmaya çalışmayacaksın." dedi. Sesinde öfke yoktu, sadece tatlı bir okşayışla devam etti, "Ve sana ait olanı asla saklamayacağım."

"Ama Geoffrey," fısıldadı Elizabeth, "nasıl olur da-"

"Aramızdaki savaş yatak odasının kapısında biter, karıcığım."

"Ve her yeni günün ışığında devam mı ?" diye sordu, sesindeki hüznü engelleyemeyerek.

"Eğer isterseniz," diye onayladı Geoffrey.

Elizabeth'in ona verecek bir cevabı yoktu. Gözlerini kapadı ve yanağını onun göğsüne yasladı. Adamın sözleri kafasını karıştırmıştı. Belki, diye düşündü bir esnemeyle, belki gün ışığında her şeyi çözebilirdi.

Geoffrey ertesi sabah, ikisinden de yatak odalarının mahremiyetinde birbirlerinden uzak durmalarını talep ettikten sonra, uysal karısının kendisinden istediği özrü dileyeceğinden o kadar emindi ki. Uysal! Ha, diye yüksek sesle homurdandı Geoffrey, yeni karısını tanımlayacak kelime kesinlikle bu değildi. Neden onun özür talebini görmezden gelme cüretini göstermişti ki? Karısının cesurca pencereye doğru yürüyüp güneşi nasıl işaret ettiğini hatırlayınca başını iki yana salladı. Ah, onu nasıl da kızdırmıştı! Ve ilk başta bu öfke onu etkilememişti. Elizabeth'i odalarına kilitledi ve ona ne yemek ne su ne de ziyaretçi kabul etmesini emretti. Kendi kendine gülümseyerek, büyük ihtimalle karı koca arasındaki tartışmanın akşama kadar çözüleceğini düşünerek, herkes onun istediği gibi davranmasına izin vermeye meyilli görünüyor, diye düşündü.

Ama öyle olmadı elbette ve müdahale ertesi gün başladı, önce belli belirsiz, sonra en cahil erkek için bile daha açık bir şekilde. Geoffrey yatak odasına gittiğinde kapıyı kilitlenmemiş buluyordu. Kimsenin taşıdığını hatırlamadığı tepsilerdeki yiyecekler gizemli bir şekilde odalarında beliriyordu. Ama karısı ne bir ısırık ne de bir yudum aldı. Üçüncü gün, Geoffrey'nin kendisi onu ayarttı. Ve dördüncü günün sonunda, ona emretti. "Ayaklarımın dibinde izin vermeyeceğim," dediğini hatırlıyordu. Ve kadın Tek kaşını kaldırıp sorduğunda, büyükbabasına ve küçük kardeşine düşkün olduğu ve ikisini de üzme istemediği hakkında bir şeyler mırıldanmıştı.

İşte o zaman onu hizaya getirmek için başka bir plan yaptı ve gerçekten işe yarayacağını düşündü. Kendi kendine, başka kadınlarda işe yarayabileceğini söylemişti. Ama Elizabeth'te değil. O diğerlerine hiç benzemiyordu! İnce kumaş parçaları fark edilmemişti ve terzi e yeni elbiseler diktirmesini istemek zorunda kalmıştı. Elbette bunu yapmıştı ama Elizabeth'ten çok kendisine kızgındı. Rakibinizi tanıyın! Bu cümle kafasına ne kadar sık kazınmıştı. Geoffrey buradaki sorunun, Elizabeth'in zihnini olabildiğince iyi tanımaması olduğunu kabul ediyordu ve aslında onun rakibi olmasını istemiyordu.

"İzinle Geoffrey, seninle birkaç kelime konuşmak istiyorum." Sözünün kesilmesi Geoffrey'i şimdiki zamana geri döndürdü. Başını kaldırdı ve Elizabeth'in büyükbabası Elslow'un karşısında durduğunu gördü.

"Bir avcı sessizliğiyle yürüyorsun," diye iltifat etti Geoffrey. "Seni duymadım."

"Aklın başka yerde miydi?" Elslow bilgiyle gülümseyerek sordu. "Evet, öyleydi," diye itiraf etti Geoffrey.

"Torunumun üzerinde, şüphesiz." Elslow bunu bir gerçek olarak ifade etti ve Geoffrey itiraz etmeye başlayınca elini sallayarak reddetti. "Bu kadar yeter Geoffrey. Bu konuda bir çocuk gibi davranıyorsun."

Geoffrey yeni arkadaşının sözleri karşısında o kadar şaşırmıştı ki sadece başını sallayabildi. "Hatalı sözlerinle çok şeyi riske atıyorsun, Elslow," dedi.

sinirli bir şekilde söyledi.

Elslow ima edilen tehditten etkilenmemişti. "Saçmalama, Geoffrey. Ben hiçbir şeyi riske atmam. Her şeyi riske atan sensin." Geoffrey'nin fark ettiği üzere, izin almadan bir tabure çekti ve lordun karşısına oturdu. Uzun bacaklarını önünde ayarlaması uzun zaman aldı ve ancak rahatça yerleştiğinde Baron'a tekrar baktı. "Kendisine Ailenin baba tarafından gelen inatçılık, biliyorsun," dedi sırtarak.

Geoffrey kendini gülerken buldu. ", " diye kabul etti. "Ona istediğini veremem Elslow, henüz değil. Ve bu yüzden bana hiç güvenmiyor."

"Senin umurunda olmadığını düşünüyor," dedi Elslow. Geoffrey iki haftadır ilk kez karısı hakkında konuşuyordu ve Elslow çok memnun olmuştu. Torununun barışmak istediğini hissetmişti.

"Benim umurumda olmadığını nasıl düşünebilir! Aslında bir akşam ona 'aşkım' demiştim. Kabul ediyorum, tutkunun harareti içindeydi ama yine de bu bir... sevgi gösterisiydi. O benim sahip olduğum tek kadın-"

Elslow gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Onunla konuş ve daha tatlı kelimeler kullan. Durumunuzu açıklayın," diye ısrar etti.

". " Sessiz reddinde öfke yoktu. "Açıklama yapmak bana düşmez," diye savundu. "Sabretmeyi öğrenmeli. Bu işin yolu bu."

"Peki bu inatçılığı annenden mi yoksa babandan mı aldın?" Elslow sırtarak sordu.

Geoffrey bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "İkisi de değil," dedi. "Ailemi hatırlamıyorum."

"Bu, onun duyguları konusundaki kafa karışıklığını açıklıyor," dedi Elslow gayet kesin bir ifadeyle. "Ama sana şunu söyleyeyim Geoffrey: Yıllar içinde kendimizde bulunduğumuz şeyleri başkalarında da sevmediğimizi öğrendim."

Geoffrey ayağa kalktı ve neredeyse Elslow'un ayaklarına takılıyordu. "Benimle yürü ve bilmeceni açıkla."

Elslow başıyla onayladı ve Geoffrey'yi dışarıda takip etti. Avluya çıkıp alanın güney ucuna doğru ilerleyene kadar konuşmadı.

"İkiniz de inatçısınız ve bu bir gerçek," dedi Elslow. Geoffrey'nin adımlarını taklit etti ve her ikisi de ellerini arkada kavuşturdu.

hafif yokuşu tırmandı. "Geoffrey, artık daha yaşlısın ve hem ruhen hem de bedenlen daha güçlüsün, bu yüzden hatanı telafi etmelisin. Ona nazik bir el ve tatlı bir dille ne beklediğini öğret, yoksa onu kaybedersin."

"Peki ben ona hiç sahip oldum mu?" Geoffrey kendini sorarken buldu.

"Oh, evet, oğlum," dedi Elslow. Kendi kendine gülümsedi ve şöyle düşündü: Henüz birbirlerini sevdiklerini bilmiyorlar ve bu onların sorunu. Her biri diğerine karşı gardını alıyor. "Yemin ettiği andan itibaren senin oldu."

Geoffrey başını salladı ve adımlarını hızlandırdı. "Yanılıyorsun," diye mırıldandı. Elslow cevap vermeyince Geoffrey ona baktı devam etti, "Her zaman annesiyle babası arasındaki büyük sevgiden bahsediyor. Ben böyle bir sevgiyi hiç görmedim, hatta William ile Matilda arasında bile, Tanrı ruhunu şad etsin." Elslow'a uzun uzun bir kez daha baktıktan sonra, "Bazen Elizabeth'in hikâyelerini uydurduğunu düşünürdüm. Hiçbir insan birbirine bu kadar bağlanmasına, bu kadar savunmasız olmasına izin vermez. Bu çok aptalca."

"Başka seçenekleri yoktu," dedi Elslow. "Ama torunumun sizi inandırmak istediği gibi bu bir gecede olmadı. Kralınız Montwright'ı elde etmek için kızımı Thomas'la evlendirdi ve iki yeni evlinin başlangıçta aslanlar ve kaplanlar gibi savaştığına edebilirim. Kızım iki kez ondan kaçtı," dedi gülerek. "Hatta iki kızını da yanına aldı!"

"Bana şu hikâyeyi anlatsana," diye sordu Geoffrey. Elslow'un ona anlattıklarını düşünürken kendini sırtırtırken buldu ve Elizabeth'in ailesinin hayatıyla ilgili bu ayrıntıları bilip bilmediğini merak etti.

"Thomas'ın acınacak halde iki küçük kızı vardı," diye başladı. "Süslü püslü giysiler içinde olsalar da yetim gibi görünüyorlardı ve gözlerindeki hüznün en katı yürekleri bile parçalıyordu. Anneleri öldüğünde bebekten biraz daha küçüklerdi ve sonra bildikleri her şeyden koparılıp Montwright'taki soğuk eve yerleştirildiler. Kızımın bu durumu düzeltmesi sadece bir ay sürdü. durum. Kocasından ilk kez kaçtığında Londra'da bana geldi ve küçük kızlarda meydana gelen dönüşüm inanılmazdı. Onları seviyordu ve çocuklar onun bakımı altında çiçek açtılar."

"Ama Thomas ne yaptı?" Geoffrey sordu.

"Neden, tabii ki onun peşinden geldi," diye yanıtladı Elslow. "Onu dövmemek için kızlarını bahane olarak kullandı. Onu en başından beri seviyordu ama bunu itiraf edemeyecek kadar inatçıydı."

Geoffrey adımlarının ortasında durdu ve Elslow'a döndü. "Ondan neden nefret etmediğini anlamıyorum. Senin olanı aldı ve seni kovdu."

"Aklım ona karşıydı, bunu kabul ediyorum," diye yanıtladı Elslow. "Ama sonra kızımı iki küçük kızıyla birlikte gördü. Onların şampiyonu olmuştu. Ben de Thomas'ın ona nasıl baktığını gördüm ve gözlerindeki şefkati okudum. Kızıma zarar verirse onu öldüreceğimi söyledim ve o da tehdidime kızmak yerine bunu yapmamı kabul etti. Onu onurlandırmak ve korumak için bana söz verdi ve ölene kadar da bu sözünü tuttu."

Geoffrey Thomas'ı zihninde canlandırmaya çalıştı ama görüntü belirsizdi. "Hatırladığım kadarıyla alçakgönüllü ve sessiz bir adamdı."

"Memnundu."

"Eskiden olduğum gibi," diye tersledi Geoffrey. "Torunun hayatıma girene kadar. Bu kaosun sona ermesini ve her şeyin normale dönmesini sağlayacağım, Elslow."

Elslow yeterince konuştuğunu biliyordu. Başını salladı ve oradan ayrıldı. Geoffrey'ye konuştuklarını özümsemesi için zaman tanıyacak ve sonra onu tekrar dürtecekti. Barıştırmacı rolü Elslow için yeniydi ve bu çabasından dolayı kendini oldukça susamış buldu. Arayışında hızını artırdı

soğuk bir kadeh bira. Belki Roger'ı başka bir satranç davet edebilir, diye düşündü, beklentiyle gülümseyerek.

Geoffrey olduğu yerde durdu, aklı Elslow'un söylediklerini düşünüyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve farklı bir yöne doğru ilerledi, ellerini bir kez daha arkasında kavuşturarak kalenin yan tarafını dolaştı.

Küçük Thomas bir selam verdi ve Geoffrey yürüyüşüne ara verdi. Küçük çocuğun kollarında küçük bir mızrak tutarak kendisine doğru koşmasını izledi. Elslow bu oyuncak mızrağı bir önceki akşam yapmıştı.

"Peki sen ne hakkında konuşuyorsun?" diye sordu hoş olduğunu düşündüğü ses tonuyla.

Çocuk, "Ben Quintain'i öğreneceğim," diye bağırdı.

"Peki bu egzersizi sana kim öğretecek?" Geoffrey gülümseyerek sordu.

"Gerald," dedi Thomas, atını arkasına takmış kalenin yanından gelmekte olan yaveri göstererek. "Ne yaptığını görüyor musun?"

Geoffrey, Thomas'ın işaret ettiği yere baktı. Orada, yere çakılmış, beş metrelik bir direk duruyordu. En üstte çaprazlama yerleştirilmiş başka bir tahta parçası vardı. Bir ucundan saman bir şövalye figürü sarkıyordu.

diğer ucunda bir kum torbası asılıydı. Egzersizin amacı mızrağı sahte şövalyeye saptırmaktı, ama emin ve hızlı bir şekilde, aksi takdirde Kum torbası tam zamanında savrulurken biniciyi eyerinden düşürürdü.

Quintain, yaşlı sincapların tercih ettiği bir egzersizdi ve

Önünde duran çocuk kadar küçük biri için tehlikeli. "Bugün," dedi, "sadece izleyeceksin. Ve belki yarın Gerald bu en zor egzersizi yaparken onun önünde oturabilirsin," dedi Geoffrey.

Gerald o sırada atının eyerine bindi ve Thomas'a egzersizin nasıl yapıldığını gösterdi. Çocuk o kadar etkilenmişti ki mızrağını bıraktı ve onaylayarak ellerini çırpı. "Bir daha," diye bağırarak silahtarın yanına koştu, "bir daha yap."

Gerald, efendisinin tüm dikkatinin kendisinde olduğunu görünce buna uymaya heveslendi. Lorduna ne kadar çevik ve hızlı olduğunu göstermek için sabırsızlanıyordu. Atı çevirip hedefe doğru koşturdu ve mızrağını bir balta gibi savurdu. Hedefi göğüs bölgesiydi ama hevesini yanlış değerlendirdi ve mızrak miğferin hemen altındaki saman yığınının parçalayarak saman gövdesinin bir yığın halinde düşmesine ve başın kesik halde sallanmasına neden oldu.

Gerald mahcup olmuştu. Baronunun önünde böyle bir beceriksizlik göstermek küçük düşürücüydü. Çocuğun yüzünü amacı için özür dilemeye başladı. Orada gördüğü şey onu durdurdu. Sadece bakabildi. Ve sonra delikanlıdan bir çılgılık yükseldi, havayı delip geçti. Azap çeken bir ruhun cehennemden salıverilmesi, ses o kadar yıkıcıydı ki Gerald azabın ruhuna ulaşmasını engellemek için kulaklarını kapatmak zorunda kaldı.

İlk tepki veren Geoffrey oldu. Koşarak çocuğun yanına gitti ve yüzüne bakmak için onu çevirdi. Orada gördüğü ıstırap kalbinde bir sızıya neden oldu. Çocuk tekrar tekrar çılgılık attı ve Geoffrey'nin tek yapabildiği onu sıkıca tutmak oldu. Çocuk kendisine sarıldığının farkında değilmiş gibi görüldüğü için bunun pek de teselli edici biliyordu.

Roger, arkasında Elslow olduğu halde onlara doğru koştu. Geoffrey onlara her şeyin yolunda olduğunu işaret etti ve ardından çocuğu kollarının arasına aldı. Çocuk
Sonra çılgınlıklar azaldı ve çocuk hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Kısa süre sonra yaşadığı şok yüzünden bitkin düştü ve başını Geoffrey'nin omzuna yasladı, hafızasıyla yüzleşirken elleriyle ona sarıldı. "Annem," diye hıçkırdı.

"Artık güvendesin Thomas. Güvendesin," diye bağırdı Geoffrey çocuğun sırtını sıvazlarken. Onun sözleri çocuğu sakinleştirdi ve yürek burkan hıçkırıkları yatıştı.

Geoffrey çocuğu hâlâ kucağında tutarak yanından geçerken hem Roger hem de Elslow onun yolundan çekildiler. Niyeti çocuğu kız kardeşine götürmektir.

Ve sonra Elizabeth ortaya çıktı. Yüzünde Geoffrey'i en az çocuğun sıkıntısı kadar üzen bir ifadeyle koşarak onlara doğru geldi. Kendisine doğru geldiklerini görünce durdu ama dehşete kapılmış gibi görünmeye devam etti.

Geoffrey onun kardeşinin sırtına bakışından yaralı olduğunu dũğũndũėũnũ anladı ve başını sallayarak hafif bir fısıltıyla Ėöyle dedi "Hatırlıyor."

Elizabeth anlamıştı. Ėözleri yaşlarla doldu ve başını sallayarak titreyen bir elini kardeşine dokunmak için uzattı. Geoffrey onu tuttu ve diğer tarafına çekti. Koluyla Elizabeth'in omuzlarını sararak tekrar yürümeye başladı.

Kendini ona yaslanırken buldu. Kardeşinin korkunç bir şekilde yaralanmış olmasından duyduğu dehşet sona ermişti. Geoffrey'nin tutuşunun güvenliğini ve huzurunu hissetti ve bir an için ateşkes ilan etti. Bu kısa süre için birleşmişlerdi, her ikisi de ihtiyaçı olan küçük çocuğa rahatlıklarını ve güçlerini sunuyorlardı. Tek kelime etmeden üçü birlikte evlerine girdiler.

"Thomas, o çıkıntıdan sarkma," diye emretti Elizabeth. "İki kat aşağı düşecek ve beynini kaybedeceksin." Çocuk Elizabeth'in emrini dinlemedi ve yatak odasının penceresinden dışarı sarkmaya devam etti, yedi yaşındaki mutlak zevk kıkırdamaları arasında masum kurbanlarına tükürdü.

Geoffrey, karısının bir sonraki sözlerini duymak için tam zamanında odalarının kapısını açtı. Elizabeth, "Eğer hemen şimdi oradan inmezsen, lorduna söylerim ve çok kızar," diye tehdit etti. "Ve eğer bunu istersem, sana sağlam bir dayak atar."

Söz işe yaradı ve küçük kardeşi merdiven olarak tırmandığı tabureyi devirerek hızla yere indi. "Belki de seni dinlemeyecek," dedi Thomas başka bir kıkırdamayla. Kız kardeşinin ara sıra sabrının tükendiğini görmek hoşuna gidiyordu, özellikle de hapsedilmekten sıkıldığı zamanlarda.

"Dinleyecektir." Bu sessiz güvence çocuğu neredeyse . Thomas mavi gözlerini efendisine çevirdi ve kıpkırmızı oldu.

Geoffrey kaşlarını çatarak çocuğa baktı ve sonra karısına döndü. Çocuğun iyiliği için kayıtsızlık maskesini takarak ciddi bir ses tonuyla, "Onu dövmemi istiyor musun, istemiyor musun?" dedi.

Elizabeth onun gözlerini aydınlatan sıcak altın parıltısından alay ettiğini anladı. Neredeyse gülecekti ama sonra ağabeyinin onu izlediğini gördü.

"Bunu düşünmeliyim, kocacığım," dedi, bu fikri değerlendiriyormuş gibi yaparak. "Dünden beri bu aceleci kardeşim büyük bir kargaşaya neden oldu. Gerald'ın kaskına bal koydu-"

"Bunu komik bulacağını düşünmüştüm," diye araya girdi Thomas bariz bir sıkıntıyla. Günahlarının yeni lordunun önünde sergilenmesinden hoşlanmıyordu.

"Gerald bunu hiç de komik bulmadı," tersledi Elizabeth yüz ifadesini , "ve bugün Roger onu odamıza kapattı çünkü köpeklerimin sırtına binmeye çalışıyor. Şimdi de emirlerimi hiçe sayarak askerlerinizin üzerine tükürmeye çalışıyor. Bu davranış hakkında ne düşünüyorsunuz lordum?"

Geoffrey başını salladı ve önünde başını eğen çocuğu düşündü. Ufaklık hafızasını yeniden kazanalı beş gün olmuştu ve Geoffrey bu süre içinde çocuğun tam bir dönüşüm geçirdiğini görmüştü. Vahşi ve tamamen tedbirsizdi ve günde en az iki kez biri ya da bir başkası tarafından kesin ölümden kurtarılıyordu.

"Savunmanızda ne diyorsunuz?" diye sordu çocuğa. İçinden kahkahalar ama bunu göstermeye cesaret edemedi. Çocuğun sınırlar olduğunu ve bu sınırlar içinde kalması gerektiğini bilmesi gerekiyordu, aksi takdirde kendi şövalyeliğini asla göremeyecekti. Ayrıca Geoffrey, sırtacak olursa karısının onu büyük ihtimalle döveceğini düşündü.

Thomas diz çöktü ve elini kalbinin üzerine koydu. Dramatik hareketinin savaşıyı memnun edip etmediğini görmek için başını kaldırdı ve dev adamın hâlâ kaşlarını çatmakta olduğunu gördü. Gözlerini sıkıca kapatarak, "Özür dilerim ve bunu bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum," dedi umutlu bir sesle.

Geoffrey, "Tamamen disiplinsizsin ve nasıl bir şövalye merak ediyorum," dedi. "Şimdi ayağa kalk ve beni takip et. Seni çalıştıracağım, böylece daha fazla yaramazlık yapamayacaksın."

"Kocacığım? Seninle biraz konuşabilir miyiz?" Elizabeth'in yumuşak bir sesle sorduğu soru kalbine inen şefkatli bir darbe gibiydi.

Çocuğa, "Git ve beni merdivenlerin dibinde bekle," dedi.

Kapı çocuğun arkasından kapanır kapanmaz Geoffrey kıkırdamaya başladı.

"Gerçekten hiç komik değil," dedi Elizabeth öfkeyle. "Babam onun vahşi bir yavru gibi koşmasına izin verdi. Hiç terbiyesi yok."

"O kadar da kötü biri değil," diye yanıtladı Geoffrey, "zamanla kendisinden ne beklendiğini öğrenecektir."

Elizabeth konuyu değiştirerek, "Sara bana paketlemenin başlamasını senin emrettiğini söyledi," dedi. "Ne-"

Geoffrey, "Bu gece yalnız kaldığımızda sana anlatacaktım," dedi. Yeni karısını ziyaret ettiğinde hâlâ temkinliydi, çünkü aralarındaki geçici anlaşmadan hoşlanıyor ve bunun sona ermesini istemiyordu. "İki hafta içinde evime gitmek üzere yola çıkacağız. Önce buradan uzaktaki bir meseleyi halletmem gerekiyor," dedi, kasıtlı olarak gideceği yeri ya da niyetini ona söylemeden, "ama çok uzun sürmeyecek ve döndüğümde hazır olmanı diliyorum."

"Peki ya Thomas?" Elizabeth onun vereceği cevaptan korkarak sordu. Titrediğini görmemesi için ellerini arkasında birleştirdi.

"Bir süreliğine geçici vasisi olarak büyükbabanla birlikte burada kalacak. Zamanla," dedi Geoffrey. "Onu henüz çok aşına olduğu şeylerden koparmak istemiyorum. Bir süre için yeterince değişiklik yaşadı." Karısının sözlerine verdiği şaşkın tepkiyi görünce ona gülümsedi. "Çocuğun duygularını dikkate almayacak kadar canavar olduğumu mu düşünüyorsun?"

Elizabeth onun gülümsemesine karşılık vererek, "Hayır," diye fısıldadı. "Bence sen çok mantıklısın."

"Gelecek yaz Thomas bizimle yaşamaya gelecek. Bu bana mallarımı çivilemek için yeterli zamanım var, böylece onları yok edemez."

Kardeşinin vahşiliği ve sakarlığıyla ilgili şakası gülümsemesini genişletti. Başıyla onayladı ve "Sana yardım edeceğim kocacığım," dedi. Utangaç ama kararlı bir şekilde ona doğru yürüdü ve kollarını onun beline doladı. "O zaman kardeşimi krala göndermeyecek misin?" diye sordu. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Evet," diye itiraf etti Geoffrey, ona karşı duyduğu his hoşuna gitmişti. Saçlarını okşadı ve ekledi, "Son zamanlarda birçok konuda fikrimi değiştirdiğimi fark ettim."

"Ne gibi?" Elizabeth ona gülümseyerek sordu.

Cevap vermeye başladı ama Elizabeth uzandı ve o daha bir şey söyleyemeden onu öptü. Hafif dokunuşa bir başkasıyla karşılık verdi ve sonra bir başkasıyla. "Bana olan sevgini sevmek gibi," dedi sonunda. "Ben "Senin pervasızca gösterilerine çok alıştım, karıcığım, elbette kendine engel olamadığını anlıyorum."

Elizabeth ve gözlerinde bir parıltı belirdi. Geoffrey ona gelmişti. O kesin bakışı biliyor ve yapacağı şakayı ya da kuracağı tuzağı bekliyordu. Evet, diye düşündü kendi kendine, onu iyi anlamaya başlamıştı.

"Kendini karşı konulmaz mı sanıyorsun?" diye sordu.

"Doğrusu, sen hayatıma girene kadar bilmiyordum," diye cevap verdi. "Yara izi pek çok kişiye rahatsız ediyor," dedi kadın birbiri ardına yumuşak öpücükler kondurmaya başladığında.

"ama sen..." Ne dediğini hatırlayamıyordu çünkü karısının ağzı kulak memesine kadar uzanmıştı ve sıcak nefesi onu arzuyla ısıtıyordu. Geoffrey, "Bu saçmalığı kes artık, karıcığım," dedi. "Gün ışıyor ve görmem gereken çok şey var." Sesini güçlü ve kararlı tutmaya çalıştı ama bunu başaramadığını biliyordu.

Elizabeth geri çekildi ve ona uzun, boğucu bir bakış attı. "Evet, ," diye fısıldadı, "yapılacak çok şey var."

Geoffrey onu tekrar kollarının arasına çekti ve açlıkla öptü. "Disiplinden yoksunsun, karıcığım," dedi i çekerek.

Bu onun için bir oyun olarak başlamıştı, bu niyet onu bulduğunu göstermek içindi.

Ama Elizabeth amacını unutmuştu. Oyun onun büyüleyici öpücükleri ve kulağına fısıldadığı heyecan verici sözlerle sona erdi.

Daha sonra kimin kimi soyduğunu ya da nasıl soyduğunu hatırlamadı, sadece onun kollarına geri döndüğünde ve teni tene değdiğinde, teni okşadığında duyularının patladığını biliyordu.

"Çok ateşli, Geoffrey," diye inlediğini duydu ağzının içinde, "beni çok ateşli yapıyorsun
-"

Dili onun sözlerini durdurdu, kadife bir ısrarla içeri girdi.

Elizabeth vahşi ihtiyacının onu ele izin verdi. Adam onu çevirip duvara yasladığında ve içine girdiğinde tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi. Ne o ona karşı nazikti ne de kadın ona karşı. Onu kalçalarına doğru tuttu ve hızını yavaşlatmaya konsantre olmaya çalıştı, onun tatmin bulmasını istiyordu. Ama kadının ona karşı çılgınca hareketleri bu düşüncenin aklından çıkmasına neden oldu. Tekrar içine girdi, şimdi onun kadar vahşiydi ve omzuna karşı gırtlaktan gelen çığlıklarını zar zor duydu.

"Seni seviyorum, Geoffrey." Sözcükler, sözlü bağlılık, fiziksel olarak serbest kalmasıyla birlikte yuvarlandı. Vücudunu sarsan titremeleri gibi onların akışını da durduramıyordu. "Seviyorum, seviyorum," diye fısıldadı, kocasının kendisine karşı ürperdiğini hissettiğinde bir ayın gibi.

Elizabeth başını onun omzuna yasladı, dilinin ucuyla bir daire çizdi, neden olduğu tuzlu terin tadına baktı, Geoffrey'nin zengin, şehvetli kokusunu içine çekti ve hoşnutluk içinde yüceltti. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki nefesini tutmakta zorlanıyordu ama aldırmadı ya da itiraz etmedi. Mutlu bir huzurla gözlerini kapadı ve Geoffrey'i kavrayışını gevşetti.

Geoffrey'nin nefes alıp verışı yavaşladı ama onu kendine doğru çekmeye devam etti, bu anın geçmesine izin vermek istemiyordu. "Beni sarhoş ediyorsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Tıpkı senin beni sarhoş ettiğin gibi," diye cevap verdi Elizabeth. Sesi tembel ve ruh hali kadar yumuşak ve hafifti. Gülümsedi ve kendisinin de içinden gülümsediğini biliyordu.

Geoffrey omuzlarını dikleştirdi ve Elizabeth'in yere düşmesine izin verdi. Gözlerinin içine dikkatle bakıyordu, sanki orada bir şey arıyormuş gibi, diye düşündü Elizabeth.

Dudakları öpücüklerden şişmiş, gözleri masum bir güvenle açılmıştı ve Geoffrey onun dünyanın en baştan çıkarıcı, en büyüleyici kadını olduğunu düşünüyordu.

"Seni memnun etmedim mi?" Elizabeth şaşkınlık içinde sordu. Adamın ona neden bu kadar dikkatle bakmaya devam ettiğini anlamamıştı.

Geoffrey ellerini kızın yüzünün iki yanına , "Beni sevdiğini söyledin, Elizabeth. Sadece tutkuyla mı söyledin yoksa ciddi miydin?" Sonra kaşlarını çattı, onun cevabını beklerken kalbi durdu. belirsizlik uçuşunun üstünde.

"Seni seviyorum." Utangaç bir sesle gerçeği bir kez daha itiraf etti ve adamın kendisini bakışlarından koruyabilmesi için onu bırakmasını diledi. Kendini ona açıyor, genellikle iyi sakladığı ve koruduğu kırılganlığını ona veriyordu. "Bunu söyleyene kadar bilmiyordum," diye fısıldadı sonra.

Geoffrey gülümsedi, gözleri şefkat doluydu. Eğilip onu dudaklarından nazikçe öpmeden önce başparmağıyla yanağını ovuşturdu. "Beni memnun ediyorsun, karıcığım," diye fısıldadı. "Aşk hakkında senin kadar bilgim yok. Yıllar süren eğitimim beni böyle duygulara maruz bırakmadı." Geoffrey onu bıraktı ve giysilerini toplamaya başladı. Elizabeth kıpırdamadan durdu, onun konuşmasına devam etmesini istiyordu.

Geoffrey onun beklediğini biliyordu ve kendisinden daha fazlasını istemesine sinirlendiğini fark etti. Giyinirken onu görmezden geldi ve sonra ona döndü. "Beni sevdiğin için çok memnunum," dedi Geoffrey. "Belki ben de yaşlı bir adam olduğumda sana aynı şeyi söyleyeceğim." Adamın küstah sesi Elizabeth'i sersemletti ve kollarını önünde kavuşturarak savaşıma hazırlandı. O anda çırılçıplak olduğunu fark etti ve aceleyle yatağın ayak ucuna gitti.

bornozuna ulaşmak için yatağa uzandı. Üstünü örtüp kemerini bağladıktan sonra ona döndü ve "Senden aşkını istemedim Geoffrey ve Tanrı şahidim olsun ki seni neden sevdiğimi bilmiyorum" dedi.

"Anlamıyorsun, karıcığım," diye yatıştırdı Geoffrey. "Bir savaşçının hayatında aşka yer yoktur. Sadece aptal erkekler bu duygunun onları yönlendirmesine izin verir.

Yaşlandığımda ve birçok oğlum olduğunda, o zaman kendime izin verebilirim-

"Aptalca mı?" diye sordu Elizabeth. Öfkesinin geçtiğini fark etti ve birden gülmek istedi. Zavallı Geoffrey, diye düşündü öfkeyle. Daha öğrenmesi gereken çok şey vardı! Beni seveceksin kocacığım, yoksa seni boğazlarım.

"Sana duygularımı söylediğimde bana gülmeye cüret etme." Geoffrey onun kendisini bu kadar kolay kızdırabilmesine bakarak başını salladı.

Elizabeth pişmanmış gibi görünmeye çalışarak, "Gülmüyordum," dedi. "Sadece gülümsüyordum."

Geoffrey, "Beni düzeltmeyin," diye mırıldandı.

Kapı gürültüyle çalındı ve Geoffrey bu kesinti için şükretti. "Ne var?" diye niyetlendiğinden daha yüksek sesle bağırdı.

Bir asker kocasına, "İki haberci de döndü lordum," diye seslendi.

Elizabeth habercilerin nereden geldiğini merak ederek kaşlarını çattı ama kocasının yüzündeki ekşi ifadeden bunu ona sormamaya karar verdi. Bunu öğrenmenin daha kolay, daha az gürültülü yolları olduğunu düşündü.

"Geoffrey?" Kapıdan çıkarken Elizabeth'in sesi onu geri çağırdı. "Ne oldu?"

diye tersledi. Ruh hali hızla öfkelenmeye başlamıştı ve Çünkü kadın onun ruhunun derinliklerine ulaşmasını ve serbest bırakmaya hazır olmadığı kelimeleri ona vermesini sağlamaya çalışıyordu. Gerçekte, orada olup olmadıklarını bilmiyordu, bunlar açıklama sözcükleri arıyordu. Onlara sahip olmama ihtimali vardı ve Geoffrey'nin sadece kendisine itiraf ettiği gibi, bu onu korkutuyordu ona vermesini istediği savunmasızlıktan daha fazlasıydı. Daha önce hiç korkmamıştı. Düşünmesi gereken çok şey vardı ve Geoffrey ne kadar çabuk

onun yanından ayrılırsa, kafası karışmış duygularıyla o kadar çabuk yüzleşebilirdi. Kadının onu sürüklediği kaos ortamından hoşlanmıyordu, buna izin vermeyecekti. "*Ben* tekrar konuşmaya karar verene kadar konumuz kapanmıştır, karıcığım." Tekrar döndü ve Elizabeth daha kıpırdayamadan kapıdan çıktı.

"Geoffrey!" Adını avazı kadar bağırdı ve ardından kahkahasının ona ulaşmaması için elleriyle ağzını kapattı.

Kocası kapıda , elleri kalçalarında ve yüzü çatıktı. "Ne oldu?" diye kükredi, yetişkin bir adamı dizlerinin üzerine çökertecek bir sesle.

Hiç gözü korkmamıştı. Tanrım, yüzündeki o gülümsemeyi silip korkusunu gösterecekti ya da...

"Çizmelerinizi unuttunuz lordum."

Elizabeth giyindiği süre boyunca güldü ve birkaç kez durup yanaklarındaki yaşları sildi. Evet, onu seviyordu, düşündü kontrolünü yeniden kazandığında. Yeni bilgileriyle özgürlüğe kavuşmuştu ve ruh hafifliği. Adamın yalınayak olduğunu fark ettiğinde yüzünde beliren ifadeyi hayal etti ve hemen bir başka kıkırdama krizine girdi.

Sonra habercileri hatırladı ve ne bildirdiklerini, nereden geldiklerini öğrenmeye karar verdi. Aceleyle saçlarını geriye doğru tarayıp serbest bıraktı ve yeni lavanta rengi tuniğinin eteklerini düzeltti.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde merdivenlerden indi ama salonun girişinde kocasının öfkeli bir sesle, "Çağrılarımı aldırıyor, değil mi?" dediğini duyunca duraksadı.

Elizabeth duvara doğru ilerledi, yoksa kocası onu fark edecek ve sesini alçaltacaktı, çünkü merakı büyüktü. Onun emrini kim ve neden dinlememişti? Merak, kulak misafiri olma günahının suçluluğunu ortadan kaldırdı. Ne de olsa kocası her gibi ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle bağıırıyordu, diye düşündü Elizabeth.

"Onunla doğrudan konuşmadım lordum," dedi haberci. "Adamlarından biri bana kendisini odasına kilitlediğini ve karısını kaybettiği için kederden deliye döndüğünü söyledi. Ayrıca bana yemek yemeyi reddettiğini ve açlıktan ölmeye çalıştığını söyledi."

Geoffrey ocağa yaslanmış, düşünceli düşünceli çenesini ovuşturuyordu ama kapının kenarında bir lavanta parıltısı görmek için tam zamanında başını kaldırdı. Bir süre bekledi ve parlayan şey hareket etmeyince karısının onu dinlediğini anladı. Gülümsedi ve onun konuşmalarını dinleyerek kendisini rahatsız ettiği kadar kendisini de rahatsız edecek bir şeyler duymasını sağlamaya karar verdi. Evet, diye düşündü, ikisinin oynadığı bu oyunlar hoşuna gitmeye başlamıştı. Boğazını temizledi ve "Kederden delirdin mi?" dedi. Sesi inançsızlıkla doluydu. "Hiçbir erkek karısını kaybettiği için kederden deliye dönmez. Hiçbir erkek! Neden, onlar çok kolay değiştirilebilir. Ama bir at, bu başka bir mesele," diye ekledi yüksek sesle. Elizabeth onun iğnelemelerine öfkeden nefesi kesilerek tepki verdi.

Şimdi elleri kalçalarında, kaşları çatık şekilde kapıda duran oydu. "Bir *at* mı?" diye bağırdı ona odanın öbür ucundan. "Beni bir atla daha iyi mi yapacaksın? Ne cüretle-"

"Neden, Elizabeth, kulak misafiri mi oldun?" diye sordu. Sesi sessiz ve alaycı bir şaşkınlıkla dolu olmasına rağmen gözleri onun rahatsızlığına güldü. Sonra sırtıttı ve Elizabeth kandırıldığını anladı.

"Duvarların arkasını görebiliyor musun kocacığım?" diye sordu . Koridora doğru yürüdü ve onun yanına gelerek cevabını bekledi.

Geoffrey, "Böyle düşünmen senin için iyi olur," diye cevap verdi. Elizabeth, habercinin önünde ona göz kırptığını fark etti ve onun bu küçük sevgi gösterisi karşısında yüzünün kızardığını gördü.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi ona gülümseyerek. "Ve?" diye

sordu kocası tek kaşını kaldırarak.

"Ve kulak misafiri olduğum için," diye mırıldandı. "Yine de büyük olasılıkla bunu tekrar yapacağım."

Geoffrey, "Bu çok onursuzca," diye karşılık verdi.

Elizabeth, ", " diye itiraf etti, "ama aynı zamanda neler olup bittiğini anlamamın tek yolu da bu," diye düşündü. "Bu haberci nereden geliyor ve diğerini kaçırdım mı?" diye sordu.

Geoffrey, Belwain'den geldiğini bilmediğine şükrederek, "Diğerini kaçırdın," dedi, "ben de şimdi 'çılgın' kayınbiraderin Rupert'le ilgili bir haber dinliyordum." Sesindeki kızgınlığı .

"Rupert!" Sesi acı dolu bir fısıltı gibiydi. Ah, zavallı Rupert. Elizabeth kendini suçluluk ve utanç içinde buldu. Ona bir şey vermemişti. Trajediden beri kız kardeşinin kocasını hiç düşünmemişti. Hayır, diye karar verdi, kendi kederine o kadar dalmıştı ki, kocasının çektiği eziyeti düşünememişti. Yüce Tanrım! Rupert'ın aşkını, karısını kaybettiği gibi o da Geoffrey'yi kaybetseydi ne hissederd! Elizabeth başını eğdi ve düşüncesizliği için sessiz bir dua etti.

"... ve bildireceklerim bu kadar." son sözleri dikkatini tekrar konuşulmakta olan konuya çekti.

"İyi iş çıkardın," dedi Geoffrey. "Şimdi git ve yiyecek ve içecek bul." Haberci Geoffrey'nin önünde saygıyla eğildi ve sonra odadan çıktı.

Geoffrey hemen karısına döndü ve, "Elizabeth, bana şu Rupert hakkında ne bildiğini anlat," dedi.

"Çok utanıyorum, Geoffrey. Onu teselli etmek için yanına gitmeliydim. O kız kardeşimin kocasıydı ve Margaret'le birbirlerine iyi davrandıklarını bizi ziyaret ettiklerinde sergiledikleri davranışlardan biliyordum. Annem çok uyumlu bir çift olduklarını söylerdi."

"Peki ya Rupert'in kendisi?" Geoffrey sordu. "Onun hakkında bana ne söyleyebilirsin? Gerçekten de 'kederden çıldırmış' olabilir mi?" diye sordu. "Karısının mezarını görmek için odasından çıkamayacak kadar zayıf mı?" Geoffrey'nin yüzünde alaycı bir ifade vardı.

Geoffrey'nin sesiyle Elizabeth başını salladı, onun sorularından ve ses tonundan üzüntü duymuştu.

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı. Ve şimdi senin doğandaki zorluğu tamamen biliyorum, diye düşündü. Beni sevmiyorsun, yoksa anlardın. Kalbinin üzerine taş gibi bir ağırlık çöktü ve Elizabeth gözlerindeki kederi görmemesi için kocasına arkasını döndü.

Geoffrey karısının bariz içe kapanışını yanlış anlamış, akrabalarından bahsetmenin çalıştığı yarayı açtığını düşünmüştü. Elini karısının omzuna koydu ve yavaşça onu bir kez daha kendisine doğru çevirdi. "Bana burada yaşananların hikâyesini bir kez daha anlat Elizabeth. Senin için acı verici olduğunu biliyorum ve üzgünüm ama her şeyi tekrar duymam gerekiyor. Emin olmak için," dedi. Elizabeth onun son sözleri üzerinde düşündü ve keşke sormasaydı diye hayıflandı. "Sana anlatmam bir şeyi anlamana yardımcı olacak mı?" diye sordu. Geoffrey başını salladı ve Elizabeth, "O zaman sana anlatacağım," diye ekledi. Sakinleştirici bir nefes aldı ve gözlerini kapatarak hikâyesini tekrarladı. Geoffrey bir kez olsun sözünü kesmedi ve Elizabeth de mümkün olduğunca çabuk bitirmek istediği için onun sözünü şükretti. Bitirdiğinde Geoffrey'nin gözlerinin içine baktı ve onun düşüncelerini, vardığı sonuçları okumaya çalıştı.

Geoffrey düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturarak, "Bir şeyi ," dedi.

"O da ne?" Elizabeth kaşlarını çatarak sordu.

"Daha önce, ilk anlattığınızda, kapüşon takan adamlardan birinin yaralandığını söylemiştiniz... bıçaklandığını söylemiştiniz sanırım."

Elizabeth, "Evet, bunu unutmuşum," diye cevap verdi. "Margaret onu bıçakladı. Neden? Bu önemli mi?"

"Belki de. Onu nerede bıçakladı?" diye sordu, sesi rahat, gözleri tetikteydi.

Elizabeth konsantre oldu ve kendini mümkün olduğunca olaydan uzak tutmaya çalışarak sahneyi tekrar gözünde canlandırdı. Zihninde Margaret'in dönüp başını kaldırdığını gördü.

"Omzunun hemen altında, sağ omzunda. Kanı gördüm kumaşın içinden geliyor." Tekrar Geoffrey'e baktı ama onun bakışlarında bir cevap bulamadı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Şimdi değil," diye geçiştirdi. "Ama yolculuğumdan döndüğümde cevaplarınızı alacaksınız."

"Her zaman beklememi istiyorsun," dedi Elizabeth, öfkesini sesinden tutamayarak.

Geoffrey ona, "Bana güvenini verdin," diye hatırlattı. Neredeyse ona aşkını da vaat ettiğini ekleyecekti ama bu konuyu tekrar açmamaya karar verdi. Onun yerine, "Bana bir söz verdin," dedi.

Ama ben anne babama ve kız kardeşlerime de söz verdim, diye kendi kendine tartıştı. Onların kocasına verdiği sözden önce gelmesi gerekmez miydi? Yorgunlukla iç çekti. Keşke kocası onun durumunu anlayabilseydi, diye düşündü.

"Bir söz daha verdim," diye fısıldadı. Kocasının cevap vermesine fırsat vermeden döndü ve aceleyle odadan çıktı. Düşünmesi gereken çok şey vardı ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Yatak odasına geri döndü ve yatağa oturdu. İntikamımı saplantı haline mi getirdim? diye sordu kendi kendine. Ruhlarının cennete ulaşması için adalet istemek çok mu yanlış?

Hıçkırıklar onu hazırlıksız yakaladı. Onları daha fazla tutamadı. Yüzünü yorganın içine gömdü ve bitkin düşene kadar ağladı, ailesini kaybettiği için ağladı. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, dedi anne babasına, kız kardeşlerine. Huzur içinde yatabilmeniz için adaleti sağlamanın bir yolunu bulacağım. Aklına bir fikir geldiğinde bu yemini daha yeni tekrarlamıştı. Rupert!

Ona gidecek, amcasının ihaneti hakkındaki bilgisiyle onu çekip çıkaracaktı. Evet, odasını terk etmesi için ona sebep verecekti. Ona intikamını verecekti. Yeminin devredilmesi de onu özgür bırakacaktı.

İntikam, başka türlü delirebileceği zamanlarda onu akli başında tutmuştu, Elizabeth onun için de aynı şeyi yapacağına karar verdi. Ona bir amaç verecekti. Rupert intikam yemini edecek ve gerçeği öğrenmek için Belwain'e meydan okuyacak kadar güçlü olacaktı. Elizabeth, onun yasalarla bu kadar ilgilenmeyeceğini düşündü.

Gözlerini kuruladı ve yataktan fırladı. Yapacak çok şey vardı ve gün bitmeden Hammond'u kendisine eşlik etmesi için ikna etmeliydi.

ve yardım edecek başka birini bulmasını emretti. Yalnız gitmekle tehdit etse bile, kararlılıkla bunu yapacağını düşündü. Ve onu Geoffrey'e de ele vermezdi. Hayır, diye düşündü, o önce bana sadıktır.

Geoffrey ve adamları yola çıkar çıkmaz, yarın sabah erkenden yola çıkacaktı. Rupert'ın evine o kadar da uzak sayılmazdı, tabii babasının tesadüfen bulduğu kestirme yolu hatırlayabilirse. Şansı yaver giderse Geoffrey dönmeden önce dönmüş olacaktı.

Yokluğunun geride bıraktığı adamlar tarafından fark edilmeyeceğine dair bir umudu yoktu ama o zamana kadar çok geç olacak ve iş işten geçmiş olacaktı.

Onuncu Bölüm

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Elizabeth uzun bir süre buharlı, gül kokulu suyla dolu ahşap küvette ıslandı. Geoffrey yıkanıp değiştirdikten sonra onu bir el hareketiyle yemek masasına gönderdi. "Birazdan size katılacağım," diye göz kırparak söz verdi.

Geoffrey kapıda duraksayarak, "Belki şimdi size katılırım," diye takıldı. Kalmak istiyordu ve ona bunu anlatan bir bakış attı.

Elizabeth gülerek, "Yapamazsın," diye cevap verdi. "Adamlarınız ve büyükbabam sizi bekliyor. Eğer geç kalırsanız, bizim... büyükbabamın tahmin edeceği şeyi bilirler..."

Geoffrey başını geriye attı ve onun rahatsızlığına güldü.

Islak bez alnına çarptı ve Elizabeth'i küvetten çıkarıp ona uzun bir öpücük vermek zorunda kaldı. "Sonra görüşürüz," dedi söz dolu boğuk bir sesle.

"Evet," diye fısıldadı Elizabeth, "daha sonraya kadar. Ama şimdi üstünüzü değiştirmeniz gerekecek lordum, çünkü banyomu sizinle paylaştım." Tekrar güldü ve suya tekrar oturdu, bir eliyle onu rahatça ıslatırken diğer eliyle göğüslerini onun görüşünden sakladı.

Ah, muhteşem bir adamdı, diye düşündü baştan çıkarıcı bir şekilde kocasının fiziğini incelerken. Kocasını, değerini ilan eden altın arması dışında tamamen siyah giyinmişti ve su, koyu renkli kumaşın üzerinde gerçekten görünmezdi. Kocasının siyah giymesinden memnundu, çünkü planladığı sürprize çok yakışacaktı ve hatta öyle olduğunu görmek için büyük çaba sarf etmişti. Hem siyah sütyen hem de bliaut, beyaz zincirle birlikte yatağın üzerine serildi ve Geoffrey, karısının kıyafetini seçtiğini gördüğünde soran bir kaşını kaldırmış olsa da, soru sormadan kıyafetini giydi.

Geoffrey karısını izlerken onun ne kadar çelişkili bir kadın olduğunu düşündü. Bir bakirenin göğüslerini benden saklıyor, ama benimkiyle eşleşen bir açıklıkla bana bakıyor. "Şehvetin ortaya çıkıyor, karıcığım," dedi Geoffrey. aşırı bir kendini beğenmişlikle. Sahte bir çaresizlikle başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. "Beni hiç geciktirmediniz," dedi ayrılırken.

Kapıdan onun kahkahalarını duydu ve beklentiyle gülümsedi. "Bu gece, sevgili kocacığım, beni uykumdan alıkoyacaksın. Bunu göreceğim."

Kendini kurulama işini aceleyle yerine getirdikten sonra göğsünden bileklerine kadar uzanan siyah zinciri çıkardı. Terzinin onun için dikiği yeni elbiselerden biriydi bu, itiraz etmesine rağmen, çünkü zincir genellikle giyilen elbiseyle kontrast oluşturması için daha açık bir renkte olurdu, ama Elizabeth ısrar etmişti. Bu gece kocasıyla hem kıyafet hem de tutku açısından uyum içinde olacaktı. İç geçirerek elbiseyi başının üzerinden çekti ve çıplak teninin üzerine düşmesine izin verdi. Kombinezon giymemeye karar vermişti ve ahlaksız davranışından dolayı kızardığını hissetti. Oh, senin için ne sürprizlerim var kocacığım, diye düşündü, beklentiyle gülümseyerek. Dizlerine kadar uzanan siyah elbisesini zincirin üzerine geçirdiğinde bile, elbise hala kıvrımlarını sarıyordu. Saçlarını örmemeye karar vererek taradı ve sonra bir kez daha aceleyle sandığa dönerek oraya sakladığı geniş kumaş parçasını çıkardı. Bunu kendisi tasarlamıştı ama asıl dikişi yetenekli terzi yapmıştı ve Elizabeth sonuçtan son derece memnundu. Altın şerit üzerine işlenmiş olan kocasının arması, siyah ipliklerle kontrast oluşturacak şekilde dikilmişti ve Elizabeth gururla, oldukça harika görüldüğünü düşündü.

Kumaşı bir omzunun üzerinden geçirdi ve bir üzerinden geçirerek karşı kalçasına kadar sarkıttı. Sonra yatağın altından siyah bez ayakkabılarını çıkardı ve giydi. Artık hazırды.

Kadın kapıya ulaştı ve tam silahtar Gerald kapıyı çalmak üzereyken ardına kadar açtı. Elini havaya kaldırmıştı ama hanımına bakarken yerde donup kalmıştı.

"Çok güzelsin," diye ağzından Gerald. "Onun armasını

taşıyorsun." "Çok uygun, değil mi?" Elizabeth gülümseyerek

sordu.

Gerald utançla, "Öyle, öyle," diye kekeledi. "Öyle olmadığını kastetmemiştim leydim."

"Öyle olmadığını biliyorum," diye yatıştırdı Elizabeth. "Bir şey mi diledin?" diye sordu konuyu değıştirerek.

"Evet," diye itiraf etti Gerald, ama açıklamasına devam etmedi. Orada öylece durmuş, bir kulaktan sırtıyordu ve Elizabeth onun bu aptalca ifadesine gülmek istedi. Elbette gülmedi, çünkü onun duygularını incitmek istemiyordu.

"Beni hangi konuda görmek istemiştiniz?" diye sordu, ellerini rahat bir duruşla kavuşturarak, yaverin düşüncelerini toparlaması için gereken süre boyunca orada duracağını ima etti.

"Kocan. Seni bekliyor ve sabırsızlanıyor," demeyi unutmadı Gerald.

Elizabeth, "O zaman ben ona giderim," diye cevap verdi.

Gerald'ın etrafından dolandı ve koridorda ilerlemeye başladı. "Bu sıcak bir Akşam," dedi, çocuğu rahatlatmaya çalışarak, "havada yeni çiçeklerin kokusunu alabiliyorum. Sıcak hava erkekler tarafından memnuniyetle karşılanacaktır, öyle değil mi?"

Elizabeth onun cevabını duymak için döndü ve kendini koridorun sonunda yalnız buldu. Gerald hâlâ yatak odasının kapısında duruyor ve Elizabeth'in ancak şaşkın diyebileceği bir ifadeyle ona bakıyordu. Kendini tutamadığı bir kahkahayla delikanlıya seslendi ve onun yanına gelmesini bekledi.

"Bana salona kadar eşlik et, Gerald. Lordunuz hizmetinizi bekliyor."

Gerald başıyla onayladı ve Elizabeth'in koluna yapışarak onu beceriksizce merdivenlerden aşağı indirdi. Umarım kocam da kolunu titreyen parmaklarıyla tutan şövalye kadar etkilenmiş, şaşırmış ve memnun olmuştur, diye düşündü.

Hayal kırıklığına uğramamıştı. Salonun girişine ulaştığında elleri iki yanında durdu ve kocasının dikkatini çekmeyi bekledi.

Erkeklerin her biri onu fark ettikçe konuşmalar ve kahkahalar azaldı ve Geoffrey masadaki pozisyonundan başını kaldırdığında salonu sessizlik kapladı

Yine de hareket etmedi. Sadece yüzünde bir gülümsemeyle adama baktı ve onun kendisine gelmesini bekledi.

Geoffrey karısını gördü ve diğer adamları gibi nutku tutuldu. Ayağa kalkıp yavaşça ona doğru ilerlerken nefesi boğazında bir yere takıldı ve bacakları ona çelme takmaya çalıştı.

Arma odanın öbür ucundan bile görülebiliyordu ve Geoffrey'nin göğsü, kime ait olduğunu tüm dünyaya ilan eden bu armayı taktığı için gururla kabardı.

Tam karşısında durduğunda durdu. "Her geçen saniye daha da güzelleşiyorsun," dedi fısıltıyla.

Elizabeth, "Teşekkür Geoffrey," diye cevap verdi. Elini Geoffrey'nin koluna koydu ve onunla birlikte masaya doğru yürüdü.

Askerler arasındaki konuşma yavaş yavaş yeniden başladı ama Elizabeth onların bakışlarını hissetmeye devam ve zevkle gülümsedi.

Büyükbabası Elizabeth ve Geoffrey'nin karşısına oturdu. "Çok güzel görünüyorsun torunum," dedi. "Sence de öyle değil mi Geoffrey?" diye sordu, bakışlarını torununa çevirerek.

Geoffrey yumuşak bir ses tonuyla, "Bunu düşünmemiştim," diye cevap verdi ve karısı ayakkabısının ucuyla onu dürttüğünde sırıttı. "Ama şimdi sen söyleyince, sanırım haklı olabilirsin. O kadar da hoşnutsuz değil."

Elslow da Geoffrey ve Elizabeth kadar sert bir şekilde güldü. öfkeyle göklere yükseldi. Kocasıyla ilk tanıştığında, onun espri yeteneksizliği karşısında umutsuzluğa kapılmıştı ama şimdi büyükbabasına rakip olabilecek bir alay konusu yarattığını fark etmişti.

Güzel bir kırmızı şarap geldi ve Elizabeth kocasıyla büyükbabasının şerefine kadeh kaldırdı. Yemek boyunca kendini en saçma ifadeler üzerine kıkırdarken buldu ve o anın beklentisiyle sarhoş olduğunu fark etti.

Kocasıyla baş başa kalacağı zaman. Ayakkabısının tekini çıkarıp ayak parmaklarını kocasının kaslı bacaklarına sürtmeye başladı ve kocasının dedesiyle konuşurken maskeleyemeye çalıştığı tepkisini görmekten zevk aldı. Etkilenmediğine inanmamı istiyor, diye düşündü bir başka kıkırdamayla.

Çıplak ayak parmaklarını daha yukarı kaydırduğında Geoffrey, "Kes şunu," diye fısıldadı, "yoksa bedelini ödemek zorunda kalırsın."

Elizabeth şuh bir fısıltıyla, "Parayı getireceğim," dedi, "sadece miktarı söylemen yeterli."

"Peki sana parayı kim verecek?" Geoffrey kulağına doğru hırslayarak sordu ve bacaklarından aşağı sıcak bir ihtiyaç ürpertisi gönderdi.

Uzaklaştı ve ona uzun, boğucu bir bakış attı ve sonra cevap verdi, "Kocam. Karşılığında takas edebileceğim çok şey var."

Sonra ona yavaşça, hesaplı bir göz kırptı ve dudaklarını büzdü.

Geoffrey herkesin kendisine bakmasına neden olacak şekilde güldü ve sonra tekrar ona doğru eğildi. "Sanırım beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun, karıcığım," dedi ona.

Elizabeth ona umut dolu masum bakışlarla, "Hayır," diye cevap verdi. Elini rahatça onun kucağına koydu ve ekledi: "Öyle düşünmüyorum Geoffrey. Bunu biliyorum."

Geoffrey yemeğin geri kalanını hatırlayamıyordu. Karnını rekor bir sürede doyurduğunu ve karısının elini kucağından çektiğini biliyordu. Sayısız kez, sadece tekrar tekrar orada yuvalanmış olarak bulmak için. Elizabeth yemeğinden iki ısıriktan fazlasını alamadan onu ayağa kaldırıp kollarına aldı. Adamlarının alkışları ve Elslow'un onay kükremeleri arasında onu odadan dışarı çıkardı. Çıplak ayaklarından biri elbisesinin altından görünüyordu ve Geoffrey onun itirazlarını duymazdan gelip salondan çıkarken .

Geoffrey, karısını yatak odalarına taşıırken, bu karının ne kafa karıştırıcı olduğunu düşündü. Sabahları bana meydan okuyor, günün geri kalanında beni görmezden geliyor ve şimdi de büyücüü oynuyor. Davranışlarındaki bu değişikliğin bir nedeni olmalıydı, Geoffrey bunun farkındaydı ama ne olduğunu öğrenmek için daha sonraya kadar beklemekten memnun olacaktı. Şimdi sadece onun kendisine verebileceği tatmini istiyordu.

Yatak odasının kapısı kapandığında Geoffrey yaslandı, hâlâ onu kollarının arasında tutuyordu. Elizabeth parmağının ucuyla onun başını kendisine doğru çevirdi ve ona gülümsedi. Şefkat ve sevgi dolu bir gülümseme bu. Diliyle dudaklarını yavaşça ıslattı ve sonra aynı şeyi onunkine yaptı, gözlerindeki ifadeden onun saldırganlığından memnun olduğunu anladı. Sonra onu öptü, o ağzını açtıkça kadın ağzını açtı ve adamın sunduğu nemli tatlılığı keşfederken dilini içeri buyur etti. Ancak öpücük onu alt etmekle tehdit ettiğinde geri çekildi. Ona bir gülümseme daha verdi ve boynundaki bağları çözmeye başladı, sık sık duraklayarak öptü ve Çalışırken onu okşadı.

Geoffrey tek kelime etmedi. Kadının yere kaymasına izin verdi ve karısı onu soyarken bir heykel gibi hareketsiz durdu. Giysilerini çıkarırken parmakları bir güvercinin kanatları gibiydi. Bu oyun, kadının baştan çıkarıcı olduğu bu şaşırtmaca onu heyecanlandırıyordu. Uzmanlığına boyun eğmeden önce ne kadar ileri gideceğini görecekti, önünde çıplak durduğunda yanaklarını kaplayan kızarıklığı şimdiden fark etmişti.

Görev bittiğinde geri çekildi ve taktığı kuşağı dikkatlice çıkardı. Kocasının her hareketini izlediğini bildiği için şimdi biraz utanıyordu ve tunik çıkarılıp sıra elbiseyi vücutundan sıyırmaya gelene kadar tereddüt etmedi. Uzun bir süre Geoffrey'e baktı, artık altında bir şey olmadığı için gergindi. ve onun kendisini utanç verici bulmayacağını umuyordu. Yavaşça elbiseyi kalçalarının, göğüslerinin ve nihayet başının üzerinden geçirdi, yere bırakmadan önce.

Geoffrey onun çıplaklığından o kadar ürkmüştü ki, ona sadece bakabildi. Geoffrey, onu ormanda ilk gördüğünde hayal ettiği tanrıça gibiydi, diye düşündü, gururlu, görkemli ve altın sarısıydı.

Ona doğru uzandı ama kadın başını sallayınca durdu. Şu anda gülümsemiyordu, yere bakıp hâlâ tek ayakkabısını giydiğini gördüğünde bile. Ayakkabıyı ters çevirdi ve sonra tekrar kocasına baktı. Kocasının gözlerinde, yüz ifadesinde tutuşan tutkuyu görebiliyordu ve bu tutkunun kendi tutkusuyla aynı şiddette olduğunu biliyordu.

Geoffrey kulaklarına boğuk gelen bir sesle, "Yüzün kızarıyor, Elizabeth," dedi, "yine de sana her yerde dokundum ve öptüm. Bu utangaçlığı yakında yeneceğini düşünüyor musun?"

"Deneyeceğim lordum," diye söz verdi Elizabeth. Yatağa doğru yürüdü ve örtüleri geri çekti. "Gel Geoffrey. Senin benim sırlarımı öğrendiğin gibi, benim de senin sırlarını öğrenme sıram geldi. Seni her yerinden öpme ve yarın hatırladıkça kızarıp kızarmayacağını görme sırası bende."

Yüzünün kızarabileceğine dair söylediği saçma söz onu sırttırdı. Kadının sözleri onu heyecanlandırmış ve ilgisini çekmişti, çünkü ona sevmeye sanatı hakkında bildiği her şeyi öğretmişti. Gözlerini kapadı, ona doğru yürüdü ve Çenesini. Onu dudaklarından usulca öptü ve sonra yatağa uzanarak onu üzerine çekti. Oyuna bir süre daha devam etmesine izin verecekti, karar verdi, kontrolünün kaydığını hissedene ya da doğuştan gelen çekingenliği nedeniyle daha fazla ileri gidemeyene kadar ve sonra devralacak, onu henüz zevk almadığı gibi zevklendirecekti. Bu onun son tutarlı düşüncesi idi.

Elizabeth ağzını ve ellerini kullanarak adamın boynuna nazikçe saldırmaya başladı.

Kocasının her santimine dokunmak için dilini yavaşça aşağı doğru hareket ettirerek tatmaya ve keşfetmeye başladı. Daha önceki gecelerde kocasının ona tapındığı gibi bu gece de ona tapınacaktı. Ona öyle bir heyecan ve tatmin yaşatacağı ki, sabah yapması gereken şey için onu affedecekti. Bu gece, diye söz verdi kalçalarını kocasının bacaklarına doğru hareket ettirirken, bu gece beni seveceksin Geoffrey ve bu, öğrendiğin zaman itaatsizliğime duyduğun öfkeyi dengeleyecek.

Kalçalarına ulaştığında onun nefes alışını hissetti ve onu esir aldığını bilerek gülümsedi. Bu saldırgan rolünün hoşuna gittiğine karar verdi, çünkü artık tüm kontrol kocasında değil kendisindeydi.

Geoffrey iki kez onu göğsüne çekmeye, kendisi kadar etkilenene kadar öpmeye çalıştı ama Elizabeth her ikisinde de direndi. Kadının eli Geoffrey'i bulup üzerine kapandı ve Geoffrey tepkiyle inledi. Sonra Elizabeth'in dilinin onun zonklayan ateşine dokunduğunu ve ağzının onu içine aldığını hissetti ve aklı bedenini terk etti. Zevkle homurdandı ve elleri onun bacaklarını buldu. Güçlü bir sarsıntıyla onu çevirdi ve Elizabeth onu tatmin ederken o da Elizabeth'i tatmin etmeye başladı. Elizabeth inledi ve hem ağzı hem de kalçalarıyla ona karşı hareket etmeye başladı ve Geoffrey daha fazla kendini tutamayacağını biliyordu. Elleriyle Elizabeth'i durdurdu ve onu üzerine yatırdı.

Dizlerini kalçalarının iki yanına dayadı. Ve sonra öyle bir güçle içine girdi ki Elizabeth haykırdı. Tereddüt etti, onu incittiğinden endişe ediyordu ama kalçaları onu devam etmeye teşvik etti. "Sakın durma," diye inledi, "sakın..."

Kadının sözleri onu ihtiyaçtan çılgına çevirdi. Dünyayı umursamadan tekrar tekrar içine doğru itti. Artık sadece o ve Elizabeth vardı, doyumun zirvesine doğru ilerliyorlardı. Elizabeth üzerine çıkıp adını haykırdığında Geoffrey kendini bıraktı ve Elizabeth'i sımsıkı kavrayarak ona sarıldı. Patlama ikisini de yakaladı.

"Seni seviyorum Geoffrey, hayatımdan daha çok seviyorum." Elizabeth kocasının üzerine yığıldı ve göğsüne sarıldı ama kocası onun yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmeden önce değil. Sessizce ağlaması uzun sürmedi ve Elizabeth çabalamasına rağmen hıçkırıklarını içinde tutamadı.

Geoffrey ona sarıldı, onu yatıştırmak için nazik sözler fısıldadı ama kendi hıçkırıklarının yankısından onları duyamadı. "Beni sevdiğini ve sonra ağlıyorsun, öyle mi?" diye sordu kadın biraz sakinleştğinde. "Sevişmemizden dolayı mutsuz musun? Sen-"

"Hayır," diye araya girdi Elizabeth. "Harikaydı, sen harikaydın ve naziktin ve..." Yeniden başlayan hıçkırıklar onun niteliklerini sıralamasını durdurdu ve Geoffrey kendini başını sallarken buldu.

"O zaman neden ağlıyorsun?" diye ısrar etti.

Elizabeth burnunu çekerken, "Ağlıyorum çünkü mutluyum," diye ısrar etti.

Geoffrey Elizabeth'i de yanına alarak yuvarlandı ve onu yatağa yapıştırdı. Yüzünü kocaman ellerinin arasında tutarak gözlerinin içine baktı ve nazik bir sesle, "Sen bir çelişkinsin ve yemin ederim ki Sizi tam olarak anlamak için yıllar gerekecek ama sanırım tüm bu karmaşanın içinde tatlı bir neşe olacak. Bu konuda ne düşünüyorsun?" Eğilip onu dudaklarından öptü ve sonra cevabını beklemek için geri çekildi.

"Sanırım o zamandan çok önce boğulmuş olacağım, kocacığım, eğer beni serbest bırakıp nefes almama izin vermezsen," diye cevap verdi, tereddütlü bir gülümseme ağzını kıvrarak.

Geoffrey hemen dirsekleriyle ağırlığını kaldırdı ama sıkıca altında tuttu. Kıpırdanmaya çalıştığında ayakları onunkileri kilitledi ve yüz ifadesi ciddiyetini korudu. "Birbirimizi sevmeyi bitirdiğimizde neden ağladığını anlayabilirim."

"Kafam karıştı," diye itiraf etti Elizabeth.

"Beni sevmek hakkında mı?" diye sordu Geoffrey. Bu düşünce huzursuz etti ve alnı sinirlenerek kırıştı.

Elizabeth, "Hayır, Geoffrey," diye cevap verdi. "geri almayacağım, çünkü onları kastetmişim... şimdi ve her zaman için."

Geoffrey sırtarak, "Bu iyi," diye cevap verdi. Sırt üstü yuvarlandı ve Elizabeth'in yanına yerleşmesine izin verdi.

"Geoffrey?" Elizabeth sordu, ses tonu tereddütlüydü.

"Evet?" Geoffrey elini uzatıp yatağın yanındaki masanın üzerinde duran tek mumun ışığını söndürürken cevap verdi. Oda karanlığa gömüldü. "Beni tekrar hırpalamak mı istiyorsun?"

Elizabeth onun yüzünü göremese de sesindeki kahkahayı duyabiliyordu. Bir ördeğin suya gibi, diye düşündü ve başka düşüncelerle meşgul olmasaydı onu daha fazla sevmek için ona meydan okuyabilirdi.

"Bir vassal size gelip yardımınızı istese ya da bir vassala bir şey vereceğinize dair söz verseniz ve sonra başka bir vassal gelip aynı şey için sizden söz istese ne yapardınız?" Sorusunu kötü bir şekilde ifade etmişti ve tüm bunların yarattığı kafa karışıklığı zihnine kazınmıştı. Ne yapacağını bile açıklayamazken ona nasıl yardım edebilirdi ki?

"Birincisine söz verilen bir şeyi ikincisine veremezsin," diye cevap verdi Geoffrey gayet kesin bir ifadeyle. "Yasa böyle."

"Her zaman kanun," diye tersledi Elizabeth.

Geoffrey esneyerek, "Onsuz hayvan olurduk," diye karşı çıktı. "Neden tebaanın sorunlarıyla ilgileniyorsun?" diye sordu.

"Bu sözler ve yeminler çok kafa karıştırıcı," diye fısıltıyla itiraf etti. Geoffrey,

"Çünkü sen bir kadınsın," diye karşılık verdi. Sesi nötrdü, böylece onu yemlediğini anlamayacaktı.

"Ve kadınlar anlama yeteneğine sahip değiller mi?" Elizabeth sordu. Adamın cevabını beklerken vücudu onun yanında gerildi.

Geoffrey onun öfkelenmesini bekleyerek, "Bu doğru," dedi. Kadın onun yanındaki sert pozisyonunu koruduğunda, karanlığa doğru sırtı ve ekledi: "Şimdi bir at..."

O zaman adamın alay ettiğini anladı ve ona karşı gevşedi. "Beni her zaman yemliyorsun kocacığım," diye iç geçirdi.

Geoffrey iri onu yerinden oynattı. "Seni yemliyor *muyum*? Tam tersi ve sen de bunu çok iyi biliyorsun!" Tekrar homurdandı ve sonra onu kendine doğru çekti. "Bu kadar konuşma yeter, karıcığım. Yoruldum artık. Gözlerini kapat ve uyu."

"Yani bir erkek seviştikten sonra kolayca yorulur mu? O kadar zayıf ki hemen saatlerce uyuması mı gerekiyor? Şimdi bir kadın..."

Geoffrey onun sözlerini ve düşüncelerini kararlı bir öpücükle durdurdu ve sonra başını onunkinin yanına yasladı.

Gözlerini kapatırken "Güzel rüyalar," diye fısıldadı.

Geoffrey onun başının tepesine doğru, "Rüyalarımı henüz bitirdim," diye fısıldadı. Ve gerçekten de çok hoştu, diye düşündü, uykuya dalarken gülümseyerek.

Geoffrey uyuyan karısını rahatsız etmemeye dikkat ederek günün ilk ışıklarıyla birlikte yola koyuldu. Onu alnından öptü ve sadece bununla yetinmek zorunda kaldı, çünkü onu uyandırma ve gideceği yerle ilgili sorularıyla uğraşma riskini almak istemiyordu.

Roger ve elli asker atlarını eyerlemiş, bekliyorlardı. Geoffrey birkaç dakika Elslow'la planlarını bir kez daha gözden geçirdikten sonra alayı kapılardan geçirdi. Yüz ifadesi sertleşti; artık savaşmak üzere olan bir savaşçının yüzüydü.

Elizabeth yatak odalarının penceresinden kocasının gidişini izledi. O gözden kaybolur kaybolmaz arkasını döndü ve giyinmeye başladı. Hammond ve Tobias adında güçlü bir köylü, atlarla birlikte çoktan surların dışında bekliyorlardı ve Elizabeth, tüm ev yeni gün için uyandırılmadan önce onlarla buluşmak için acele etmesi gerektiğini biliyordu. Koyu mavi bir elbise giydi ve saçlarını ensesinde bir düğümle bağladı. Sonra uzun pelerinine sarındı, gerçi hava pelerinsiz de giyilebilecek kadar sıcaktı ve kapüşonunu saçlarının üzerine çekerek gizledi. parlak rengi. Hançer, yay ve oklar yol boyunca tehlike anında kullanabileceği cephanelikleriydi.

Katliam günüyle aynı yöne gitti, gizli merdivenden inip yan kapıdan çıktı, sonra boş avluyu geçip ahırdan geçerek duvara bakan başka bir kapıya ulaştı. Bir gece önce Hammond tarafından oraya konmuş olan bir merdiven duvara dayalıydı ve Elizabeth çok az bir çabayla merdivenin tepesine çıktı. Hammond diğer tarafın dibinde durmuş, hanımı aşağı inerken onu sabit tutmak için ikinci merdiveni destekliyordu.

Birlikte atların ağaçların arasında saklandığı yere doğru yürüdüler ve tek kelime etmeden atlarına binip ormana doğru sürdüler.

Elizabeth bir yandan duygularını engellemeye çalışırken, bir yandan da izleyeceği kestirme yola konsantre olarak yolu açtı Ama bilinçaltı dinlenmesine izin vermiyordu ve yemek ya da su için durmadan geçen uzun günün sonunda Elizabeth hem fiziksel hem de zihinsel olarak bitkin düşmüştü.

Gece çökmeden iki saat kadar önce, kayınbiraderinin arazisinden yaklaşık bir saatlik mesafedeki sık ağaçlık bir alanda kamp kurdular ve Tobias atlarla ilgilenHammond da çuvalını açıp yanında getirdiği yiyecekleri paylaştırdı.

Elizabeth küçük bir parça sertleşmiş ekmek dışında yemekten pek az yedi ve hiç konuşmadı. Ateş yakma riskini göze alamadılar ve gecedan önce bastıran soğuk onu pelerininin altına girip bir ağacın kabuğuna yaslanmaya zorladı. ", " dedi Hammond, "hedefimize çok . Belki siz dinlendikten sonra yola devam edebilir ve gece bastırmadan kayınbiraderinizin evine ulaşabiliriz."

Elizabeth hizmetçisine cevap vermedi ama başını salladı. Hammond'un devam edemeyecek kadar yorgun olduğunu düşünmesine izin verdi. Hammond ona tekrar soru sormadı ama ilk nöbeti kendisinin alacağını açıkladı. Elizabeth duyduğunu başıyla onayladı ve gözlerini kapadı. Acı içindeydi, zihinsel işkence çekiyordu ve ruhuyla beyninin içindeki savaşı kaybediyordu, çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın, zihnini orada kamp kuran suçluluk duygusundan ve suçlamalardan arındıramıyordu.

Yaptığı şeyin yanlış olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı. Ama sonunda kabul etti. Çok yanlıştı! Ah, diye düşündü şiddetli bir umutsuzlukla, kendimi yeterince uzun süre kandırmışım. Dün gece kalbimin derinliklerinde biliyordum ki... kocamı baştan çıkarırken, onu memnun ederken bu kadar zorlanmamın nedeni buydu. Yakında bana olan inancına ihanet edeceğimi biliyordum. Ama bunu yapamam! Yapamam. Affet beni Peder, ama benim beklemem gerektiği gibi sen de beklemelisin, çünkü kocama karşı gelemem. Ona güvendim ve o senin ruhunun intikamını alacaktır. Yirmi yıl sürse de sürmese de sözünü tutacağı için memnun olmalıyım.

"Hammond!" fısıltısı Hammond'u ürküttü ve yüzünde endişeli bir ifadeyle hemen yanına gidip diz çöktü.

"Bir şey mi duydun?" diye sordu gergin bir fısıltıyla. Omzunun üzerinden geriye baktı, kılıcı hazırda, ilerideki kalınlığa doğru bakıyordu. "Korkarım duyma yetim gibi değil," diye itiraf etti bir süre sonra. "Sizi koruyamadığım için üzgünüm leydim."

"Hayır, Hammond, için rahat olsun. Ben hiçbir şey duymadım," diye cevap verdi Elizabeth, onun omzunu sıvazlayarak. Hammond dönüp ona baktı, şaşkın bir ifade kaşlarını çatmıştı. Elizabeth ona gülümsedi. onu rahatlatmak için. "Bu kasvetli gece üzerimize çökmeden önce geldiğimiz yoldan bir saatte geri dönebilir miyiz?"

Hammond kalçalarının üzerinde geriye yaslandı, ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. "Anlamıyorum," diye itiraf etti sonunda. "Montwright'a dönmek mi istiyorsun?" Sesinde bir umut kıvılcımı vardı ve bu Elizabeth'in yeniden utançla başını eğmesine neden oldu. Hem Hammond'ı hem de Tobias'ı yeni efendileri Lord Geoffrey'nin yanında pek de inatçı olmayan bir konuma yerleştirmişti. İtaatsizliklerinin sonucunda başlarına gelebilecekleri düşünmemiş, sadece kendini ve aptalca intikam ihtiyacını düşünmüştü.

"Hammond, yapmak üzere olduğum şey, Rupert'a gitmek, bu yanlış ve ben bunu daha yeni fark ettim. Kocama sadakatsizlik etmiş olurum. kayınbiraderimi ilgilendiriyor. Aptallığımla hem sizi hem de Tobias'ı böyle bir tehlikeye attığım için üzgünüm ve beni affetmeniz için dua ediyorum."

Hammond cevap veremedi Elizabeth pelerini bir kenara fırlattı ve ayağa kalktı. "Şimdi gel, ışık bize yol gösterirken mesafe kat etmeye çalışalım."

Hammond rahatlayarak gözlerini kapadı. Hanımının nihayet akli başına gelmişti. Yüce Tanrı'ya ettiği duaların ona yardımcı emindi ve şükranla istavroz çıkardı. Ve sonra harekete geçerek önce Elizabeth'in atını, sonra da kendi atını eyerledi.

Üçlü, gökyüzünde son ışıklar da kaybolmaya başlayana kadar ormanda hızla ilerledi. Acele etmek uğruna ihtiyatı bir kenara itmişler ve yolda kalmışlardı. Uzaktan gölü ilk fark eden Elizabeth oldu Hızını yavaşlattı ve Hammond'a seslendi, "Sence bu gece burada durmalı mıyız?"

Hammond ona evet demek üzereydi, birkaç iyi saklanma yeri vardı. Ama yoldan onlara doğru gelen gök gürültüsü düşüncelerini durdurdu.

Elizabeth de atların sesini duydu. Yüzünün rengi soldu ve gerildi, elleriyle dizginleri tutarken dizleriyle onu dürterek kısırağının kafasını karıştırdı. At telaş ve şaşkınlık içinde sağa sola koşturmaya başladı ve Elizabeth'in kontrolü yeniden kazanmaya çalışması çok değerli dakikalar aldı.

Hammond ve Tobias'a, "Göle gidin," diye bağırdı. "Ben takip edeceğim." Tobias'ın daha fazla ısrar etmesine gerek kalmadı ve dörtnala yola koyuldu, ama Hammond Başını. Kılıcını çekti ve Elizabeth atıyla boğuşurken bekledi. Artık çok geçti ve

Hammond, metresiyle birlikte ölmek üzere olduğuna ikna olmuştu. Ve

sonra gök gürültüsü üzerlerine geldi ve lider neredeyse Elizabeth. Yoldaki dönemeci henüz dönmüş olan orduya tepki olarak kısırağı şaha ve Elizabeth'in giydiği başlık omuzlarına düştü. Atıyla mücadele etti ve yolunu kesen adamlara baktı. Geoffrey! Tanrı'ya şükürler olsun, bu onun kocasıydı. Elizabeth onun kim olduğunu gördüğünde neredeyse kısırağından düşecekti ve kendini rahatlamış bir şekilde gülümserken buldu.

Geoffrey gördüklerine inanamıyordu. Göz kırpmasının da görüntüyü ortadan kaldırmadığını fark etti. Karısı! Burada, ormanın ortasında. Ona koruma sağlayacak yaşlı bir adam. Delirmiş miydi? "Elizabeth?" sorduğunu duydu ve kendi sesini tanımakta güçlük çekti.

Elizabeth yumuşak bir fısıltıyla, "İyi akşamlar lordum," dedi.

"Elizabeth!" Bu kez adı oldukça yüksek sesle haykırılmıştı ve bu kükreme hayvanın yeniden sinirlenmesine neden oldu. Roger onu kurtarmaya geldi ve kocası yanağında titreşen bir kas dışında tek bir kasını bile oynatamıyor gibi görüldüğü için çok minnettardı.

Elizabeth yalnız olmadıkları için şükretti. Adamın gözlerindeki bakış korkutucunun da ötesindeydi ve kadın son derece gergin olduğunu fark etti. Döndü.

bakışlarını arkadaşına ve dünyada her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştı. "İyi akşamlar Roger. Güzel bir gün oldu, değil mi?"

Roger onun sorusu karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ne söyleyeceğini bilemedi. Ve sonra kendini sırtırken buldu, ama Tanrı'nın gerçeği, elinde değildi.

Elizabeth gülümsemesini genişletti ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Bakışlarını kocasından uzak tutmaya dikkat etti ve gülümsemeye devam etti - bir ahmak gibi, diye düşündü- arkasında yolda dizilmiş adamlarına. "Yolculuğunuzu böldüğüm için özür dilerim kocacığım," dedi kocasına doğru, "şimdi yola çıkıyoruz. Yolculuğunuzda Tanrı yardımcınız olsun," diye ekledi.

İşe yaramayacağını biliyordu ama başka bir plan da yoktu, diye düşündü. Dizginleri kavradı ve atını mahmuzladı, tek umudu onu adamlarından uzaklaştırmaktı, böylece onu seyirci olmadan öldürebilecekti.

Tek bir dörtnal bile . Geoffrey atının dizginlerini tuttu. Elizabeth onu yarı eteklemeden ve kısa bir ipin ucundaki balık gibi kendine çekmeden önce. Şimdi de beni öldürecek, diye düşündü Elizabeth biraz histerik bir sesle. Ve hepsi bir hiç uğruna!

Grubun tepesindeki şahinin tiz çılgılığı Elizabeth'i otomatik olarak yukarı bakmaya zorladı. "Roger," dediğini duydu kocasının, "sanırım onu şahinden korusan iyi olur."

Elizabeth Geoffrey'ye baktı ve kaşlarını çatı. "Şahinim bana zarar vermez," dedi gökyüzüne dönüp bakmadan önce. Evcil hayvanının çılgınca daireler çizmesini izlerken yine kaşlarını çatı.

Geoffrey, "Seni taşımaya çok yakın," dedi. Sesini yumuşak tutuyordu ama öfkesi çok açıktı.

Farkına vardı. Elizabeth kocasına baktı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Adamlarının ona verdiği isimle kendisinden bahsediyordu.

"Geoffrey, açıklayabilirim," diye kekeledi Elizabeth.

Geoffrey onu boynundan aklını başına getirmemeye çalışarak, "Evet, getireceksin," diye tersledi. Öfkesi yatışana ve kontrolü ele alana kadar ona dokunmaya cesaret edemiyordu.

Gökyüzünden gelen bir başka çılgılık dikkatini tekrar çekti. Atmacasının tekrar tekrar dönmesini izledi ve neredeyse kendi kendine, "Geoffrey, bir terslik var, yoksa inerdi," dedi.

"Sür!" Geoffrey'nin emri sessizliği bozdu. Bir şimşek gibi Elizabeth'i eyerine çekti ve kısırağının dizginlerini Roger'a verdi. Aygırını harekete geçirdi ve ormana doğru uçarlarken Elizabeth can havliyle ona tutundu. Gözlerini kapadı ve yüzünü Geoffrey'nin göğsünü, dallar onu sıyırmamasın diye sardı, ama buna gerek yoktu, çünkü kocası onu iyi koruyor, yaralanmalara karşı kalkanını kullanıyordu.

Gölün kenarına yaklaştıklarında Geoffrey durmalarını söyledi. "James, diğer ikisini de al ve yola doğru geri dön. İyi saklanın ve geçenleri bildirin."

Geoffrey üç askerin ağaçlar ve sık bitki örtüsü tarafından yutularak gözden kaybolmasını izledi ve sonra dikkatini karısına çevirdi. Kadın hâlâ ona sarılmıştı ve Geoffrey saçlarına uzanıp sert bir çekilde çekerek başını geriye, yüzünü de kendisinininkinden birkaç santim yukarı çekti. Alt dudağını dişlerinin arasında tutuş şeklinden onun rahatsız olmasına neden olduğunu biliyordu ve kollarında titrediğini hissedebiliyordu ama bu, az önce ona yaşattığı acıyla kıyaslanamazdı. "Seni evime götürdüğümde odama kilitleyeceğim ve anahtarı atacağım," diye alçak sesle yemin etti ve yüzündeki ifadeden Elizabeth'in bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu.

Elizabeth cevap olarak, "Şikâyet etmeyeceğim," diye fısıldadı. "Bana ne yapmaya karar verirsen hak edeceğim ve şikâyet etmeyeceğim, yine de açıklamama izin vermeni isterdim," diye bitirdi.

Geoffrey onun tehdidini alçakgönüllülikle kabul etmesinden hiç etkilenmemişti. Hâlâ çok öfkeliydi. "Tanrı aşkına sen neden buradasın?" diye sordu.

Elizabeth, "Rupert'ı görmeye gidiyordum," diye itiraf etti. Onun için ödül Dürüstlüğü tamamlamak için saçından bir kez daha sertçe çekildi ve neredeyse acıyla .

Geoffrey sert bir sesle, "O halde seni durdurabildiğim için şanslısın," dedi. Kadının gözlerindeki yaşları görünce elini gevşetti ama öfkesi sınır tanımıyordu.

Elizabeth, "Ama ben eve gidiyordum," dedi.

"Rupert'ı mı gördün?" Sesi kuşkulu geliyordu ve kendini yeniden kızın saçlarını çekerken buldu.

"Hayır," diye cevap verdi Elizabeth. "Geoffrey, beni incittin! Beni serbest bırak da açıklayayım," diye yalvardı.

Geoffrey onun isteğine itaat etti ama hemen omuzlarını sıkıca kavradı. "Bekliyorum," dedi. Yüzünde bir maske vardı ama Elizabeth hâlâ içindeki öfkeyi hissedebiliyordu.

"Doğru, Rupert'görmeye gidiyordum ama yapamadım. Ona gidemezdim. Bu sana karşı sadakatsizlik olurdu. Bu yüzden geri döndüm ve sen tesadüfen bana rastladığında eve gidiyordum."

"İtaatsiz," diye düzeltti Geoffrey, "sadakatsiz değil." Onu bıraktı Omuzları ve ellerinin titrediğini fark etti. Geoffrey, Rupert'ın ağına girmeye cesaret etseydi cehenneme gideceğini biliyordu. Ve bunu yapmadığı için hayatının geri kalanında her gün Tanrı'ya şükredecekti.

"Hayır Geoffrey, ben de sadakatsizlik ettim." Elizabeth'in itirafı acı dolu bir fısıltı gibiydi.

Geoffrey, "Tanrı sana karşı bana sabır versin," diye mırıldandı. "Her zaman benimle çelişiyorsun." Başını salladı ve onun yanıtını bekledi.

"Rupert'a sadece ihtiyaç duyduğu anda onu teselli etmek için gitmiyordum. Hayır, amacım bencilce ve gnahkrcaydı, Geoffrey. Bir Şeyler yapmanı beklerken sabırsızlandım ve Rupert'in benim davamı savunacağına karar verdim. Ona Belwain'den bahsetmeyi düşündüm, kederli haliyle yasaları o kadar da nemsemeyecekti... ve Belwain'e gidip onu itiraf et."

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı ve Elizabeth sabırsız bir elle onları sildi. Kocasının yüzündeki ifadeden itirafına çok sinirlendiğini anlayabiliyordu. Sanki az önce bir ceza almış gibi davranıyordu.

Elizabeth daha da çok ağladı, çünkü o

Öfkesinin, acısının nedeni. "İtaatsizlik, sadakatsizlik ve sabırsızlıktan suçluyum. Her bir günahı kabul ediyorum ve saçlarımı kesip

Kefaretim buysa bir yıl boyunca köylü kıyafetleri giyeceğim. Ama Geoffrey, dün akşam planımı uygulayamayacağımı biliyordum. Sana gvenmiŐtim.

Rupert'a gitmekle sana gvenmediğimi söylemiş olacaktım.

Geoffrey, kafam çok karıŐıktı. Ailemin intikamını almak için yemin etmiştim... ve sonra sana yemin ettim... ve hangisini yapacağımı bilmiyordum.

nce geldi. Geoffrey, artık intikamcı olamam. Belwain'in ölümü babamı bana geri getirmeyecek. Bu sürekli intikam düşüncesi gerçekten de benim doğama aykırı." Pelerinin kenarıyla yanaklarını sildi ve kocasının bir Şeyler söylemesini diledi. Ah, onun kendisine bağırdığını duymayı nasıl da arzuluyordu. Ona karşı hissetmiŐ olabileceği herhangi bir sevgiyi yok etmediğini göstermek için her Şeyi yapardı. "Eğer bir daha kanıt aramayacağına karar verirsen amcanın ihaneti, o zaman öyle olsun."

Geoffrey'nin uzun zaman aldı. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını fark ettiğinde neredeyse rperecekti. Tehlike! Ve kızın hiçbir fikri yoktu, hem de hiç. Bunun muhtemelen kendi hatası olduğunu kabul etti. Evet, o da suçluydu. Eğer bu kadar inatçı olmasaydı, ona yerini öğretmeye bu kadar kararlı olmasaydı, bunların hiçbiri gerçekleŐmeyecekti. Yine de az önce itiraf etmişti ki

davasını savunmak için başka bir yere gidiyordu. Bu ne cüret? diye sordu zihni, ona . Evet, bu hem düŐüncede hem de eylemde sadakatsizlikti. Bu sorunu ele alması gerekecekti ama düşünecek zamanı olana kadar değil. Ani yargılara varmak ve kararlar almak akıllıca değildi, çünkü bunların değiştirilemez olduğu kanıtlanabilirdi. Bu kafa karıŐıklıėını çözmek için zamana ihtiyaç vardı... zamana ve karısından uzaklaşmaya.

"Elizabeth, bütün bunların arkasında Rupert vardı." Elizabeth onun ne dediğini anlamamıştı. İlk başta anlamadı. Az önce duyduklarını inkâr etmeye çalışarak başını salladı. Hayır, o Margaret'in kocasıydı! O , yapamazdı...

"Bıçağın açtığı yara iyileşene kadar saklanıyor," dedi Geoffrey, karısının yüzünden geçen duygu oyunlarını izlerken.

Elizabeth bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı. Durumun büyüklüğü düşünilemeyecek kadar fazlaydı.

Geoffrey atından indi ve onu yere yatırdı. "Bu doğru. Cehenneme at sürerdin ve çok geç olana kadar bunu bilemezdin."

"Nasıl öğrendin?" Elizabeth sonunda sormayı başardı.

"Bana hikayeyi anlattığın andan itibaren Rupert'tan şüphelenmiştim. Karısına Montwright'a kadar eşlik edemeyecek kadar hastalanması aklıma şüphe tohumlarını ekti. Sonra Elslow geldiğinde bana Rupert'in William'a karşı isyancıların liderlerinden biri olduğunu söyledi, ancak Rupert, Elslow'un onu hain olarak adlandırabileceğini bilmiyordu. Son kanıt haberciden geldi, *ilk* haberciden. Rupert'in kötü muamele gören hizmetkârlarından biri, Rupert'in yarasının iyileşmesinin yavaş olduğu haberini verdi. Bu bilgi, Rupert'in çağırma cevap vermeyi reddettiği gerçeğine eklenince... Evet Elizabeth, bütün bunların arkasında o var. Hayatım üzerine bahse girerim."

"Yüce Tanrım, Margaret'i öldürdü," diye fısıldadı. "Ve sen de onunla yüzleşmeye gidiyordun, değil mi? Buna bir son vermeye çalışıyordun. kabusuma ve işkenceme son ver. Geoffrey, ben-"

"Ona meydan okumaya gidiyordum, evet," dedi Geoffrey, sesi yine sertleşmişti. "Ama senin işkencene son vermek için değil, karıcığım. Benim asıl meselemin sen olduğunu düşünüyorsan kendine çok fazla değer veriyorsun. Rupert bana ait olana saldırdı ve baban da benim sadık bir vasalımdı. Montwright sahip olduklarımdan sadece biri ama ben sahip olduğum her şeyi korurum. Ve bana güvenen herkese sadık kalırım. Kâbusun ait Elizabeth, azabın da sana ait. Sen dar bir amaç içindesin, sadece

kendin. Evet, bencil ve aptalsınız ve bu çok tehlikeli bir kombinasyon."

Geoffrey sert sözleriyle onu incittiğini biliyordu ama sözlerini geri alamayacak kadar öfkeliydi. Az önce sadakatsizlik ettiğini itiraf etmişti. Bu gerçeğe bir de kendini böylesine tehlikeye atma aptallığı eklenmişti... üstelik tüm bunlar onu öldürmekten büyük zevk alacak bir deliye gitmek içindi. Öfkesini serbest bıraktı, karısının öfkesi ve acısı için tek uygun araç olduğunu çok iyi biliyordu.

"Benim değerim nedir, Geoffrey?" Elizabeth'in yumuşak bir sesle sorduğu soru onu şaşırtmıştı. Sözlerinin onu kızdıracığını ve onun da aynı şekilde karşılık vereceğini düşünmüştü. Hayal kırıklığına uğradığını fark etti ve iyi bir dövüş istediğini itiraf etti. Uzun bir süre onu inceledi, başını dik tuttuğunu ve omuzlarının dik olduğunu fark etti. Duruşunda gurur vardı ama bakışlarında kibir ya da öfke yoktu. Geoffrey onun gözlerinin içine baktı ve orada sadece yenilgiyi okuyabildi... yenilgi ve keder.

"Bana bu soruyu şimdi sorma," diye tersledi Geoffrey, "yoksa pişman olabileceğim bir şey söylerim. Beni hiç olmadığı kadar sinirlendirme yeteneğine sahipsin." Geoffrey ellerini arkasında kavuşturarak sakinleşti. "Benimle kavga etmiyorsun ve ben de nedenlerini merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki de bu sefer çok ileri gittiğinizi fark ettiniz?"

Elizabeth yemi reddetti. Daha fazla sert söze tahammül edemezdi. "Neden Rupert?" diye sordu konuyu değiştirerek. "O da mı Montwright?"

"," dedi Geoffrey. "Hayır, onun peşinde olduğu şey tahribattı," diye sözlerini tamamladı.

"Margaret çok nazik, çok sevecendi," dedi Elizabeth başını sallayarak, "ve onu öldürdü."

Roger bağırarak araya girdi. "Adamlar dönüyor Hawk." Geoffrey ve Elizabeth döndüler.

James adındaki asker atından indi ve aceleyle efendisinin yanına gitti. "Bu taraftan geliyorlar ve sayıca bizden üç kat üstünler. Doğudan geliyorlar."

"Rupert?" Elizabeth kocasına sordu. Titremeye başladı ve duracak gibi görünmüyordu.

Geoffrey ona cevap vermedi. Elizabeth'i kollarına aldı ve atına kadar taşıdı. Onu eyere yerleştirerek Roger'a seslendi. "Ona göz kulak ol. koruma." Kılıcını kınından çekerek ondan uzaklaştı ve adamlarına yerlerini almalarını emretmeye başladı.

Güneş yavaş yavaş kayıyor, göle yumuşak turuncu bir parlaklık veriyordu. Yarım saat sonra orman tamamen karanlığa gömülecekti. Roger Elizabeth'in kısırağını sudan uzaklaştırıp iki uzun ağacın arasına götürdü. James'e ve diğer iki kişiye tekrar işaret etti ve Elizabeth'in etrafı atlı adamlar tarafından çevrildi. Roger, "Onun yanından ayrılmayın," diye emretti ve adamlar hemen başlarını salladılar. "Yapmayacağınızı biliyorum," diye düzeltti Roger emriyle onları aşağıladığını fark ettiğinde. Tıpkı kendisi gibi onlar da leydilerine zarar gelmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederlerdi.

Elizabeth Roger'a, "Tanrı seni korusun," diye fısıldadı. Başını salladı ve kocasına doğru yürümeye başladı. Ve sen de kocamı koru, diye ekledi kendi kendine.

İsyancılar uzaktan duyulabiliyordu, yoğunluğun içinden sert ve hızlı bir şekilde ilerliyorlardı. Elizabeth, keselerini doldurmak için suya yöneldiklerini düşündü. Ama yanılıyordu. Bir an için tek ses zorlukla binilen atların sesiydi, bir an sonra ise savaşın curcunası. Düşman silahlarını çekmiş, açıklığa doğru at sürüyordu; evet, savaşa hazır dılar. Geoffrey ve adamlarının sürpriz yapma şansları yoktu ve James'in de belirttiği gibi sayıca üstündüler.

Savaş çılgılığı duyulur duyulmaz kalkanlar havaya kalktı ve Elizabeth'in görüşünü engelledi. Çıgıkları ve demirin demire çarpışını dinledi. Hayalinde

Geoffrey yaralandı ya da öldü ve elleriyle kulaklarını kapattı. Ve sonra daha fazla dayanamadı. Görüşünü engelleyen askeri dürttü ve kocasını görebilmesi için kalkanını indirmesini istedi.

güvendeydi. Ağaçlar ve azalan ışık onları iyi saklıyordu ve asker de aynı fikirdeydi.

Rakamları görünce "Yardıma ihtiyaçları var," dedi. "Git ve yeteneklerini göster," diye James'ten rica etti. "Beni koruyacak tek bir kişiyle burada güvende olacağım."

James'in daha fazla teşvik edilmesine gerek yoktu. Üzerine düşeni yapmaya hevesliydi ve adamların onun yardımından faydalanabileceğini kabul . Diğerlerine işaret etti ve biri hariç hepsi onu takip etti, her biri silahlarını çekmiş olarak yamaçtan aşağı inerken savaş ılgılığı attı.

Elizabeth kocasının bir başkasıyla dövüşmesini izledi. Bir darbe karnını birkaç santimle ıskaladığında nefesini tuttu ve sonra rakibini yere serdiğinde .

Biri mızraklı, diğeri savaş baltalı iki kişi daha kocasına yaklaştı. Geoffrey onları kısa sürede öldürdü.

Dikkati su kenarında iki adama karşı savaşan Roger'a yöneldi. O izlerken, ikiliye bir başkası daha katıldı ve Roger'ın kaybettiğini ve hareket edecek yeri olmadığını gördü. Batan güneşe karşı siluet halindeydi, düşman için kolay bir hedefti ve göl sadece birkaç santim arkasındaydı.

Elizabeth, Roger'ın yardımına gelen biri olup olmadığını görmek için telaşla etrafına bakındı ve sonra taşıdığı yay ve okları hatırladı. "Kenara çekil," tek koruyucusuna seslendi. Oku ipe yerleştirdi ve nişan aldı, asinin hareketsiz durması ve Tanrı'nın bir can aldığı için onu affetmesi için dua ederken birkaç saniye tereddüt etti ve sonra bıraktı. Ok havada ısılık çalarak hedefini buldu ve isyancının kafasının arkasına. İsabeti ve asinin miğfer takmama aptallığı için bir kez daha af ve şükran duası ettikten sonra bir ok daha atmaya hazırıdı. Bu kez silah ikinci asinin boynunun arkasına saplandı ve adam acı içinde ılgıllık atarak dizlerinin üzerine çöktü. Elizabeth kendi kendine bunun için üzgün olmadığını söyledi, çünkü müdahale etmeseydi Roger'ı öldürecekti. Yine de midesi düşüncelerini yalanladı, yaptığı şey yüzünden kıvrandı ve çalkalandı.

Roger önünde diz çöken asiye baktı ve yüz üstü yere düştüğünde boynundan çıkan oku gördü. Merakı neredeyse ölümüne neden oluyordu. Üçüncü asi Roger'ın dikkatsizliğinden faydalanarak ileri atıldı.

Roger mızrağın darbesini engellemekten başka bir şey yapacak zaman bulamadı ve mızrağı havaya fırlattı. Yaralanmamıştı ama ayağı kaymış ve geriye doğru göle düşmüştü. Asi hemen döndü ve başka biriyle dövüşmek için koşmaya başladı.

Elizabeth'i koruyan asker, "Boğulacak," diye bağırdı. "Zırhı onu altında tutacak."

"!" Elizabeth inkârını haykırdı. Bakışları Geoffrey'ye kaydı. O ne yapacağını bilirdi. Ama hiçbir şey yapamaz, diye fark etti Elizabeth, etrafını sarmaya çalışan isyancılarla savaşmasını izlerken.

"Halatınız var mı?" Elizabeth bağırdı. Asker başıyla onayladı ve Elizabeth, "Suya atla ve Roger'ın beline bağla. İkimiz birlikte onu sudan çıkarabiliriz."

"Ben de zırh giyiyorum," dedi asker ona. "Bunun bir yararı olmaz."

"O zaman ben yaparım," diye karar verdi Elizabeth. "Acele et! Benimle suyun kenarına gel ve ipin bir ucunu tut. İpin çekildiğini hissettiğinde Roger'ı yüzeye. İtiraz etme," diye bağırdı onun itiraz üzere olduğunu görünce. "Kocam bunu isterdi."

Askere ne yapması gerektiğini düşünmesi için zaman tanımadı, bineğini harekete geçirdi ve suyun kenarına doğru koştu. Üzerinden sıyrıldı kısırak ve ipi yakaladı. "Sıkı tutun," dedi ve sonra derin bir nefes alıp suya temiz bir dalış yaptı. Dibe olan mesafe tahmin ettiğinden daha fazlaydı ama Roger'ı hemen buldu. Omzunu itti ama o yanıt vermedi. Çok geç kalmamış olması ve içinde hâlâ hava olması için dua ederek, aceleyle iple beline bir düğüm attı. Çamur kalın olduğundan ve ipi şövalyenin etrafına dolamak için verdiği mücadeleye direnç gösterdiğinden zor bir işti. Onun Ciğerleri zorlanmaktan ağrıyordu ama görevinden vazgeçmedi. Düğümü ağır göğüs zırhının altında sabitler sabitlemez ipi çekti ve

Roger'ın omuzlarını çekti. Baskıya bir saniye daha dayanamayınca şövalyeden uzaklaştı ve yüzeye doğru yöneldi.

Asker ipin çekildiğini hissederek hissetmez atını geri çekmeye başladı ve saniyeler içinde Geoffrey'nin sadık kölesinin cansız bedeni sudan çıkarıldı.

Roger iki büklüm olmuştu ve ipin gerginliği kaburgalarının altında bir sıkma kabı görevi görüyordu. Ciğerlerinden büyük su fışkırmasına neden oldu ve sürüklenerek dışarı çıkarıldığında öksürüyor ve çırpınıyordu.

Elizabeth onu duymadı. Sudan çıkmaya çalıştı ama o kadar çok ağlıyordu ki tutunacak gibi görünmüyordu. Çok geç kalmıştı! Ve şimdi Roger ölmüştü.

Geoffrey rakiplerine karşı zafer kazanmıştı ve Elizabeth'i suya dalmadan birkaç saniye önce gördüğünde bir başkasıyla dövüşmeye gidiyordu. O zaman neredeyse insanüstü bir güçle tepki verdi, ona ulaşmak için koşarken vahşi bir hayvan gibi çığlık attı. Adamları arkasını kollayarak onu kurtardı. isyancıların yanından gözünü bile kırpmadan geçerken sayısız kez hayatını kaybetti. Ve sonra savaş sona erdi, kalan isyancılar güvenli bir yere kaçtı.

Geoffrey, Elizabeth'i bulmak için suya dalmak niyetiyle zırhını yırtıyordu ki Elizabeth birkaç metre önünde yüzeye çıktı. Daha önce hiç tatmadığı bir rahatlama hissi kapladı içini ve bacaklarının artık onu taşıyamayacağını fark etti. Diz çöktü ve başını eğerek şükretti.

Kadının yumuşak hıçkırıkları adamın gücünü ve öfkesini tazeledi. Onu öldürebilmek için hayatta olduğu için Tanrı'ya şükretti ve öfke dolu bir feryatla ayağa fırladı. "Boğulduğumu sanmıştım," diye bağırdı onu sudan çıkarırken. "Boğulduğumu sandım," diye tekrarladı. Bağırırken onu sallıyordu ve sonra aniden durdu ve onu göğsüne doğru çekti.

Elizabeth onun sesindeki ıstırapı duydu ve daha da çok ağladı. "Hayır, Geoffrey. Bu daha kötü," dedi hıçkırarak. "Bu Roger. Boğulan o."

Kocası anlamış gibi görünmüyordu. Avazı çıktığı kadar bağırarak onu tekrar sarsmaya başladı. Tiradıyla kadının kafasını karıştırdı. Sonra Roger'ın öksürükleri ona ulaştı ve kadın daha yüksek sesle ağlamaya başladı. "O ölmedi, Geoffrey. Ölmedi! Daha fazla kızma."

"Sen aptal bir kadınsın," diye bağırdı Geoffrey. Onu göğsüne doğru çekti ve duyamayacağı bir Çeyler söyledi, sonra onu geri çekti ve tekrar sarsmaya başladı. Sanki bir türlü karar veremiyormuş gibiydi. Kocasının arkasında yarım daire şeklinde bir seyirci kitlesi oluşmuş olmasına aldırmadan yeniden ağlamaya başladı ve ıslak saçlarını yüzünden çekmeye çalıştı. "Açıklayacaktım," diye hıçkırdı, oturup sakinleşebileceği bir yer bulabilmeyi diliyordu.

Geoffrey, "," diye bağırdı ve Elizabeth'in omuzlarını tekrar kavradı. Onu bir kez daha göğsüne çekti ve daha yumuşak bir sesle, "Ağlamayı bırak, Elizabeth. Her şey bitti."

Elizabeth'in ona başını salladığını hissetti ve titremesini durdurmak için derin nefesler almaya başladı. Tanrım, Elizabeth'le geçirdiği her gün daha çok kadın gibi davranıyor, diye düşündü ve yüzünü inançsız bir gülümseme kapladı. Sırılsıklam ama oldukça canlı olan Roger'ı gördü ve onu yanına çağırdı. "Hayatını kurtaran bu aptal, itaatsiz karım oldu, Roger. Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çok minnettarım," diye yanıtladı Roger. "Yine de onun aptal olduğuna katılmıyorum lordum."

Geoffrey neredeyse gülecekti.

Roger arkasında yerde yatan adamları işaret ederek, "Okları tanıdınız mı lordum?" dedi.

Elizabeth kocasının elinden kurtularak, "Onlar benim," diye onayladı. "Ve sakın bana bir daha bağırmaya kalkma, Geoffrey! Bağırmalarından dolayı kulaklarım çınlıyor. Sayıca azdın ve ben gerekeni yaptım."

"Benim görevim seni korumaktı, karıcığım, başka türlü değil," diye cevap verdi Geoffrey, açıkça sinirlenmiş bir halde. "Hayatını tehlikeye attın."

"Riske atılacak olan *benim* hayatım," diye karşı çıktı Elizabeth. Ellerini kalçalarına koydu, başını sallayarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ona uzun, yakıcı bir bakış fırlattı. "Burası senin mi sanıyorsun?" diye meydan okudu. Onun kibirli sesi, zapt edemediği ağır hapşırıkla biraz azaldı.

"Biliyorum," diye bağırdı Geoffrey. Elleri şimdi kalçalarının üzerindeydi, duruşu tehditkârdı. Bronzlaşmış kalçalarının ve bacaklarının savaş için açılmış kasları, gözlerindeki soğuk bakış kadar korkutuyordu onu.

Elizabeth'in midesi ; adamlarının önünde kocasıyla tartışırken birden kendini çok savunmasız hissetti, çünkü her ne kadar ölüleri gömmek ve birbirlerinin yaralarını sarmakla meşgul görünseler de, liderlerinin ve metresinin bağırıışlarını duydukları çok açıktı. Elizabeth, annesinin babasına asla bu şekilde sesini yükseltmeyeceğini fark etti. Bu yakışsız, onursuz bir davranıştı. Elbette, annesi zaten böyle bir duruma asla düşmezdi!

Elizabeth'in elleri şaşkınlık ve yenilgi içinde iki yanına düştü. "Çok mantıksızsın," dedi. Onun bakışlarına sırtını dönerek ağaçlara doğru yürümeye başladı. "Hiç şüphem yok ki beni Zincirlerini kır ve beni arkandan sürükle," diye mırıldandı omzunun üzerinden.

Bir nefes daha alamadan sarsıldı ve kocasının kollarına geri çekildi. Geoffrey sert bir fısıltıyla, "Seninle konuşurken benden uzaklaşmaya cüret etme," dedi.

Gözlerinin bir kez daha yaşlarla dolduğunu görünce onu sarstı ve sonra şiddetli tutuşunu hafifletti. "Zincir fikrinde haklılık payı var," dedi onu ormanın mahremiyetine doğru sürüklerken, "belki o zaman seni koyduğum yerde kalırsın."

Elizabeth o anda en iyi hareket tarzının sessizlik olacağını bilecek kadar akıllıydı, ama bir kez kendini savunmaktan da kendini alamadı
Tekrar. "Geoffrey, eğer bir gözlemci olarak kalsaydım, senin sadık tebaan ve benim iyi arkadaşım Roger ölmüş olacaktı. Yaptıklarında hiç mi haklılık payı bulamıyorsun?" diye sordu, ellerini hayal kırıklığı içinde çınlatarak ve keşke onun boynunu da çınlatabilseydim diyerek. "O adamları oklarımla öldürmek benim için uygunsuzsa özür dilerim. Daha önce hiç kimseyi öldürmedim ve biliyorum ki cehennemde yanacağım.

En az yüz yıl arafta kalacağım, ama hoşuma gitsin ya da gitmesin, yine aynısını yaparım." Tekrar ağlamaya başladı ve zayıflığından dolayı kendinden nefret etti. Bu adam onu çok kızdırmıştı! Ve o çok yorgundu. Karanlık ağaçların arasından üzerlerine çökmüştü ve Elizabeth onun öfkeli bakışlarından kurtulmak için acele ederken bir taşa takılıp tökezledi. Geoffrey onu yakaladı ve onun kollarında. Yüzünü onun boynuna gömdü ve ağlamayı bırakmaya çalıştı.

"Seninle ne yapacağım ben?" Geoffrey soruyu kadının başının tepesine yöneltti. "Bana bak," diye emretti. "Bir gün içinde kim bilir kaç kez bana itaatsizlik ettin ve sadakatsizliğini açıkça itiraf ettin." Onu yere yatırıp yüzünü kendisine çevirdi ve ardından ekledi: "Daha az cesaret eden adamları öldürdüm."

Elizabeth onun ellerini omuzlarından , "Ben bir erkek değilim, senin karınım," diye cevap verdi.

Geoffrey, "Bu gerçeği benden daha sık unutan sensin," diye karşılık verdi. Kadından uzaklaştı ve yaverine seslendi: "Bu gece burada kamp kuruyoruz. Çadırıma göz kulak ol." Elizabeth'e döndüğünde onun titrediğini fark etti ve bunun gecenin soğğundan kaynaklandığını düşündü. "Boğulmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyorsun ve elbisen sana uygunsuz bir şekilde yapışmış. Pelerinini bul ve üzerini ört." Adamın sesi de giysileri kadar soğuktı ve Elizabeth artık ağlamak istemediğini fark etti. Tanrı aşkına, yine çığlık atmak istiyordu!

Kocasının adamlarına doğru ilerlerken emirler yağdırarak kendisinden uzaklaşmasını izledi ve başını iki yana salladı. Ben de onu anladığımı sanıyordum, diye düşündü çaresizlikle. "Ha," diye yüksek sesle mırıldandı bir kez daha hapşirmeden önce. Ağaçların arasında volta atarken, "Yemin ederim o bu dünyada yürümüş en mantıksız, dik kafalı, inatçı katır gibi bir adam," diye söyleniyordu. "Bir de yaptığım işte haklılık bulacağını düşünmüştüm! Hayır, hiçbir değer bulmuyor, çünkü kalbinde merhamet, anlayış ve sevgi yok." Suya batmış ayakkabılarının gıcirtısı, söylediği her olumsuz sözün altını çiziyor gibiydi.

"Hanımefendi?" Roger'ın sesi konuşmasına karıştı ve bundan memnun oldu. Döndü ve adamın pelerinini elinde tuttuğunu gördü. "Sanırım

Yüzmen için buna ihtiyacın var," dedi, sesi nazikti.

Giysiyi kabul etti ve sıcaklığına minnettar omuzlarına sardı. "Düşüncen için teşekkür ederim Roger. Yüzdükten sonra kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu, ses tonunu hafif tutmaya çalışarak. Vassal'ın ne kadar mutsuz hissettiğini bilmesine gerek olmadığına karar verdi.

"Öyleyim," diye yanıtladı Roger. "Şimdi gel. Gerald Hawk'ın çadırını . Sana biraz yiyecek bulup yerleşmeni sağlayacağım. Günün olaylarından sonra oldukça yorgun olduğunuzu düşünüyorum."

Elizabeth yumuşak bir sesle, "Oldukça yorgun olduğumu fark ettim," diye itiraf etti. Şövalyenin yanında kampa doğru yürüdü. Yaklaştıklarında Roger tedirgin görünüyordu.

birkaç kez durup ona döndü ve sonra tekrar sessiz yürüyüşüne devam etti. Elizabeth onun endişesinin nedenini biliyordu ve sonunda tüm dikkatini ona vermek için elini onun koluna koydu. "Roger, seni sudan çıkarmaya yardım ettiğim için memnun musun?" diye tereddütlü bir sesle söze başladı. Devam etmeden önce onun cevap vermesini beklemedi, "Ama aynı zamanda kocamın emirlerine karşı gelmemiş olmamı diliyorsun. Düşünce tarzınız bu değil mi? Kaşlarınızı çatmanızın nedeni bu mu?"

Roger başını salladı ve sonra konuştu. "Hayatta olduğum için minnettarım ve beni kurtaran sizdiniz. Hayatımı sana borçluyum," diye ekledi hararetle bir sesle.

Elizabeth onun bu sözlerine nasıl karşılık vereceğini tam olarak bilemiyordu. Eğer gerçekten de onun hayatını kurtardığını ve ona minnettar olması gerektiğini kabul ederse, o zaman alçakgönüllülük erdemini yerine getirmemiş olacağını düşündü. Öte yandan, yaptığı şeyi inkâr ederse, ne ona ne de kendisine karşı dürüst davranmış olurdu. da kötüsü, eğer eylemi küçümser ve olay hakkında oldukça umursamaz davranırsa, o zaman vassal'a onun hayatına çok az önem verdiğini söylemiş olmaz mıydı?

Hayat mı? Alçakgönüllülük lanet olsun, diye karar verdi. "Kocamın öfkesi ne olursa olsun bunu yine yaparım. Lütfen anla Roger, lordun senin kurtulmana kızmadı; sadece benim uygunsuz davranışından hoşnut değil. Bir karısı olmasına alışık olmadığını göz önünde bulundurmalısın... ve o-"

Roger gülümseyerek, "Kocanı bana açıklama zahmetine girme," diye karşılık verdi. "Konuyu benimle zaten tartıştı ve beni kurtarabildiğiniz için size çok müteşekkir."

"Bunu sana o mu söyledi?" Şaşkınlığı sesinden belli oluyordu. O zaman neden böyle devam etti mi? Elizabeth kendi kendine sordu ama şövalyeye soru sormaya cesaret edemedi. Şövalyenin ona nasıl ve ne şekilde davranması gerektiğini öğretmek onun görevi ya da yeri değildi. kocasının düşünceleri.

Roger Elizabeth'in dirseğini tuttu ve başını onunkine doğru eğdi. "Ateşleri şimdi yakıyorlar. Gelin ve birine yakın durun ve kendinizi ısıtın. Sen soğuktan titriyor."

"Yangın çıkma riskini göze mi?" diye sordu bir grup askerin arasından vasalın peşinden giderken. "Rupert'in adamları-"

Roger sakın bir sesle, ", " diye uyardı. "Kocan ne yapacağını biliyor. Tek yapman gereken ona güvenmek."

"Evet," diye cevap verdi Elizabeth hemen, şövalyeye böyle bir soru sorduğu için utanmıştı.

O ve Roger ortaya doğru ilerlerken ateşin etrafında belki on ya da on iki asker vardı ve Elizabeth adamlardan herhangi biriyle göz teması her seferinde gülümsediklerini ve sonra sanki saygıdan ya da utançtan bakışlarını indirdiklerini fark etti. Elizabeth emin değildi ve kendini çok garip hissediyor, onların bu tavrından biraz da inciniyordu. Bulmacalar ve kafa karışıklıklarıyla dolu uzun bir günün ardından yeni bir bulmacaydı bu. "Benim varlığım Erkeklerin gözünü korkutuyor gibi görünüyor," diye fısıldadı Roger'a utanç dolu bir iç çekişle.

"Huşu içindeler," diye fısıldadı Roger, dirseğini hafifçe sıkarak. "Huşu mu?"

"Cesaretin onları sarstı," dedi, kızın gözlerindeki şaşkınlığa gülümseyerek. "Senin gibi birini hiç tanımadılar, çünkü sen diğer kadınlara benzemiyorsun."

"Ve bu övgü mü?" Elizabeth karşılığında gülümseyerek sordu.

"Evet, öyle," diye açıkladı Roger. "Liderleri için uygun bir gelinsin," diye ilan etti.

Liderleri seninle aynı fikirde değil, diye düşündü Elizabeth. Etrafına bakınarak kocasını aradı ama Roger'ın dirseğinden nazikçe çekmesi düşüncelerini tekrar ona çevirdi. Gözlerindeki ifadeden, minnettarlığını tam olarak bitirmediği anlaşıyordu. "Benim iyiliğim için kendini böyle bir tehlikeye attığın için üzgünüm ama şimdi her şey bittiği için mutluyum. Yaptığın şeyi yapacak cesarete sahip olduğun için her sabah Tanrı'ya şükredeceğim." Övgüsünün kızın yanaklarında yarattığı kızarıklığı görünce kıkırdadı ve şaka olsun diye ekledi, "Hatta senin ruhuna bile dua edeceğim. Yüzmeyi öğrenmeni sağlayacak kadar ileri görüşlü oldukları için anne ve babana teşekkür ederim, çünkü onların eğitiminden yararlanan bendim." Son sözyle sırtıyordu ve Elizabeth yine gülümsedi.

Geoffrey, Elizabeth'in arkasından, geceleyin sinsice yaklaşan bir panter gibi sessizce yürümüş ve Roger'ın sözleriyle öfkesinin bir kısmını kaybettiğini fark etmişti. Tam karısını kollarına alıp götürecekti ki, karısının sözleri hareketlerini durdurdu.

"Korkarım aileme ettiğin dualar onların kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramayacak Roger, Tanrı şahidim olsun ki henüz yüzmeyi bilmiyorum. Yine de nefesinizi tutmayı hatırlarsanız çok zor görünmediğini söyleyebilirim.
_"

Geoffrey'nin öfke dolu feryadı Elizabeth'i yerden bir karış havaya kaldırdı. Kalbini tuttu ve kocasına çarpmak için dönmeye başladı.

"Geoffrey! Sorun nedir?" Elizabeth sorusunu güçlkle dile getirebildi, adamın çılgılığıyla öyle sarsılmıştı ki.

"Başka bir şey söyleme," diye homurdandı Geoffrey, "sakın..." Öfkesi yeni açan bir çiçek gibi tazeydi ve tamamen kontrolden çıkmaya yakın olduğunu hissediyordu ve eğer onu çadırına, adamlarından uzağa götürebilirse, belki o zaman sadece onu boğazlayacak kadar sakinleşebilirdi.

Elizabeth yarı sürüklenerek, yarı çekilerek küçük çadırın içine sokuldu ve sonra bir arpa çuvalı gibi battaniyenin üzerine bırakıldı.

"Şimdi ben ne yaptım?" Elizabeth, kocasının kendisini sıktığı kollarını ovuşturarak sordu. "Siyah ve mavi olacağım ve bu senin ellerinden olacak, düşmanın değil Geoffrey. Sen kendi gücünü bilmiyorsun. düşünüyorum," diye bitirdi.

Geoffrey hemen cevap vermedi. İki ışık yakmak için zaman ayırdı. mumları ve önünde bağdaş kurup oturdu. Elizabeth onun yüzüne bir an baktığında, keşke mumları söndürecek cesareti olsaydı, diye düşündü. Ama adam öfkeliydi, boynunda titreşen tendon bunun kanıtıydı ve Elizabeth bundan bıkmıştı. Omuzları çadırın kenarına değene kadar biraz geri çekildi ve kendini onun bağırışlarına hazırladı.

"Sorularıma basit bir evet ya da hayırla cevap vereceksin, Elizabeth," diye başladı kocası. Kocasının yumuşak, neredeyse nazik ses tonuna şaşırmıştı ama sesinde küçük bir titreme fark etti ve başını kaldırıp ona baktı. Şimdi, bu adamın oyunu ? diye sordu kendi kendine; anlayabildiği kadarıyla adam patlamanın eşiğine gelmişti.

"Geoffrey, ben-"

"Basit bir evet ya da hayır," diye ısrar etti Geoffrey, her kelimeyi hızlı hızlı söyleyerek.

Elizabeth başıyla onayladı ve bekledi. Kocasının titreyerek birkaç uzun nefes alışını ve sonra kocaman ellerinin avuç içlerini dizlerine dayayışını izledi. Ellerini kendine dayamadan önce titrediğini gördüğünü düşündü ama bu fikri bir kenara bırakıp bakışlarını tekrar kocasının yüzüne çevirdi.

"Roger'la konuşmanıza kulak misafiri oldum," diye söze başladı Geoffrey, ses tonu aldatıcı bir şekilde yumuşaktı, "ama olabilirim. Ve ben her zaman mantıklı bir adamımdır. Yine de William'ın kılıcı üzerine yemin edebilirim ki Roger'a yüzme bilmediğini söylediğini duydum." Sesinin şiddeti artmıştı ve Elizabeth yeni bir çılgılık kavgasını önlemeye çalışıyordu,

Cevap vermek için ağzını açtığında Geoffrey uzanıp bir eliyle ağzını kapattı. "Şimdi bana cevap vereceksin. Yüzme biliyor musun?"

Elini ağzının üzerinde tutmaya devam ettiği için Elizabeth sadece başını sallayabildi ve bu küçük inkâr hareketi kocasını bir kez daha üzdü.

"Yüzme bilmediğini bile bile suya mı atladın?" sordu, sesi artık kuşkuluydu.

"İpi tuttum ve ben-"

"Basit bir evet ya da hayır." Geoffrey çadırı sarsan bir sesle emri kükredi.

Elizabeth, basit bir yanı olmadığını söylemek istiyordu. Ama Onunla konuşmanın bir anlamı olmadığına karar verdi. Madem tüm gerçeği duymak istemiyor, o zaman bırak üzölsün. Ellerini kucağında kavuştururken "Evet," dedi.

Çadırın dışından gelen yüksek sesli bir öksürük Geoffrey'nin dikkatini Elizabeth'ten uzaklaştırdı. "Girin," diye bağırdı, niyetlendiğinden daha yüksek sesle.

Roger bir eliyle çadırın kapağını kaldırırken diğer eliyle tahta bir tepsiyi dengeledi. Tek kelime etmeden tepsiyi Geoffrey ve Elizabeth'in arasına, yere koydu ve dışarıya doğru çekildi.

Taze pişmiş et dilimleri, sert ekmek kabukları ve portakal meyveleri tepsiyi tıka basa doldurmuştu ama ne karı ne de koca yemeklere dokunmak için bir harekette bulunmamıştı. Elizabeth'in tahminine göre Roger elinde tek bir fincan ve içi su ya da şarap dolu deri bir keseyle yeniden ortaya çıktı. Vassal'a baktı ve gülümsedi ama Roger ona doğru bakmadı ve onu görmedi.

Adam çadırdan çıkmak için döndüğünde Elizabeth, "Teşekkür ederim Roger," dedi. Adam cevap vermese de Elizabeth hafifçe başını salladığını gördü.

Geoffrey, "Bir tebaaya görevini yaptığı için teşekkür edilmez," diye mırıldandı. Büyük bir parça ekmek aldı, ikiye böldü ve bir kısmını Elizabeth'e uzattı.

"Nedenmiş o?" Elizabeth onun teklifini kabul ederken sordu. "O bir iyilik yaptı. Ona teşekkür etmek yerinde olur."

"Öyle değil. O görevini yapıyor, karıcığım. Hepimizin görevleri, yükümlülükleri var... İşler böyle yürüyor," dedi ısrarla. "Ona teşekkür ederek, belki de görevini sizi tatmin edecek şekilde yapmadığı zamanlar olduğunu ima ediyorsunuz. Buna karşı koymak için, sizin adınıza bir eylem gerçekleştirildiğinde her seferinde teşekkür etmeniz gerekir."

"İşte bu yüzden adamlarınıza ya da bana teşekkür ettiğinizi ya da övgüde bulunduğunuzu hiç duymadım!" Elizabeth kaşlarını çatı ve dayanamayıp ekledi: "Mantıklı bir adam olmakla övünüyorsun ama söylediklerin bana hiç mantıklı gelmiyor. Minnettar olmak ve minnettarlığını dile getirmek bir zayıflık değildir Geoffrey," dedi Elizabeth yumuşak bir sesle. "Ve yeryüzünü zayıflar miras alacak," diye ezberinden alıntı yaptı ve argümanına Kilise'den destek verdi.

"Meek!" diye bağırdı Geoffrey. "Dünyayı miras alacak olanlar uysal olanlardır, kadın. Ben ne zayıf ne de uysalım ve dünyayı miras almak gibi bir arzum da yok."

Elizabeth, "Öyle olduğunuzu ima etmek istemedim," diye itiraz etti. "Ben sadece şunu söyledim-"

"Yeter! Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konuda bana ders verme. Tanrı şahidim olsun, sana karşı sabrım tükendi. Seninle tanıştığım günden beri beni çember içine aldın ve buna izin vermeyeceğim. Benim hayatım disiplinle yönetilir. Disiplin! Bu kelimenin senin doğana yabancı olduğunu biliyorum ama uzun sürmeyeceğine yemin ederim.

Düzensiz hareketler, plansız tepkiler... bunlar ölümcül olabilir. Bugün sana rastlamamış ol, büyük ihtimalle Rupert'ın

Şimdi eller. Bunu hiç düşündün mü?" diye sordu. Elizabeth daha cevabını düşünmeden Geoffrey ona başka bir soru sordu. "Eğer ipinin diğer ucunu tutan asker öldürülmüş olsaydı şimdi nerede olurdun?"

"Size çok aptalca davrandığımı söylememi mi istiyorsunuz?" Elizabeth sesini alçaltarak sordu.

Geoffrey, "Zaten bildiğim bir şeyi senden duymaya ihtiyacım yok," diye düzeltti. "Sana şunu söyleyeyim, karıcığım. Roger'a yaptıkların... bu senin açısından bir cesaret göstergesiydi. Ama diğeri, bana sadakatsizlik etme kararın..." Geoffrey başını salladı ve ardından ekledi, "Bu affedilemez."

Sesi düzdü ve Elizabeth sanki az önce geleceği hakkında bir hüküm verilmiş gibi hissetti. Kafa karışıklığı düşüncelerini bulandırdı. Eğer yaptığı affedilemez bir şeyse, Geoffrey ile nasıl bir geleceği olabilirdi?

Elizabeth, "Sana Rupert'a gideceğimi ama sana sadakatsizlik olacağı için fikrimi değiştirdiğimi itiraf ettim," diye cevap verdi. "Ve sen bu hareketi affedilemez mi buluyorsun?"

"Biliyorum," diye karşı Geoffrey. "Montwright'tan ayrıldığın anda sadakatsiz oldun."

"Belki de haklısın," diye cevap verdi Elizabeth. "Yine de iş bitene kadar bunu kendime itiraf etmedim. Sonra arkamı döndüm ve sen tesadüfen karşıma çıktığında eve gidiyordum."

"Sadakatsizliğini ne zaman kabul ettiğin benim için pek fark etmez," diye cevap verdi Geoffrey, sesi sertti.

"Ve kalbinizde bağışlama bulamıyor musunuz?" Elizabeth sordu. Onu incittiği için utanç duyuyordu, bunu asla kabul etmese de incittiğini biliyordu ve aynı zamanda onun mantığında bu kadar bükülmez olduğu için derin bir öfke besliyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Geoffrey. "Bu daha önce hiç olmadı. Bana sadakatsizlik eden çok az kişi oldu ve olanları da öldürdüm. Bir askerin böyle bir iğrenç eylemden sonra çevremde bulunmasına asla izin vermedim."

"O zaman nasıl devam edeceğiz?" diye sordu, sesini kocası gibi duygudan yoksun tutmaya çalışarak.

"Geçmiş değiştirilemez," dedi Geoffrey. "Karım olarak görevlerini öğreneceksin ama benim konseyime katılmayacaksın," diye karar verdi. "İlk görevin... evet, tek görevin bana oğullar vermek olacak."

"Rupert'a gitme nedenlerim konusunda sana yalan söylemiş olabileceğim hiç aklına gelmedi mi?" Elizabeth meydan okudu. "Sana onu ziyaret edeceğimi ve teselli edeceğimi söyleyebilirdim."

Geoffrey kaşlarını çatarak, "Yalanlarını anladım," diye cevap verdi.

Elizabeth, "Sana karşı tamamen dürüst davranarak bu evliliği mahvettim," diye cevap verdi. "Böyle mi olacak?"

"Bilmiyorum. Bunun üzerinde düşünmeliyim. Ben senin gibi aceleci davranmam."

"Düşünürken şunu da düşün," dedi Elizabeth, sesindeki öfkenin dışarı taşmasına izin vererek. "Beni affedemeyeceğini söyledin. Şimdi ben de sana seni affedemeyeceğimi söylüyorum. Sana tüm sevgimi verdim, sevgime karşılık vermediğini çok iyi biliyordum. Hiç anlayış göstermediğin halde sana anlayışımı gösterdim. Sana olan güvenimin sarsıldığını kabul ettim, ama bunun tek nedeni daha önce ettiğim başka bir yemindi - her ne kadar aptalca ve intikamcı olsa da. Ben sana bedenimi ve geleceğimi, dürüstlüğümü ve kalbimi verdim, sen ise görev ve disiplinden bahsediyorsun. Sunduğum her şeyi reddediyor ve en eksik olduğum şeyi talep ediyorsun. Şu andan itibaren, disiplininizi ve görevinizi alacaksınız. Aşkımı kalbimde saklayacağım ve bunun sevincini sizinle paylaşmayacağım. Seni sevmekten kendimi alıkoyabilir miyim bilmiyorum ama Tanrı şahidim olsun ki deneyeceğim. Sen çok sevimsiz bir adamsın Geoffrey ve günlük ayinimde kendime bu gerçeği hatırlatacağım. *Eğer* beni affetmeye karar verirsen," dedi Elizabeth alaycı bir sesle, "o zaman belki ben de sana verdiğim her şeyi küçümseydiğin için seni affetmeye karar ."

"Öyle olsun," diye cevap verdi Geoffrey, şimdi en az onun kadar kızgındı. "Bana sadece istediğimi ver ve birbirimizle iyi geçinelim. Sevgi ve şefkati çocuklarımıza sakla. Buna ihtiyacım yok."

Elizabeth azizlerin ona acıdığına karar verdi, çünkü ağlamaya başlamadan önce Geoffrey'yi çadırdan ittiler. Onun ne kadar incindiğini, ruhunun ve güdüsünün ne kadar kırıldığını görmesini istemiyordu. Gözyaşları ona sadece başka bir zayıflığını, karakterindeki başka bir eksikliği gösterecekti. Geoffrey'le tanışana kadar, varlığına ne kadar çok kusurun nüfuz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona her zaman insanların içindeki iyiliği araması, kusurları kabul etmesi öğretilmişti. Geoffrey'e belli ki tam tersi öğretilmişti. Kusuru bul ve saldır... bu muydu

kendi kendine sordu. Artık konumunu düşünemeyecek kadar yorgundu, fiziksel ve duygusal olarak çok bitkin düşmüştü. Islak mendili çekti.

Üzerindeki giysileri çıkarıp çadırın tepesindeki ipe asarak zihnini işkenceden arındırmaya çalıştı. Kendini pelerinine sararak palete yaslandı ve ağlayarak uykuya daldı.

On Birinci Bölüm

[İçindekiler](#) - [Önceki](#)

[Sonraki](#) Her şey hazırды. Rupert'in holdingine yapılacak saldırı şafağın ilk ışıklarıyla. Elizabeth, güvenliğini sağlayacak yirmi adamla iyi korunacaktı. Kayınbiraderiyle yüzleşmeden önce onu Montwright'a geri götürecek zaman yoktu.

Asi bir şekilde Geoffrey'nin niyetini öğrenmişti, gölün saldırı bu teoriyi Geoffrey'ye kanıtlamıştı ve zaman artık kritikti. Rupert kimsenin aptalı değildi. Yeterli zaman verilirse, meydan okumayı karşılamak için hoşnutsuz adamlardan oluşan büyük bir ordu toplayabilirdi.

Geoffrey ay ışığında ellerini arkasında kavuşturmuş, gölün etrafında yürürken bir yandan da saldırı planını düşünüyordu. Geoffrey'nin hem güç hem de mülk bakımından dengi olan Rupert'in derebeyinin, vasağını yaklaşan tehlike konusunda uyarmış olabileceği düşüncesi savaşçının aklına kısa bir süreliğine geldi. Geoffrey bu fikri düşündü ve sonra başını sallayarak bu olasılığı reddetti. Davies'in Owen'ını tanıyordu, kuşkusuz iyi tanımıyordu ama Geoffrey'nin niyetine ihanet etmeyeceğini bilecek kadar tanıyordu. Evet, Geoffrey ona bir haberci göndermiş, sadece bu konudaki niyetini değil, daha da önemlisi eylemlerinin nedenlerini açıklamıştı. Owen hemen cevap vermiş, elçisi aracılığıyla asi vasağını desteklemeyeceğini belirtmiş ve Geoffrey'ye yardım etmeleri için adam göndermeyi teklif etmişti. Hayır, diye düşündü Geoffrey tekrar, eğer Geoffrey bu meseleyi halletmeye karar vermeseydi, Owen Rupert'la yüzleşmeye kendisi gidecekti. Sadakat Geoffrey için olduğu kadar onun için de önemliydi.

Geoffrey yarınki savaş için planlarını gözden geçirdikten sonra akıllı karısına döndü. Karısına söylediği ağır sözleri düşünürken kaşlarını çatarak karanlığa baktı. Hakaretleri ve suçlamalarıyla onu incittiğini biliyordu. Onun bakışlarındaki acıyı görebiliyordu. Onu incitmek istemiyordu, bunu kendisine de söylemişti ama onunla başa çıkmanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyordu. Tanrım, güvenliğini hiç düşünmeden şans üstüne şans yakalamıştı. Açıklayacağım, diye sabırsızca sordu. Ha! Geoffrey mırıldandı, gerçekten açıkla! Nasıl çıkacağına dair hiçbir fikri olmadan suya atladı, tüm inancını ipin diğer ucunu tutan tek bir askere bağladı, bir kez bile onun öldürölmüş ve ona karşı görevini yerine getirememişti, ama sadece dinlemesi için hızlı bir konuşma hazırlamıştı. Baştan çıkarıcı, geniş gözlü masum bakışlarıyla, onun korumasından yararlanmadan nasıl bu ıssız yere geldiğini de açıklayacağına söz verdi! Evet, diye düşündü Geoffrey adımlarını hızlandırırken, meselenin özü buydu, öfkenin içini kemirmeye devam etmesinin nedeni de buydu: Kız onu, konumunu, gücünü hiçe saymış, kendi başına çekip gitmişti. Onun kudretinden, gücünden, yeteneklerinden etkilenmemişti, planlarını gerçekleştirme konusunda kendi yeteneğinden o kadar emindi ki. Kutsal olan her şey adına,

Geoffrey tökezleyerek durduğunda aniden fark etti ki, ona ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu.

Bu dehşet verici farkındalık egosuna çarpıcı bir darbe indirdi. Elbette ona ihtiyacı vardı, diye mırıldandı kendi kendine, gücü cılızdı, hile ve ihanette masumdu ve kendi becerileriyle bir gün bile dayanamazdı - tamamen kendi başına yaşadığı zaman hariç, diye hatırlattı kendi kendine, o olmadan önce yardımına koştu. Tanrım, şimdi ona ihtiyacı vardı, diye homurdandı, sadece bu gerçeği henüz fark etmemişti... henüz. Ama eğitiminde eksiklikler vardı! İşlerin nasıl yürüdüğünü hiç öğrenemeyecek miydi?

Günün hayal kırıklıkları ve zihnini dolduran karmaşa onu yordu. Gölün etrafındaki yolculuğuna devam ederken bir yandan da karısının tavrına anlam vermeye çalışıyordu. Tehlikede olduğunu hiç mi göremiyordu? Düşüncesizce hareket ederek onu nasıl bir cehenneme soktuğunun farkında değil miydi? Onun için önemini hiç düşünmüyor muydu? Geoffrey gerçeği anlayınca durakladı. Hayır, Elizabeth onun için ne kadar değerli olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olamazdı. Onun için

dikkatle, evet, aptalca bir şekilde bu bilgiyi kendisinden bile sakladı. Lanet olsun! Onu tüm kalbiyle, ruhuyla seviyordu. Böyle bir duyguya sahip olabileceğini düşünmemiştir ve şimdi amacını yerine getirdiğini gördü. Bu yeni kavrayışından hemen memnun olmadı, önce olayların bu şekilde gelişmesinin sonuçlarını düşündü. Ve sonra sıırttı.

Geoffrey karısına aptal dediğini hatırladı ve şimdi aptal olanın Elizabeth değil, kendisi olduğunu kabul etti. Onu intikam hırsını benimsemekle suçlamış, intikamla işinin bittiğine yemin ettiğinde onu görmezden gelmiş ve Elizabeth'in niyetinin dar olduğunu söylemişti.

Ailesi için adalet. Yine de şimdi karısının doğasında bulduğu kusurların kendi derisinin altında da gizlendiğini itiraf ediyordu. Evet, kendi kusurlarını ona zorla kabul ettiriyordu. William, Geoffrey'nin eğitimi sırasında, kişinin rakibinde bulunduğu kusurun genellikle kendi içinde saklı olan kusur olduğunu söylememiş miydi? Savaş alanı dışında geçerli olmadığını düşündüğü için bu dersi göz ardı etmişti ve şimdi düşüncesinin yanlışlığını fark etti. O bir Tek bir amacı vardı: Elizabethi tutmak, kalbini ilgiden korumak. Ve ona aptal mı demişti?

Bunu nasıl yapmıştı? diye sordu kendine. Onu nasıl böyle yakalamıştı? Tamamen mi? Güzelliği miydi? Evet, güzeldi, her geçen gün daha da güzelleşiyordu ama geçmişte tanıdığı, göze daha çekici gelen başkaları da vardı. Hayır, onun aşkı bu kadar sığ değildi. Kalbini fetheden aklı, cesareti, ruhu ve sadakatiydi. Onunla her konuda boy ölçüşüyordu.

Geoffrey bir taş alıp göle attı, dalgalanmanın pürüzsüz yüzeyi genişletmesini izledi ve Elizabeth'in de çakıl taşı gibi olduğunu düşündü. Onun eylemleri pek çok hayatı etkilemişti, tıpkı çakıl taşı suyun sakinliğini etkiledi. Artık hayatının merkezinde o vardı ve bu gerçeği görmezden gelmek gerçekten de aptallıktı.

Kamp alanına geri dönerken Elizabeth'in gözlerinde gördüğü acı ve ıssızlık aklından çıkmıyordu. Bu acı, sadakatsizlik ettiğini itiraf etmesinden kaynaklanıyordu. Elizabeth'in davranışını açıklamak için yaptığı yalvarışlara dayanamayan adam, onun sadakatsiz olduğunu hemen kabul etmişti. O anda öfke ona hükmetmişti. Evet, itiraf etti, onun suçluluğunu kabul etmişti ve onu affedecek ya da anlayacaktı. Şimdi gerçeğe yüzleşmişti. O yapmamıştı

Ona karşı dürüst davrandı, çünkü gerçekte ona karşı hiç de sadakatsizlik etmemiştir. Ancak onun sadakat denen özelliğe verdiği büyük önemi bildiğinden, utanç duymasına izin vermeye karar vermişti. Umudu, kadının davranışlarını gözden geçirmesi ve ondan beklediği gibi uysal bir eş olmasıydı. Uysal ve itaatkâr. Geoffrey bir kez daha kıkırdadı, Elizabeth'in çirkinleşip kamburlaşacağını içten içe biliyordu. ya uysal ya da itaatkâr oldu. Ve kalbinde bunun için mutluydu!

Kuşkusuz ikisi arasında boyun eğme meselesi yüzünden ömür boyu sürecek tartışmalar olacaktı ve Geoffrey kendini bu nazik atışmaları dört gözle beklerken buldu. Yüksek sesle güldü, yankılanan büyük bir ses ve Elizabeth'in ona bunu öğrettiğini itiraf etti: nasıl gülüneceğini. Şimdi de bana tıpkı köy panayırında gördüğü eğitilmiş ayı gibi alevli bir çemberden nasıl atlanacağını öğretecekti, yeter ki o buna izin versin. Tıpkı benim onun gibi geliştirmeye çalıştığım gibi o da benim doğamı geliştirmeye çalışıyor, diye düşündü. Ve ben onu gücümle yutmaya çalışıyorum, tıpkı onun beni

Onun ben de varım ve bunun için ikimiz de kazanıyoruz, çünkü sevmekte güç ve nezaket vardır. Evet, diye düşündü Geoffrey iç çekerek, birbirimize sahibiz.

Ellerini yine arkasında kavuşturdu ve kararlı adımlarla karısına doğru koşmaya başladı.

Peki şimdi ne yapacaktı? Kendini merak ederken buldu. Ona aşkını yakında söyleyecekti. Evine yerleştiklerinde, kız onun duvarları arasında güvende olduğunda, o zaman bu akşam ona verdiği zararı geri alacaktı. Ona o zaman söyleyecekti. Şimdilik kayıtsızlık maskesini takmaya devam edecek ve ona hak ettiği dersi vermeyi umacaktı.

Belki onun davranışlarından duyduğu hoşnutsuzluk gelecekte daha ilgili olmasını sağlayabilirdi. Bunun en iyi hareket tarzı olmayabileceğine dair içini kemiren bir şüphe onu rahatsız ediyordu ama aklına başka bir plan gelmiyordu. Garipti ama her zaman aşkın bir pranga gibi, içine hapsedilen kurbanı zayıflattığını düşünmüştü. Şimdi daha iyi biliyordu. Kabul etmesiyle birlikte yeni bir güç ve özgürlük hissetmişti. Bu kadar kısa bir süre içinde Elizabeth onun kalkanı ve kılıcı olmuştu. Onun gücü haline gelmişti. Tanrı'nın gerçeği, kendini yenilmez hissediyordu.

Geoffrey çadırına vardığında Elizabeth'i derin bir uykuda buldu. Uzun bir süre ona baktı, kalçasının ve bacağının kıvrımlarını takdir etti ve sonra hızla

kıyafetlerini çıkardı. Arada bir hıçkırarak, o gittikten sonra ağladığını söylüyordu. Gözyaşlarıyla baş etmek onun için zordu ve kendini suçlu hissetsin ya da hissetmesin, bu çileden kurtulduğu için minnettardı. Gerçek şu ki Sıkıntısının nedeninin hiçbir önemi yoktu. Yanına uzanırken, yakında onun son vereceğine yemin etti.

Başı paletle dokunur dokunmaz, uykusunda Geoffrey'nin yakında olduğunu hisseden karısı onun hazır kucağına yuvarlandı. Pelerinine dolanmıştı ve Geoffrey giysiyi çekip çıkardı, bedenini onun battaniyesi ve sıcaklığı olarak kullandı. Göğsüne sokulduğunda kadının iç çektiğini duydu ve karanlığa doğru gülümsedi. "Uykunda bana ihtiyacın var karıcığım," diye fısıldadı. Ve sonra memnuniyetle iç çekti.

Savaş çabucak bitti. Rupert, Roger'ın eliyle öldürüldü. Geoffrey bunun için üzgündü, hainin hayatına son verenin kendi kılıcı olmasını diliyordu. vassalıninki yerine. Cesedin soyulmasını emretti ve Rupert'ın omzundaki yarı iyileşmiş yarayı gördü.

Elizabeth adamların kampı terk etmeleri sırasında yaşanan kargaşa yüzünden uyuyakalmıştı. Uyanıp giyinene kadar Geoffrey ve adamları çoktan dönmüşlerdi.

Ona kayınbiraderinin ölüm haberini veren Roger'dı. Elizabeth bu bilgiyi hiçbir şey ifade etmeden kabul etti. Sadece duyduğunu başıyla onayladı ve sonra eve dönüş yolculuğuna hazırlandı. Bir kez bile Kocasının güvende olduğunu bilmesine rağmen, adamlarına acele etmelerini emrederken bu sabahki bedeni kadar büyük olan gür sesini ona baktı.

Elizabeth kısırağının eyerlenmesini beklerken onu görmezden gelmeye devam etti. Gerald işini bitirdiğinde Elizabeth'in eyere binmesine yardım etti ve Elizabeth sabahtan beri söylediği ilk sözler olan teşekkürlerini sundu. Dizginlere uzanmaz Geoffrey yanına sürdü. Onu bineğinden bir at gibi zahmetsizce indirdi.

bir ağaçtan dut kopardı ve onu aygırının üzerine, önüne oturttu. Kibirli ses tonuyla, "Sen benimle bin," dedi. Sonra kalkan , onu dallardan korudu ve ormanda dörtnala ilerlemeye başladılar.

Elizabeth ona mümkün olduğunca az dokunabilmek için kendini sert tutmaya çalıştı ama on dakika sonra sırtı itiraz etti. Rahatsızlığından vazgeçti ve duyduğu yumuşak kıkırdamayı duymazdan gelerek kocasına yaslandı. Montwright'a dönüş yolundaki uzun yolculuk boyunca tek bir kelime bile konuşulmadı. Elizabeth bunun iyi bir şey olduğuna karar verdi, çünkü zamanı duygularını çözmek için kullanıyordu. Verilmesi gereken kararlar vardı ama önceki akşamki tartışmayı tekrar tekrar gözden geçirdikçe kafasının daha da karıştığını fark etti.

Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdığını kabul ediyordu ama kalbi doğru , değil mi? İntikam ihtiyacını bir kenara bıraktığında, güdülerinin masum olduğunu fark etti.

Sen inatçı ve boyun eğmez bir adamsın, diye düşündü Elizabeth. Peki, sana istediğini vereceğim, diye karar verdi. İstiyor gibi görüldüğün türden bir eş olacağım.

Bu onun açısından disiplin gerektirecekti ama o bu zorluğa hazırdı. Artık merhum annesini taklit etmeye çalışmayacak, anne babasının yaptığı gibi bir evliliği paylaşmaya çalışmayacaktı. Uysal ve tartışmasız olmayı öğrenecekti, çünkü bu iki nitelik, evliliğin en önemli kocasının görev listesi. Tanrı yardımcısı olsun, dikiş dikmeyi bile öğrenecekti ama bu iş için hiç sabrı yoktu. Ona istediği her şeyi verirdi, ama bir gram fazlasını değil. Hayatını tamamlamak için sevgiye ya da neşeye ihtiyacı yok, bu yüzden ben de ona hiçbir şey vermeyeceğim. Elizabeth bir süre kendini iyi ve kindar hissetti ve sonra ne kadar aptalca davrandığını fark etti. Kocasının kaçırdığı mutluluğu fark etmesini nasıl sağlayabilirdi? Kocasının kabul ettiği ve zevk aldığı şeyleri ondan esirgeyerek, diye karşı çıktı. Ona geçmişin şefkatini ve neşesini göstermeyin. Yakında paylaşılan kahkahaları özleyecektir, değil mi? Elizabeth tüm olasılıkları düşünürken kaşlarını çatı. Yeni arayışında kaybedecek neyi vardı ki? diye sordu kendi kendine. Ona hiç sahip olmamıştı. aşkla başladı, değil mi?

Disiplin ve görev! Onun en sevdiği ders, diye düşündü yüzünü buruşturarak. Beni bir kucak köpeği kadar itaatkâr yapardı, hevesle bir sözünü beklerdim. Ruh hali bunu gerektirdiğinde, tıpkı endişeli ve aç bir köpeğe atılan bir kemik gibi, nezaket ya da onay. Hem disipline hem de göreve sahip olmalısınız,

ve bu talepleri yaptığın güne pişman olursun. Ben de senin kadar boyun eğmeyen biri olabilirim. Bence bir ders almanın zamanı geldi. Gerçekten de zamanı!

Elizabeth yeni kararlarıyla kendini daha iyi hissediyordu. İçten içe ağlamaya başlayacağını bildiği için sadakatsizliği konusuna değinmeyi reddetti eğer yaparsa. Başkalarında en çok değer verdiği şeyi şimdi kendi içinde lekelenmiş buluyordu. Ve eğer ağlarsa, Geoffrey yine bağırmaya başlayacaktı, itiraf etti ve açıkçası bugün bu çileyi çekecek durumda değildi.

Geoffrey'nin kendisini hemen affedeceğini düşünecek kadar aptal değildi ama belki zamanla tavrını yumuşatabilirdi. O zamana kadar ona en çok istediği şeyi vermeye çalışacak ve her gün yaptığı hataları görmesi için dua edecekti. Belki de farkına varması için ona yardım edebilirdi. Çok fazla disiplin ve görev için çok fazla endişe... kesinlikle bundan bıkacaktı.

Neden zahmet ediyorum ki? diye sordu kendi kendine. O çok inatçı bir adam. Cevap hızlı ve dürüsttü. Ona inatçı ya da sevimsiz dese de, kalbi ona aitti. Ölüm bizi ayırana dek, diye düşündü, tekrarlayarak Kocasına verdiği söz. Asıl soru şuydu: Kim kimi önce öldürecekti?

Montwright'ın kapıları askerler için ardına kadar açıldığında düşünceleri günümüze döndü. Elizabeth, Elslow'un elleri kalçalarında, Thomas da yanında ayakta durduğunu gördü. Büyükbabasının yüzünde rahatlama ve beklenen öfke ifadesi vardı. Ona bir haber bırakmalıydı, niyetini gösteren bir işaret, diye düşündü, böylece bu kadar endişelenmezdi. Elbette, diye kendi kendine söylendi, eğer haber bırakmış olsaydı Elslow onu takip ederdi.

Geoffrey aygırdan indi ve Elizabeth'i yere yatırdı. "Büyükbabanın gereksiz yere endişelenmesine neden oldun. Git ve özrünü dile," dedi kontrollü bir sesle.

Elizabeth başıyla onayladı ve büyükbabasına doğru yürümeye başladı. Büyükbabasından bir adım uzaklaştığında başını kaldırdı ve, "Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim büyükbaba ve beni bağışlamanızı dilerim," dedi. Sonra bakışlarını indirdi ve onun cevabını bekledi.

Elslow torununu kocasının kollarında sağ salim gördüğünde çok rahatlamıştı. Ama çocuğunu köy panayırında kaybetmiş ve sonra onu tekrar bulmuş bir ebeveyn gibi, hem sarılma hem de tokat atma dürtüsü onu çekiştirdi.

"amurda yıkanmaya mı başladın?" diye sordu onun yerine. duygularını sakınleştirmek için zaman.

Elizabeth bakışlarını büyükbabasına çevirmeden önce ayağındaki kiri çabucak sildi. Elslow oradaki hüznü görmekte gecikmedi ve aniden Elizabeth'in sağ salim dönmediğini fark etti. Orada, en çok zarar verebileceği yerde, içinde saklı bir yara vardı. Ve yakında Bu acının sebebinin kim olduğunu bilmek.

"Gel ve bu yaşlı adamı kucakla," diye rica etti Elslow yumuşak, yönlendirici bir sesle. "Açıklamalar için daha sonra vakit var." şu anda onu sorgulamamaya karar .

Elizabeth eteğini kaldırdı ve onun kollarına koştu. "Beni affedebilir misin, Büyükbaba?" diye sordu onu kendine doğru çekerek.

"Elbette seni affediyorum," diye cevap verdi Elslow, başının üstünü okşayarak. "şimdi içeri gir ve temiz giysiler bul. Sonra da inatılığınla ilgilenmelisin. Köpekler. Sen ortadan kaybolduğundan beri ne yemeğe ne de suya dokunmadılar. Daha iyi bilmesem, onların da benim kadar senin için endişelendiğini tahmin ederdim."

Elizabeth içini çekti ve kaleye doğru yürümeye başladı. Thomas onun elini tuttu ve Elizabeth durup küçük kardeşine gülümsedi. İhtiyacı olan tek teşvik buydu ve hemen büyükbabasının onun ortadan kaybolmasına verdiği tepkiyi neşeyle yorumlamaya başladı. Elizabeth, Geoffrey'nin onu dövüp dvmediğini sorana kadar onu görmezden geldi. "Dvmedi! Neden böyle bir şey düşündün ki?" diye sordu onu da yanına çekerek.

"Büyükbabam yle söyledi," diye açıkladı ocuk, hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

Elslow kollarını göğsünde kavuşturdu ve torununun kapıların ardında kayboluşunu izledi. Öfkesini serbest bıraktı ve yanına gelmiş olan Geoffrey ile yüzleşti.

"Ona ne yaptın?"

"I? Ben ona ne yaptım?" Geoffrey'nin Elslow'un sorusu karşısındaki şaşkınlığı, Elslow'un Elizabeth'e bu kadar acı çektirenin Geoffrey olduğu düşüncesini zayıflattı. "Onun yerine, Elizabeth'e ne yaptığını sormalısın. Ben! Sana şunu söyleyeyim Elslow, bu gidişle ilk çocuğumuz doğmadan ben ölmüş ve gömülmüş olacağım."

"Bana neler olduğunu anlat," diye sordu Elslow. "Torunumun gözlerinde bir yenilgi var. Bunu gördüm ve endişelendim. Elizabeth kolay pes biri değildir. Ona bu acıyı yaşatan nedir?"

"Kendi acısına kendisi sebep oluyor," diye tersledi Geoffrey, sorgulamadan rahatsız olmuştu. "Rupert'ı görmek için acele ediyor, tehlikeden haberi yok-"

"! Neden, yapardı-" Elslow araya girdi.

Geoffrey kaleye doğru yürümeye başladı. "Biliyorum. Biliyorum. Cinayetlerin arkasında onun olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve sonra vasalımı kurtarmak için göle atladı ve eylemden sonra yüzme bilmediğini itiraf edecek kadar küstahlaştı. Şimdi söyle bana Elslow, onu dövdüğüm için beni suçlar mısın?"

Savaşçının yanında volta atan Elslow hızlı bir inkârla cevap verdi. "Yapmazdım. Hatta sanırım sana yardım bile edebilirim."

Her iki adam da gerçeği itiraf eden bir bakış attılar ve gülmeye başladılar. Elslow, "İkimiz de ona zarar vermek için elimizi bile kaldıramazdık," dedi.

Geoffrey ciddileşerek, "Bunu da bilmelisin," dedi. "Ona karşı çok sert davrandım, hatta sadakatsizlikle suçladım ve biraz itidal öğrenene kadar sert tavrımı sürdürmeyi planlıyorum. Kısıtlama ve disiplin. Onu hayatta tutmak için aklıma gelen tek yol bu Elslow. Başka bir eş yetiştirmek gibi bir niyetim yok," diye bitirdi.

"Peki bunu o mu yaptı?" Elslow aniden sordu.

"Neyi yaptı mı?"

"Vassalı kurtar." "Evet, başardı."

"Bundan bir an bile şüphe etmedim," dedi Elslow gözlerinde bir parıltıyla.

Geoffrey sinirlenerek, "Asıl noktayı kaçırdın, ihtiyar," diye çıkıştı. "Kısıtlama ve disiplin olmadan mı?"

"Sen ne diyorsun?" Geoffrey kuşkuyla sordu.

"Vassalı hiçbir kısıtlama veya disiplin olmadan mı kurtardı?"

"Elslow, bana yem atma! Torununun güvenliğini düşünüyorum. Dikkatli olmayı öğrenmeli."

Elslow, "En iyi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmalısınız," dedi.

"Evet. Yine de ona rehberlik ederken nazik davranacağıma söz veriyorum," dedi Geoffrey gayet gerçekçi bir ifadeyle. "Ruhunu da kırma riskine girmeden uzun süreli bir alışkanlığı kırmak o kadar kolay değildir. Serbest bırakıldı ve başıboş dolaşmasına izin verildi. Tüm bunlar değişmeli."

"Torunumdan mı yoksa atlarınızdan birinden mi bahsediyoruz?" Elslow alaycı bir tonla sordu.

Geoffrey onun iğnesini görmezden gelerek, "En iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım," dedi. "Onu kaybetmek."

İtiraf edeceği kadar vardı. Elslow bunu anlayacak kadar zekiydi. Başını salladı ve konuyu hızla değiştirerek Rupert'la olan savaşın ayrıntılarını sordu.

Geoffrey bu konuda çok daha duyarlıydı ve stratejiyi ve sonucu ayrıntılı olarak anlattı.

"Rupert öldüğüne göre, Belwain'in bu işe karıştığını nasıl kanıtlayacaksınız?" Elslow sordu.

"Tüm olasılıkları göz önünde bulundurmadım. Kendinizi bu konuda endişelendirmeyin. Onunla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım. İlk önceliğim Elizabeth'in yeni evine yerleşmesini sağlamak."

"Ne zaman gidiyorsunuz?" Elslow sordu.

"Yarını düşünmüştüm ama Elizabeth'in önce dinlenmesi gerektiğine karar verdim. Ayrıca Owen'a gidip hesap vermeliyim. Bir haberci göndermek doğru olmaz. On, belki de on iki gün sonra Gidin."

"Hâlâ sorumluluğu bana mı bırakmak istiyorsun?" Elslow sordu.

". Çocuk konseyi için seninle daha iyi olur. Yakında onu . Şimdi gel ve benimle bir içki paylaş. Zafere kadeh kaldıralım."

"Sana katılacağım ve kendi kadehimi kaldıracağım, Geoffrey. Geleceğine. Dilediğin gibi olsun."

On İkinci Bölüm

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Geoffrey, Owen'a kişisel bir hesap vermek için yola çıkmadan önce çok az zaman harcadı. Bu bir eşitle hesaplaşmaydı ve Geoffrey kendi değerindekilere, onların kendisine davranmasını istediği gibi davranırdı. Rupert ile yapılan savaşın sonucunu haber vermek bir ulak göndermek uygun olmazdı ve Geoffrey her zaman görevini yerine getirirdi.

İznine hazırlanmak için geçirdiği iki gün boyunca Elizabeth'le çok az konuşmuş ya da etkileşimde bulunmuştu. Montwright'tan ayrılırken karısının ona hâlâ kızgın olduğunu düşündüğünü biliyordu ve bu ona acı verse de onun üzüntüsüne ve sakin tavrına şahit olunca, kendi kendine bunun onun iyiliği için olduğunu hatırlattı. Eğer bu ders ona dikkatli olmayı öğretebilirse, o zaman çektiği degecekti. Yine de, gerçek duygularını ondan gizlemiş olsa da, onu kendine çekmekten ve ayrılmadan önce ona sağlam, evet, tutkulu bir öpücük vermekten kendini alamadı.

Elslow karı koca arasındaki vedalaşmayı sessizce eğlenerek izledi. Elizabeth'in her zaman çok zeki olduğunu düşünmüştü ve kocasının yüzünün ardını görememesine hayret etmişti. Kocasının gözlerinden yayılan sevgiyi göremiyor muydu? Adamın karısına aşık olduğu, birazcık düşünme yeteneği olan herkes için çok !

Geçmişte Elizabeth her zaman onun özelliklerini, kişiliğini yansıtmıştı ama son zamanlarda, onun yetiştirdiği bağımsız vahşi kediden çok kırbaçlanmış bir hayvan gibi davranıyordu.

Müdahale etmeye çoktan karar vermişti, haddi olmadığını biliyor ve umursamıyordu. Kızının çocuğunun mutlu olduğunu görecekti, böylece kendisi de mutlu olabilecekti. Evet, diye karar verdi, amaçları bir anlamda bencillikti.

Elslow, Elizabeth'in uzun gün boyunca kendi konseyinde kalmasına izin verdi ve akşam yemeği için sessiz salona oturana kadar bekledi. Geoffrey, Elslow'un yeni arkadaşı Roger da dahil olmak üzere adamlarının yarısını yanına almıştı ve Geoffrey'nin varlığıyla yaşanan onca kaostan sonra gelen sessizlik tedirgin ediciydi.

Yemek bittiğinde Elslow, "Seni satranç oynamaya davet ediyorum, Elizabeth," dedi.

Elizabeth yorgun bir iç çekişle, "Korkarım kalbim oyunda olmayacak," diye cevap verdi. Elslow, Geoffrey orada olmadığına göre artık melankolisine teslim olduğuna ve umutsuzluğunun tadını çıkardığına karar verdi.

Elslow tahta sandığın parçalarını masanın üzerine koyarken, "Kalbini bu işe karıştırmanı istemiyorum," dedi, "aklını kullanmanı istiyorum. Her şeyde aklını kullanmalısın torunum."

Elizabeth, "Kocam gibi konuşuyorsun," diye cevap verdi. "Amaç ne?" diye sordu büyükbabasına şüpheyle bakarak. Oyunu başlatmak için bir piyon oynadı ve konsantre olmaya çalıştı.

Elslow kendini bir sesle, "Kalbinin davranışlarını yönetmesine izin veriyorsun, hepsi bu," dedi. Onu kızdırmak istemişti ve Elizabeth'in yüzündeki ifadeden anladığı kadarıyla

eylemini gerçekleştirmişti.

"Yapmayacağım!"

Elslow onun itirazına aldırmadan kıkırdayarak piyonunu yerine yerleştirdi. "Elizabeth, bu yaşlı adamı kandırmaya alışma. Kocan seni terk ettiği andan beri yas tutuyorsun. Seninle konuşmak çok zor, çünkü daireler çizerek yürürken başın göğsünün içinde saklı. Aşkın bu kadar acınası olmasına gerek yok."

"Zavallı! Ben mi acınacak haldeyim?"

"Bana papağan gibi bakma, ocuğum. Gerçekten de zaman zaman köpeklerin gibi davranıyorsun," dedi torununun yüzündeki öfkeli ifadeye sırtarak. Geoffrey'nin karısıyla eskrim yapmaktan nasıl zevk aldığını anlayabiliyordu, çünkü Elizabeth'i yemlemek kolaydı.

"Bana söylemek istediğin şey nedir?" Elizabeth talep etti. Atlarından biriyle aceleci bir hamle yaptı ve Elslow taşı hızla ele geçirdiğinde parmak uçlarını masaya vurdu. Elizabeth dikkatini onun hamlelerine vermezse bu oyunu kısa sürede kazanabilirdi. "Söyle ve bitsin, böylece dikkatimi bu oyuna verebilirim. Seni geçmişte yendim büyükbaba," diye hatırlattı ona, "bu gece de yeneceğim."

"Ha!" diye büyükbabası. "Korkarım , geç ız. Kalbin bu oyunda değil."

Elizabeth, Elslow'un piyonlarından birini daha almasını izlerken, "Kalbimin bununla hiçbir ilgisi yok," diye tersledi.

"Kocanıza onu sevdiğinizi söylediniz mi?" Elslow aniden sorusunu masum avına saldıran bir şahin hızıyla havlayarak sordu.

Elizabeth fkeyle, "Kocam hakkında konuşmak istemiyorum," diye cevap verdi ve konuyu kapatmak için gözlerini tahtaya dikti.

Elslow buna izin vermedi. Yumruğu masanın üstüne indi ve hem Elizabeth'i hem de satranç takımının taşlarını sarstı. "Seninle konuşurken dikkatini bana vermeni istiyorum," dedi. "Ben senin büyüğünüm ve bunu hatırlarsan iyi edersin. Bu konuyu tartışmak istiyorum ve sen de buna uyacaksın," diye ekledi gür bir sesle.

"Pekâlâ," diye cevap verdi Elizabeth, büyükbabasının öfkesi karşısında sarsılmıştı. "Kocamı sevdiğim sonucuna nasıl vardığınızı bilmiyorum, ama" diye ekledi büyükbabasının sözünü kesmek üzere olduğunu görünce, "bu doğru. Onu gerçekten seviyorum."

"Peki bu bilgiyi kocanızla paylaştınız mı?"

"Evet, ona onu sevdiğimi söyledim." Elizabeth taşları tahtadaki yerlerine geri koydu ve "Sıra sende, Büyükbaba," dedi.

"Ben hazır olduğumda," diye cevap verdi Elslow. Sesi şimdi daha sakindi ve Elizabeth onun niyetini anlamak için başını kaldırdı. "Geoffrey açıklamanı duyduğuna memnun oldu mu?"

Bu soru Elizabeth'in incinmişliğinin ve öfkesinin kapağını açtı. "Değildi!" Acı dolu ifadesiyle ondan hiçbir şey saklamadan inkârını aceleyle dile getirdi. "Sevgi ya da şefkat onun umurunda değil. Bunlar onun Elslow inançsızlığını gösterdiğinde," dedi. "Sevgimi ve şefkatimi çocuklarımız için saklamalıyım. Aşk ruhu ve davayı zayıflatır," diye açıkladı. "Sana şunu söyleyeyim Büyükbaba, kocam çok duygusuz biri." Sonradan aklına gelmiş gibi, "Kızgın olduğu zamanlar hariç," diye mırıldandı.

"Ha!" diye bağırdı Elslow neşeyle. "İşte, sanırım, anahtar bu."

Elizabeth kaşlarını çatarak, "Anlamıyorum," diye cevap verdi. "Acılarına gülüyor ve bilmece gibi konuşuyorsun.

Geoffrey her zaman sinirli ve ben bundan bıktım usandım. Boyun eğmez, mantıksız ve umursamaz. Sana ne yapmayı düşündüğümü söyleyeyim, Büyükbaba. Ona olan aşkımdan vazgeçmeye çalışacağım. Evet! Yapacağım, sana söylüyorum. Bu nafil bir çaba. Düşman ordusu tarafından kuşatılmış bir şövalye ve ne zaman yenileceğimi biliyorum."

"Saçmalama, çocuğum. Acını bir kenara bırak. Seninle bir sırrı paylaşmak üzereyim. Kocan seni seviyor." Elslow torununun bu sözlerle verdiği tepkiye güldü. İnançsızlık da vardı, öfke de. "Bu oyun sona ermeden önce sana haklılığımı kanıtlayacağım," diye söz verdi. "Ama yapmalıyım bu konuda tam bir işbirliği yapmanızı istiyorum." Elizabeth'in başını sallamasını bekledi ve sonunda başını salladığında, ses tonu son derece gerçekçi bir şekilde devam etti. "Şimdi bana vassalı boğulmaktan kurtardığında neler olduğunu anlat. Her şeyi duymak isterim, bu yüzden hiçbir şeyi atlamayın."

Elizabeth büyükbabasının ne zaman inatçı bir ruh hali içinde olduğunu bilirdi. Çenesinin gerginliği ve ses tonu, şimdi onun istediğini yapması gerektiğini, aksi takdirde gece boyunca masada oturacağını söylüyordu. Olabildiğince hızlı bir şekilde, düşmanı oklarıyla öldürme bilgisi de dahil olmak üzere - büyükbabasının geniş bir gülümsemesine neden olduğunu fark etti- olanları anlattı ve hikayeyi kocasının onun eylemine verdiği en tatmin edici olmayan tepkiyle bitirdi. "Yardımdan memnun olacağını düşünmüştüm ama olmadı."

"Bana ne yaptığını söyle," diye ısrar etti Elslow. Şimdi parmaklarını masaya vuran oydu, torununa karşı sabırsızlığı aşıkârdı.

Elizabeth, "Ne aradığınızı bilmiyorum," diye itiraz etti. "Kızdı ve bağırды elbette -bana her zaman bağırır- ve nedenlerimi açıklamama izin vermedi."

"Sorumu kaçırıyorsun çocuğum," dedi Elslow, ses tonu nazikti. Konuşmanın onu üzdüğünü görebiliyordu ama devam etmesi gerektiğini hissetti. Elini kaldırıp

"Seni saçlarından tutup sudan çıkardı mı? Seni yere atıp tekmeledi mi?"

Elizabeth onun çirkin soruları karşısında nefesini tuttu. "O bana asla zarar vermez. Bunu biliyorsun büyükbaba, onun onurlu biri olduğunu biliyorsun ve-"

Elslow'un yavaş gülümsemesi onun tiradını durdurdu. "Olanları zihninde tekrar canlandır ve bana suyun içinde olduğun andan itibaren her ayrıntıyı anlat."

"Israr mı ediyorsun?" Elizabeth boyun eğmek istemeyerek sordu.

"İstiyorum!"

"Pekâlâ. Beni sudan çıkardı, ama saçlarımdan değil," dedi başını sallayarak, "en azından beni sudan çıkardığını düşünüyorum ve sonra adamlarının önünde beni sarsmaya başladı, o kadar sertti ki dişlerimin kırılacağını sandım. gevşedi. Adamlarının önünde beni sarsması çok utanç vericiydi," dedi yeniden sinirlenerek.

"Devam edin," diye teşvik etti Elslow.

"Ve sonra o..." Elizabeth'in gözleri şaşkınlıkla açılırken hafızası devreye girdi. Kaşları yavaşça çatıldı ve bakışlarında bir umut parıltısı belirdi.

Elslow buna tanık oldu ve iç geçirdi. Torununun aklı gelmeye başlamıştı. "O ne?" Elslow gülmek için kendini zor tutarak sordu.

"Neden, beni kendine çekti ve bana sarıldı. Bu doğru. O kadar ağlıyordum ki ne dediğini duymadım." Elizabeth Elslow'un elini tuttu ve gülümsemeye başladı. "Tanrı şahidim olsun, bana bez bebekmişim gibi davrandı büyükbaba. Önce beni sallıyor, sonra sarılıyor, sonra da tekrarlıyordu tekrar tekrar çile çekti. Sanki bu konuda karar veremiyormuş gibiydi."

"Evet, Roger böyle anlattı," diye onayladı Elslow sırtarak. "Şimdi," diye ekledi, sesi kararlıydı, "az önce ona boyun eğmez, mantıksız ve umursamaz dediğini duydum."

"Evet," diye itiraf etti Elizabeth. "Dürüst olmak gerekirse," diye açıkladı.

"Kendin hariç herkesle," diye düzeltti Elslow. "Seni daha fazla sorgulamayacağım, Elizabeth. Artık aklını kullanmaya başlayacak ve kendi çözümlerini bulacaksın."

Elizabeth, "Bana düşüncelerini anlat," diye yalvardı.

Elslow, "Düşüncelerim önemsiz," diye sözünü kesti. Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi kararlılığını yumuşattı. "Pekala. Benim için her şey oldukça

Basit. Adam istese de istemese de sizi seviyor."

"Eğer söylediklerin doğruysa," diye yanıtladı Elizabeth, "o zaman hâlâ bir sorun var."

"Evet?"

"O bunu bilmiyor... henüz."

Elslow gözlerinde bir parıltıyla, "O zaman ona talimat vermek senin görevin olacak," dedi.

Satranç oyunu devam ediyordu ama Elizabeth yaptığı işe konsantre olamıyordu. Zihni, kocasıyla başa çıkmak için bir eylem planı düşünmekle meşguldü ve bu onun tüm çabasını aldı.

"Büyükbaba?" diye araya girdi bir ara. "Geoffrey ona sadakatsizlik ettiğimi düşünüyor ve onun düşünce tarzını nasıl değiştireceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Zamanla tavrı yumuşayacaktır. Senin niyetin temizdi çocuğum ve bunu yakında anlayacaktır," diye cevapladı büyükbabası tahtayı incelerken.

Elizabeth büyükbabasının sözlerini düşündü ve sonra onun konsantrasyonunu tekrar bozdu. "Bana her zaman bir değişiklik yapmadan önce bir plan oluşturmamı öğrettiniz. Yapabileceğimi düşündüm-"

"Bana niyetinizi söylemeyin," dedi Elslow. "Aldatmacalarınızdan masum kalmak istiyorum."

"Aldatmacalar! Beni utandırırıyorsun, Büyükbaba. Kocamla onurlu bir şekilde ilgileneceğim. Her zaman," dedi vurgulayarak. "Geoffrey beni gerçekten , planladığım şey en onurlu şey olacaktır."

"Şah mat!"

"Pardon?"

"Oyun, Elizabeth. Ben kazandım."

Elizabeth gülümseyerek, "Hayır, büyükbaba," diye reddetti. "Kazanan benim."

"Ne diyorsun? Veziriniz bende ve şahınız hareket edemez. Oyun benim."

Elizabeth başını sallayarak, "Evet, bu doğru," dedi. "Oyun senin... ama şövalye benim."

Geoffrey Montwright'tan , Elizabeth

Eşyalarını kocasının evine nakletmek için. Bu çok zor bir görevdi. Elizabeth her sabah uyandığında mide bulantısı dalgalarıyla savaşırdı.

Safra salınmak için bastırıyor, çoğu zaman da aksi midesi istediğini alıyordu. Elizabeth, gizemli bir şekilde midesine giren zehri temizlemeyi düşünerek kendini gittikçe daha az yemek yerken buldu ve yeni bir güç kazanmak için gün içinde birkaç kez dinlendi.

Hastalığını büyükbabasından saklamak istediği için sarımsak halkasını bir koruma olarak boynuna takmaya cesaret . Onu endişelendirmek istemiyordu ama endişelenmeden de edemiyordu. Hastalığı

Gerçekten de garipti, çünkü her sabah midesiyle girdiği savaştan sonra kendini aniden oldukça normal hissediyordu. Ta ki savaşın yeniden başlayacağı gece vaktine kadar.

Üzüntüsünü Geoffrey'nin gitmiş olmasına bağlıyordu. Aşkın zihnine olduğu kadar bedenine de zarar verdiği sonucuna vardı. Yine de Geoffrey yedi gün sonra Montwright'a döndüğünde Elizabeth'in durumunda bir iyileşme olmadı. Kocasını ayrılma hazırlıklarıyla o kadar meşguldü ki Elizabeth'e fazla haber veremedi. Elizabeth kocasının ilgisizliğinden hem memnun hem de hoşnutsuzdu. Çok geçmeden

Ondan kaçtığı çok açıktı, en kalın kafalı biri için bile. Yatağa çok sonra gelirdi.

Elizabeth uykuya dalmıştı ve sabah Elizabeth gözlerini açmadan gitmiş olacaktı.

Elizabeth dışa karşı sakinliğini korurken midesi savaşını sürdürüyor, büyükbabası ona her göz kırptığında ya da gülümsediğinde yeni bir gç kazanıyordu. Her baş sallama, her gülümseme konuşmalarını hatırlatıyordu... kocasının onu sevdiğinin bir onayıydı.

Tanrım ama çok inatçıydı! Ona hâlâ o kadar kızgındı ki, ne zaman aynı odada olsalar ona doğru zar zor bakıyordu. Ve döndüğünden beri ona dokunmamıştı. Onun pcğn, kucaklamasını, aşkını ne kadar özlediğini fark ettiğinde kalbi de midesi kadar acıdı.

Elizabeth, Geoffrey'yle birlikte onun evine gitmek üzere yola çıkacakları sabah kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. Hava yaz başı için alışılmadı k derecede sıca ktı ve Elizabeth vedalaşırken kendini oldukça melankolik hissediyordu. Aşırı duygusallaşırsa kocasının bundan hoşlanmayacağını biliyordu ve onu gıdıklayıp kucaklarken bu gerçeği kendine sürekli hatırlatıyordu küçük kardeşini bıraktı ve sonra büyükbabasına döndü. "Seni özleyeceğim," dedi fısıltıyla.

"Pankartını almayı unutmadın değil mi?" diye sordu büyükbabası. "Geçmişine dair küçük bir hatıra, geleceğin belirsizliğiyle başa ıkmana yardımcı olacaktır. gelecek."

"Hatırladım," diye cevap verdi Elizabeth. "Seni seviyorum büyükbaba. Tanrı seni ve Thomas'ı korusun."

Büyükbabası onu güçlü bir şekilde kucakladı ve sonra kısırağının üzerine kaldırdı. Elslow yumuşak bir sesle, "Geçtiğimiz aylarda çok şey yaşadım çocuğum," dedi. Onun elini tuttu ve sıktı. "Ama sen güçlü şeylerden yapılmıştır. Kaderinizi ve kocanızı takip etmeniz Tanrı'nın isteğidir. İki si birbirine dolanmıştır, tıpkı kale duvarlarına tutunan sarmaşıklar gibi. Korkma, Elizabeth. Ve unutma, kalbine güven ama aklını da kullan."

Elizabeth büyükbabasının kafa karıştırıcı emrine gülümseyerek, "Elimden geleni yapacağım," diye cevap verdi.

Geoffrey, Montwright'ın merdivenlerinden dede ile torunun vedalaşmasını izledi. Duygularını nasıl kontrol altında tuttuğunu bildiği için karısıyla gurur duyuyordu. Çok ağırbaşlı ve sakin görünüyordu; evet, diye düşündü, bir kraliçe kadar asil, yine de bu ayrılığın onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Öfkeden başka bir duygu hissedemeyeceğini düşündüğü kocasının peşinden gitmek için tanıdığı her şeyi terk ediyordu.

Geoffrey, iki kadın arasındaki şefkat gösterisinin hoşuna gittiğini itiraf etti. Elslow ve Elizabeth'in vedasına katılan değil de gözlemci olduğu için kendini rahatsız hissediyordu. Yine de vedalaşmaya nasıl dahil olacağını bilmiyordu ve bu yüzden yüzünde düşünceli bir ifadeyle durup izlemeye devam etti.

Thomas savaşçının dikkatini çekmek istedi. Çocuk Geoffrey'nin bacağına doğru fırladı ve cılız gücüyle lordu zar zor dürttü. Geoffrey zahmetsizce havaya kaldırdı ve sonra ikisi göz göze gelene kadar yavaşça indirdi. "Uslu duracak ve sözünü dinleyeceksin.

Büyükbaba!" Sesi kulaklarına sert geliyordu ama çocuk korkmamış görünüyordu. Sırıttı ve başını sallayarak cevap verdi.

Geoffrey Thomas'ı düşürür gibi yaptı ve çocuk sevinç çığlıkları attı. Lord çocuğu yere bıraktı ve ufaklık Geoffrey'nin bacağına sarıldığında rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Aslında çocuğun sevgisini bu kadar açık ve dürüst bir şekilde göstermesinden memnundu ve Elslow'un kendisine doğru ilerleyişini izlerken başını okşadı.

Elslow, "Thomas'ı iyi izleyeceğim," dedi.

Geoffrey ciddi bir sesle, "Ben de senin Elizabeth'ine göz kulak olacağım," diye söz verdi. "Ve ikimiz de neşeli bir kovalamacanın içinde olacağız," dedi

Elslow kıkırdayarak.

Geoffrey kendini gülümserken buldu ve sonra dönüp Elizabeth'e baktı. Elizabeth'in saklamaya çalıştığı sıkıntıyı gördü. Elslow'a, "Karım fikrini değiştirip gitmeyi reddetmeden önce acele etmeliyim," dedi. Bineğine doğru yürümeye başladı ve sonra durup Elslow'a döndü. "Belwain özgür olduğu sürece tehlike devam edecek. Dikkatli yürüyün," dedi. Geoffrey'nin endişesini ve sevgisini itiraf etmeye en çok yaklaştığı an buydu.

Ancak Elslow'un böyle bir çekingenliği yoktu. Geoffrey'nin sırtına vurdu ve kolunu omzuna attı. "Evlat, bu eski adam," diye öğüt verdi ciddi yüzlü şövalyeye.

Geoffrey kıkırdadı ve başını sallayarak cevap verdi, "Etrafımda hiç bu kadar çok korkusuz insan olmamıştı. Bu bir gizem," diye itiraf etti.

Elslow, "Çünkü biz bir aileyiz," dedi.

Geoffrey atına binerek, "Evet," dedi, "ailem." Elizabeth'e uzun uzun baktıktan sonra kapılara doğru döndü. Roger, Geoffrey'nin yanına eyerlendi ve ikisi, Elizabeth'in kurt köpekleri tarafından kuşatılmış olarak, Elizabeth'i çevreleyen birlikleri Montwright'tan dışarı çıkardılar.

Geoffrey adamlarının yarısını Elslow'un yanında bırakmıştı ve hiçbir tedirginlik hissetmiyordu. İleriye baktı, yolculuk için sabırsızlanıyordu.

Elizabeth geriye bakmayı tercih ediyor, evinin duvarlarını hatırlamaya çalışıyordu. Gelecek onu korkutuyordu ve kalbini parçalayan yıkıcı bir yalnızlık hissediyordu.

Fiziksel rahatsızlığı kısa sürede aklını yalnızlığından uzaklaştırdı. Görünüşe göre her saat başı hem mesanesi hem de midesi boşalmayı talep ediyordu. Bu kadar sık durmak zorunda kalmak hem garip hem de utanç vericiydi. Yanında getirebileceği bir kadın hizmetçi bulması gerektiğine karar verdi. Başka bir kadın utancını hafifletebilir ve belki de endişesini paylaşabilirdi.

Güneş zirveye ulaştığında Elizabeth sıcaktan bunalmış, perişan ve bitkin bir haldeydi. Bir an dinlenmek için gözlerini kapadı ve neredeyse eyerinden düşecekti ama Geoffrey aniden yanında belirdi ve onu tam zamanında yakaladı. Onu kaldırdı ve aygırının adımlarını bozmadan kendisine yasladı. Elizabeth kabullenmiş bir şekilde içini çekti ve başını kocasının göğsüne yaslayıp kollarını beline dolayarak hemen uykuya daldı.

Geoffrey bir koluyla karısını kendine yakın tuttu ve onun yumuşaklığını üzerinde hissetmenin tadını çıkardı. Kır çiçekleri gibi kokuyordu, diye düşündü Geoffrey, tatlı kokusunu içine çekerken çenesini başının tepesine sürttü,

ve paylaştıkları yetersiz öğle yemeğinden kalan elmalar da vardı. Karısının uykusunda iç çektiğini duydu ve sessizce bu sesi yankıladı.

Elizabeth öğleden uyuyarak geçirdi. Geoffrey nihayet gün batımına bir saat kala hızlı yürüyüşüne son verdi. Sonunda yere değdiğinde Elizabeth'in bacakları onu desteklemiyordu ve bir yere tutunmak zorunda kaldığını fark etti.

Titreme kadar Geoffrey'nin kolunu tuttu.

"Hasta mısın?" Geoffrey soruyu bir suçlama gibi yöneltti ve Elizabeth hemen doğruldu.

"Değilim!" diye karşı çıktı. "Sadece biraz rahatsızım. Gececektir."

Başka tarafa bakmaya çalıştı ama Geoffrey ellerini onun omuzlarına koydu ve onu kendine doğru çekti. Bu o kadar uzun zamandır ilk sevgi gösterisiydi ki Elizabeth utandığını hissetti.

"Ayın bu zamanı mı?" diye sordu nazik bir fısıltıyla.

Utangaçlık onun nihai sorusuyla buharlaştı. Elizabeth nefesini tuttu ve öfkeyle başını salladı. "Böyle şeyleri tartışmamalıyız," dedi kızarak. "Yakışsız olur."

Kadın geri çekilmeye çalıştı ama Geoffrey . "Ve eğer koca bu... şeyi tartışmazlarsa, o zaman sana dokunamayacağımı ne zaman bileceğim?" diye sordu mantıklı bir sesle.

Elizabeth yere bakarak, "Bilmiyorum," diye fısıldadı. Ani bir düşünce bakışlarını tekrar kocasına çevirdi. "İşte bu yüzden , işte bu yüzden yapmadık..." diye , düşüncelerini kelimelere dökemiyordu. Cümlesini Geoffrey'nin tamamlayacağı umuduyla bekledi ama Geoffrey sessiz ve tetikte kalmaya devam etti. "Bana dokunmamanızın nedeni bu mu?" diye sordu sonunda.

Sesi rüzgârın fısıltısı gibiydi ama Geoffrey duydu. "Hayır," cevap verdi. Sesi nazikti ve Elizabeth'in kafasını karıştırıyordu.

"Yani bana hâlâ kızgın mısın?" Elizabeth sordu. "Nedeni bu." İçinden haklı olması için dua etti, Geoffrey'nin onu yatağından uzak tutmasının nedeni onun davranışlarına duyduğu öfkeydi. Başka bir nedenle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Eğer Geoffrey onu artık çekici bulmuyorsa...

Geoffrey karısının yüzündeki duygu oyunlarını izledi ve onu kollarının arasına alıp tüm şüphelerini, endişelerini öpüp etmeyi arzuladı. Ona duyduğu açlığı zar zor gizleyebiliyordu. Ona aşkını söylemeden önce Elizabeth'in evine yerleşmesini bekleyeceğine söz vermişti, ona sevgisini göstermeden önce, şimdi son derece mantıksız görünüyordu. Ve Geoffrey sırtarak kendi kendine, onun her zaman çok makul olduğunu hatırlattı, değil mi?

Elizabeth sırtışa tanık oldu ve kafası daha da karıştı. Böyle bir gülümsemeye yol açacak ne düşünüyordu acaba? Geoffrey'nin aklının nasıl çalıştığını hiç anlayabilecek miydi?

"Gel, Elizabeth. Temiz bir akarsuyun yanında kamp kurduk. Ben görevlerimi yerine getirirken sen de dinlen."

"Banyo yapabilir miyim?" Elizabeth hevesli bir sesle sordu. Giysileri sıcağı ve üzerinde bir toz tabakası olduğunu biliyordu. Ağır saçlarını ensesinden kaldırarak yumuşak esintinin boynunu serinletmesine izin verdi.

"Yemeğini yedikten sonra," dedi Geoffrey. "Sonra yıkanman için تنها bir yer bulacağım." Karısının saçlarını başının üstünde tutarak duruş şekli, göğüslerinin elbisesinin kumaşına doğru gerilmesine neden oldu ve Geoffrey onu tutmamak için kendini zor tuttu.

Elizabeth, "Bunu dört gözle bekleyeceğim," diye cevap verdi. Arkasını döndü ve kocasının işlerini aksatmamak için dereye doğru yürüdü.

Ben de bunu dört gözle bekliyorum, diye düşündü Geoffrey artan bir beklentiyle. Bu gece aşkım, kalbimi seninle paylaşacağım, bu gece ve sonsuza dek.

"Lordum?" Gerald'ın sesi Geoffrey'nin düşüncelerini böldü ve o da hoşnutsuz bir homurtuyla dönerek yaverine dikkatini verdi. "Çadırınızı istiyorsunuz

kampın ortasına mı yerleştirdiniz?" diye sordu şövalyeye.

"Bu gece olmaz," diye cevap verdi Geoffrey. Etrafına bakındı ve sonra ağaçların arasındaki bir alanı etti. "Ağaçlar arkamda olsun, adamlardan uzakta," diye karar verdi. "Ve görevinde acele et, Gerald. Mümkün olan en kısa sürede akşam yemeğimi yiyip yatağımı hazırlayacağım."

Gerald elini kalbinin üzerine koyarak başıyla cevap verdi ve hızla görevinin döndü.

Geoffrey'e kurutulmuş et, ekmek ve meyve gelene kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi.

önüne serilmişti. Elizabeth'i çadıra götürdü ve yanına yerleşmesini sağladı, sonra da onu zorla besledi.

Elizabeth, "Çok aceleniz var gibi görünüyor, Lordum," dedi. "Bu akşam erkenden dinlenmek mi istiyorsunuz? Eğer uygun değilse banyomu başka bir zaman yapabilirim."

"Hayır!" Geoffrey sesi sertleşerek cevap verdi. "Şimdi bitir ve pelerinini ve başka neye ihtiyacın olacaksa topla. Güneş kaybolmadan önce işimizi bitirmeliyiz."

Elizabeth aceleyle sabununu ve pelerinini bulduktan sonra Geoffrey'yi takip etti. Geoffrey ona karşı sinirli ve sabırsız görünüyordu ama Elizabeth zihnini yokladı ve bu davranışının nedenini bulamadı. Geoffrey'ye yetişmek için acele etti ama acelesi konusunda onu sorgulamayı reddetti. Eğer düşüncesini öğrenmesini istiyorsa, bunu ona söylerdi. Kısa evliliklerinde bu kadarını öğrendiğini itiraf etti. Kocasını kendi konseyini tutardı ve o da Ona düşüncelerini anlatmaya hazır olana kadar sabırlı olmak zorundaydı.

Elizabeth ve Geoffrey derenin kıyısını kıvrılıp derinleşene kadar az bir mesafe takip ettiler. Geoffrey'nin seçtiği yere ulaşmak için birkaç kalın dalın altından eğilmek gerekti ama Elizabeth doğrulup etrafını saran güzelliği görünce kollarına batan dikenlerin verdiği rahatsızlığı unuttu. Nöbetçi gibi dikilmiş dev ağaçlar etrafı . Dallar uzanıyor, sadece dar bir güneş ışığının süzülmesine izin veren bir gölgelik görevi görüyordu. Solmakta olan güneşin kırmızı ve altın tonları yapraklara ve çimenlere ürkütücü, neredeyse mistik bir büyü yapıyordu. "Geoffrey, burası çok güzel! Büyüleyici," diye fısıldadı.

Geoffrey gülümseyerek, "Büyülü değil, sadece özel," diye düzeltti. "Akşam yemeğinden önce köpeklerinle birlikte dereyi takip ettim ve burayı buldum."

Elizabeth başıyla onayladı ve ayakkabılarını çıkarmak için banka oturdu. İşini bitirdi ve başını kaldırıp Geoffrey'ye baktı. Onun da botlarını çıkardığını görünce hareketsiz kaldı. O izlerken, Geoffrey tüm giysilerini çıkarmaya devam etti.

Kızardığını biliyordu ve bunun için kendini aptal gibi hissediyordu. Yine de gözlerini kocasından ayıramıyor, onun rahatça sergilediği güç ve kaslar karşısında büyülenmiş gibi görünüyordu.

"Güneş seni bir tanrı gibi resmediyor," diye fısıldadı. Teni ışıktaki altın rengindeydi, ham güzelliği muhteşemdi.

Geoffrey başını salladı ve gür siyah saçları alnına düştü. "Bu aptalca konuşman seni Araf'a götürecektir," diye uyardı Geoffrey.

Elizabeth, "Bunu bir küfür olarak söylemedim," dedi.

Geoffrey Elizabeth'e gülümsedi. Yumuşak, boğuk bir sesle, "Soyunmanı görmek için hizmetçin mi olmam gerekiyor?" diye sordu. Sözleri alay etmek içindi ama tutku ve açlık dolu bakışları bu şakayı sildi.

Elizabeth onun sıcaklığının kendisini istila ettiğini hissetti. Onun gülümsemesine karşılık veremedi, sadece Geoffrey'ye baktı. Yavaşça elini kaldırdı ve Geoffrey'yi tutup ayağa kaldırdı. Tek kelime etmeden giysilerini çıkarmaya başladı. Önce kalçalarını çevreleyen deri kemeri çözdü, sonra da başının üzerindeki bağı kaldırdı. Ardından zincirini ve son olarak da fildişi renkli kombinezonu çekti. Elleri göğüslerine dokunmamaya dikkat etse de parmakları birden fazla kez yanlara değdi.

Geoffrey ve Elizabeth uzun, sessiz bir an boyunca birbirlerine bakarak durdular ve arzusun yükselen bir rüzgâr gibi aralarından akıp gitmesine izin verdiler. Elizabeth aradaki mesafeye daha fazla dayanamayınca kocasına doğru belli belirsiz bir adım attı. "Geoffrey?" Onun adı bir yalvarıştı ve Geoffrey ne için olduğunu biliyordu. diye sordu.

"Zamanı gelince Elizabeth," diye fısıldadı. Dönüp suya doğru yürüdü ve berrak sıvı göğsünü kaplayana kadar durmadı.

Elizabeth sabunu eline aldı ve hızla Geoffrey'yi takip etti. Su ona dokunduğunda bir nefes verdi. "Çok soğuk," diye seslendi Geoffrey'ye ve bir adım geri çekildi. Su kalçalarını kapladı ve Elizabeth yavaşça suyun bir kısmını avuçlayarak kollarını ıslattı. Titreyerek sabunu köpürttü ve banyosunu bitirmek için acele etti. Vücudundaki tozları temizlerken utancından Geoffrey'ye sırtını döndü.

"Kocana gel, Elizabeth."

Elizabeth döndü, uzaklığı gördü ve kaşlarını çattı. "Üşüyorum, Geoffrey," tekrarladı. Alt dudağını dişlerinin arasında tuttu ve Geoffrey'nin yanına gelmesini umarak bekledi.

"Bekliyorum, karıcığım." Geoffrey'nin sesinde bir kahkaha vardı ve Elizabeth kendini gülümserken buldu. "Bana gelmek senin görevin," diye öğüt verdi alaycı bir sertlikle.

"Ben her zaman görevimi yaparım," diye Elizabeth.

Derin bir nefes aldı ve suyun göğüslerini ve omuzlarını örtmesine izin vererek Geoffrey'e doğru yürümeye başladı. Sonra durdu, bacaklarını akıntıya karşı destekledi. "Şimdi bana gelmelisin Geoffrey," dedi. Aralarında sadece birkaç metre vardı, soğuk su her ikisine de çarpıyordu. Ona biraz daha ilerlerse tamamen suyun altında kalacağını söylemek ve yüzme bilmediğini hatırlatmak üzereydi ki bu gerçeği unutmuştu.

Geoffrey'nin bakışları onun kelimeleri oluşturmasını, tutarlı bir şekilde düşünmesini engelledi. yüzünü terk ederken hiçbir şey söyleyemiyor, sadece bakışlarını karşılayabiliyordu. Adamın çok sıcak ve talepkâr bakışları onu büyülemeye başlamıştı. Adam tek kelime etmeden ona sesleniyordu. Kadın tüm duyularıyla emri duydu ve cevap vermekte tereddüt etmedi.

İkisi de aynı anda birbirlerine doğru bir adım attılar. Ve sonra Geoffrey'nin kolları Elizabeth'in beline dolandı. Onu kendine doğru çekti,

Bacaklarını onunkilerin arasına kilitleyerek arzusunu hissetmesine izin verdi.

"Seni sabununla yıkamayı, tenine her dokunuşun tadını çıkarmayı ve sonra seni tüm nazık kadınların duymak istediği aşk sözcükleriyle yıkamayla düşünmüştüm." "Hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim, Elizabeth. Amacım bu gece sana kur yapmak, şefkatli bir takipçiyi oynamaktı."

Kocasının açıklamalarıyla Elizabeth'in gözleri büyüdü.

"Şimdi zamanı geldi, karıcığım, kur yapmanın sözlerini bilmediğimi fark ettim ve bu görev için gerekli disiplin ve sabırdan yoksun olduğumu itiraf ediyorum. Sabununu alıp seni yıkamaya çalışsaydım, banyo unutulur giderdi ve ben de seni o anda alırdım."

Elizabeth'in ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Kur yapmaya görev mi diyorsunuz lordum?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Geoffrey çok ciddi ve kararlı görünüyordu ve Elizabeth onun sözleriyle hem eğlendi hem de hoşnutsuz oldu. "Geoffrey, benim de kur yapmak için fazla sabrım yok. Duygularını süslü kelimeler kullanmadan dinlemek ve bundan memnun isterdim."

Geoffrey şaşırmış görünüyordu ve sonra kaşlarını çattı. "Kur yapmaktan ne anlarsın sen?" diye sordu.

Elizabeth parmaklarını onun göğüs kafesinde gezdirirken, "Çok az," diye itiraf etti. "Bana öyle geliyor ki birbirimize sevgi sözcükleri söylemek bir görev olarak ." Adamın göğsündeki yumuşak tüylerden birini çekerek Sözlerinin altını çizsin.

Geoffrey onun kollarını beline dolayarak ellerini sabitledi ve sonra sırtının uzunluğunu okşamaya başladı. "Bıçağı teslim etmeyi öğrenmeye çok benziyor," diye yorumladı Geoffrey.

Elizabeth onun şaka yapıp yapmadığını anlamak için başını arkaya eğerek, "Anlamıyorum," diye cevap verdi.

"Bu kur yapma işi. Pratik gerektirir," diye açıkladı Geoffrey.

Elizabeth kocasının kaşlarını çatmasına aldırmadan güldü. "Buna gerek yok lordum. Kur yapmak birbirlerine aşklarını ilan etmemiş olanlar içindir. Kalbimde ne olduğunu *size* zaten söyledim."

"Ama sana karşı olan duygularımı açıklamadım, Elizabeth." Geoffrey'nin sesi öfkeli çıkıyordu. "Ne duymak istediğini biliyorum ve ben olsam bunu yapardım," diye mırıldandı.

Elizabeth yumuşak bir sesle, "Tüm dikkatim sende," diye cevap verdi. İçten içe sevinçten çılgılık atıyordu. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordu. Geoffrey tıpkı Elslow'un tahmin ettiği gibi onu seviyordu.

Geoffrey kızın poposunun kıvrımlarını çimdikleyerek, "Ciddi olacaksın," .

Elizabeth yüzünü onun göğsüne sürterek başını salladı.

"Yaşlandığımda ve birçok görevimi bıraktığımda sana değer verdiğimi söyleyecek zaman bulabileceğimi düşünmüştüm," diye söze başladı. Elizabeth göğsüne yumuşak öpücükler kondurmaya başlayınca dikkati .

Elizabeth dilini Geoffrey'nin hassas meme uçlarını okşamak için kullandı ve onun keskin nefes alışını duydu.

"Elizabeth!"

"Seni seviyorum, Geoffrey." Çıplak bir fısıltı, bir afrodizyak gibi solunmuş, Geoffrey'nin duyularını uyandırmış, kalbini serbest bırakmıştı.

"Ve seni seviyorum." Öyle sessizce söylenmiş, öyle sevinçle karşılanmış.

Geoffrey ellerini kızın saçlarında birleştirdi ve başını geriye yatırdı. Yavaşça başını eğdi, yeminini bir öpücükle mühürlemek niyetindeydi. Elizabeth dudaklarını ayırdı ve bekledi. Aşk ve zevk gözyaşları gözlerini doldurdu. Geoffrey'nin dudakları Elizabeth'in dudaklarına dokundu, dilinin ucu durup Elizabeth'in ağzının yumuşak hatlarını okşadı. Elizabeth memnun bir kedi yavrusunun mırıltısına benzeyen bir ses çıkardı.

Geoffrey onun ağzının kontrolünü tamamen ele geçirdi ve içindeki tatlı sıcaklığı okşamak ve okşamak için dilini içeri soktu. Elleri kızın ipeksi saçlarını bıraktı ve kıcının yumuşak etini yoğurmak ve okşamak için duyusal bir şekilde sırtından aşağı kaydı.

Öpücük yiyip bitiriyor ve yeniliyordu; ne galip gelen ne de fetheden vardı. Geoffrey sonunda ağzını çekti. Elizabeth etmek için ağzını açtı ama Geoffrey onu hemen başka bir öpücükle susturdu, dilinin ağzını istila etmesine izin verdi, Elizabeth'in ne olduğunu bilmesini ve hissetmesini istiyordu. Karanlık ve gizem de.

"Çok güzel," diye fısıldadı ağzı kızın boynuna doğru indiğinde. Göğüslerine tapabilmek için onu yukarı kaldırdı ve onu göğüslerini sarmaya zorladı. bacaklarını beline doladı.

Adamın ağzı bir göğsünü kapladığında, Elizabeth titreyen elleriyle adamın omuzlarına yapıştı ve zevkle inledi. Adamın yanağının Elizabeth'in hassas tenine değmesi erotik bir uyarıcıydı. Geoffrey, Elizabeth saçını çekmeye başlayana kadar sert meme ucunu emmeye devam etti. "Beni zorlama Bekle," diye yarı fısıltıyla yalvardı. "Çok uzun zaman oldu, Geoffrey. Lütfen."

Geoffrey başını kaldırdı ve Elizabeth'e tutkuyla kararmış gözlerle baktı. Nefesi kısık bir iniltiyle onu terk etti. Geoffrey'nin sıcak bakışlarından yayılan aşk ve açlık yakıyor, eritiyor, okşuyor ve kavuruyordu. O artık alev, o ateş.

Geoffrey başını onun ipeksi saçlarına gömerken, "Sen enfes bir işkencesin," diye inledi.

Elizabeth'in cevabı ona olabildiğince sıkı sarılmak oldu. Geoffrey elleriyle onun kalçalarını tuttu ve yavaşça bankaya doğru yürüdü.

Hedefine ulaştığında, Elizabeth'in boyundan aşağı kaymasına izin verdi ve onu kendisine doğru tuttu. Sonra kollarını nazikçe kendisinden ayırdı ve pelerinini çimlerin üzerine sermek için döndü. Elizabeth'i çağırmak için tekrar döndü ama karısı çoktan oradaydı ve kendini onun kollarına atmıştı. Onun titrediğini hissetti ve hemen onu yere indirdi.

Onu vücuduyla sardı. "Üşüyorsun," diye fısıldadı kulağına, "ama seni ısıtacağım."

"Üşümüyorum," diye fısıldadı Elizabeth. Adamın kulağının yumuşak lobunu ısırdı ve sonra dilinin ucuyla içine dokundu.

Geoffrey sertliğini yavaş ve duygulu bir hareketle Elizabeth'e sürterek karşılık verdi ve sonra aşağı doğru indi. Eli Elizabeth'in ateşini koruyan nemli altın üçgeni okşarken, ağzı göbeğinin etrafında dolaştı. Onun Parmakları onu tekrar tekrar aradı ve buldu, her dokunuşta, basınçtaki her değişiklikte daha talepkâr hale geldi. Elizabeth kalçalarını ona karşı hareket ettirmeye başladı, gözleri ihtişamla kapandı. Binlerce parçaya ayrılmak üzereymiş gibi hissediyor ve ihtiyacını inliyordu.

"Tatlılığının tadına bakacağım, nektarını içeceğim," dedi Geoffrey ona karşı boğuk bir sesle. Ağzı ve dili elinin yerini ve Elizabeth sıvı ateşe dönüştü. Elleri çimenlere gömüldü ve kendisini bu kadar yakından okşayan vahşi alevden başka hiçbir şeye konsantre olamadı. Ve sonra ateş onu tüketti, serbest bıraktı. Neredeyse şiddetle titredi. "Geoffrey!" Adı zevk ve korku dolu bir çığlıktı.

Geoffrey şaşkınlığı duydu, korkuyu fark etti ve Elizabeth'i yatıştırıcı sözlerle susturdu. Yüzünün iki yanını okşayarak kendisine bakmasını istedi. Gözyaşları Elizabeth'in yüzünden akarken Geoffrey onları nazıkçe sildi ve her bir göz kapağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Benimleyken başına geleceklerden korkma."

"Bana dokunduğunda bütün kontrolümü kaybediyorum," diye fısıldadı Elizabeth. Geoffrey'nin gözlerindeki erkek memnuniyetini gördü ve sözlerinin onu memnun ettiğini biliyordu. "O kısa süre içinde bedenim artık benim değil ve bu o kadar kolay ve o kadar güçlü bir şekilde yapılıyor ki beni korkutuyor." Parmakları vücudunun ana hatlarını çizdi. Konuşurken kocasının ağzını kapattı, dürüstlüğü ve savunmasızlığı gözlerinden okunuyordu.

"Benim için de aynı şey geçerli," dedi Geoffrey ona. Ona karşı huzursuzca hareket ederek ihtiyacını hissetmesine izin verdi. "Yumuşaklığın beni çağırıyor. Kendimi senin sıcaklığında kaybedeceğim ama gücümünden vazgeçmeyeceğim. Sen benim güç kaynağım oldun, Elizabeth. Sevgin yenileniyor. Birlikte olduğumuzda,

, kendimi yenilmez hissediyorum. Şimdi sana gelmeme izin ver, aşkım. Bana ateşini ver." Ağzı onunkini kapladı, dili şefkatli bir şekilde içeri daldı istilası onu heyecanlandırıyordu. Elleri okşarken ve okşarken erkek açlığından söz ediyordu. Kızlar tutuştu ve sonunda ona tamamen girdiğinde, ruhunun çekirdeğine doğru ilerlediğinde, arzu ve aşk ateşi aralarında kontrolsüz bir şekilde alevlendi. Birbirlerine arınmış ve yenilenmiş ateşi verdiler ve her ikisi de aynı anda serbest kalmanın zaferini hissettiler. Elizabeth onu açtı ve dönüşümün Geoffrey'i ele geçirdiğini gördü. İkili arasında paylaşılan ve imrenilen derin bir neşe vardı. Aşk vardı.

Geoffrey başını Elizabeth'in omzuna gömdü ve memnuniyetle iç çekti. Elizabeth de bu sesi yankılayarak onu kendine yakın tuttu ve ağırlığını kucakladı.

Geoffrey ağırlığını kaydırarak onu kollarının arasına aldı. Yanaklarını öptü, kulağına sokuldu ve çirkin iltifatlar fısıldadı. Karısının yüzünün kızarmasına neden olan sözler.

"Beni sevdiğini ne zaman anladın?" Elizabeth, "Beni sevdiğini ne zaman anladın?" diye sordu. bir parmak ucuyla çenesini çizdi. "Boğulduğumu düşündüğün zaman mıydı?"

Geoffrey kıkırdadı ve başını salladı. "Aşk düşünemeyecek kadar öfkeliydim O zaman," diye itiraf etti. Elizabeth'in dirseklerini iri göğsüne dayayarak başını desteklemesine izin vererek sırt üstü döndü ve sonra devam etti, "Savaşçılar böyle gerçekleri kafalarına kaydetmezler. Seni sevdiğime ne zaman karar verdiğim önemli değil," diye alay etti.

Elizabeth gülümsedi. Adamın karanlık bakışlarındaki altın parçacıkları onu büyülemişti. Onu nasıl soğuk ve boyun eğmez biri olarak düşünmüştü? diye sorarken buldu kendini.

"Beni sevdiğini ne zaman anladın?" diye karşılık verdi. Cevabını beklerken elleri kızın poposunun kıvrımlarını nazikçe yoğurmaya başladı.

"Hatırlamıyorum," dedi Elizabeth. Gözlerindeki ışıltı geri gelmişti ve Geoffrey onun yine kendisiyle dalga geçmek üzere olduğunu bilerek sırıttı. "Savaşçıların eşleri böyle gerçekleri kafalarına kaydetmezler," diye kıkırdadı. "Ayrıca, ne zaman olduğu da önemli değil."

Geoffrey onu şakacı bir şekilde sıktı. "Hiç dalga geçmezdin, karıcığım. Seni tüm kalbimle sevdiğim için birlikte geçireceğimiz günlerin geri kalanında senin aptallıklarına ."

"Bu sözleri söylediğini hiç duymayacağımı sanmıştım," diye fısıldadı Elizabeth. Gülümsemesi onu terk etti ve eğilip onu öptü.

"Aşk hakkında aptalca fikirlerim vardı," diye yanıtladı Geoffrey öpüşme sona erdiğinde. "Bunun beni zayıflatacağını düşünmüştüm ve şimdi ne kadar anlıyorum. Bana yeni bir amaç gücü veriyorsun, Elizabeth. Bir parçam seni yatak odamıza kilitlemeyi ve başka kimseyle paylaşmamayı arzuluyor."

Elizabeth, "Ben her zaman sana ait olacağım, Geoffrey," diye cevap verdi.

"Bunun doğru olduğunu biliyorum," dedi Geoffrey. "Ve bana olan sadakatine inancım ve güvenim tam olacak. Seni büyükbaban ve kardeşinle bile paylaşmakta zorlandığıma inanabiliyor musun? Eskiden kıskançlığın hayatlarının kontrolünü ele geçirmesine izin veren erkeklerle alay ederdim ve şimdi eğer dikkatli olmazsam benim de kıskançlık tarafından yönetileceğimi fark ettim."

Elizabeth'in gözleri şaşkınlığını gösterince Geoffrey tekrar sıırttı. "Ben senin gibi bir aile yakınlığına sahip olmadım," diye açıkladı, "ve diğerlerinden önce geldiğimi bilirdim."

"Aşkın her türlü vardır," diye cevap verdi Elizabeth, sesi yumuşaktı. Kocasının kırılganlığını görmesine izin ve Elizabeth bu anı hayatının sonuna kadar hatırlayacağını tüm kalbiyle biliyordu. "Büyükbabam ve küçük Thomas için hissettiklerim, senin için hissettiklerimden farklı bir sevgi. Zamanla senin de onları benim kadar seveceğini düşünüyorum.

Aynı şekilde. Onlar için hissettiklerim sizin için hissettiklerimi ortadan kaldırmaz."

Geoffrey onu aşağı çekti ve uzun, soluksuz bir an boyunca öptü. Elizabeth ona sarıldı, onun tutkusuna ve açlığına karşılık verdi.

Geoffrey sonunda pişmanlıkla çekildi. "Hava ," dedi. "Acele et ve giyin ki seni çadırımıza geri götürüp bir kez olsun soyabileyim. tekrar." Kızın kışına sağlam bir tokat attı ve kızın sahte öfkesine kıkırdadı.

Kampa doğru geri dönene kadar ikisi de tek kelime etmedi. Ve sonra Elizabeth konuştu, sesi ayaklarının altındaki yaprakların hışırtısı kadar yumuşaktı. "Ailemi gerçekten kıskanıyor musun?" diye sordu.

Geoffrey onun elini sıkarak, "Bunu atlatacağım," diye cevap verdi. "Bir şövalye sadıktır ve sadece tek bir derebeye sadakat yemini eder, tıpkı benim William'a ettiğim gibi.

Kral," diye başladı. "Kendini bana adadın," diye devam etti, "ve beni seviyorsun diye aileni sevmekten vazgeçmeni beklemiyorum. Yine de kalbinde ilk sırada benim olduğumu ve beni seçeceğini bilmek isterdim. herkesten önce seni seçerdim."

Elizabeth gülümsemesini gizledi. Aşık olmanın kocası için yeni bir şey olduğunu ve her şeyi olduğu gibi bununla da başa çıkmaya çalıştığını anlıyordu hayatında başka bir şey. Ona bir düzen ve uygun bir yer vermeye çalışıyordu. Hatası, duygularıyla başa çıkmak için mantığı bir araç olarak kullanmasıydı.

"Seninle *ailem* arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağım hiçbir zaman..." Elizabeth *aile* diyecekti ama hemen *akraba* kelimesini kullandı. "Artık sen benim ailemsin Geoffrey, tıpkı benim senin olduğum gibi. Ve Elslow ve Thomas... onlar da bizim akrabalarımız. Hepimiz birbirimize aitiz ama vasallar ve lordlar olarak değil."

"Haklısın Elizabeth. Asla bir seçim yapmak zorunda kalmayacaksın," dedi Geoffrey. "Buna izin vermem. Sadakatinin böyle bir sınavdan geçmesini de asla istemem, çünkü mantığını anlamaya başladım. Seni seviyorum ve önemli olan tek şey de bu."

"Sana olan sadakatimden hâlâ o kadar emin değil miydin ki Elslow'u Montwright'ta Thomas'la bıraktın?"

Geoffrey, "Seni bir süreliğine kendime saklamak istedim," diye itiraf etti.

Elizabeth kocasının yanına yaslandı ve onun sözlerini düşündü. Bu akşam onunla içsel duygularını paylaşmıştı ve içinde neşe ve sevinç vardı. kalbindeki sevgi. Sevgi göstermeyi ve düşüncelerini ona açmayı öğrenerek uzun bir yol kat etmişti ve Elizabeth bundan memnundu. Geoffrey'nin hâlâ kararsız ve (bu kelimeyi asla kullanmayacak olsa da) güvensiz olduğunu fark etti. Yakında bu da düzelecekti.

değişecek, testlerden ve seçim yapmaktan bahsetmek sona erecekti. Kimse böyle korkunç bir şey istemeyecekti. Hiç kimse.

Elizabeth o gece bir rüya gördü ve çok hoş bir şekilde başladı. Bembeyaz giyinmiş, ayak bileklerinin etrafında uçuşan bir elbise giymişti. Büyük bir sarayın bahçesinde yürüyordu ve yeri ince bir sis kaplamıştı. Kapıları açıp büyük bir salona girerken gülümsüyordu. Ve sonra rüya bir kâbusa dönüştü. Biri onu çağırıyordu ama kim olduğunu bilmiyordu. Kendisini çağırın sesteki korkunç acı ve çaresizlik sesiyle nabızı hızlandı. Aceleyle sesi ararken, orada olduğunu bile bilmiyormuş gibi görünen, gülen adamlardan oluşan bir kalabalığın arasından geçti. Odanın tam ortasına ulaştığında durdu. Bir çığlık ciğerlerini doldurdu. Karşısında duran kocasıydı, elleri ve ayakları ağır çelik halkalarla zincirlenmişti. Onu görmüyordu ve odanın diğer tarafına doğru bakıyordu. Elizabeth döndü ve büyükbabasının da zincirlenmiş olduğunu gördü.

Ses tekrar başladı ama acıdan zafere dönüşmüştü. Bu Belwain'di. Ayaklarının dibindeki sis kırmızıya döndü ve Elizabeth kâbusun içinde bunun yakında dökülecek kanın bir sembolü olduğunu anladı.

Belwain elini kaldırdı ve onu işaret etti. "Seçimini yapacaksın ve biri ölecek. Ve eğer seçmezsen, o zaman ikisi de öldürülecek." Sonra güldü, Elizabeth'in ruhunu pençeleleyen şeytani bir kahkaha.

Kadın sorulanı reddederek başını salladı ve Belwain Geoffrey'nin kılıcını çekip havaya kaldırdı.

Çığlıkları Geoffrey'i uyandırdı. Kılıcına uzandı ve sonra Elizabeth'in hemen yanında olduğunu fark etti. Karısını kollarının arasına alıp nazikçe kendisine doğru sallarken elleri titriyordu. "Gözlerini aç,

Elizabeth. Bu sadece bir kâbus," diye tekrar tekrar fısıldadı. "Ben buradayım."

Elizabeth uyandı. Geoffrey'nin omuzlarına yapıştı ve kalbini sakinleştirmeye çalışarak derin derin nefes aldı. "Korkunçtu," diye fısıldadı.

"Bundan bahsetme," diye yatıştırdı Geoffrey. Kızın alnındaki saçları şefkatle taradı ve onu öptü. "Rüya görüyordun, hepsi bu. Bugünkü tempo senin için çok hızlıydı ve aşırı yorgunsun. Başını bana yasla ve gözlerini kapat. Her şey yolunda."

"Korkuyorum," dedi ona. "Eğer uyursam, kabusu tekrar göreceğim."

Geoffrey, "Hayır, yapmayacaksın," diye fısıldadı. Elizabeth onun altına gelene kadar pozisyon değiştirdi. Kolları ağırlığını taşıyarak karısının her iki yanına sabitlendi. "Sadece benimle sevişmeyi hayal edeceksin," diye yemin etti. Bu sözleri söyledikten sonra Geoffrey eğildi ve Elizabeth'i öptü.

Kadife sesi ve yatıştırıcı elleriyle sevgi sözcükleri mırıldanarak Elizabeth'in düşüncelerini sadece kendisine ve ona yaptıklarına çevirdi. Kâbus unutulmuştu.

On Üçüncü Bölüm

[İçindekiler](#) -
[Önceki](#)

Elizabeth yeni evine çok az zorlukla uyum sağladı. Geoffrey'nin arazisini ilk gördüğünde, devasa yapı onu şaşkına çevirmişti. yapılar ve onları çevreleyen dev duvar. Taş kale o kadar büyüktü ki Montwright'ın yanında cılız kalıyordu.

Yine de duvarların içine girdikten sonra soğuk bir karamsarlık hâkim oldu ve Elizabeth bunu çok tedirgin edici buldu. Hızla hem kalenin içine hem de iç bailey'e damgasını vurmaya başladı. Geoffrey onu dizlerinin üzerine çökmüş, kale duvarları boyunca gökkuşağının renklerini taşıyan kır çiçekleri ekerken bulunduğu epeyce itiraz etse de, Elizabeth'in istediğini yapmasına izin verdi. Elizabeth onun alaycı öfkesini, kendisini tamamen baltalayan alaycı cevaplarla görmezden geldi. Kocanın düşünceleri.

Yeni hanımlarına karşı ilk başta şüpheli ve soğuk olan hizmetkârlar, kısa süre sonra onun nazik gülümsemeleri ve yumuşak dilli ricaları karşısında eriyip gittiler. Çok geçmeden

onun şampiyonları oldular ve bir sonraki değişiklik emrini sabırsızlıkla beklediler. Taze çiçekler masaları süsledi ve Montwright'tan taşınan parlak renkli sancaklar kalenin yeni yıkanmış taş duvarlarını süsledi. Kasvetli karanlığın yerini huzur ve memnuniyet almıştı. Berkley Kalesi sakinleri huşu içindeydi. Kaleleri bir yuva haline gelmişti.

Temmuz ayının sonunda Elizabeth, Geoffrey'nin çocuğunu taşıdığından emindi. Bu haberi sevinçle karşıladı ve birkaç gün boyunca Geoffrey'ye nasıl söyleyeceğini kafasında prova edip planladı. Elizabeth, Geoffrey'nin memnun olacağına ve muhtemelen çok kibirli davranacağına karar verdi ve bu da onu memnun edecekti.

Elizabeth yemek masasında oturmuş Geoffrey'yi bekliyordu. Bu akşam yatak odalarında yalnız haberi onunla paylaşmaya karar vermişti. Heyecanını zorlukla bastırabiliyordu ve kendini yüksek sesle gülüyordu. Masayla ilgilenen hizmetkârlar ona şaşkın şaşkın baktılar ve Elizabeth oldukça tuhaf davrandığının farkındaydı. Yarın, Geoffrey haberi aldıktan sonra garip davranışını açıklayacak ve onlar da anlayışla karşılayacaklardı.

Askerler salona girmeye başlayınca Elizabeth pozisyonunu düzeltti ve hevesle Geoffrey'yi aramaya başladı. Dikkatini yaver Gerald çekti. İki iri yarı adamın etrafından dolanıp aceleyle hanımının yanına koştu. "William'dan haberciler geldi," diye neredeyse bağıracaktı. "Lordumla mümkün olduğunca çabuk konuşmak istiyorlar."

Elizabeth bu bilgi üzerine kaşlarını çatı ve sonra, "Onları salona götür, Gerald. Roger'a söyleyeceğim ve o da Geoffrey'i bulacak."

Roger çoktan Elizabeth'e doğru yürümeye başlamıştı ve Elizabeth ona habercilerden bahsetmeden önce selam verdi. "Neden buradalar?" diye sordu, sesindeki endişeyi engelleyemiyordu.

"Alışılmadık bir şey değil," diye cevap verdi Roger. "Ah, işte kocanız. Size nedenlerini söyleyecektir."

"Beni selamlamayacak mısın?" Geoffrey, Elizabeth'in yanına ulaştığında şöyle dedi.

Elizabeth hemen gülümsedi ve kocasının yanağına iffetli bir öpücük kondurmak için uzandı. "Sevgi göstermenin yasak bir zamanı hatırlıyor gibiyim," dedi fısıltıyla.

Geoffrey güldü ve karısını kollarının arasına aldı. "Bu, bana dokunmanın senin için ne kadar önemli olduğunu fark etmeden önceydi," diye şaka yaptı.

Elizabeth sırtarak, "Ben çok disiplinsizim," diye karşılık verdi.

"Geoffrey," diye araya girdi Roger, "William'dan haberciler var. Seni koridorda bekliyorlar."

Geoffrey başını salladı, görünüşe göre bu bilgiden rahatsız olmamıştı. "Kralımızın hâlâ Rouen'da olduğunu sanıyordum," diye cevap verdi.

"Daha yeni dönmüş olmalı," diye yorumladı Roger.

Geoffrey karısına , "Yemeğe bensiz başlayın ki adamlarım yiyebilsin. Roger ve ben kralın bize ne haber gönderdiğine bakacağız."

Elizabeth de habercileri dinlemek istiyordu ama bunu sormanın kendisine düşmeyeceğini fark etti. Beklemek ve haberleri kocasından duymak zorundaydı. Geoffrey, Elizabeth'e giderek daha fazla sır vermeye başlamıştı. Krallarının ne istediğini ona söyleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Northcastle yakınlarından gelen misafir rahip Peder Hargrave odaya girdi. Geoffrey tam çıkarken Elizabeth'e kolunu uzattı. Elizabeth ev sahibesi rolünü üstlendi ve yaşlı rahibe tüm dikkatini verdi.

Elizabeth masada onun yanına oturdu ve o kutsama konuşmasını yaparken başını eğerek duasına konsantre olmaya çalıştı. Akli sürekli ulaklara gidiyor, kralın onlara haber göndermesi için çeşitli nedenler düşünüyor ve hiçbirini kabul edilebilir bulmuyordu. Geoffrey lorduna gerekli gün sayısını çoktan vermişti. William sadece üç gün sarayda kalmıştı. ve Geoffrey de bu oturumlara katılmıştı.

Belki de Domesday Book'tur, diye düşündü, William'ın kendi yetkisi altındaki tebaanın sayısını hesaplamasına atıfta bulunarak. Çünkü

Kayıt, hayvan sayısından sahip olunan para miktarına kadar her bir kişinin değerini içeriyordu, sadık tebaası kendi aralarında homurdandı ve kayda Domesday Kitabı adını verdi. Mantıkları basitti ve Elizabeth'in tahminine göre muhtemelen oldukça doğruydu. Kralın elinde gerçek bir Herkesin değerinin hesaplanması için vergiler artırılabaktı. Elizabeth vergilerin artırılmasının çok eski bir sorun olduğunu biliyordu, çünkü babasının sistemin adaletsizliği konusunda birden fazla kez itiraz ettiğini duymuştu.

Geoffrey ve Roger tam yemek servis salona döndüler. Kimden Elizabeth onların yüzlerindeki ifadeden bu haberden hoşnut olmadıklarını anladı. "Bu Domesday Kitabı mı?" diye fısıldadı Geoffrey masanın başına oturduğunda.

Geoffrey Elizabeth'in elini tuttu ama ona cevap vermedi. Masanın diğer tarafına baktı ve Roger'a gülümsedi. Elizabeth her zaman kocasının sağında, Roger ise Geoffrey'nin solunda otururdu.

Geoffrey'nin adamlarından biri eti servis etmeye başladı ve Geoffrey genç çocukla birkaç kelime konuştu. Elizabeth onun dikkatsizliğinden yararlanarak Roger'a doğru eğildi. "Domesday Kitabı mı?" diye sordu, Roger'ın ona hızlı bir cevap vereceğini umarak.

Geoffrey Elizabeth'in elini hızlıca sıktı. Roger Elizabeth'e cevap verecekmiş gibi görünüyordu ama Geoffrey'nin başını hafifçe sallaması onun hareketini durdurdu. Elizabeth göz ucuyla Geoffrey'nin hareketini gördü.

Kadın hayal kırıklığıyla i  çekti. Geoffrey, "Kralın, muhasebesinin Domesday olarak adlandırılmasından sanmıyorum," dedi.

Rahip sesini temizledi ve geldiğinden beri en az beş kez duydukları favori bir hikâyeyi tekrarlamaya başladı ama nezaketen Geoffrey, Roger ve Elizabeth dikkatlerini ona verdiler. Rahip hikayeyi anlatmaya başladığında Mizahi hikâye sona ermişti ve rahip memnundu. Hatta o kadar memnun olmuştu ki, başka bir masal anlatmaya başladı.

Yemek biter bitmez Geoffrey Roger'a şöyle dedi: "Git ve Yarın için hazırlıklar." Sonra Elizabeth'e döndü ve akşam için dinlenmelerini

.

Elizabeth hemen kabul etti. Geoffrey'ye yumuşak bir gülümsemeyle, "Seninle konuşmam gereken bir var," dedi.

Geoffrey, "Ben de seninle konuşmalıyım," diye cevap verdi. Sesinde hiçbir duygu yoktu ve Elizabeth endişeyle kaşlarını çatı. Kocasını şimdi yaptığı gibi duygularını gizlemeye çalışıyorsa, bunun genellikle ciddi bir nedeni vardı. Elini tuttu ve tek kelime etmeden onu takip etti.

Yatak odasının kapısı dünyaya karşı kapandığında ve yalnız kaldıklarında, yine de konuşmadı. Kocasını iyi tanıyordu ve onun konuşmadan önce sözlerini dikkatle değerlendirdiğini biliyordu. Kaşlarını çatması ona bunu gösteriyordu.

Her biri diğerini sessizce soydu. Elizabeth'in Geoffrey'nin kılıcını alıp yatağın başucuna, onun üzerine koyması bir ritüel haline . kocasının yanında. Bu işlem tamamlandıktan sonra yorganın arasına girdi ve beklemeye başladı.

Geoffrey bu gece mumları söndürmedi ama etraflarında parlayan ışıklarla Elizabeth'in yanına geldi. Onu kollarının arasına aldı ve nazikçe öptü.

"Sana ilk haberi ben mi vereceğim?" Elizabeth sordu.

Geoffrey, "Benimkinin bir an önce bitmesini tercih ederim," diye cevap verdi. Sesinde neredeyse vahşice bir ton vardı ve Elizabeth hemen bir şey hissetti.

Midesinde bir endişe düğümü oluşmuştu. Geoffrey bir eliyle Elizabeth'in bacaklarını tuttu ve onu göğsüne yasladı. Onun gözlerini, yüzünü göremiyordu ve görmek istemediğini de itiraf etti. Sözleri kadının acı çekmesine neden olacak ve kadının acısı onun acısı olacaktı. "Sana söylemenin kolay bir yolu yok, Elizabeth," diye başladı Geoffrey onun saçlarını okşarken.

Elizabeth geri çekilerek Geoffrey'yi ona bakmaya zorladı. Her geçen dakika daha da korkarak, "O zaman bana söyle," diye önerdi.

"William'dan gelen çağrı Montwright'ı ilgilendiriyor," dedi. Konuşurken Elizabeth'e baktı, onun şaşkınlığını gördü ve hemen sonuca vardı. "Büyükbaban vatana ihanetle suçlanıyor."

"Hayır!" İnkârının sesi yaralı bir hayvanın çığlığına benziyordu.

Geoffrey, "Dahası da var," dedi. Sesi sessiz ve sertti ve Elizabeth kendini sakın kalıp dinlemeye zorladı. "Belwain, Thomas'ın vasiliği için William'a dilekçe verdi. Ŗu anda hepsi Londra'da ve ben de oraya çağrıldım. Yarın yola ıkıyorum."

Elizabeth, "Ben de seninle gelmeliyim," dedi. "İkimiz de gitmeliyiz. Lütfen," yalvardı. "Geride kalmak istemem, Geoffrey."

Geoffrey karısının yüz ifadesindeki ıstırabı görmezden gelemeydi. "Evet, benimle geleceksin. Bu senin ailen ve doğru olan da bu," diye sözlerini tamamladı.

Elizabeth ağlamaya başladı. "Ailemiz," diye düzeltti kocasını. "Ne olacak?" diye sordu Geoffrey'e. "Kral ne yapacak?"

Geoffrey onun titrediğini hissetti ve ona sıkıca sarıldı. "Tüm tarafları dinleyecek ve sonra karar verecek. Endişelenme Elizabeth. William adil bir kraldır. Ona güven."

"Yapamam!" Başını Geoffrey'nin omzuna gömdü ve ağlamaya devam etti.

Geoffrey gözyaşları bitene kadar ona sarıldı ve nazik sözlerle onu yatıştırdı. "Bana inancın var mı?" diye sordu ağlaması dindiğinde.

Elizabeth, " biliyorsun," diye cevap verdi.

Geoffrey, "O zaman sana her şeyin yoluna gireceğini söylediğimde bana inanacaksın," diye itiraz etti. Elizabeth, "EĞer sen söylersen, ben de inanırım," diye söz verdi.

"Sana söz veriyorum. Ailenin zarar görmesine izin vermeyeceğim."

"Peki ya sen?" Elizabeth sordu. "Sana zarar gelmeyeceğine dair bana söz verebilir misin?"

Geoffrey onun sorusu karşısında şaşırmişti, çünkü tehlikede değildi. "I Söz veriyorum," dedi ona. "Şimdi uyumaya çalış. Yarın ve iki gün daha zorlu yolculuklar yapacağız."

Elizabeth kocasıyla paylaşmak istediği haberi unutmamıştı. Elini koruyucu bir hareketle karnının üzerine koydu. Geoffrey'ye henüz söylememeye karar verdi. Çocuğunu taşıdığını öğrenirse, William'ın karşısına çıkarken ona eşlik etmesine izin vermezdi. Bu yüzden Belwain'le arasındaki sorun çözülene kadar bekleyecekti. O zaman sevincini Geoffrey ile paylaşacaktı. Şimdilik bebeklerini koruyacaktı, tıpkı Geoffrey'nin onu koruyacağı gibi.

Elizabeth gözlerini kapadı ve zihnini boşaltmaya çalıştı. Önündeki zorlu görev için dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Karanlık saatler boyunca yine kâbus gördü. Seslendiğinde Geoffrey onu yatıştırdı, perişan ve aşırı yorgun olduğunu ve dehşetinin sebebinin bu olduğunu söyledi. Ondan rüyasını kendisiyle paylaşmasını istedi ama Elizabeth bunu yapamadı. Geoffrey'ye sarıldı ve dua etti. Kabusun bir kehanet olmaması için dua etti.

Londra'ya yolculuk üç uzun gün sürdü. Elizabeth çok yorgundu ve William'ın evine girdiklerinde etrafına bakmadı bile. Sadece Elslow'u ve küçük Thomas'ı görmek istiyordu ama Geoffrey buna izin vermedi.

"Banyo yapacaksın ve sonra dinleneceksin. Sabah onları göreceksin," dedi. "Ve kralınızla tanışacaksınız."

Kralla tanışmak istemedi ve ondan korktuğunu sadece kendine itiraf etti. Aklında William hakkındaki hikâyelerin çoğunun muhtemelen abartılı olduğunu bilse de, kalbinde hepsine inanıyordu.

Onlara avluya bakan geniş bir oda verildi. Yatak Berkley'deki yataklarının iki katı büyüklüğündeydi ve Elizabeth yıkanıp üstünü değiştirdikten sonra yatağın ortasına kıvrılıp gözlerini açık tutmaya çalıştı. Geoffrey'nin dönüşünü bekledi. William'a selamlarını iletmeye ve Elslow ile suçlamalar hakkında neler öğrenebileceğini öğrenmeye gitmişti.

Ertesi sabaha kadar uyanmadı, Geoffrey'nin gece boyunca onu soyduğunu ve ısıttığını hayal meyal hatırlıyordu. Kocası yine ortalıkta yoktu. Yatağın yanındaki masanın üzerinde bir tepsi yemek duruyordu ama Elizabeth ona dokunmadı. Midesi yemekle başa çıkamayacak kadar rahatsızdı. William'la buluşmaktan kaçış olmadığını bildiği için özenle giyindi. Geoffrey'nin onun karısı olduğu için gurur duymasını sağlamak için elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

İşini bitirdiğinde pencerenin önünde durdu ve içerideki insanları izledi. avluda. Her geçen saniye daha da geriliyor, Geoffrey'nin bir an önce işlerini halledip onu almaya gelmesi için dua ediyordu.

Geoffrey'nin yerine Roger geldi. " nerede?" diye sordu sesi titreyerek.

Sadık köle Elizabeth'in kolunu tuttu ve onu kapıdan dışarı çıkardı. Elizabeth Geoffrey'nin iki adamının kapıyı koruduğunu gördü ve biraz şaşırdı.

"Kocan kralla birlikte," diye yanıtladı Roger. "Büyükbaban da öyle." Hanımına baktı ve onun gördü ama teselli etmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. O da Elizabeth kadar endişeliydi ama duygularını gizleme konusunda çok daha bilgiliydi. Geoffrey'nin daha önce Roger'a güvenmek için zamanı yoktu ve bu yüzden vassal, efendisinin alacağı eylem planı hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

"Katılımınız talep edildi," dedi Roger. "Kralın kendisi tarafından."

Yürümeye başlamışlardı ama Roger'ın sözleriyle Elizabeth aniden durdu. "Ses o," diye fısıldadı. "Gidemem, Roger! Bu bir rüya. Gidemem!"

Roger'ın Elizabeth'in neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve nasıl devam edeceğinden emin değildi. Elizabeth'in Geoffrey'i asla inkâr etmeyeceğini içgüdüsel olarak bildiği için sonunda, "Kocan seni yanında istiyor," dedi.

Mantığı işe yaramıştı. Elizabeth omuzlarını dikleştirdi ve gözlerindeki dehşeti zorladı. "O halde gitmeliyim," diye cevap verdi.

Roger'ın yanında, nemli, kötü aydınlatılmış koridorlardan oluşan bir labirentte yürüdü. Tıklım tıklım insanla dolu büyük bir odaya girdiler. Hepsi değerlerini belli eden görkemli içindeydi ve Elizabeth hepsinin krallarıyla görüşmek için sıralarını bekleyen unvanlı tebaalar olduğunu düşündü.

Roger ve Elizabeth için bir yol açılmıştı. Odanın en ucundaki büyük çift kapıyı görebiliyordu. Rüyasındakine benzer kapılardı bunlar ve Elizabeth geçmişte tanık olduğu ya da hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir dehşetin farkındaydı.

İlerlemeye devam ederken fısıltıyla yapılan yorumları ve kalabalığın değerlendirici bakışlarını görmezden gelerek bakışlarını kapılara yöneltti.

Üç asker kapıyı koruyordu. Adamlardan biri Roger'ı başıyla onayladı ve onları öne doğru çağırdı. Kapılar bir protesto gıcirtısıyla açıldı ve Roger Elizabeth'e içeri girmesini işaret etti. "Arkamda kalacak mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Roger onun sorusu karşısında şaşırmıştı. Sıradan bir gözlemciye göre Elizabeth huzurun ve kendinden eminliğin timsali gibi görünüyordu. Onun gözlerindeki gerginliği okuyabilen tek kişinin kendisi olduğundan emindi. Sesindeki korkuyu duyabiliyordum. "Kocamın yardımınıza ihtiyacı olursa sizi yanımda görmek isterim," açıkladı.

Roger gülümsemekten kendini alamadı. "Kapının hemen içinde duracağım," diye cevap verdi. Tıpkı lordununkini koruduğu gibi onunkini de koruyacağını eklemedi. Onların güvenliğini sağlamak onun göreviydi ve konuşulmasına gerek yoktu.

Elizabeth döndü ve odaya girdi. Ve kâbus gerçeğe dönüştü. Tam , yerden üç basamak yüksek, yaldızlı bir tahtta oturan Kral William duruyordu. Basamakların dibinde, solda Geoffrey duruyordu. Karşısında, aralarında birkaç metre olmasına rağmen Elslow duruyordu. Zincirli değillerdi.

Odada birkaç kişi daha vardı ama Elizabeth onlardan herhangi birini tanıyıp tanımadığına bakmak için zaman ayırmadı. Krala doğru ilerlerken önce Geoffrey'ye, sonra da Elslow'a gülümsedi. İlk basamağa ulaştığında diz çöktü ve başını eğdi.

"Lordum, size karım Elizabeth'i takdim etmek istiyorum." Geoffrey'nin sesi net ve kararlıydı ve Elizabeth onun sesinde hafif bir gurur belirtisi duyabiliyordu.

William, "Ayağa kalk ve sana bakmama izin ver," diye bağırdı. Sesi de vücudu kadar büyüktü ve Elizabeth onun emrini yerine getirmek için acele etti. Sonunda onun yüzüne baktı ve kendisine gülümsediğini görünce çok şaşırdı.

Dev gibi bir adamdı, gerçi ortası da boyu kadar büyüktü ve Elizabeth'e bakarken gözleri kurnazdı. Elizabeth onun değerlendirmesinden ürkmedi ve gereksiz bir çaba göstermeden bakışlarını karşıladı.

"Görünüşe göre iyi iş çıkarmışsın, oğlum." William iltifatını Geoffrey'ye yöneltti ama Elizabeth'i incelemeye devam etti.

Geoffrey, "Memnunum lordum," diye cevap verdi.

"Ve şimdi elimizdeki meseleye gelemim," dedi William. "Suçlayanı içeri gönderin," yüksek bir sesle talepte bulundu.

Geoffrey'den Elslow'a ve sonra tekrar Elizabeth'e baktı. "Çocuğum, ben bu meseleyle ilgilenirken sen de ailenin yanında kal."

Elizabeth başını salladı, hemen selam verdi, büyükbabasına bakıp gülümsedi ve Geoffrey'nin yanına yürüdü. Ona olabildiğince yakın durdu, kolunu onun koluna değdirdi ve tekrar krala baktı.

Nedendir bilinmez, kral güldü ve memnuniyetini birkaç kez başıyla onayladı.

"Onun sadakatini sağladın Geoffrey," diye övdü kral.

Geoffrey, "Her zaman," diye karşılık verdi. Elizabeth'e baktı ve gülümseyerek memnuniyetini belli etti. Elizabeth konuşmanın önemli bir kısmını kaçırmış gibi hissetti ama Geoffrey'ye soru sormaya cesaret edemedi. Kralın neden bu kadar memnun görüldüğünü daha sonra açıklayacaktı. William'ın ne düşündüğünü kesinlikle anlıyor gibiydi.

Kapının gıcırtısı Elizabeth'in dikkatini çekti ve dönüp Belwain'in odaya girişini izledi. Yüzündeki ifade kendini beğenmiş ve

Elizabeth nefesini tutarken kendini Geoffrey'nin kolunu tutarken buldu. Ne yaptığını fark etti ve hemen onu bıraktı.

Geoffrey onun sıkıntısını hissetti. Elini rahatça onun omzuna koydu ve gücünün ve cesaretinin bir kısmını kabul etmesini isteyerek onu kendine doğru çekti.

Belwain kralın önünde beceriksizce diz çöktü ama başını eğmedi. William hoşnutsuzluğunu homurdandı ve sonra şöyle dedi: "Elslow'a karşı açtığınız dava ciddi. Onu vatana ihanetle suçluyorsunuz ama suçluluğuna dair hiçbir kanıt sunmuyorsunuz. Ben olsam nedenlerini şimdi biliyorsun."

Belwain ayağa kalktı ve parmağıyla Elslow'u işaret etti. "O bir Sakson ve tüm Saksonlar haindir. Her zaman Montwright'ı geri almak istedi ve vasalınız Geoffrey'i size sadık olduğuna inandırmak için kandırdı. Sebepleri yanlış. Size karşı isyancılar grubuna katıldığını biliyorum."

"Bu suçlamayla ilgili kanıtınız var mı?" William öne doğru eğilerek sordu.

"Size kanıt sunamam, çünkü suçlamamı doğrulayabilecek kişi öldürüldü."

"bu adam kim?" William sordu.

"Adı Rupert'ti ve Geoffrey'nin karısı Elizabeth'in kayınbiraderiydi. Norman'dı."

"Ah!" William Geoffrey'e baktı ve başını salladı. "Rupert'in hikâyesini duydum. Norman ya da değil, bana sadakatsizlik etti. Sen, Belwain, bir aptalsın.

onu kanıt olarak kullanın." Kral Elslow'a döndü ve "Bu isyancı gruba mensup musun?" diye sordu.

Elslow başını salladı ve net bir sesle, "Hayır, lordum," diye cevap verdi.

William yine homurdandı ve Geoffrey'ye döndü. "Ona inanıyor musun?" sordu, sesi daha yumuşaktı.

Geoffrey başını salladı. "Anlıyorum."

"Kanıt olmadığına göre, vasimin kararıyla yetineceğim. Vatana ihanet davası düşmüştür. Gerçeği belirlemek için bir savaşa izin vermeyeceğim ama sadık şövalyemi dinleyeceğim."

"Peki ya Montwright?" Belwain sızlandı. "O bana ait. Reşit olana kadar çocuğun vasiliğini üstlenmek benim hakkım. Ama o" -Belwain başını Geoffrey'ye doğru salladı- "benim yerime bir Sakson'u yerleştirdi. Kanun benim tarafımda."

William arkasına yaslandı, kaşları çatılmıştı. Kral sorunu düşünürken sessizlik hüküm . Elizabeth bakışlarını büyükbabasına yöneltti. Belwain'e duyduğu öfke ve tiksinti açıkça görülüyordu ve Elizabeth uzanıp onu yakalamak için can attığını anlayabiliyordu. Onun duruşu kaskatı kesilmişti ve elleri sıkı yumruklar halindeydi. O zaman büyükbabasını taklit fark etti ve kendini rahatlamaya zorladı.

William sonunda, "Bu zor bir karar," dedi. "Geoffrey, bana Belwain'e güvenmediğini ve çocuğu reşit olana kadar yanında tutmaya karar verdiğini söyledin. Bu senin hakkın," diye ekledi başını sallayarak. "Yine de bir Sakson'un Montwright'ın efendisi olması bir sorun olmaya devam ediyor. Ben adil bir adamım ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi Saksonlara birkaç mülk verdim. Ancak şimdi karar vermekte zorlanıyorum," diye itiraf etti. "Bu Sakson'u tanımıyorum. Bu sorunda kendi tarafını savunabilirsin Geoffrey, ama sen de oğlum gibisin ve Norman kalbiyle tartışsın. Ve sen," dedi Elslow'a dönerek, "çocuğun büyükbabası olarak tartışabilirsin, ama bir Sakson kalbiyle konuşacaksın. Ne yazık ki ne Norman ne de Sakson olan biri yok. Ben."

"Bir tane var." Elizabeth'in sesi net ve güçlüydü. Kocasından uzaklaştı ve kralla yüz yüze geldi. William Elizabeth'e baktı ve devam etmesi için başını salladı. "Ben ne Sakson ne de Norman'ım," dedi Elizabeth. "Ben ikisiyim de. Babam Norman'dı, tam kanlıydı ve annem Sakson'du. Bu yüzden ikisinin de yarısıyım." Elizabeth sonra gülümsedi ve ekledi, "Yine de babam ona itaatsizlik ettiğimde bana sık sık Sakson derdi ve annem de onu memnun etmediğimde tam Norman olduğuma yemin ederdi."

Kralın yüzündeki şaşkın ifade kayboldu ve gülümsedi. "O zaman bana bu davanın her iki tarafını da anlatacaksınız ve ben de karar vereceğim," dedi. "İlk önce bana

Saxon."

Elizabeth, "Size annemin bana söylediklerini anlatacağım," diye cevap verdi. Ellerini birleştirdi ve başladı: "Sizin emriniz ve babamın isteğiyle annem babamla evlendirildi ve Montwright ona verildi. Büyükbabam Montwright'ı terk etti ve Londra'ya taşındı. Annemle babam evlendikten kısa bir süre sonra annem kaçtı. Korunmak için büyükbabama koştu. Büyükbabam onun sefalet hikayelerini dinledi ve sonra onu hemen babama geri götürdü. Anneme artık babama ait olduğunu ve ona sadık kalması gerektiğini söylemiş. Büyükbabam ve babam arasında bir ateşkes sağlandı ve dostluk filizlendi. Ailemin Sakson kolu sadakate büyük önem verir, Kral William. Elslow taç giydiğiniz gün önünüzde diz çökerek size sadakat yemini etti ve bu yemini bozmadan önce öleceğini biliyorum."

William, "Ve şimdi de Normanlar için durumu açıkla," diye önerdi. Elizabeth'in anlattıklarıyla eğlenmiş görünüyordu ve onu cesaretlendiren bir gülümseme takındı.

"Babam efendisi Geoffrey'e sadıktı ve o öldürüldüğünde kontrolü Geoffrey ele aldı. Benimle evlendi ve verilen zararı düzeltti. Bu işin arkasında kayınbiraderim vardı ve Geoffrey onu öldürdü. Kocam da tıpkı babam gibi çok metodik düşünür ve harekete geçmeden önce suçluyu bildiğinden emin olur. Sabırsızlığım bana miras kaldı.

Elizabeth, "Sakson annemin doğasından geliyor," diye itiraf etti, "ama kocam beni sabırlı olmaya ikna etti. Sonunda adaletin yerini bulacağına söz verdi ve haklıydı da. Bana kime sadık olduğumu sorarsanız," diye devam etti Elizabeth, "kocama ve size, kralıma sadık olduğumu söylerim."

Kral, "Peki ya sizden Saksonlar ile Normanlar arasında bir seğıim yapmanızı istesem?" sordu.

Elizabeth onun sesindeki alaycı tonu duymadı ve kaşlarını çattı. "Ben olsam Kocamı diğerlerine tercih ederim," diye cevap verdi hemen. "Kocamın beni koruduğu gibi Elslow'u da koruyacağını tüm kalbimle biliyorum. Büyükbabam, kardeşim ve ben artık Geoffrey'e aitiz, tıpkı hepimizin sana ait olduğu gibi. Kocam ailesine zarar vermez."

William başıyla onayladı. "Sanırım tüm tebaam senin kadar sadık olsaydı, işim çok kolay olurdu," diye iltifat etti. Sonra Belwain'e baktı ve "Vasalımın isteklerine karşı gelmem, Belwain. Talebin reddedildi."

Belwain öfke dolu nefesini tutamadı. Yüzü lekeli bir kırmızıya büründü ve nefret dolu gözlerle Elizabeth'e baktı.

Kral Belwain'in tepkisini görmezden geldi. Dikkati Elslow'a yöneldi. "Sadakat yemininizi hatırlamıyorum ama taç giyme törenimin yapıldığı gün kargaşayla doluydu."

Elslow sırtıttı. "Oradaydım ve isyanı gördüm," diye itiraf etti.

"Şimdi önümde diz çök Saxon ve bana yeniden söz ver."

Elslow kendisinden isteneni yaptı ve elini kalbinin üzerine koydu. Geoffrey ve Elizabeth'in şahitliğinde sadakat yeminini tekrarladı.

Kral memnun görünüyordu. "Şimdi beni yalnız bırak," diye emretti. "Geoffrey, seninle yemek saatinde konuşacağım," diye buyurdu. "Seni yanımda görmek isterim."

Geoffrey, "Nasıl ," diye cevap verdi. Lordunun önünde eğildi ve Elizabeth'in kolunu .

Karı koca neredeyse odalarına dönene kadar tek kelime etmediler. Elslow ve Roger serin içki içmek ve satranç oynamak için yanlarından ayrılmışlardı.

"Seninle gurur duyduğumdan en ufak bir şüphene var mı?" Geoffrey odalarına vardıklarında sordu. "Büyük cesaret gösterdin, Elizabeth."

Elizabeth, "Bunu senden öğrendim," diye cevap verdi. Odaya girdi ve kocasıyla yüzleşmek için döndü. İşkencenin sona erdiğinin ve bittiğinin farkına varması odanın dönmeye başlamasına neden oldu.

"Kralımızın ne kadar adil ve nazik olduğunu görüyor musunuz?" Geoffrey şöyle dedi. "Korkacak bir şey yoktu, değil mi?"

"Korku mu? Ben hiç korkmadım!"

Geoffrey, Elizabeth'in bariz yalanına güldü ve ona doğru uzandı. Bir saniye bile erken davranmadı ve onu tam zamanında yakaladı. Güçlü ve cesur karısı onun kollarında bayıldı.

"Emin misiniz?"

"Çok eminim."

Elizabeth o gece geç saatlerde Geoffrey'ye sarılmıştı. Daha yeni sevişmişlerdi ve Geoffrey uykuya dalmak üzereydi ki Elizabeth ona bebekten bahsetmeye karar verdi. "Memnun oldun mu?"

"Öyleyim," dedi Geoffrey. Elini Elizabeth'in karnına koydu ve onu tekrar öptü. "Ben dünyanın en şanslı adamıyım," dedi. "Yakında eğitmem gereken bir savaşımla olacak. Sağlıklı ve güçlü olacak ve babasına benzeyecek."

Elizabeth gülümseyerek, "Çok ," diye alay etti.

Geoffrey, "Eve dönmek için acele etmeyeceğiz," dedi. "Her şeye dikkat etmelisin, karıcığım. Belwain'i kafana takma," diye ekledi.

"," diye kabul etti Elizabeth. "Doğru zaman geldiğinde onunla ilgileneceğini biliyorum. En çok istediği şeyi kaybettiği için zaten acı çekiyor," dedi. "Montwright ve Thomas'ın ikisi de ondan güvende."

"Sen bu çocuğu taşıırken ben endişeleneceğim. Eğer sana bir şey olursa..."

"," diye yatıştırdı Elizabeth. "Her şey yoluna girecek. Zamanı geldiğinde, ben de senin gibi olacağım, Geoffrey. Güçlü olacağım ve cesurum ve görevimi yapacağım. Onurlu bir şekilde doğum yapacağım ve protesto sesi çıkarmayacağım."

Bir ölüm perisi gibi çılgınlık atıyordu. Geoffrey uzun doğum saatleri boyunca onun elini tuttu ve tiksiniş bir ebe tarafından yatak odalarından zorla çıkarılana kadar onun sıkıntısını kendi çılgınlıklarıyla yankıladı.

Elslow her şeyi gözlemledi ve Roger'a bunun hiç şüphesiz tarihte kaydedilmiş en gürültülü doğum olduğunu belirtti.

Elizabeth sonunda çocuğu doğurdu ve Geoffrey'e savaçısını verdi. Geoffrey zevk ve minnettarlıkla dolup taşı.

Savaççı mükemmeldi. Elizabeth'in annesinin anısına ona Meryem adını verdiler.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

